

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

ILONA
ANDREWS

"Ilona Andrews
always delivers!"
—SHERRILYN KENYON,
#1 *New York Times*
Bestselling Author

SAPPHIRE
FLAMES

A Hidden Legacy Novel

ILONA ANDREWS SAPPHIRE FLAMES

A Hidden Legacy Novel

AVONBOOKS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Anastasia ve Helen'e

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15 Epilog

Yazar Hakkında

Yazan: Ilona

Andrews

*Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Bölüm 1

Körfezin ılık sularında yüzerken biri gökyüzüne vurdu. Parlak küçük balıklar

Peşimden gelenler dağıldı, kristal berraklığındaki su kayboldu ve ben kumun üzerine düştüm.

Üstümdeki gökyüzü titredi. *Boom, boom, boom.*

Rüya ıslak bir mendil gibi yırtıldı ve kafamı karıştıran bir an boyunca nerede olduğumu bilemedim. Yavaşça yatak odamın tanıdık hatları karanlığın içinden netleşti.

Komodininin üzerindeki çalar saat parlak kırmızıyla parlıyordu. Sabah 2:07.

Biri kapımı yumrukluyordu. "Catalina!" diye bağırdı kız kardeşim. "Ayağa kalk!"

Panik beni delip geçti. Yataktan fırladım, yatak odasına koştum ve kapıyı açtım. "Uçak gitti mi? Aşağı mı?"

"Ne? Hayır!"

Rahatlayarak kapı çerçevesine yaslandım. Ablam Nevada, kocası ve kayınvalidesi bir cenaze töreni için İspanya'ya uçuyorlardı. Okyanusun üzerinden. Bu bende sonsuz bir endişeye neden oldu.

Arabella bana "Uçakta bir sorun yok," dedi. "O zaman sorun ne?"

Arabella'nın yüzü kızarmıştı ve sarı saçları başından garip yönlerle doğru uzanıyordu. Eski, lekeli bir elbise giymişti.

Ay Savaşçısı tişörtü ve basketbol şortu ters giyilmişti.

"Augustine alt katta."

"Augustine kim? Augustine Montgomery mi?"

"Evet!"

Rahatlamış halimden sıyrılıp tekrar alarm durumuna geçtim. "Neden?" Montgomery Evi'nin reisi gecenin bir yarısı neden alt katta olsun ki?

"Seni görmek istiyor. Acil bir durum olduğunu söylüyor. Annem onu vurmadan önce acele et."

Arkasını döndü ve çatı katındaki odamdan evimiz ve iş yerimiz olarak kullandığımız deponun geri kalanına giden merdivenlerden aşağı koştu.

Augustine sabahın ikisinde kesinlikle beklediğim son kişiydi. Korkunç bir şey olmuştu.

Kendime baktım. Büyük boy gri bir tişört giymiştim. dizlerimin üstüne çöktüm ve "Uyuyorum" dedim. Üstümü değiştirecek zaman yoktu. Merdivenleri yalınayak çıktım ve kız kardeşimi takip ederek geniş bir koridora girdim. Medya odasının ışığı yanıyordu, sıcak bir elektrik parıltısı yayıyor ve yolu görebileceğim kadar aydınlatıyordu.

Koridor solda, deponun küçük bir bölümünün Baylor Ajansı'nın ofisi olarak tahsis edildiği bir kapıya açılıyordu. Annem hariç tüm aile kapının önünde toplanmıştı.

Zayıf, bronz tenli, platin buklelerden bir halesi olan büyükanne Frida endişeli görünüyordu. En büyük kuzenim Bern, kış uykusundan yarı uyanmış bir ayıyı andırıyordu; iri yarı, kaslı, açık kahverengi saçları darmadağınık, ellerine küçük gelen bir tablet tutuyordu. Onun yanında, küçük üvey kardeşi ve tam zıttı olan Leon, tamamen uyanık bir şekilde duvara yaslanmıştı. Zayıf ve siyah saçlı Leon, sıırım gibi bir toptu.

Enerji. Ve hala dün gece onu gördüğüm kot pantolon ve tişörtü giyiyordu. Ya kıyafetleriyle uyuyakalmıştı ya da gecenin ikisinde tamamen giyinmiş olma ihtiyacı hissetmişti.

Sabah kötü bir sebepten dolayı. Leon'un başka bir nedeni yoktu.

Önümde Arabella merdivenlerden çıkıp yatak odasına girdi ve kocaman bir Texas A&M tişörtüyle çıktı. Onu bana fırlattı. "Memeler."

Bern gözlerini devirecek kadar uyandı.

"Teşekkürler." Sütyen giymediğim gerçeğini gizleyerek eşofmanımı üzerime çektim. "Augustine buraya nasıl geldi?"

Geceleri, depoya girişler şu kişiler tarafından engelleniyordu

beton bariyerler. Sadece bir yol açık kaldı ve güvenlik görevlilerimizin bulunduğu bir kontrol noktası tarafından korunuyordu.

tam olarak bu tür şeylerin olmasını engellemesi gerekiyordu. Augustine acımasızdı. Hepimizi uykumuzda öldürebilirdi.

"Korumalarımız onu içeri aldı mı? Biri arayıp geleceğini söyledi mi?"

"Komik bir şey," dedi Leon. "Elimizde çok güzel bir görüntü var."

Bern tableti bana doğru çevirdi. Bir görünüm Güvenlik kulübesinin içindeki güvenlik kamerası, kırk yaşlarında Hispanik bir kadın ve yirmili yaşlarının ortalarında siyah saçlı beyaz bir adam olmak üzere iki güvenlik görevlisi gösterdi. Lopez ve Walton. Gümüş renkli bir Bentley Bentayga kabine yanaştı. Arabanın yolcu camı açılarak beni ortaya çıkardı.

"Merhaba Bayan Baylor," dedi Walton. Sahte Catalina başıyla onayladı.

"Kayıtları kontrol et, kayıtları kontrol et. . ." Leon şarkı söyledi.

Geliş ve gidişlerin kaydı tam orada, tezgâhın üzerinde duruyordu. Zaten evde olduğumu gösteriyordu.

Muhafız uzandı ve eli kütüğün üzerinden geçerek bariyer mekanizmasına bağlı düğmeye gitti.

"Epik başarısızlık!" Leon duyurdu.

Walton düğmeyi çevirdi ve ağır metal bir çınlama duyuldu. çivili bariyerin geri çekildiğini duyurdu. Pencere tekrar açıldı

ve zırhlı araç öne doğru kayarak görüş alanından çıktı.

Ödeşemedim. *Ödeşme* yeteneğim ciddi şekilde tehlikeye girmişti.

Lopez kaşlarını çattı. "Ne zaman bir Bentley aldılar?"

Erkek muhafız omuz silkti. "Kim bilir? Belki de bir doğum günü hediyesiydi."

"Salak herif," dedi Arabella.

Augustine Montgomery bir illüzyon Prime'dı. Herhangi biri gibi görünebilir, herhangi biri gibi ses çıkarabilir ve hem parmak izi hem de retina tarayıcılarından geçebilirdi. Ve güvenliğimizi hiçbir şey olmamış gibi atlattı.

"Başımız belada," dedim.

"Hadi canım," dedi Leon.

"Catalina," dedi Frida Nine, "annen o kızıyla ve bir Desert Eagle ile konferans odasında. Gözlerinin arasına 50'lik bir mermi yerleştirmeden önce oraya git."

Kapıyı açtım, ofis koridoruna girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Deponun bu kısmı Yüksek trafikli bej halı, asma tavan ve cam duvarlar sıradan bir çalışma alanı gibi görünüyordu. Sağımdaki üç ofis ve solumdaki mini mutfaklı dinlenme odası kasvetle örtülüydü. Sadece dinlenme odasının hemen ilerisindeki konferans odası aydınlıktı ve elektrik ışığı camdan koridora doğru parlıyordu.

Bir adım attım ve durdum. Üç gün önce, resmi olarak yirmi bir yaşıma girdiğimde, aynı zamanda Baylor Evi. Sadece üç yıl önce kurulmuş yepyeni bir Evdik. Bizi diğer Hanelerin saldırılarından koruyan erteleme süremiz sona ermek üzereydi. İşimiz gereği daha önce de büyümlü ağır toplanlarla karşılaşmıştım ama bu, bir Evin Başkanı olarak başka bir Prime ile ilk karşılaşmam olacaktı. Ve Augustine dört bin dolarlık takım elbise giymiş bir köpekbalığıydı; jilet gibi keskin dişleri olan, şık, ölümcül bir büyük beyaz.

Bunu doğru yapmalıydım. Oraya öylece dalamazdım. Acil ya da değil, rol yapmam gerekiyordu.

Midem bulandı.

Prime'ı düşünün, evin reisi, Victoria Tremaine'in torunu, kendine güvenen, tehlikeli, korkmayan, gecenin bir yarısı uyandırılan ... sinirli. Kesinlikle sinirli.

Biraz sinirli bir ifadeyle konferans salonuna girdim.

Augustine sandalyesinde bana doğru döndü. Kibar sosyete ve eski para hakkında romanlar yazan Louis Auchincloss, bir keresinde ünlü bir söz söylemişti: "Mükemmellik, hayatta olduğu gibi kurguda da cezbediği kadar rahatsız da eder." Augustine son derece rahatsız ediciydi.

Bir illüzyon Prime olan Augustine, görünüşünü bir başyapıtı resmeder gibi hazırlamıştı. Yüzü Belirgin elmacık kemikleri, vahşilik ima etmeden erkekliği ifade eden kare çenesi, düz burnu ve geniş alnıyla güzelce şekillendirilmişti. Yanakları hafifçe içbükeydi, sadece olgunluğu anlatmaya yetecek kadar. Bir berber virtüözü sarı, neredeyse platin saçlarını bir şahesere dönüştürmüştü. Augustine'in kendisine izin verdiği tek kusur ince bir gözlüktü ve bu da yeterli değildi. Onda yaşlanmayan ve soğuk bir şeyler vardı. Mermer bir heykel kadar canlıydı.

Masanın diğer ucunda annem oturmuş, sarmal bir kobra gibi onu izliyordu. Sağ eli masanın altında duruyordu, büyük olasılıkla ABD'de bir tabanca için en büyük yasal kalibre olan Desert Eagle .50'ye dokunuyordu. Annemin masanın altına gizleyebileceği, elde taşınan toplara en yakın şeydi. Bu bir mermiyi dolu bir buzdolabına gönderip diğer taraftaki bir insanı öldürebilir.

Annem neredeyse on yılını keskin nişancı olarak geçirmişti ve sihri iskaalamamasını garanti ediyordu. Eğer Augustine'i öldürürse, Augustine'in sahibi olduğu Montgomery Uluslararası Araştırmalar şirketi bizi ezip geçecekti. Eğer Augustine mucizevi bir şekilde hayatta kalırsa, Augustine onu öldürecekti. Hayatta sık sık olduğu gibi, iyi bir seçenek yoktu. Onu buradan çıkarmak zorundaydım.

Ses tonumu soğuk ve sinirli bir hale getirdim. "Bay Montgomery,
"Evimize her zaman hoş geldiniz, ancak gecenin bir yarısı."

"Özür dilerim," dedi. "Acil bir durum." Elini cebine attı, bir telefon çıkardı ve bana gösterdi.

Ekranda ergen bir çocuk kameraya gülümsüyordu. Kısa kesilmiş parlak kızıl saçlar, gri gözler, soluk bir ten ve yaramazlıktan yeni kurtulmuş bir gencin kendini beğenmiş sırtışı. Belli belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu ama Onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamıyorum.

"Bu Ragnar," dedi Augustine. "On beş yaşında. Tank adında bir köpeği var. Dedektif kitaplarını ve Sherlock Holmes dizisini seviyor. Hero Tournament'ta bir korucuyu oynuyor. İki gün önce annesi ve kız kardeşi bir yangında öldü."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Şu anda Memorial Hermann Hastanesi'nin çatısında duruyor. Atlamayı düşünüyor ve o bir Prime, yani kimse ona ulaşamaz. Eğer acele etmezsek, parçalanmış bedeni sabah haberlerinin ana konusu olacak."

Alarm, elektriksel bir telaşla içimde yuvarlandı.

"Augustine, yaptığım şeyin bu olmadığını biliyorsun.

Ben asla

Daha önce birini çatıdan çekmiştim. Eğer başarısız olursam, onun ölümünden ben sorumlu olacağım..."

"Ama bunu yapabilirsin. Bu senin gücün dahilinde."

Doğruca bana baktı. "Kız kardeşin bir keresinde benden bir iyilik istemişti. Şimdi ben de senden yardım istiyorum, bir Ev Başkanı'ndan diğerine. Bir kız kardeşi kaldı. Şu anda hastanede onun ölmemesi için dua ediyor."

Ve eğer dener ve başarısız olursam, tüm acısını ve öfkesini bana yöneltebilecek kederli bir Prime olacaktı. Bu pervasızlığın da ötesindeydi.

"Sana yardım edebilir miyim bilmiyorum. Durumu daha da kötüleştirebilirim."

Augustine'in soğukkanlılığı kırıldı ve gözlerinin içinden bir insan bana baktı. "O sadece bir çocuk Catalina. Şimdiden çok şey kaybetti. Kısa hayatının en büyük acısını yaşıyor ve bunu nasıl kontrol altına alacağını bilmiyor. Sadece acı çekmeyi bırakmak istiyor. Lütfen dene."

Ona hayır demek için ağızımı açtım ve aklıma bir çocuk geldi.

Karanlıkta tek başına bir çıkıntıda duruyordu. Çok çaresiz ve

Mümkün olan en acı verici şekilde bitirmeye istekli olduğu için incindi.

Babam da böyle bir çıkıntının üzerinde duruyordu, tek fark onun çıkıntısının kanser olmasıydı. Onu oradan kurtarmak için çok uğraştık. Her dakikası için savaştık. Evi sattık ve buraya, depoya taşındık, tıbbi faturalarını ödemek için. Sonra deneysel tedavileri ödeyebilmek için işimizi Augustine'e ipotek ettirdik. Babam, Baylor'u Araştırma Ajansı'nı sıfırdan kurdu. O bunu kendi mirası, bizi besleyecek ve giydirecek bir iş olarak görmüştü ve biz de bunu borç almak için teminat olarak kullanmıştık. Bu bir ihanet gibi geldi ve babamdan sakladık çünkü onu kanserden daha hızlı öldürebilirdi. Sonunda sadece kaçınılmaz olanı birkaç ay geciktirdi ama buna değdi. Babamla bir gün daha geçirmek için her şeyimi verirdim. Herhangi bir şey.

Ragnar sadece on beş yaşındaydı.

"Evet. Deneyeceğim."

"Emin misin?" diye sordu annem.

"Evet."

"Leon'u da yanına al," dedi.

"Hayır." Bu durum çirkinleşirse, onun incinmesini istemiyordum.

"Onu sağ salim geri getireceğim," diye söz verdi Augustine.

Annem ona keskin nişancı bakışıyla baktı. "Bunu sen yap."

Augustine'in gümüş rengi Bentley'i Gessner Yolu'nda güneye doğru hızla ilerliyordu. Saat gecenin ikisini geçiyordu ve Houston'ın yolları bile bomboştu.

Şoför arabanın hızını sonuna kadar zorladı.

ağır zırhlı araç. Normalde Memorial Hermann'a yolculuk en az on beş dakika sürerdi. Biz bunun yarısından daha kısa bir sürede varmıştık. Augustine ön yolcu koltuğuna oturdu ve bana sarışın kafasının manzarasını sundu. Gerçekten uzanıp onu tokatlamak istedim. Eğer biri bana bunu dün söyleseydi, kendimi Augustine'in arabasının arka koltuğunda bulurdum.

Gecenin bir yarısı üzerimde uyku tişörtümün üzerine giydiğim bir sweatshirt ve çorapsız bir çift spor ayakkabıyla arabaya binselerdi, onlara ne içtiklerini sorar ve profesyonel yardım almalarını söylerdim.

Silahlarımı özledim. Bu beni çıplak hissettirdi.

Augustine haklıydı. Nevada'nın ona bir iyilik borcu vardı.

Babam Tremaine Hanesi'nde doğmuş, sadece kendisi ve büyükannem Victoria'dan oluşan küçük bir haneymiş.

Nevada gibi bir hakikat arayıcısı olan Victoria, bir insanın zihninden iradesi dışında bilgi çekebilirdi. Babamın hiç büyü ve Victoria korkunç bir anneydi, bu yüzden on sekiz yaşına geldiğinde kaçtı ve yeni bir hayata başladı.

takma isim. Büyükannem onu ararken kıtanın dört bir yanındaki Evlere saldırmıştı. Onun adını anmak bile güçlü Prime'ların geri çekilmesine neden oluyordu.

Üç yıl önce, biz bir ev olmadan önce, Victoria bizi aramaya geldi. Augustine Nevada'nın kimliğini biliyordu. Bunu büyükannemle paylaşabilir ve bundan yararlanabilirdi, ama bunun yerine Nevada'nın aklını karıştırmasına izin vermişti, bu yüzden Victoria eli boş gitti. Her türlü borçtan nefret ederdim. Bu işi bitirmek iyi olacaktı.

Bu, ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini değiştirmede.

"Aileyi nereden tanıyorsun?" Ben sordum.

"Ragnar'ın kız kardeşi, annesinin ve kız kardeşinin ölümleriyle ilgili olarak MII ile temasa geçti. Yangının bir yangın olduğunu düşünmüyor. kaza."

"Öyle miydi?"

"Detayları tartışma yetkim yok." Doğru.

"Davayı aldınız mı?"

"Fiyatlarımızı biliyor."

"Onu geri çevirdin. Augustine! O sana geldi ve sen onu geri çevirdin, şimdi de kardeşi kendini öldürecek."

Dikiz aynasına baktı, yüz ifadesi buz tutmuştu. "Eğer halkımı tehlikeye atacaksam, düzgün bir şekilde

Onları telafi et. Ben hayır kurumu işletmiyorum, Catalina. Bir Başbakan'ın ölümü söz konusu olduğunda ne kadar çok şeyin tehlikeye girebileceğini en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Biliyordum. Kiralık katillerden oluşan bir ekip evinize saldırdığında, ateş kasırgaları gönderdiğinde ve canavarları katliama çağırdığında, bu kalıcı bir etki bırakma eğilimindeydi.

Ön camdan dışarı baktım ve Memorial Hermann Kulesi'nin tepesindeki fütüristik tacı gördüm. Otuz üç kat yükseklikten mürekkep siyahı gökyüzüne karşı parlayan kırmızı, beyaz ve mavi üçgenler. Neredeyse vardık.

"En azından kız kardeşine sihrimi kullanmak zorunda kalırsam beni nelerin beklediğini söylediniz mi?"

"Ona çocuğun sakinleştirilmesi gerektiğini söyledim."

Araba park yerine girdi. Hispanik bir adam, onun Yüzüm çılgına dönmüştü, arabaya koştum ve kapımı açtım. Ocak ayından kalma bir hava çarptı yüzüme. Houston'da kış ılıman geçmeye meyilliydi ama soğuk bir hava dalgası gelmiş ve sıcaklık otuzun altına düşmüştü. Çıplak dizlerim titriyordu.

"Atladı mı?" Augustine havladı.

"Hayır, efendim."

"Gel hadi." Augustine arabadan atladı.

Araçtan dışarı fırladım. Rüzgâr buz gibi dişleriyle beni parçaladı.

Augustine ve ben neredeyse koşar adımlarla kapıya doğru ilerledik. Cam kapılar kayarak açıldı ve geçmemize izin verdi. koridor beni yıkadı. Bir grup insan asansörlerin yanında bekliyordu; bazıları önlüklü, bazıları profesyonel kıyafetli ve hepsinin yüzünde aynı panik ifadesi vardı. Bizi gördüler ve kaçıştılar, arkalarında kızıl saçlı genç bir kadın bıraktılar. Döndü. Tanıma Bana yumruk attı.

"Runa? Runa Etterson?"

Gözyaşlarıyla dolu gözleri tanıyarak genişledi. "Catalina mı?" Üç yıl önce, Nevada'nın düğününde, bir düşmanı House Rogan düğün pastasını zehirledi. Bunun tek sebebi

Augustine de dahil olmak üzere herhangi birimiz şu anda hayattaysak bunun nedeni Runa'nın pasta servis edilmeden önce toksinleri temizlemesiydi. O bir Prime Venenata'ydı, bir zehir büyücüsü. Öldürebilirdi. Bu odadaki herkesi saniyeler içinde. Ve çatıdaki çocuk onun kardeşiydi. Aman Tanrım.

Augustine yanımdan geçip açık asansöre doğru yürüdü. "Catalina, zaman yok."

Buraya kadar gelmiştim. Zehir büyücüsü olsun ya da olmasın, Ragnar hâlâ bir gökdelenin çatısının kenarında on beş yaşında bir çocuktı. Eğer onu kurtarmaya çalışmazsam, geceleri uyuyamayacaktım.

Aceleyle asansöre bindim. Kapılar kapandı. Son Gördüğüm şey, Runa'nın bana tüm sorunlarının cevabıymışım gibi bakmasıydı.

Asansör uğuldayarak bizi yukarı taşıdı, parlak ışıklı ve **son derece** normaldi. Aynalı duvardaki yansımanı yakaladım. Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordum. Her şeyde gerçeküstü bir dokunuş vardı: sweatshirt'ümle, yanımda duran

Aynalar, elektrik ışıkları ve yumuşak müzikle dolu bir asansörde inanılmaz derecede mükemmel Augustine. Belki de rüya görüyordum.

Runa'nın annesi ve kız kardeşi ölmüştü. Ve Augustine ona imkansız bir fiyat teklif etmiş olmalı. Ben planlamıştım Çocuğu güvenli bir yere götürmeyi başarırsam çekip gidecektim ama bu her şeyi değiştirdi.

"Bana onun bir Prime Venenata olduğunu söylememiştin."

"Kimsenin ona ulaşmasına izin vermeyeceğini söylemiştim." Deşet üzerime çöktü. "Birini öldürdü mü?"

Augustine iç çekti. "O nazik bir çocuk. Onları geri döndürecek kadar hasta etti ama kalıcı bir zarar vermedi. hasar."

"O ne yaptı?"

"Merak etme. Kokusunu alacaksın."

Asansörün dijital ekranındaki rakamlar yukarı doğru

ilerledi. "Kapılar açıldığında sola dön," dedi Augustine.
"Şuraya git
çıkış yazan kapıdan girip bir kat yukarı çıkın. Orada

çatıya çıkmanızı sağlayacak metal bir kapı olacak." "Bu berbat bir plan," dedim ona.

"Ragnar sana zarar vermekte tereddüt edecektir. Eğer yaparsa, ben orada olacağım ve yardım edeceğim."

"Eğer seni görürse. .

." "Beni

görmeyecek."

Asansörün kapıları yumuşak bir zil sesiyle açıldı. Sola döndüm ve koridoru takip ederek çıkış kapısına ulaştım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Ellerim titriyordu.

Hava asit ve kusmuk gibi kokuyordu. Tıknaç lekelerden oluşan bir iz basamakları işaretliyordu. Çok yakından bakmak istemedim.

Buz gibi metal kapı kolu parmak uçlarımı yaktı. İttim ve çatıya çıktım. Karanlık gökyüzü üzerimde açıldı, inanılmaz derecede büyük ve siyahtı, tacı ona karşı parlıyordu. Soğuk rüzgâr bedenimi delip geçti, iliklerime kadar işledi.

Ragnar çatının en ucunda duruyordu, solmuş kot pantolon ve kapüşonlu ince bir figür, beton bir çıkıntının üzerinde dengede duruyordu. Geceye karşı çok küçük görünüyordu, gökdelendeki bir karınca gibi.

Dönüp bana baktı, yüzü tacın neon ışıltısıyla aydınlanmıştı. Gözlerinde kesinlik ve rahatlama gördüm. Beni gördüğü için rahatlamamıştı. Rahatlamıştı çünkü kararını vermiş ve atlamaya karar vermişti. Zamanım yoktu.

"Runa'ya üzgün olduğumu söyle-"

Elimdeki her şeyle ona vurdum.

Kayıtların Bekçisi büyümüyü adlandırdığında bana siren dedi, bu da bana çok uyuyordu, çünkü efsanedeki sirenler gibi insanları kendime çağırıyordum ve onlar da karşı koyamıyorlardı. Ve kadim sirenler gibi kanatlarım vardı, güzel sihirli kanatlar

Ben izin vermedikçe kimse göremezdi. Odaklanmış büyü seli Ragnar'ı sırlıklam ederken arkamdan açıldılar.

Dondu kaldı. Topukları çıkıntıdan bir santim dışarı çıkmıştı. Tek bir kaymayla ölebilirdi.

"Ragnar," diye seslendim ona, adını şarkılı bir cazibeye dönüştürerek.

Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı. "Merhaba."

"Merhaba. Ben Catalina." Büyü benden ona doğru uzanıyordu ve ben her hecede onun etrafında daha fazla büyü örüyordum.

"Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkür ederim. Hava soğuk ve karanlık. İçeri girebilir miyiz?"

Başını salladı, büyülenmişti.

Elimi uzattım. "Burası çok korkutucu. Elimi tutar mısın?"

Hareket etti, tökezledi, kenarda sallanıyordu, kolları

. . . Kalbim göğsümden fırlamaya çalışarak sarsıldı.

Augustine bir anda Ragnar'ın yanında cisimlendi, kapüşonundan bir avuç yakaladı ve onu geri çekti. Runa'nın kardeşi beton çatıya düştü.

Vay anasını. Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

Ragnar kendini toparladı, yanıma geldi, elimi tuttu ve bana utangaç bir gülümseme sundu.

Ben de gülümsedim. "Hadi içeri girelim."

Kapıdan geçtik ve merdivenlerden aşağı indik.

Augustine arkadan geliyordu. Onu taradım. Temizdi.

Büyülerimden hiçbiri ona isabet etmemiştir. Hepsini lazer ışınıyla Ragnar'a odaklamıştım. Augustine kendini görünmez yapabilirdi. Ona söylediğimde Nevada aklını kaçıracaktı.

Asansöre bindik. Augustine'in kusursuz alnında ter parlıyordu. Bütün gün koşmuş gibi nefes alıyordu.

Çatıya kadar otuz üç kat. Ragnar elimi çok nazikçe tuttu, sanki parmaklarım camdanmış gibi. Bu uzun sürmez.

Çoğu büyü kullanıcısı büyü yapmak için biraz çaba sarf etmek zorundaydı. Ben tam tersiydim. Kendimi tutmak zorundaydım. Doğduğumda bir hemşire beni kaçırmaya çalışmış. Bunun bedelini kariyeriyle ödedi. Ben de Sonraki yıllarda, gücümü kontrol etmeyi öğrenmeden önce, tamamen normal insanlar beni ellerinde tutmak için çılgınca şeyler yaptılar. İlkokul öğretmenim beni kaçırmaya çalıştı.

sınıftan çıkarıp arabasına bindirdi. Sınıf arkadaşlarım benden bir parça kalsın diye saçlarımdan parçalar kopardılar.

Diğer çocuklar sevimli olmaya, yetişkinler için performans sergilemeye teşvik edilirdi. Eğer gülümsersem, yetişkinler büyülenirdi ve eğer beni sevmelerini istersem, beni saplantılı bir şekilde severlerdi.

Yoğunluk. Ben oyun alanından ayrıldığımda çocukları histerik bir şekilde ağlardı.

Şu anda Ragnar beni seviyordu, delicesine, tüm sebeplerin ötesinde.

Yakında bana dokunmak yeterli olmayacaktı. O isteyecek Beni tutacak, ezecek, koklamak ve tatmak için saçımdan bir tutam koparacaktı. Okşamak ve ısırmak için bir parçamı isterdi.

Bekçi bana Orpheus da diyebilirdi. Er ya da geç büyümü tadanlar beni parçalamak isteyecek ve beni öldürürken kanımın her değerli damlasını ve etimin her parçasını sevecek ve tapacaklardı. Sadece doktorum bağışıktı; nedenini bilmiyorduk. Ve ailem. Onları büyülememe gerek yoktu. Beni zaten seviyorlardı.

Asansör durdu. Kapılar açıldı ve Runa kardeşine sarılmak için hamle yaptı. Kolları onu sardı ve Ragnar'ın beni tutuşunu kırdı.

Ragnar kesilmiş gibi çığlık attı. Çiğ, hayvani bir sestti. Kız kardeşi sersemlemiş bir halde elini bıraktı ve bana doğru atılıp elimi kendi elinin içine sıkıştırdı.

Elinde küçük bir tıbbi çanta taşıyan bir adam kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi.

"Ragnar," diye seslendim.

Gözlerinde hayranlıkla bana bakıyordu. Bunun geçici olduğunu biliyordum ama yine de içimi sızlatıyordu.

"O beyefendi sana bir iğne yapacak. Ben iğneden korkarım. Sen korkuyor musun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, ben cesurum." "Bana nasıl cesur olunacağını gösterir misin, Ragnar?"

Kolunu uzattı, bakışları bana sabitlenmişti. Runa ona sarıldı. İğnenin girişini izledim. "Bir dakika içinde biraz

uykun gelecek. Uykuya dalman sorun değil."
"Gitme!"

"Gitmeyeceğim," diye söz verdim. "Burada kalacağım ve elini tutacağım."

Ragnar'ın elimi tutuşu gevşedi. Mutlu bir şekilde iç çekti, gözlerini kapattı ve kız kardeşinin kollarına yığıldı.

Augustine'e döndüm. "Onu depoya geri götürmeni istiyorum."

Augustine, "Gözlem altında tutulması gerekiyor," dedi.

"Hayır, büyümü ondan temizleyebilmem için depoya geri dönmesi gerekiyor. Eğer uyanırsa ve ben orada olmazsam. kaçabilir ve beni bulmaya çalışabilir. Ve bu sefer insanlar ölecek."

Augustine Runa'ya döndü. "Karar senin."

Bakışlarına karşılık verdim. "Beni tanıyorsun. Neler yapabildiğimi gördün.

Lütfen bu konuda bana

güvenin." "Hadi gidelim," dedi.

Eve dönüş yolculuğu hastaneye varıştan çok daha uzun sürüyordu. Şoförün acelesi yok gibiydi, Bentley karanlık sokakta sürünerek ilerliyordu. Runa'nın kiralık Nissan Rogue'u bize ayak uydurmakta hiç zorlanmadı. Arabasında Ragnar'la birlikte bizi takip etmekte ısrar etmişti.

Arka koltukta Augustine'in yanına oturdum. Adrenalin geride yumuşak bir yorgunluk bırakarak geçip gitmişti. Eğer tehlikeli bir Prime'ın aracında olmasaydım, gözlerimi kapatıp uyuyabilirdim.

"Aferin," dedi Augustine.

Onun onayına ihtiyacım yoktu. "Nevada'nın sana olan borcu tamamen ödendi. Ödeştik."

"Anlaştık. Gerçi teknik olarak Etterson Hanesi'ne bir iyilikti."

"Etterson Hanesi'yle olan ilişkilerin seninle Runa arasında. Bu işe karışacak kadar umursamana şaşırdım. bu gece."

"Küçük bir kardeşten sorumlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Oh. Augustine'den insanlık. Beklenmedik.

Augustine başını öne eğdi. "Etterson Hanesi hayatta kalırsa sizin için değerli bir müttefik olabilir. Artık sana reddedemeyecekleri bir iyilik borçlular. Müttefiklere ihtiyacın var Catalina. Müttefikler Evinize verilen erteleme süresi dolmak üzere. İnsanlar sizin için gelecek. Güçlüsünüz ama deneyimsizsiniz ve mühürlü kayıtlarınız nedeniyle tanınmayan birisiniz. Ne yazık ki bilinmeyen biri olmak yeterince caydırıcı değil."

"Şartlar nedir?" diye sordum.

Augustine kaşlarını kaldırdı.

Parmaklarımla saydım. "Beni ailemden ayırdınız. Ablamın ve eniştemin ülke dışında olduklarını ve bana danışmanlık yapamayacaklarını biliyorsunuz.

O an. Gecenin bir yarısı ve büyü harcamaktan yorgun düştüm. Bana iltifat ettin.

Evimin karşı karşıya olduğu tehlikeden bahsetti ve saatte ancak 50 mil hızla gidiyoruz. Bana bir teklifiniz var. Duyalım bakalım."

Augustine boğazını temizledi. "Güzel. Uzun açıklamaları ve el tutmayı atlamak işleri kolaylaştırıyor."

Bekledim.

"House Montgomery ve House Baylor arasında stratejik bir ittifak öneriyorum. Zaman zaman, ailenizin yeteneklerine benzersiz bir şekilde uyan davalar masama geliyor. Onları sizin halletmenizi istiyorum. Karşılığında, size cömert bir mali destek sunuyorum.

tazminat, söz konusu soruşturmalar kapsamında MII'nin kaynaklarına erişim ve Kurumumla olan ilişkinin faydaları."

Koruma ve garantili gelir sunuyordu. Dahası, bağlantılar ve veriler sunuyordu. MII geniş bir muhbir ve gözlemci ağına sahipti. Houston'da Augustine'in haberi olmadan çok az şey oluyordu. Hassas bilgileri biriktiriyor, biri ona ödeme yapana ya da tehdit edene kadar saklıyordu. Bu veri tabanına erişim gerçekten paha biçilemezdi.

Augustine aynı zamanda insanların en çok neye ihtiyaç duyduklarını tam olarak belirleme konusunda da bir ustaydı. Bir dahi olmak gerekmiyordu.

en acil ihtiyacımızın güvenlik olduğunu fark etti.

Bir karar vermek zorundaydım.

"Baylor Evi cömertliğinizden dolayı gurur duyuyor. Ancak, şu anda üzülerek reddetmek zorundayız."

Augustine yarım dakika boyunca çığnedi.

"Neden?"

"Nevada'ya benzer bir teklifi üç kez yaptınız. Reddettiğinizin farkındayım ve bunun nedenlerini paylaşıyorum."

"Beni şımartın," dedi Augustine.

"Çok iyi. Bu ortaklığın bizim için gerçek değeri para değil." Gerçi bunu kesinlikle kullanabiliriz. "Prime müşterileriyle çalışmanın getireceği bağlantılar ve yüksek profil olacaktır. Prime toplumuna girmemizin ve Evimizi güçlendirecek ilişkiler ve ittifaklar kurmamızın bir yolu."

Ve tabii ki veri tabanı ve efsanevi olan MII gözetleme ajanlarına erişim. Bunu ikimiz de anlıyorduk, bu yüzden bahsetmeye gerek yoktu.

Devam ettim. "Teklifinizin değerini tamamen anladığımın altını çizmek istiyorum. Ancak, şu anda bir

Montgomery Hanesi ile Baylor Hanesi arasında büyük bir güç dengesizliği var. MII'nin nasıl çalıştığını gördüm.

Teklifinizi kabul edersek, sözleşmenize uymamızı bekleyeceksiniz ki bu da etik değerlerimizden ödün

vermemizi gerektirebilir. Biz bir

aile şirketi. Sahip olduğumuz tek şey ismimiz ve itibarımız.

Sadece üç kurala uyarız. Birincisi, bir kez satın alındıktan

sonra müşteriye sadık kalırız. İkincisi, yasadışı hiçbir şey

yapmamaya çalışırız. Ve üçüncüsü, günün sonunda

yansımamızın gözlerinin içine bakabilmeliyiz. Bunlar

babamın bizim için ortaya koyduğu ilkelerdir, ablamın

uyduğu kurallardır ve ben de bunlara uyacağım. Montgomery

Hanesi ile bir ittifak kurarsak, vasallar ya da taşeronlar

olarak değil, eşitler olarak gireceğiz ve kendi davranış

normlarımıza bağlı kalacağız."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu.

Augustine ağzını açtı. "Biz eşit değiliz."

"Aynen öyle. Montgomery Hanesi bir dev, biz ise küçük ve yeniyiz. Söylediğiniz gibi, hayatta kalabilir ya da kalamayabiliriz. Ama kendi başımıza ayakta durmalıyız. Rogan Hanesi'nin gölgesinden çıkmak için çok çalıştık ve bu bağımsızlığı kolay bir maaş çekine değiştirmeyeceğim."

Augustine'in yüzü ifadesizdi. "Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

"Belki bir gün senden yardım istemeye gelirim," dedim ona. "Bunu yaparsam, eşit ya da daha değerli bilgiler getireceğimden emin olabilirsiniz."

Bentley bizim sokağa döndü.

Augustine, "O zaman size bir tavsiyede bulunacağım," dedi. "Bedava. Etterson davasına karışmayın.

Neyle karşı karşıya olduğunuzu çok iyi biliyorum ve ona teklif ettiğim fiyat bir hediye idi. Bazen aradığınızda

gece, karanlıkta canavarlar bulacaksınız. Hazır değilsin."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ona.

Bölüm 2

Yoldayken anneme mesaj attım ve aile bizi kapıda karşıladı. Bern, Ragnar'ı Augustine'den alıp ofisime taşıdı; Büyükanne Frida Runa'nın etrafına bir battaniye sardı, Arabella eline bir fincan sıcak kakao tutuşturdu, Leon ona artık güvende olduğunu söyledi ve annem teşekkür etti. Augustine ve kapıyı yüzüne kapattı.

Sonra herkes bizi ofisimde bırakıp gitti. Runa müşteri koltuğundan bana göz kırptı, elleri sıcak çikolata bardağına sarılmıştı, biraz şok olmuş görünüyordu.

Ragnar'ın masamın solunda, yerde yattığı yere doğru yürüdüm. Birisi halıyı çoktan kaldırmış, altındaki gizli daireyi ortaya çıkarmış ve Bern çocuğu dairenin içine yerleştirmişti. Tebeşirle elle çizilen esrarlı çemberler çeşitli amaçlara hizmet ederdi. Bazıları büyücünün gücünü rafine eder, bazıları güçlendirir ya da kanalize ederdi. Bu ise fazla büyüü boşaltıyordu. I

tam da böyle bir acil durum için çizmişti ve pratik yapmak için her hafta yeniden çiziyordu. Yukarıdan bakıldığında, karmaşık bir

çift halka, gliflerle çevrili. Çeşitli uzunluklardaki düz çizgiler halkaları deliyor, güneşin koronası gibi yayılıyordu.

Raftan bir parça tebeşir aldım ve iki çizgi çizdim

Sandalyemin altındaki ikinci çemberi, içinde Ragnar'ın olduğu çembere bağladım. Sandalyeye oturdum ve bir büyü patlamasıyla

Ayaklarımın altındaki daha küçük halkayı. Tebeşir çizgileri gümüş renginde parladı ve çember Ragnar'dan sihrimi çekmeye başladığında zayıf beyaz bir ışıltıya dönüştü. Sonunda yorulacak ve bırakmak zorunda kalacaktım ama çok fazla gücüm vardı ve ilk önce Ragnar'ın temizleneceğine bahse girmeye hazırdım.

"İyi olacak," dedim Runa'ya. "Büyüsünün de tükenmesini engellemenin bir yolu yok, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca halsiz, güçsüz ve duygusal olarak biraz düz olabilir. günler."

"Bu en iyisi olabilir," dedi.

Bir şeyler söylemek için baskı hissediyordum ama beynim uygun bir şey bulmayı reddediyordu. Ona iyi olup olmadığını sormak anlamsızdı. Annesi ve kız kardeşi daha yeni ölmüştü. Onun yerinde olsam katatonik olurum.

Runa benden uzaklaşıp masamın köşesine baktı. Gözleri büyüdü. Ne olduğunu görmek için sağ tarafa baktım. bakıyorum.

Alessandro Sagredo'nun çerçeveli bir resmi masamın üzerinde duruyordu.

Çerçevenin kendisi kare şeklindeydi, ancak fotoğraf kesiti kalp şeklindeydi ve kenarları yapay elmaslarla süslenmişti sıcak tutkal tabancasından çıkan tutkalın küçük havuzlarına oturtulmuş. Çerçevenin sol yarısı iğrenç bir Pepto-Bismol pembesiydi; diğer yarısı ise pembe simlerle kaplıydı. Her ikisini de devasa plastik mücevherler süslüyordu.

Alessandro'nun resmi siyah beyazdı ve üzerine biri pembe simli kalemle "Benim öpücük kakam" yazmıştı.

Bu el yazısını nerede görsem tanırım. Yirmi sekiz yaşındaki kız kardeşim, yoğun iş temposundan vakit ayırıp Teröristlerden ve katillerden gerçeği söküp almak ve bunu yapmak için uzun bir denizaşırı yolculuğa hazırlanmak Sonra da diğer kız kardeşimle birlikte beni trollemek için kompo kurdular.

Neden, Nevada? Neden?

Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Kolay, doğal bir zarafetle ayakta duruyordu. Eskiden Instagram'ını takip ederdim ve yüzünün her çizgisini bilirdim ama bir süredir paylaşım

yapmıyordu ve genellikle

fotoğrafları poz vermişti. Alessandro bir Maserati'ye karşı. Alessandro bir yatta. Alessandro sanki eyerde doğmuş gibi zarif bir Endülüs atına biniyor. Başbakan Alessandro. Kont Sagredo. Dünyanın en eski kraliyetlerinden birinin varisi. İtalya'nın soylu ailelerinden. Zengin, güçlü, yakışıklı, bir zamanlar Herald ve Instagram'da milyonlarca takipçisi olan bir genç kalp yıldızı ve şimdi nüfuzunu silah olarak kullanan bir adam

ve güzellik. Fotoğrafın istediği her şeyi anlatmasını sağlayabilirdi.

Ama bu, gözlerindeki güneş ve kahverengi saçlarını karıştıran rüzgârla, bu gerçektir. Ve gülümsemesi sihirliydi. Ona baktım ve yine on sekiz yaşındaydım, bir duruşma odasında karşısında durmuş, sihrimi onunla eşleştirmeyi ve bir Prime olduğumu kanıtlamayı bekliyordum. Benimle konuşmuştu,

İnanılmaz yakışıklı, kehribar rengi gözleri ve o hafif orantısız bir sırtı vardı ve ağzımdan ses bile çıkmıyordu.

Bunu aştığımı
sanıyordum. "Erkek
arkadaş mı?" Runa
sordu.

"Hayır." Ve bu hiç acıtmadı.

Alessandro'ya ne zaman baksam, resimlerde ya da yüz yüze, bana düelloları ve kur yapmayı, erkeklerin kılıç taşıdığı ve kadınların hançer sakladığı zamanları düşündürürdü. Gözlerinin derinliklerinde saklı tehlikeli bir yan vardı ve bu beni bir mıknaş gibi ona çekiyordu. Ama bu Alessandro bir fanteziydi, tüm savaşları, cazibesi, sanatı ve zehiriyle Ortaçağ İtalya'sında geçen çok fazla kitap okumaktan doğmuştu. O bir Gizli bir prenses olmayı hayal etmek de bir fanteziydi. Gerçek olmadığını biliyordum ama o kadar baştan çıkarıcıydı ki peşini bırakamadım.

Gerçek Alessandro kılıç taşımazdı. O bir Antistasi Prime'dı. Onun büyüü diğer zihinsel büyüleri etkisiz hale getirirdi. Kayıtların Koruyucusu, denemeler sırasında gücümü test etmesi için onu seçmişti. Bir Prime olarak tanınmak için Alessandro yere çizilen çizginin üzerinden geçti. O aldı

Gücümü sonuna kadar kullandım ve birkaç dakika boyunca direndim ama sonunda kazandım.

Bu tür bir yetenekle Alessandro'nun önünde sadece iki yol vardı: askerlik hizmeti ya da özel koruma. O ikisini de seçmedi. Bunun yerine, çok fazla parası ve özgürlüğü olan birçok genç Başbakanın yapmayı seçtiği şeyi yaptı. Kendini şımarttı. Yatlarda yelken açtı, hızlı arabalarla yarıştı ve çarpıcı kadınlarla çıktı.

O ve ben dünyalar kadar farklıydık. Asla hayal ettiğim gibi biri olmayacaktı ve muhtemelen en iyisi de buydu.

Çerçeveyi yüzüstü masanın üzerine bıraktım. Arkası Çerçeve pembe kalplerle ve Alessandro'nun Instagram'dan basılmış küçük resimleriyle kaplıydı.

Eğer dünyada zerre kadar merhamet olsaydı, binlerce kilometre uzağa ışınlanırdım.

Runa gözlerini kısarak çerçevenin arkasına baktı. "Bu Alessandro Sagredo mu?"

Çöpe atmak için çerçeveyi aldım, yarı yolda fikrimi değiştirdim ve onun yerine masanın üst çekmecesine bıraktım. Onu çöpe atmak beni aşıyordu. "Kız kardeşlerimin tuhaf bir espri anlayışı var."

"Kız kardeşler bunu yapar," dedi, sesi donuktu. Ve onunki ölüydü. "Çok, çok özür dilerim."

Perili gözlerle bana baktı. "Teşekkür ederim. Bu olaydan beri bana iyi davranan tek kişi sensin. oldu."

Ona kim iyi davranmaz ki? Ailesinin çoğunu daha yeni kaybetti. "Ne demek istiyorsun?"

"UCLA'deydim. Moleküler toksikoloji üzerine yüksek lisans yapıyorum."

Sesi düzdü, ifadesi kopuktu. Kendini zar zor toparlıyor olmalıydı. Daha önce ben de bu durumdaydım, o kadar korkmuştunuz ki kendinizi çok sıkı tutuyordunuz, çünkü herhangi bir duygu sığraması barajı yıkabilir ve paramparça olabilirdiniz.

"Pazartesi günü Houston Polisi'nden bir telefon aldım. Dediler ki, 'Piney Point Köyü'ndeki ev yandı ve biz

annen ve kız kardeşinin yangında öldüğüne inan.' Aynen böyle. Bu cümleyi anladım ama aynı zamanda anlamadım da. Kelimelerin ne anlama geldiğini biliyordum, sadece bir anlam ifade edecek şekilde bir araya getiremiyordum. Elimde telefonla orada öylece durmuş olmalıyım.

On dakika boyunca elimi tuttum, sadece düşünmeye çalıştım, anlıyor musun?" Bilmiyordum ama bunu tüm ayrıntılarıyla hayal edebiliyordum.

Runa içini çekti. "İlk uçağa bindim."

Çarşamba günüydü. İki gündür şehirdeydi. "Geri döndüğümde yanmış bir ev kabuğu ve iki Ölü bedenler. Ragnar Colorado'daki bir astronomi kampına okul gezisine gitmişti. Telefon çekmiyordu. Yerel polisi aramak zorunda kaldım.

Polis karakoluna gidip ona haber vermelerini istedim. O ilk gün, cesetleri gördükten sonra ne yapacağımı bilemedim. Yani, anneniz ve kız kardeşiniz bir masanın üzerinde o kadar yanmış halde yatarken, adli tabip onları teşhis etmek için diş kayıtlarını kullanmak zorunda kaldığında ne yaparsınız?"

Bu garipti. Neden diş kayıtları? Prime'ların yaptığı her şey büyülerini güçlendirme ve koruma ihtiyacından kaynaklanırdı. Ebeveynlik de bir istisna değildi. Haneler evlilikleri, güçlü yavrularla sonuçlanma olasılığı en yüksek olan hesaplanmış DNA eşleşmelerine dayandırırды. Bu nedenle, sihirli açıdan önemli her kan bağı bir genetik veri tabanına kaydedilirdi. Cesetlerden alınan DNA'ların genetik profilleriyle karşılaştırılması en fazla yirmi dört saat sürüyordu ve diş kayıtlarının aksine, DNA eşleşmesi hatasızdı.

Runa fincanına baktı. "Tek başıma olmak istemedim, Ben de Michelle'i aradım. Ortaokuldan beri arkadaşız. Telefonuma cevap vermedi. Sonra diğer arkadaşım Felicity'yi aradım. Telefonu açtı, tüm doğru sesleri çıkardı ve sonra ona bir gece onunla kalıp kalamayacağımı sorduğumda beni beş dakika içinde arayacağını söyledi."

Runa bana baktı. Gözleri ölü gibiydi. Kalbim kırıldı. Onunla üç yıl önce tanıştığım da, Runa hayattan daha büyüktü. Şakalar yapar, zehirli fondan yer, Rogan'ın güvenlik

görevlileriyle flört ederdi. Güçlüydü ve

kendinden emin ve canlı. Bu Runa kendisinin gölgesi bile değildi. O bir hayaletti.

"Felicity hiç geri aramadı mı?" Tahmin ettim.

"Hayır. Bu insanları yıllardır tanıyorum. Onlar benim ekibimdi. Hepimiz üniversiteye gittiğimizden beri iletişimimiz koptu ama tatillerde bir araya geliyoruz. Herald'da birbirimizin hesaplarını takip ediyoruz. Bunlar benim arkadaşlarımdı, Catalina." Küçük bir hayat bakışlarına geri döndü. "Arkamı kollamalarını beklerdim."

Bu beni şaşırtmadı. Haneler aile bağlarına ve karşılıklı çıkarlara dayalı ittifaklar kurarlar. Runa Augustine'i kiralamak istiyordu, bu da ailesinin öldürüldüğünden şüphelendiği anlamına geliyordu. Haklıysa hem kendisi hem de Ragnar hedef alınabilirdi. Runa yalnız ve deneyimsizdi, bu da onu savunmasız kılıyordu. Ona sığınmak, yardım etmek ya da onunla ilişki kurmak hiçbir avantaj getirmiyordu. Sadece sizi tehlikeye atardı.

"Geceyi bir otelde geçirdim," dedi. "Ragnar ertesi gün uçakla geldi. Onu havaalanında karşıladım ve yüzü düştü. O Ona bunun doğru olmadığını söylememi beklemiş olmalı, ama doğru ve sonra kendini kapattı. Hemen oracıkta gevşedi ve taşımam için çok ağırdı. Sonra havaalanı güvenliği

ilk müdahale ekiplerini aradım ve onu hastaneye götürmelerine izin verdim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Montgomery ile randevuma geç kalmıştım ama benimle Memorial'da buluşmayı kabul etti. Gerisini biliyorsunuz. Montgomery sabah saat birde beni hastanede görmeyi teklif ettiğinde, gerçekten yardım edeceğini düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim."

"Senden ne alıntı yaptı?" Ben sordum.

"Yirmi milyon. Bütün finansal varlıkları satsam bile emlak var, yeterince para toplayamadım." Runa başını salladı.

MII için bile bu yüksek bir fiyat etiketiydi. Ama sonra Augustine geldi ve ona yardım etmemi istedi. Bir anlığına merhamet etti. Ne yazık ki, bunu ona söylemek daha iyi bir şey.

Runa sıcak ikolatasına baktı. "Tekrar teşekkür ederim. Ragnar uyanır uyanmaz hayatından çıkacağım."

Yapılacak sorumlu şey, Meclis Başkanı'nın yapacağı şey onu kendi yoluna göndermek olurdu. Bu bizim savaşımız değildi ve burada kazanılacak bir kâr da yoktu. Biz bir ve bizim ne mali kaynaklarımız ne de MII'nin insan gücü vardı. Eğer ona yardım edersem, hepimizi tehlikeye atmış olurum.

Ama o bir arkadaştı. Nevada'nın düğününde hepimizin ölmesini engellemişti ve ona baktığımda göğsüm ağrıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim ona. "Yeterince misafir odamız var ve yalnız kalmak istemiyorsan medya odasındaki kanepede yatabilirsin. Medya odasında her zaman birileri olur."

Bana baktı.

"Bu çok özel bir kanepeler," dedim ona. "Mad Rogan bir keresinde üzerinde uyuyakalmıştı. Altın kaplama yaptırmayı düşünüyoruz ve müzeye bağışlandı ..."

Runa'nın soğukkanlılığı bir cam maske gibi kırıldı ve ağladı.

Ayağa kalktım, sıcak çikolatasını üzerine dökmeden önce elinden aldım ve ona sarıldım.

Sabah çok hızlı geldi. Normalde sabah 7:00'de kalkardım ama Ragnar saat 4:00' biraz geçene kadar boşalmayı bitirmedi ve alarmım çaldığında onu kapatıp bir saat daha uyudum. Bunun bir hata olduğu ortaya ıktı. Bir kabus gördüm ve korkudan aklımı kaçırmış bir şekilde uyandım. Uyandığımda

Sonunda gözlerim kararmış bir halde dizüstü bilgisayarımı taşıyarak aşağıya indiğimde annem, Frida Nine ve Bern çoktan kahvaltılarını bitirmişlerdi. Büyükannem kahve fincanının kenarından bana zombi bakışı attı. Az uyku ikimize de iyi gelmiyordu.

Sandalyeme ktm. Annem önüme bir fincan çay koydu ve ben de içtim. O kadar sıcaktı ki ağzımın damağını kırıştırdı ama umurumda değildi.

"Sakin ol," dedi Bern.

"İlacımı alayım." Biraz daha çay içtim. "Mmm, kafein. Çok lezzetli. Herkes nerede?"

Bern, "Leon dün gece Yarrow davasını kapatmak için ayrıldı," dedi. "Arabella'nın Winter, Ltd. ile bir randevusu var."

"Dur tahmin edeyim, bize hâlâ ödeme yapmadılar mı?" "Evet."

Bazen müşteriler ödeme yapmakta yavaş davranıyordu. Onlara bir kez hatırlattık, sonra ikinci kez hatırlattık ve sonra Armani takım elbiseli kız kardeşimi dizüstü bilgisayarıyla birlikte gönderdik. Hiçbirimiz onun ne söylediği hakkında bir fikre sahip değildik ama ödeme genellikle yirmi dört saat.

Telefonum çaldı. Nevada'dan bir mesaj. Sağ salim indik. Her şey yolunda mı?

Mesaj attım. Her şey harika. Selfie ya da olmadı.

"Barselona'ya indiler. İyiler." Sesimdeki rahatlamayı engelleyemedim.

Bern alaca kaşlarını kaldırdı. "Havaalanına giden bir arabada ölme ihtimalinin bir uçak kazası geçirme ihtimalinden daha yüksek olduğunun farkında mısınız?"

"Evet, ama araba yolculuğumun sonucunu etkileyebilirim. Arabayı kendim kullanabilirim ya da bir şoför tutabilirim. Araba türünü seçebilirim ve rota. Uçağı etkileyemem."

Bern uçağı bindiğinde koltuğunda rahatladı ve pencereden dışarı baktı, çünkü "Vay, teknoloji." Ben uçağı bindiğimde olasılıklarımı hesapladım.

Telefonum tekrar çaldı. Kız kardeşim yeşil dağların fonunda durmuş gülümsüyordu, iri kahverengi gözleri gülüyordu. Altın sarısı teni ve açık bal rengindeki sarı saçlarıyla çok güzeldi. Yanında Connor Rogan belirdi; iri, kaslı, siyah saçlı, mavi gözleri bronz teniyle tezat oluşturunuyordu. O da gülümsüyordu, gerçek, sıcak bir gülümseme. Onlara bakmak beni çok mutlu etti. İspanya'nın güneş ışığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Etterson'lar hakkında," dedi Bern.

İçimi çektim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Bern bana "Etterson" başlıklı bir e-posta göndermişti. Tıkladım.

House Etterson:

- Sigourney Etterson, Prime Venenata, 50 yaşında, bekar;
- Runa Etterson, Prime Venenata, 22 yaşında, bekar;
- Halle Etterson, Prime Venenata, 17 yaşında, bekar;
- Ragnar Etterson, Prime Venenata, 15 yaşında, bekar.
- James Tolbert, Önemli, arıtcı, 52 yaşında, eski koca ve çocukların babası; nerede olduğu bilinmiyor.

Düşündüğüm gibi. Runa'nın hem annesi hem de kardeşleri Asal'dı.

Bilinen bir Meclis ittifakı yok. Tahmini değeri: 8 milyon dolar.

Houston'ın seçkinler denizinde Ettersonlar nispeten küçük bir balıktı ve kendi başlarına yüzüyorlardı. Diğer Hanelerle güçlü bağları yoktu, büyük nüfuz sahibi patronları yoktu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Birçok küçük Hane, daha büyük bir aileye bağlı olmadan bağımsız olarak faaliyet göstermeyi tercih ederdi. Güçlü Hanelerin güçlü düşmanları vardı ve biriyle ittifak kurduğunuzda, onların dostlarını ve rakiplerini de miras almış oluyordunuz.

Bern kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Bundan emin misin?"

"Evet."

Bana baktı. "Ödemesiz süremiz yarın doluyor. Size istatistikleri hatırlatmama gerek yok."

O yapmadı. Rakamları aklımın ucundan bile geçirebilirim. Bir asır önce Osiris serumunun icadından bu yana, büyü ve güç eşanlı hale geldi ve içsel olarak bağlıydı. Gizli yetenek kalıtsaldı; ona sahip olanlar onu korumak için ürerlerdi ve soylar ve aileler

toplumun yeni güç birimleri. Bir aile üç nesil içinde iki Asil ürettiğinde, dilekçe verebilir ve resmi olarak bir Hanedan olarak tanınabilirdi; bu da beraberinde gelen bir onurdu hayat değiştiren faydaları ve dezavantajları.

Ülke çapında her yıl ortalama on yedi yeni Ev ortaya çıkmaktadır. Bunların dörtte biri, lütuf dönemleri sona erdikten sonraki ilk on sekiz ay boyunca hayatta kalabildi ve hayatta kalanların sadece üçte biri bağımsız bir varlık olarak beş yılını doldurabildi. Adil bir oyun haline gelir gelmez, rakipleri onları öldürdü ya da daha güçlü aileler onları parçalara ayırdı, Asallarını kendi kullanımları için temizledi. Bazıları gönüllü olarak ittifaka girdi. Augustine bana teklif etmişti ve sonunda hamileri tarafından emilen ya da öldürülen tebaalar haline geldiler. Ev savaşında savunma hattı. Toplam 1.42 aile bu savaşta hayatta kalmıştır.

Önümüzdeki yıl çok önemli olacaktı. Benim Meclis Başkanı olduğum ilk dava da aynı derecede önemli olacaktı.

Bu sabah, alarmı kapatmamla uyanmam arasında bir zamanda, rüyamda Arabella'nın yanarak öldüğünü gördüm. Ölüm. Kabusumda, yanmış cesedini kendime doğru tutuyor, cep telefonumdaki resmine bakıyor ve ağlıyordum. Yüzüm ıslak bir şekilde uyandım. Runa için bu bir kabus değil, gerçektir.

"Venenatalar savaş büyücüleridir. Runa Etterson müthiş bir müttefik olur," dedim. "Programımıza baktım ve Leon Yarrow davasını bugün kapatırsa, önümüz açık."

Son üç yıldır ilk kez tatillerde yükümüzü hafifletmeye karar verdiğimiz için önümüz açıktı. Yarrow dolandırıcılığı ve Chen davası dışında çoğunlukla başarılı olmuştuk. Chen davası tam bir kâbustu. Birisi Noel arifesinde içinde ödüllü üç boxer köpeği olan bir minibüsü çalmıştı. Minibüs ertesi gün terk edilmiş halde bulunmuştu, üç köpek de kayıptı ve yetiştirici kendini kaybetmişti. Cornelius, bir hayvan büyücüsü ve bizim tek

aile müfettişi olmayan bir kişi almıştı ve biz

Noel'den sonraki günden beri onu ya da kızı Matilda'yı görmemiştim. Hâlâ hayatta ve çalışıyor olduğunu bildirmek için dün bana e-posta göndermişti.

Bern gülümsedi. "Bu sağlam bir argüman ve kuzenin olmasaydım buna kesinlikle inanırdım. Duygusal bir karar veriyorsun. Eğer büyüü sadece bir sihirden ibaret olsaydı ona yardım ederdin.

sevimli bahçe cüceleri yaratmak."

"Bernard," dedi annem anne sesiyle.

"Herkes kadar ben de ona yardım etmek istiyorum," dedi Bern, "ama bu Care Bears ailesinde benim işim mantıklı analizler yapmak, o yüzden beni hoş görün."

"Demek istediğinizi anlıyorum. Geçerli." Zaman kazanmak için çayımı yudumladım. Bern ikna edilebilirdi ama argümanlarınızı metodik bir şekilde sunmanız gerekiyordu. "Haklısınız; ek süre neredeyse doldu ve ben de bilinmeyen biriyim.

mal. Nevada Meclis Başkanı olsaydı durum farklı olurdu."

"Nevada burada olsaydı, ona da aynı değerlendirmeyi yapardım" dedi.

"Her iki durumda da izleneceğiz ve benim sorumlu olduğum ilk davamız mercek altına alınacak. Bunu dikkatlice düşündüm ve bu davanın gönderdiği mesajı beğendim."

"Ne mesajı?" Frida Nine sordu. Kahve sonunda etkisini göstermiş olmalıydı.

"Biz dostlarımızın yanındayız," dedim. "Biz müttefiklerini sırf çıkarları için terk eden bir Meclis değiliz. Eğer güvenimizi kazanırsanız, bunu onurlandırırız."

Bern başını salladı. "Pekâlâ. Neyin içine girdiğimizi anladığımız sürece sorun yok. İki Prime Venenata kendi evlerinde, kendi bölgelerinde yakılarak öldürülmüş olabilir. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" Runa kapı aralığından sordu. Üzerinde büyük bir tişört ve bir çift tayt vardı. Saçları dağınıktı, gözlerinde koyu halkalar vardı ama duruşundaki sertlik biraz azalmıştı.

"Ev savaşı," dedi annem.

Ev savaşının kendine has kuralları vardı. Tüm şehir bloklarını yakabilen ve otobüsleri etrafa fırlatabilen insanlar ölümüne savaştığında, sivil kayıplara karşı tüm makul önlemler alındığı sürece hükümet görmezden geliyordu. Adliyeye gittiniz, birkaç evrak doldurdunuz ve cinayet işlemek için açık çekle çıktınız. düşmanlarınızı uygun gördüğünüz gibi. Eviniz kan davası içindeyse ve silahlı ve büyülü insanlar evinize saldırıyorsa, 911 çağrınızı almazdı. Peşinizde bir sürü çağrılmış canavarla caddede koşuyorsanız, polisler size yardım etmek için durmazdı. Prime olmanın bedellerinden biri de buydu. Yasaların üstünde değildiniz, ancak çoğu durumda yasaların dışında var oluyordunuz.

"Bunun House warfare olduğundan emin değiliz," dedim. "Tüm gerçekleri öğrenelim ve sonra bir karar verelim."

"Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum," dedi

Runa. "Tehlike bizim göbek adımız," dedi Frida

Nine.

Annem yaptığı işi bıraktı ve Büyükanne Frida'ya baktı.

"Ne?" Büyükanne Frida omuz silkti. "Buralar çok sessizdi. Biraz hareket için hazırım."

"En son aksiyona girdiğinde Romeo'yu bir fırtına büyücüsünün yerleşkesine sürmüştün, Nevada da pompalı tüfeğe binip seni kovalayan dev animasyonlu yapılara el bombası fırlatmıştı," dedi annem. "Tankının paletten yeniden inşa edilmesi gerekti ve dört kaburgan kırıldı ve kafanda otuz dikiş gerektiren bir yara oluştu."

"Harekete geçmem konusunda endişelenme Penelope." Büyükanne Frida beyaz buklelerinden bir avuç tutup geriye çekti ve bir yara izinin kenarını ortaya çıkardı. "Karakter katıyor." Durakladı. "Ve gizemli bir hava katıyor. Bir kadının her zaman daha fazla gizeme ihtiyacı vardır."

"Tanrı yardımcım olsun," dedi annem.

"Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Runa. "Ama bu benim sorunum. Bizim yüzümüzden hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum."

Annem Bern'in yanındaki sandalyeyi işaret etti ve "Otur" dedi.

Runa oturdu. Anne ve çavuş kombinasyonu her zaman işe yarardı.

"Ailemize yardım ettin," dedi annem. "Şimdi tehlikesin ve hedef olabilecek kardeşinden de sorumlusun. Onun güvenliği senin ilk önceliğin olmalı. Sana korunaklı bir üs ve yardım öneriyoruz. Daha büyük firmaların kaynaklarına ve insan gücüne sahip olmayabiliriz, ancak davalarımızı kapatıyoruz. Artık Hanenin Başkanı sensin, Runa. Evin için doğru olanı yap."

"Evet, hanımefendi," dedi Runa.

Runa'ya döndüm. "Bir doların var mı?"

Bana tuhaf bir bakış attı ve ceplerini karıştırdı. "Bir beşliğim var."

"Eğer bana o beş doları verirsen, bizi resmen işe alınmış sayacağım. Seçim sizin." Elimi uzattım.

"Bedavaya çalışmanızı beklemiyorum..."

"Korkmayın, ortaya çıkacak tüm masrafları size fatura edeceğiz. Eğer hala bize yeterli tazminatı ödemeniz gerektiğini düşünüyorsanız, sizi zehir tespit cihazı ile takas edebiliriz. hizmetleri."

Runa derin bir nefes aldı ve parayı elime tutuşturdu.

"Etterson Hanesi, Baylor Hanesi'nden yardım kabul etmekten onur duyar."

"Güzel." Annem onun önüne bir tabak krep ve sosis koydu.

"Bize yangını anlat," dedim.

"Bu saçmalık," dedi Runa.

"Kreplerini ye," dedi annem.

Runa çatalıyla bir krepin içine daldı. "Ev dört bin metre kareydi, iki katlıydı ve her yatak odasının bir çıkışı vardı. Annemin yatak odası birinci kattaydı, Halle'nin yatak odası ikinci kattaydı ve arka bahçeye açılıyordu. Balkon. Küçükken o balkondan atlardı.

Balkondan havuza. Annemi deli ederdi. Evde altı duman dedektörü ve yüksek teknoloji ürünü bir alarm vardı. yükselen sıcaklığı algıladı ve itfaiyeyi uyardı."

"Alarm çaldı mı?" Bern sordu.

Gözlerinde öfke parladı. "Bilmiyorum. Yine de olmalıydı. Her nasılsa, alarma, duman dedektörlerine ve dışarıya kolay erişime rağmen, annem ve on yedi yaşındaki kız kardeşim sabahın üçünde çalışma odasında birlikte öldüler. Annem davetsiz bir misafiri üç metre öteden öldürebilirdi. Halle de muhtemelen aynısını yapabiliirdi, ama o daha çok toksin atma konusunda uzmanlaşmıştı.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Özellikle de konuştuğum herkesin, sanki hepsi aynı senaryoyu okuyormuş gibi, bundan 'trajik bir kaza' olarak bahsetmekte ısrar ettiği kısım."

O haklıydı. Bu hikayede şu ana kadar hiçbir şey mantıklı gelmedi.

Dizüstü bilgisayarımda yeni bir dosya açtım ve kayıt tuşuna bastım.

"5 Ocak, Runa Etterson görüşmesi. Size bazı tatsız sorular soracağım. Ne kadar dürüst olursanız, size o kadar iyi yardımcı olabiliriz."

Runa'nın ifadesi sertleşti. "Hadi yapalım şu işi."

"Eviniz annenizi, kız kardeşinizi, erkek kardeşinizi ve sizi kapsıyor, doğru mu?"

"Artık sadece ben ve kardeşim varız." "Peki ya baban?"

Runa tek omuzunu silkerek sarsıldı. "Ben on yaşındayken 'babam' baba ve koca olma iddiasından vazgeçti. Zaten bir dizi ilişkisi vardı. Bunu herkes biliyordu. Ben de biliyordum. Dokuz yaşındaydım ve onu yemek masamızın üzerinde rastgele bir kadınla seks yaparken yakaladım. Doğum günümde hesaplarımızı boşalttı ve ortadan kayboldu. Annem her şeye sıfırdan başlamak zorunda kaldı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ve bilmek de istemiyor. İsterse ölsün, umurumda değil."

"Yani, onun bu işe karışmış olabileceğini düşünmüyorsunuz, öyle mi?"

Runa başını salladı. "Hayır."

"Miras üzerinde herhangi bir mali hakkı var mı? Hayat sigortası, evin mülkiyeti?"

"Hayır. Annem o gittikten sonra onu her şeyden uzaklaştırdı. Hiç nafaka ödemedi ve annemden çaldı. Bir polis raporu ve evrak izi var, yani ortaya çıksaydı tutuklanırdı."

Bern'e kontrol ettirirdim ama muhtemelen James Tolbert'i şüpheli listesinden çıkarabiliriz.

"Diğer Hanelerle herhangi bir düşmanlık ya da sorun yaşadığınızı biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Annen sana hiç biriyle bir sorunu olduğunu söyledi mi?"

Runa başını salladı. "Tehlikede olduğumuzu düşünseydi beni uyarırdı."

"Biriyle görüşüyor muydu? Sevgilisi ya da başkaları var mıydı?"

"Hayır. Son ilişkisi yaklaşık bir yıl önce sona erdi ve dostane bir şekilde bitti. Kimseyle görüşmüyordu, çünkü geçen hafta konuştuğumuzda Halle'in onu Herald'daki bir arkadaşlık ağına katılmaya zorladığından bahsetti. Başka bir ilişkiyle ilgilenmediğini söyledi. Erkekler annem için hassas bir noktaydı. Babamdan sonra kimseye gerçekten güvendiğini sanmıyorum."

"Peki ya Halle? Son zamanlarda herhangi bir sorun, uyuşturucu, takıntılı bir erkek ya da kız arkadaş, yanlış insanlarla takılma gibi?"

Runa içini çekti. "Catalina, on yedi yaşındaydı. Hayatı okul, voleybol ve üniversiteye hazırlıktı. Uyuşturucu yok, tuhaf erkek arkadaşları yok. Bir keresinde mantar denedi ve kanepenin onu yiyeceğinden korktuğu için odama saklandı. Korunaklı bir çocuktu."

"Artık evin reisi sen misin?" diye sordum.

Runa başını salladı. Sesi acıydı. "Evet, ben ve Ragnar'ın başı benim." Kollarını iki yana açtı.

"İki kişilik ev."

"Diğer Meclislerden herhangi birinin üyeleri, herhangi bir talepte bulunmak ya da sizden herhangi bir mali yardım talep etmek için sizinle temasa geçti mi? kararlar?"

"Hayır."

"Annenizin kimseye borcu var mıydı? Evin mali sorunları var mıydı?"

Runa telefonuna dokundu ve bana gösterdi. Toplam 3.6 milyon dolarlık dört hesabı listeleyen bir banka arayüzü.

Bakışlarına karşılık verdim. "Etik olarak başka seçenekleriniz olduğunu size bildirmek zorunda olduğum kısım burası. Biz küçük bir firmayız. Genellikle cinayet soruşturmaları yapmayız. Polis ve Teksas DPS'nin hem daha fazla deneyimi hem de daha fazla kaynağı var. Eğer özel bir seçenek istiyorsanız, MII var. Başka seçenekleriniz olduğunu anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Baylor Araştırma Ajansı ile olan sözleşmeye kendi özgür iradenizle mi giriyorsunuz?"

"Evet."

"Annenizin ve kız kardeşinizin katillerini bulmak için hayatınızı parçalara ayırmam gerekecek. Ailen hakkında hoşlanmayacağın şeyler öğrenebilirsin. Eğer sır saklıyorsan ve onlar da

bu davayla ilgisi varsa, ortaya çıkacaktır. Soruşturma sırasında herhangi bir noktada beni aldattığınızı veya yanlış yönlendirdiğinizi öğrenirsem, sözleşmemizi derhal feshedeceğim. Sen

Size sonuç verdiğimde kanıtım olacağına dair söz veriyorum. Ancak, sonuçları garanti etmiyorum. Bu davayı çözmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma ve yasalar çerçevesinde hareket edeceğime yemin ederim, ancak her cinayet çözülmez. Anladınız mı?"

Runa hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Kaydı kapattım. "Senin için küçük bir evrak yığınım var. İşini bitirdiğinde başlayacağız."

"Nereden başlayacağız?"

"Adli tabibin ofisinde. Adli tabibin annenizi ve kız

kardeşinizi teşhis etmek için diş kayıtlarını kullandığını söylemişsiniz."

"Evet?"

"Siz bir Ev'siniz, yani DNA profiliniz
Bir yerlerde bir genetik veri tabanı var. Hangi genetik
firmasını kullanıyorsunuz?"

Runa kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bunların hepsini annem
halletti."

Scroll web sitesine girdim. Scroll ABD'deki en büyük DNA
veri tabanıydı ve bizim de kullandığımız veri tabanıydı.
Hesabımıza giriş yaptım, arama penceresine "House
Etterson" yazdım ve web sitesi bana sonucu gösterdi.

"Scroll'a kayıt oldunuz. Dördünüzü de veri tabanlarına
kaydedecekler. Onları arayacağız ve bir temsilcinin bizimle
morgda buluşmasını sağlayacağız. Yirmi dört saat içinde
cesetlerin kimliklerini teyit edebilecekler."

Runa bana baktı. "Neden?"

Onu umutlandırmamak için çok dikkatli olmak
zorundaydım.

"Çünkü DNA tanımlaması kusursuzdur ve dış kayıtları
kusursuz değildir. Genetik testler, dış kayıtlarının
Ölü Primes. Eğer yapılmadıysa, nedenini bilmek ve
düzgün bir şekilde yapılmasını istiyorum. İşte buradan
başlayacağız."

Bölüm 3

Harris İlçesi Adli Bilimler Enstitüsü, Eski İspanyol Yolu üzerinde dokuz katlı bir binada hizmet **veriyordu**. Bloklular, dikdörtgen pencereleri ve turuncu tuğlalarıyla adeta bir devlet kurumu olduğunu haykırıyordu.

Honda Element'imizi park yerine doğru manevra yaptım.

Bu

Eskiden trafiğe karıştığı için gözetleme aracımızdı ama geçen yıl Büyükanne Frida onu baştan aşağı yenilemeye karar verdi. Artık Element yeni bir motora, kurşun geçirmez camlara, B5 zırhına ve diğer eğlenceli modifikasyonların yanı sıra bizi korumak ve hızlıca kaçmamızı sağlamak arasında mükemmel bir denge kuran run-flat lastiklere sahipti.

Ne yazık ki, Büyükanne Frida'nın bile sınırları vardı ve direksiyon biraz yavaştı. Orta sıradaki bir park yerini hedefledim.

"Peki, Alessandro Sagredo ile aranızda ne var?" Runa sordu.

Direksiyon yavaştı ama frenler çalışıyordu. Mükemmel. Öne doğru sarsıldım ve emniyet kemerim beni geriye savurdu.

"Hiçbir şey."

"Aha." Runa kendi emniyet kemerini çekti. "Bu yüzden mi park yerinin yarısında gıcırdayarak durduk?"

"Ayağım kaydı." Yavaşça ilerledim ve Element'i yumuşak bir şekilde durdurdum.

"Yani sadece 'hiçbir şey' mi diyeceksin?" Runa sordu. "Bu doğru."

"Kız kardeşiniz duruşmalarınız sırasında tanıştığınızı söyledi."

Kız kardeş cinayeti bir kelime değildi ama bugünden sonra olacaktı. Aslında teknik olarak kardeş *katli* bir kelimeydi ama çoğu insan bunu tanımazdı. Runa Arabella'yla ne zaman konuşma fırsatı bulacaktı ki?

"Evet," dedim.

"Evet ne? Bunun bir hikayesi var mı?"

Hayır. Beni Instagram'da takip etmedi ve denemeler sırasında nefesimi kesmedi. Ve kesinlikle pencereimin altında belirip beni arabayla gezmeye ikna etmeye çalışmadı.

"Denemeler sırasında tanıştık ve kız kardeşlerim son üç yıldır bu konuda benimle dalga geçmeyi bırakmadılar. İşte Alessandro Sagredo ile aramda kesinlikle hiçbir şey yok."

Açık konuşmak gerekirse, depomuz ile Venedik, İtalya yakınlarındaki Sagredo arazisi arasında 5.561 mil vardı. Tek aktarmalı bir ticari uçuş beni Venedik'e on üç saatte ulaştırabilirdi. Yarın Alessandro'nun penceresinin altında olabilir, ona arabayla gezintiye çıkmak isteyip istemediğini sorabilirdim.

"Bir anlığına daldın," diye gözlemlledi Runa. "Alessandro ile aranızda hiçbir şey olmadığını mı hayal ediyorsun?"

Annesini ve kız kardeşini bir daha göremeyecek olmanın dehşetinden kendini uzaklaştırmaya çalışıyordu ama buna bir son vermeliydim, yoksa arabadan asla inemezdin.

Mantıklı ve makul sesimi kullandım. "Runa, Alessandro'yu bu arabada görüyor musun? Hayır. Bu park yerinde ya da binada da değil, yani o bir sorun değil. Hadi gidelim."

Park alanını geçmeye başladık. Soğuk rüzgar bizi savurdu.

Runa kollarını kendine doğru sardı. Yeşil bir kazak elbisenin üzerine hafif bir rüzgârlık giymişti. "Ben de seninki gibi bir palto almalıyım. Burberry mi o?"

"Evet. Geçen yıl indirimde yarı fiyatına almıştım."

"Şanslı."

Gri bir kazak üzerine bej renkli orta boy bir trençkot ve yumuşak botların içine sokulmuş mavi bir kot pantolon giyiyordum. Ceketin önü kruvaze kapalıydı ve her iki yanında bir sıra siyah düğme vardı. Ben açık bırakmıştım. Vücudumu güzelleştiriyor ve bir Prime'a ait olabilecek kadar şık ve pahalı görünüyordu ama en önemlisi, sol taraftaki astarın içine dikilmiş özel bir kılıfta duran bıçağımı saklıyordu.

Bir savaşa etkili olabilecek kadar uzun bir bıçağı gizlemenin sadece birkaç yolu vardı. Bol bir eteğin altından kalçanıza takabilirdiniz, ancak bu da onu çekmek için eteğinizi ellemenize neden olurdu ve soğuk havalarda pratik değildi. Omuz kılıfına da takabilirdiniz, ancak dış giysiyi çıkardığınızda artık gizlenemezdi. Ceket astarının içine saklamak en iyi seçenektir. Paltoyu nezaketen ya da zorunluluktan çıkarsam bile, anında çekebilmek için taşıyabilirdim. Adli Tıp Kurumu'nun bir şey bulması pek olası değildi.

ceketimi kontrol etmemi gerektirecek.

Lobiye girdik. Enstitünün tasarımcıları modern endüstrinin büyük hayranları olmalı.

monokromatik renkler. Zemin beyaz karolarla parlıyor, duvarlar soluk gri ile vurgulanıyordu; tavanda uzun floresan ışıklı paslanmaz çelik kirişler vardı ve tezgahlar neredeyse bozulmamış beyaz ile parlıyordu. Hatta Ziyaretçi mobilyaları, döşemeli yumuşak sandalyeler grimsi kirli beyaz renkteydi. Mekân bir bitki ya da bir Gustav Klimt baskısı için yalvarıyordu.

Bankonun arkasındaki resepsiyon görevlisine doğru yürüdüm. Davanın durumunu enstitünün web sitesinden kontrol etmiştim. Dava beklemede görünüyordu, bu yüzden önceden aradım ve ikimizin de geleceğini söyledim.

"Catalina Baylor ve Runa Etterson," dedim tezgâhın arkasındaki kadına. "Etterson davası için buradayız."

Yaşlı bir Latin kadın olan resepsiyon görevlisi bana özür dileyen bir gülümseme. "AME Conway ile konuştum ve cesetleri göremeyeceğinizi söyledi."

"Yapamaz mısın?" diye sordu Runa. "Yapamam derken ne

demek istiyorsun?"

"Müsait değiller."

Runa'nın etrafındaki hava belli belirsiz bir yeşil iziyle parıldadı. Sesi soğuklaştı. "Onları hazırlayın."

Lobi tamamen sessizleşti ve bankonun arkasındaki üç yönetici kıpırdamadan durdu.

Birisi panikleyip olayı tırmandırmadan önce bu açmazı yatıştırmak zorundaydım. Neyse ki bürokrasi kurallardan oluşuyordu ve kurallar ve ben arkadaştık.

Resepsiyon görevlisine gülümsedim. "En yakın akrabası ve Evinin Başkanı olarak, Prime Etterson'ın aile üyelerinin kalıntılarını istediği zaman görme hakkı vardır. Eğer onun erişimine izin vermezseniz, Ev danışmanını bilgilendirmek zorunda kalacağım ve siz de kendi yönetmeliklerinize uymamanızın nedenini mahkemede, bir yargıç önünde göstermek zorunda kalacaksınız. Siz kurum içi avukatınızla talebimizin geçerliliğini kontrol ederken ben bekleyeceğim."

Resepsiyon görevlisi telefona uzandı. "Bir dakika Lütfen." Benden uzaklaştı ve telefona acil bir fısıltıyla konuştu.

Geri çekildim ve Runa'yı pencereye doğru yönlendirdim. Dakikalar geçiyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Runa sustu.

"Halledecekler."

Yönetici telefonu kapattı. "Özür dileriz." Uzun, siyah saçlı, genç ve beyaz bir adamı işaret etti. arkasındaki fotokopi makinesinin yanında duruyordu. "Bu Victor."

Bu noktaya kadar görünmez olmak için çok çaba sarf eden Victor, ödüllü bir far görmüş geyik taklidi yaptı.

"Victor sizi doğru otopsi odasına götürecekt."

"Teşekkür ederim," dedim. "Biz de bir Scroll bekliyoruz

temsilci. Lütfen geldiğinde bize katılmasını sağlayın."

Victor'u asansöre kadar takip ettik. Asansör bizi lobi gibi pırıl pırıl olan üçüncü kata çıkardı. Yürüdük beyaz bir koridordan geçerek altı otopsi masasının duvara dayalı bir şekilde beklediği büyük bir odaya ulaştı. Dördü boştu.

Diğer ikisi beyaz kumaşla kaplı bedenleri tutuyordu.

Otuzlu yaşlarının sonlarında beyaz bir adam kollarını kavuşturmuş en yakın masanın yanında bekliyordu. Çizgili gri gömleği ve sarı kravatı belli olan tertemiz beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Koyu renk saçları o kadar kısa kesilmişti ki, neredeyse hiç görünmüyordu. Temiz traşlı olmasını beklersiniz ama Yüzünü ve boynunu kaplayan kirli sakalları saçlarıyla hemen hemen aynı uzunlukta idi. Sanki birkaç sabah önce kalkmış, ensesinden yukarısını tıraş etmiş ve şimdi de uzamasına izin veriyormuş gibi görünüyordu. Bu etki oldukça rahatsız ediciydi.

Victor tek kelime etmeden aceleyle geri çekildi. Laboratuvar önlüklü adam bizi selamlamak için öne çıkma belirtisi göstermedi, ben de ona doğru yöneldim. Runa da onu takip etti. Biri sağ duvarda, diğeri de kapının hemen üstünde bulunan iki güvenlik kamerası her hareketimizi izliyordu.

Adam rozetini kaldırıp bize gösterdi. "Silas Conway, MD, adli tabip yardımcısı."

Bekledim. Başka bir şey çıkmadı. Tanıtımların tamamı buydu. Harika bir başlangıç.

"Catalina Baylor ve Runa Etterson. Bu kadar kısa sürede bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz, Dr. Conway."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yaptığınızı sanıyorsun?" Runa sordu. "Vaktimi boşa harcıyorum."

Bunu öylesine söylemedi. "Cesetleri görmek için buradayız." Conway bakışlarıyla beni sabitledi. "Neden?"

"Neden olduğu önemli değil." Runa ona doğru bir adım attı. "Ailemden geriye kalanlara erişimimi engellemeye hakkınız yok."

"Erişiminizi engellemiyordum. Başka bir işle meşguldüm. Her şeyi bırakıp buraya gelmek zorunda kaldım. Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarım. Cenazeler görülebilecek durumda değildir ve bu ofisin politikası aile üyelerini gereksiz travmalardan korumaktır. Düşünceli olmaya çalışıyordum ama belli ki çabalarım ve endişelerim boşa gitti."

Çok açık. Gerçek bir anlayış ve sempati pınarıydı. Bir "başınız sağ olsun" bile diyemedi.

Bu yanlış geldi. Birincisi, önceden aramıştım, yani geleceğimizi biliyordu. İkincisi, sadece sinirli değil, sanki Runa'yı kışkırtmaya çalışıyormuş gibi düşmanca bir tavır içindeydi. Bu rutin bir işlemdi ve o protokolü ihlal ediyordu. Bunun için ne gibi bir sebep olabilir?

Düşmanlık mı? Bırakın Prime'ları, herkese böyle davransaydı kovulurdu. Söylediği her şeyin güvenlik kayıtlarına geçtiğini biliyor olmalıydı.

Tek başıma gelmeliydim ama bürokrasiyi aşmak için Runa'ya ihtiyacım vardı. Yine de Runa travma geçirmiş ve kırılıyordu ve yarım saniye içinde şakadan öfkeye geçti. Ona karşı çok dikkatli olmak zorundaydım ve şimdi bu adam ortada hiçbir neden yokken bir yüzleşme için bastırıyordu. Bu durumu kontrol etmek gittikçe daha karmaşık bir hal alıyordu ve sihrimi bir şehir çalışanı üzerinde kullanmak ağır bir suçtu. Bu soruşturmaya yasaları çiğneyerek başlamak gündemimde yoktu.

Conway iki masaya doğru yürüdü ve aralarında durdu. "Cesetleri görmek istemiştiniz, işte buradalar."

Kalıntıları örten iki çarşafı geri çekti. Adli tıp ders kitaplarında yanmış kurbanlar hakkında okumuştum. Birkaç yıl önce Nevada, pirokinetik bir Prime'ın izini sürmek zorunda kaldı. Hiçbirimiz ona yardım edemedik, bu yüzden evde oturdum, aklımdan endişelendim ve elime geçen yangın ve yanık kurbanlarıyla ilgili her kitabı okudum. O zamanlar Arabella kendimi delirttiğimi söylemişti ama bir şekilde stresle başa çıkma yöntemim buydu. A bir tür kendi kendini maruz bırakma terapisi.

Birinin yanarak öldüğünü okumak ve gerçek bir ceset görmek iki farklı şeydi.

Masaların üzerindeki iki kömürleşmiş figür her biri altmış kilodan daha ağırdı. Yangının sıcaklığı onları kurutmuştu ve kaslar ve bağlar

Susuz kalan bedenler kasılıyor, dizlerini ve dirseklerini büküyor ve parmaklarını yumruk haline getiriyorlardı. Ders kitapları buna boksör duruşu diyordu çünkü savunma duruşuna benziyordu.

Bir boksörün duruşu. Yüz hatları gitmişti. Deri ve deri altı yağ tabakası da gitmişti. Bu

Cesetlerin cinsiyetini, ırkını ya da yaşını tahmin etmek imkânsızdı. Belli belirsiz insan şeklindeki iki nesneye bakıyordum.

kararmış, buruşmuş etle kaplanmış.

Odaya mide bulandırıcı bir koku yayıldı. Acı, mide bulandırıcı, tatlı ve bakırımsı.

Daha önce de koklamıştım; yanmış deriyle karışık yağlı, yanmış bir domuz rostosu. Boğazıma bir safra kaçtı.

Arkama döndüm ve Runa'nın arkamda kıpırdamadan durduğunu gördüm, yüzü o kadar solgundu ki kendisi de ölü gibiydi. Ve bir bakıma öyleydi de. Annemi ve kız kardeşimi kaybetmek bir parçamı öldürürdü. Çok acımış olmalı. Tek yapabileceğimiz yangın onlara ulaşmadan ölmüş olmalarını ummaktı.

Kimse yanarak ölmeyi hak etmedi.

"Tatmin oldunuz mu?" Conway sordu. "Onları oldukları gibi hatırlamak daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır," dedi Runa. "Onları aynen böyle hatırlamak istiyorum.

Bunu asla unutmayacağım ve bunu her kim yaptıysa bedelini ödeteceğim." Conway, "Bu trajik ama kazara meydana gelen bir yangındı," dedi. "Bu Suçlayacak birini aramak çok doğal ama hiçbir şiddet izine rastlamadık. Tahminime göre kundaklama soruşturması yangının kaynağını ortaya çıkaracak ve nihai bulgu olayların korkunç bir şekilde geliştiğini gösteriyor ama bir suç değil. Evinize gidin, Bayan Etterson. Burada hiçbir cevap bulamayacaksınız."

"Akciğerlerde partikül bulundu mu?" Ben sordum.

Bana ters ters baktı ve bir adım öne çıktı. Yaşı ve cüssesiyle gözümü korkutmaya çalışıyordu.

Hayatım boyunca göz ardı edilmek için çalıştım. Dikkatleri üzerime çekmek başkalarını tehlikeye atmak anlamına

geliyordu. Çatışmadan kaçınmakla kalmadım, asla yakınında bile bulunmamaya zen gösterdim. Doğal eğilimim kaçmaktı; enstitüden dışarı, arabama ve sonra da deponun güvenliğine

ve herkesin beni sevdiği ailemle birlikte, bu pislik tarafından dik dik bakılmaktan kurtulabilirdim.

Ancak masalarda iki ceset vardı ve Runa'nın cevaplara ihtiyacı vardı. İşi kabul ettim ve yapmak zorundaydım. Ayrıca, ben haklıydım ve o haksızdı.

Hoşnutsuz bir Arrosa Rogan taklidi yaparak Conway'i soğuk bir bakışla süzdüm ve öylece kaldım. Göz teması kurmak ve alay etmek bana doğal gelmiyordu ama Rogan'ın annesi her ikisini de nasıl yapacağımı öğrenmem konusunda çok kararlıydı. Bu ifadeyi tam olarak oturtana kadar haftalarca aynada pratik yaptım. Duygusal bir tüfeği ateşlemek gibiydi.

soğuk bir tiksintiyle doluydu.

Conway hamlesinin ortasında durdu.

"İşinizde iyi olduğunuz için sizi burada tuttuklarını varsayıyorum, çünkü tavır ve davranışlarınız dehşet verici. Hayatta kalan bir kişiyi saldırganlık ve küstahlıkla karşılamamız, adli tabiplik kurallarının ya da insani nezaketin ötesinde."

Conway'in yüzü morardı.

"Tekrar soruyorum. Ciğerlerinde duman var mıydı? Eğer soruma cevap veremiyorsanız, verebilecek birini bulun."

Conway derin, öfke dolu bir nefes aldı. Kendimi hazırladım.

Victor kapıda belirdi. "Ne?"

Conway ona kükredi.

Victor kenara çekilerek sert siyah takım elbiseli bir adamın odaya girmesine izin verdi.

"Merhaba Bay Fullerton," dedim.

Scroll temsilcisi odaya girdi. Kırk yaşlarında, düzgün, temiz, güneşin bronzlaştırdığı bir tene sahipti ve koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Gözleri bir Beklenmedik, çok açık bir mavi tonu. Ayrıca tek renkli nokta da onlardı. Diğer her şey - Kurt ve Çoban Oxfordlar, özel dikim takım elbise, şık gömlek, kusursuz kravat ve gözlükler siyahtı.

"Bayan Baylor, benim için her zaman bir zevktir." Runa'ya elini uzattı ve o da sıktı. "Bayan Etterson, benim en derin başsağlığı diliyorum."

"Kimsiniz?" Conway talep etti.

Fullerton bir saniye boyunca ona baktı. "House Etterson'ın isteği üzerine genetik tanımlama yapmak üzere Scroll Inc. adına buradayım."

Conway'in gözleri cam gibi oldu ve genişledi. Panik kahverengi irislerini titretti. Geriye doğru sarsak bir adım attı ve kollarını iki yana açarak her bir cesede dokundu. Bir tiksinti dalgası

içime çarptı, ani ve ezici, korkunç bir her şeyin çok ama çok yanlış gittiğini hissetti.

Yanımdaki masanın üzerindeki kurumuş ceset yukarı doğru fırladı. Geldiğini gördüm ama zihnimin tepki vermek için yarım saniyesi vardı ve gördüğü şeyi kabul etmeyi reddetti. Ceset üzerime atladı. Soğuk, sert parmakları boğazıma kilitlendi.

Panik beni tokatladı. Hava kayboldu. Acı boğazımı çelik bir mengeneye sıkıştırdı ve sıktı.

Conway kapıya doğru koştu. Fullerton kenara çekildi, Conway'in geçmesine izin verdi, yüzü sanki bir sosyete yemeğindeymişiz gibi son derece sakindi. Runa döndü ve eliyle Conway'e nişan aldı. Eğer onu zehirlerse, bildiği her şey onunla birlikte ölecekti.

Ellerimi birbirine kenetledim ve cesedin kollarının arasına soktum. Elleri boynumdan düştü ve topuğumu orta kısmına geçirdim. Geri tökezledi.

"Hayır!" Mırıldandım.

Runa'dan yeşil bir kıvılcım yılan gibi fırladı ve Conway'in omuzlarına çarptı, diğer cesetten hemen önce üzerimden atladı ve sırt üstü yere düştü. Conway kapıdan içeri daldı ve gözden kayboldu.

Saçmalık.

İlk ceset kendini düzeltti. Bir nefes çektim -boğazım yanıyordu- ve bıçağımı çıkardım. Yeniden canlandırılan bedenler zombi gibi davranmıyordu; onlar sadece yeniden canlandırıcının büyüğü için birer araçtı, görünmez iplere bağlı kuklalar gibiydiler.

Kalbinden ya da kafasından bıçaklamak beni hiçbir yere götürmezdi. Onu etkisiz hale getirmeliydim.

Büyüm kıvılcımlandı, beni çekti ve saldırımı yönlendirmesine izin verdim.

Siren yeteneğim babamdan geliyordu, ama bu bana annemden miras kaldı. Bu onu ölümcül bir keskin nişancı yaptı, Leon'un imkansız atışlar yapmasını sağladı ve beni asla yanlış yönlendirmedi.

Kurumuş insan kabuğu kollarını iki yana açmış bana doğru saldırdı. Sağ bileğini yakaladım, bıçağımı koltuk altına sapladım ve döndürdüm. Yedi inçlik CPM-3V yüksek karbonlu çelik, tendonların ve kıkırdığın buruşmuş kıkırdığını eski, kuru bir deri gibi kesti. Kol omuzdan düştü, ince bir et şeridiyle asılı kaldı.

Bileğini bıraktım, bıçağı serbest bıraktım ve cesedin boynunun arkasını kestim. Kafası omuzlarından yuvarlandı. Bıçağımı diğer omzuna sapladım, kemiği yuvasından çıkardı, cesedin belini keserek omurları ayırdı ve dizinin arkasına bir tekme indirdi. Ceset parçalanarak yere yığıldı.

Cesedin parçaları yerde kıvranıyordu, artık bir tehdit oluşturmuyordu. İkinci ceset parmaklarını Runa'nın saçlarına geçirmişti, ondan sarkıyordu. Yeşil sis her ikisinin de etrafını sararak cesedin yanmış etini yeşile çevirdi.

"Dokunmayın!" Runa çığlık attı. "Ben hallederim. Git!"

Fullerton'ın yanından hızla geçip odadan çıktım. Sağ taraftaki koridor boştu. Sol tarafta Conway sendeleyerek öne doğru eğilmiş ve destek almak için duvara tutunmuştu. Evet, onu zehirlemişti.

Bir daha asla. Runa Etterson başka ipuçlarını sorgulamak için benimle gelmiyordu. Ondan cevap almak için dakikalarım, belki de saniyelerim vardı.

Koştum.

Conway omzunun üzerinden baktı ve hızlandı. Köşeye varmak üzereydi. Zehri onu bitirmeden önce ona ulaşmalıydim.

Tökezledi, duvara tutundu ve kendini yukarı çekti.
Neredeyse ona ulaşmıştım.

Pahalı siyah takım elbiseli, uzun boylu, zayıf bir adam köşeyi döndü ve bize doğru yaklaştı. Zarafetle hareket ediyordu, bir dansçı gibi değil, bir kılıç ustası gibi, hızlı ve esnekti ve sanki her şeyin sahibi kendisiymiş gibi tam bir özgüvenle

Bina ve onun varlığı bile görülmeye değer bir onurdu. Uzun kahverengi saçları yüzünün bir tarafına dökülmüştü.

Conway ondan kaçmaya çalışarak sola doğru hamle yaptı.

Adamın eli bir anda dışarı fırladı. AME'nin omzunu tutarak onu sabitledi, ceketinden uzun, dar bir hançer çıkardı ve Silas Conway'i kalbinden bıçakladı.

Nefes kesici bir vuruştı. Pürüzsüz, hızlı, kusursuz. Büyüm kıvılcımlandı, sanki bunun güzelliğini kabul ediyormuş gibi. Nişan bile almadı. Sanki arabasının anahtarlarını cebinden çıkarıp bir arkadaşına fırlatmış gibi, hepsini tek bir el hareketiyle yaptı. Bu uzmanlık değildi, bu saf kas hafızası ve üstün reflekslerden doğan bir ustalıktı.

Adam başını kaldırdı. Alessandro Sagredo adama baktı. Conway'in omzunun üzerinden bana baktı, gülümsedi ve bıçağını AME'nin göğsünden usulca çekti.

Beynim kısa devre yaptı. Durmaya çalıştım ama cilalı beton bir zeminde koşuyordum ve fizik kuralları bana karşı komplo kurdu. Kaydım. Zemin botlarımın altında gıcırdadı ve iki adamın yanından son hızla kayarak geçtim.

Alessandro başını eğdi ve yavaşça durmamı izledi.

Bu nasıl mümkün oldu? Alessandro Sagredo bir playboydu. Karayipler'de gömleğini çıkararak fotoğraf çekti. O Fiji'de sörf yaptı ve Londra'da alışveriş yaptı. Rastgele hükümet çalışanlarını cerrahi bir hassasiyetle kalbinden bıçaklamadı.

Alessandro bana bakıyordu. Tam bana. Sanki dünyadaki tek şey benmişim gibi. Kehribar rengi gözlerinde sıcak, yırtıcı bir ateş oynuyordu. Bana lezzetli bir biftekmişim gibi bakıyordu.

ve o aç bir kurttu.

Akıllıca bir şey söyle, akıllıca bir şey söyle . . . "Hey!"
Aman Tanrım.

Alessandro tek kelime etmeden Conway'in cesedinin üzerinden geçip bana doğru yürüdü. Arkamı dönmeliydim. diğer tarafa kaçabilirdim ya da en azından bıçağımı kaldırabilirdim. Bunun yerine, tam bir aptal gibi orada öylece durdum.

Alessandro bana doğru uzandı ve bükülmüş kolunu uzattı. Parmaklarımı ön koluna koydum. Giysinin kumaşının altındaki kaslar çelik gibiydi. Alessandro hareket etti ve biz köşeyi döndü.

Halüsinasyon görüyordum.

Öyle olmalıydım. "I . . ."

"Şşşt," dedi hafif aksanlı bir sesle. "Sadece yürümeye devam edin. Bina güvenliği yakında burada olacak ve bizim burada olmamamız gerekiyor."

Conway'i öldürmüştü. Bu onu rahatsız etmedi. Onu bir sineği ezmekten daha fazla rahatsız etmemişti. Alessandro daha önce de bir insanı kalbinden bıçaklamıştı. Çok, çok, çok kez.

Ciddi bir karar hatası yapmıştım.

"Bıçağını beğendim," dedi. "Birileri heyecanlanmadan önce onu bir kenara koymak isteyebilirsiniz."

Bıçağı ceketimdeki kılıfına geri soktum. Bekle. Beni susturmuştu. Sanki beş yaşındaymışım gibi. Bıçağımı ceketime koymamı söyledi.

ve ben yaptım. Şimdi de beni bırakıp gitmesine izin veriyordum.

Ne halt ediyorum ben?

"Neden yürüyoruz?"

Bana baktı, kahverengi gözleri eğleniyordu. "Çünkü az önce birini bıçakladım. Güvenlik bana bir sürü soru sormak isteyecektir.

Sıkıcı sorular. Sıkıcı sorulardan nefret ederim. Ve evrak işleri de olacak. Ondan da nefret ederim."

Evet, bu durumda. "Conway'i sen öldürdün." "Evet, ben öldürdüm."

Ben durdum. O da durdu ve bana baktı.

"Alessandro, burada ne yapıyorsun?"

"Daha hızlı yürümeni mi sağlamaya çalışıyorsun?"

Beynim nihayet tam cümleler kurma yeteneğini geri kazanmıştı. "Conway'i neden öldürdün? Soruşturmamda bir ipucuydu ve şimdi öldü."

"O çok kötü bir adamdı. Onu bıçakla kovalıyordun."

"Ona bazı sorular sormam gerekiyordu."

Karanlık bir ormanda dişlerini gösteren bir kurt gibi gülümsedi. "Cevap vermezse onu bıçaklayacak mıydın?"

"Cevap almak için insanları bıçaklamama gerek yok."

İçini çekti. "Arkadaşını al ve eve git, Catalina."

Burada sizin için hiçbir cevap yok."

Ne?

Runa son sürat köşeyi döndü, bizi gördü ve donakaldı. "Çok üzgünüm," dedi Alessandro. "Şimdi gitmem gerekiyor."

Gitmek zorundayım.

Eve git, güvende kal ve tüm bunları unut."

İleride asansörün zili çaldı.

"Sonra görüşürüz." Alessandro elini kaldırdı.

Her nasılsa içinde bir silah vardı. Silah çektiğini görmedim. Silah havladı, mermi püskürttü, sağımızdaki pencere kırıldı ve Alessandro dışarı atladı.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve gri üniformalı muhafızlar silahlarını çekerek dışarı çıktı.

"Ellerinizi kaldırın!" diye kükredi baş muhafız.

Ellerimi başımın üzerine koydum ve beni kelepçelemelerine izin verdim.

Bina güvenliği beni yakaladıktan on dakika sonra, Houston Polisi Ev Müdahale Birimi büyük bir şaşaa içinde olay yerine geldi. Tarafsız bir üçüncü şahıs olduğu belli olan Fullerton'ı serbest bıraktılar, Runa ve beni gözaltına aldılar ve kırk beş dakika boyunca bize sorular sordular. Runa'yı bıçaklayan gizemli erkeğin eşkâline odaklanmaları Conway bana Alessandro'nun koridordaki kameralarla oynadığını düşündürdü. Aynı soruların üçüncü turundan sonra, kendimi toparladım, onlara avukatımızın adını verdim ve müvekkilimin bu olaydan dolayı travma geçirdiğini belirttim.

Ailesinin yeniden canlandırıldığını ve bir AME'yi bozacak kadar güçlü düşmanları olduğunu ve uzun menzilli bir atışla onu vurabilecek en az üç nokta görebildiğimi söyledim. Bundan sonra her soruya "Gitmekte özgür müyüz?" diye cevap verdim. Pes ettiler ve bizi serbest bıraktılar. I Runa'yı yakaladı ve ite kaka asansöre bindirdi.

Asansör kapıları kapandığı anda Runa bana doğru döndü. "Bana yalan söyledin!"

"Burada olmaz," diye uyardım onu. "Asansörden çıktığımızda yanımda yürü. Ben durduğumda dur ve sana kaçmanı söylersem kaç."

Runa'nın yüzü sertleşti. "Beni öldürmeye çalışacaklarını mı düşünüyorsun?" "Evet."

"Umarım denerler."

Doğru. Runa'nın duyguları mantıklı düşünme yetisinin kafasına vurmuş, cesedini yol kenarına atmış ve arkadaşımı bir gezintiye çıkarmıştı. Tam da ihtiyacımız olan şey.

Müşteri. Arkadaş değil; müşteri. Arkadaşlar başkaları içindi. Arkadaşlarının seni sevmesini istedin, ve ben istediğimde Birinin benden hoşlanması, sihrimin dışarı sızma şansı ve onları büyülemek çok daha yüksekti. Yirmi bir yılımı arkadaş edinmekten kaçınarak geçirmiştım. Şimdi başlamak sorumsuzluk olurdu.

Runa'yı severdim. Onunla ilk tanıştığımdaya hoşlanmıştım. Keşke daha çok onun gibi olabilseydim, komik, çekici ve rahat olabilseydim. Onu şimdi görmek kalbimi kırdı. I onun için tüm boktan şeyleri düzeltmek istiyordum ve kendimi çok dikkatli izlemem gerekiyordu. Ayrıca, şu anda bir arkadaşaya ihtiyacı yoktu; profesyonel bir araştırmacıya ihtiyacı vardı.

Asansör açıldı. Lobiyi taramak için bir saniyemi ayırdım. Görünürde bir tehdit yoktu. Dışarı çıktım ve kapıya yöneldim.

Başı dik. Yanımda Runa, yolunu kesecek birine meydan okurcasına yürüyordu.

Binadan çıktık ve hızlandım, neredeyse koşmaya başlayacaktım. Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk kaşınıyordu, sanki biri bana bir tüfek dürbününden nişan alıyormuş gibi.

Arabaya git, arabaya git.

Kilitleri açtım ve Element'e atladık. Motoru çalıştırdım, park yerinden geri geri çıktım ve hızla caddeye çıktım.

"Alessandro o binadaydı. Onu gördüm Catalina, gözlerimle."

"Orada olacağına dair hiçbir fikrim yoktu." Araba sürmeye odaklandım. Araba yolda hızla ilerliyordu. Kimse bizi takip etmedi.

"Orada ne yapıyordu?"

"Şüphelimizi öldürüyordu."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bern'i ara."

Arabanın hoparlörlerinden telefonumun arama sesi geldi ve Bern telefonu açtı. "Evet."

"Haklıymışsın." Biraz hızlı bir dönüş yaptım ve otoyol rampasına girmek için sola kayarak bağlantı yolunu hızlandırdı. "Bu House savaşı. Depoya geri dönüyoruz. Bizi kilitleyin."

"Hallediyorum," dedi Bern. "Sıcak mı geliyorsun?" "Görebildiğim kadarıyla hayır."

Trafiğe karıştım. "Kardeşim uyandı mı?" Runa sordu.

"Hayır," dedi Bern. "Herhangi bir değişiklik olursa ararım."

"AME Silas Conway hakkında bulabileceğiniz her şeye ihtiyacım var. Özellikle de son bir ay içinde hesabına yapılan ani büyük ödemeler ve bunların nereden geldiği."

"O ne yaptı?"

"Cesetleri görmemizi engellemeye çalıştı ve Scroll temsilcisi geldiğinde, Runa'nın annesi ve kız kardeşinin cesetlerini yeniden canlandırdı ve onlarla bizi öldürmeye çalıştı. Biz konuşurken polisler Conway'in geçmişini araştırıyor."

"İyi misin?" diye sordu kuzenim.

"Evet. Fullerton örnekleri aldı ama Conway onu sorgulayamadan öldü."

"Ne oldu?" "Alessandro Sagredo." Telefon sessizliğe gömüldü.

"Özür dilerim, tekrar söyler misiniz?"

"Alessandro Sagredo oldu. Harris County IFS'de ortaya çıktı ve şüphelimi kalbinden bıçakladı. Sanki çok pratik yapmış gibi yaptı. Sonra bana arkadaşımı alıp eve gitmemi ve bu konuda endişelenmememi söyledi."

Ve onu bulduğumda, her kelimesine pişman olacaktı. Bu sefer beni şaşırtmıştı ama bir daha şaşırtamayacaktı.

"Ne dedi?" Runa sordu.

Arabanın hoparlörü sessiz kaldı.

"Bern, orada mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Oldukça büyük bir sabah geçirdin."

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım.

"Sagredo tüm bunlara nasıl dahil oldu?" Runa sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Onu tanıyor musun? Ailesini tanıyor musun? Annenin onunla herhangi bir bağlantısı var mıydı?"

"Hayır."

"Ama sen onun resmini tanıdın," diye hatırlattım ona.

"Onu tanıdım çünkü lisedeyken benim yaşımdaki her kız gibi ona büyük bir aşk besliyordum. Ne zaman ki Felicity, Michelle ve ben ilk kez nişanlandık, cheesecake ve krem şantili bir acıma partisi verdik."

İlk nişanlandığını duyduğumda kendimi odama kilitledim ve tek başıma ağladım. Sonraki iki seferde de ağlamıştım, çünkü aptalın tekiydim.

Runa başını salladı. "İnan bana, Sagredo'yla bir bağlantısı olan biri varsa o da sensin. Benim varlığımdan bile haberi yok."

Eğer Etterson Hanesi'nin Sagredo Hanesi'yle bir bağlantısı yoksa, Alessandro neden morgdaydı ve neden Conway'i öldürüp bana eve gitmemi söylemişti? Bir şekilde bu işin içindeydi. Olmak zorundaydı.

Alessandro'yu bulmam gerekiyordu ve bunun için Bug'a ihtiyacım vardı.

Bug, Rogan'ın gözetleme uzmanı olarak görev yaptı. Sihirli bir şekilde değiştirilmişti, görsel bilgiyi şaşırtıcı bir şekilde işliyordu.

oran. Düzinelerce CCTV kamerasından gelen eşzamanlı yayınları tarayabilir ve bir kişiyi tüm şehir boyunca takip edebilirdi. Alessandro'yu bulabilecek biri varsa, o da Bug'dır.

Ayrıca Rogan'a fanatik derecede sadıktı. Bug'a bulaştığımız an, Rogan ne yaptığımızın her detayını bilirdi. Çünkü Bug sadece gerçekleri aktarmakla kalmıyor, bunları kendine has bir yetenekle vardığı sonuçlarla süslüyordu.

O raporun nasıl gideceğini hayal edebiliyorum. *Hey, bu sik osuruğu şeyine asla inanmayacaksın: Alessandro Sagredo'yu bulmamı istiyorlar. Görünüşe göre cüce tacizcisi Birini bıçakladı ve kız kardeşin onunla evlenmek istiyor. Tekrar öldürüp romantizmi mahvetmeden önce onu bulmam için bana bir servet ödüyor. Beyin özürlü aptalın iyi bir kadının aşkıyla kurtulabileceğine inanıyor sanırım. Bu sadece ren geyiği taşakları değil mi?*

Nevada daha sonra her şeyi bırakıp yardım etmek ve işleri düzeltmek için buraya geri dönecek ve bu da Bayan Rogan'ın talebini tehlikeye atacaktı. Rogan'ın büyükbabası hayattayken zor biriydi ve ölürken de değişmek için bir neden görmüyordu. Vasiyeti, Rogan ve Nevada'nın cenaze töreni ve yas dönemi boyunca hazır bulunmamaları halinde, Bayan Rogan'ın babasının vasiyetinden çıkarılacağını belirtiyordu.

Bayan Rogan rahmetli babasından tek bir şey miras bırakmak istiyordu: ailesinin sahildeki yazlık evi. Rahmetli annesi çok güzel bir bahçe dikmişti. Bayan Rogan küçük bir kızken, annesinin ölümünden önce, ailesi orada tatil yapardı. Orası onun en mutlu anılarının olduğu yerd.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca Bayan Rogan beni eğitti ve yetiştirdi. Büyülerim için öğretmenler buldu. görgü kuralları dersleri verdi, beni müzelere ve sanat galerilerine götürerek zevkimi geliştirmeye çalıştı. Bütün bunları yaparken hiç beklemiyordu. karşılığında bir teşekkür dışında hiçbir şey. Nevada ve ben o evi almasını ondan daha çok istiyorduk.

Kayınbiraderimi severdim, ama güvenlik söz konusu olduğunda paranoyak olduğunu söylemek, bir tayfunun hafif bir esinti. Connor'ın bizi izlediğinden hiç şüphem yoktu. Kendine engel olamıyordu. Bu da demek oluyor ki Augustine gece yarısı evimize geldi ve ben de onunla birlikte ayrılıp Runa ve baygın kardeşiyle geri döndüm. Bunu kız kardeşimle paylaşıp paylaşmadığı ayrı bir soruydu ama Nevada er ya da geç tehlikeli bir vaka aldığımızı öğrenecekti. Runa'nın Eve dönüş telaşı zaten yüksekti ve Bug'ın küfürleri onu uçurumun kenarına itebilirdi.

Bunun olmasını engellemenin tek yolu ona karşı dürüst olmaktı. Onu aramak için artık çok geçti. Yatakta olacaktı.

Bug'a şimdi ihtiyacımız vardı. Alessandro'nun nerede olduğunu ve neden burada olduğunu öğrenmemiz hayati önem taşıyordu. Yarına kadar bekleyemezdim.

"Bug'ı ara."

Bug telefonu kapmadan önce telefonun çalmasına fırsat kalmamıştı. "Ne istiyorsunuz?"

"Birini bulman için seni tutmam gerekiyor ama kız kardeşime söyleyemezsin. Sabah ilk iş ona kendim söyleyeceğim. O kadar bekleyebilir misin?"

"Kim olduğuna bağlı."

İyi denemeydi. Ben dün doğmadım. "Önce söz ver."

"Tamam. Söz veriyorum."

"Alessandro Sagredo."

Bug'ın sesi yükseldi. "Senin bakire kız aşğın mı? İtalyan Aygırı mı?"

"Alessandro'ya karşı bir şeyler hissettiğimi herkes biliyor mu?" "Seni tanıyan herkes. O ne yaptı? Sen Uzaktan özlem duymaktan vazgeçip onu pahalı kordovan derisi mokasenlerinin üzerinden süpürmeye mi karar verdin?"

Dişlerimi sıktım. "Baş şüphelimi öldürdü." Sessizlik.

"Nasıl?"

"Onu kalbinden bıçakladı. Benden bir metreden az uzaktaydı."

"Ohhh. Bu çok iyi. Bu çok iyi. Binbaşıya söylemeliyim."

"Bug! Çok eskiyi düşün, yaklaşık iki milisaniye öncesini, bana söylemeyeceğine söz verdiğin zamanı?"

"Beni kandırdın. Kendimi tutabilir miyim bilmiyorum. Bu çok iyi."

Argh. "Tamam, Connor'a gizlilik yemini edersen söyleyebilirsin. Nevada'ya söyleyemez. Yarın sabah ona kendim açıklayacağım. Bunu yapabilir misin?"

"Denerim."

"Zaten uyuyorlar."

Bug homurdandı. "Binbaşı asla uyumaz. Bazen derin düşüncelere dalarken gözlerini dinlendirir."

"Connor büyükbabasının cenazesinde iğrenç ailesini öldürmemeye çalışıyor. Şu anda çok fazla şeyle uğraşıyor, Bug. Buna bir de sen eklemek istemezsin, değil mi?"

"Her şeyi mantığınla mahvediyorsun. Güzel. Süslü çocuk en son nerede görüldü?"

"IFS'in üçüncü kat penceresinden atlamak."

"Tamam, ona vereceğim, bu oldukça kötü. Ben varım."

"Ücretini konuşmadık."

Bug inledi. "Catalina, çok sıkıldım. Hiçbir şey olmuyor. Bir gün daha ve beni işe alman için sana para vereceğim. En azından yapacak bir şey var. Böyle bir yüzle onu bulmak kolay olacaktır. Daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım."

Telefonu kapattı.

"Bazı tuhaf insanlar tanıyorsun," dedi Runa.

"Bu işle birlikte geliyor. Sen iyi misin?" Ona sordum.

"Hayır, iyi olmaktan oldukça uzağım. Annemin ölü bedeni saçlarımı yolmaya çalıştı."

Bunu ondan almak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bizi çok severdi. Anneme her konuda gidebilirdim ve o beni daha iyi hissettirirdi. Onu kullandı

sanki bir şeymiş gibi. Sanki bir insan bile değilmiş gibi." "Özür dilerim."

"Neden?" diye bağırdı. "Bunun neden olduğunu bilmek istiyorum."

"Nedenini bulacağız. Şimdiden iki şey öğrendik: aileniz öldürüldü ve katilleri bir AME'yi tehlikeye atacak kadar güçlü."

"Evet, hiç de bile," dedi Runa. "Tuhaf başladı ve giderek daha da tuhaflaşıyor Catalina."

"Başlarken bunun çirkinleşebileceğini söylemiştim. Çekip gitmek mi istiyorsun, Runa? Hâlâ yapabilirsin ama başladığımız şeyi durduramayacağımız bir nokta olacak ve o nokta hızla yaklaşıyor."

"Biz bir şey başlatmadık. Annemi ve babamı kim öldürdüyse Kız kardeşim başlattı." Runa gözlerinden bir damla yaş sildi. Dişlerini sıkıyordu, yüz ifadesi sert ve öfkeliydi. "Ama ben bitireceğim. Sana söz veriyorum."

Bölüm 4

Houston trafiğı cinayet gibiydi. Sokaklar boş olsaydı on beş dakikada gidebileceğimiz mesafeyi yirmi beş dakikada aldık. Kimse bizi takip etmedi ama yine de depoya giden yola sapana kadar nefes alamadım.

Güvenlik kontrol noktası, bodur zırhlı bir bina, göze batıyordu ama nihayet ileride gördüğümde koşup ona sarılmak istedim. Neredeyse evdeydim.

"Catalina!" Runa bağırdı.

Bir kamyon kornası çaldı. Neredeyse koltuktan fırlayacaktım. Sağ tarafımızdaki bağlantı yolundan bir teslimat kamyonu gıcırdayarak durdu. Bir adım daha atsa bize çarpacaktı. Şoför kollarını salladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Dur işaretine uymamıştım. Dur işaretinin orada olduğunu biliyordum ve onu görmezden geldim, çünkü yüksek alarmdaydık. Orada iki ayak yüksekliğinde çelik bir bariyerin erişim yolunu engellediğini söyledi.

Bu saçmalığın da ötesindeydi.

Gaza bastım, güvenlik kulübesine doğru sürdüm ve camımı indirdim. Kırk yaşlarında, koyu sarı saçlı ve bronz tenli beyaz bir adam olan Kelly camı açtı ve bana sırtı. "Dur işaretlerinin orada olmasının bir sebebi var Bayan Baylor."

Kabinde iki kişi olmalıydı.

İki seçeneğim vardı. Ya Runa'nın önünde onu azarlayacak ve ne kadar beceriksiz olduğumuzu vurgulayacaktım ya da güvenliğimizi denetleyen annemin onun amirini özel olarak azarlamasına izin verecektim. Ben ikincisinde karar kıldım.

"Hepsini kaldırın

güvenlik bariyerleri. Hiçbir araç içeri giremez." "Peki ya teslimatlar?"

Sesimi çok sakinleştirdim. "Hiçbir araç içeri giremez, Mr. Kelly. Bay Abarca'yı bulun ve lütfen en kısa zamanda beni görmesini sağlayın."

Kelly sonunda işlerin FUBAR olduğunu anladı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Evet efendim."

Camımı açtım ve dikiz aynasını kontrol ederek arabamı sürdüm. Arkamda, caddeyi kapatmak için çivili barikatı yükselten hidrolikler vınlıyordu.

Arabayla depoya gittim ve iş girişinden içeri girdik. Konferans odasına girdim ve dahili telefonu kullandı. "Aile toplantısı konferans salonunda lütfen."

Runa oturdu. Ben de masanın başına oturdum.

İki ceset tarafından saldırıya uğradım, gençlik aşkımın bir adamı kalbinden bıçakladığını gördüm ve sonra onun üç katlı bir pencereden atlayışını izledim. Bir yönetici asistanına zorbalık ettim ve polislere karşı koydum. Sonra ağır bir trafikten geçtim.

Trafiği düşmanlar için tarıyordum ve neredeyse lanet olası evimin önünde bir kaza geçiriyordum. Kalbim hala çarpıyordu. Adrenalinin etkisinden kurtulmak için ayağa fırlayıp mahallenin etrafında koşmak istedim.

Bunun yerine bir sandalyede oturup profesyonel görünmek zorundaydım.

Boğazımdaki keskin, kurumuş parmakları hâlâ hissedebiliyordum, nefes borumu ezmek için sıkıyorlardı. O iğrenç kokuyu yaşadığım sürece hatırlayacaktım. Bunların hiçbirisiyle uğraşacak zaman yoktu.

Yeniden canlanan cesetler kötüydü ama Alessandro daha kötüydü. O saldırıyı kafamda tekrar tekrar canlandırıp durdum. Büyümle bile onu engelleyebileceğimden emin değildim. Ve yüzü. Rahatlamış görünüyordu. Bıçağından

kayan bir insanla orada duruyordu ve rahat görünüyordu.

Cep telefonum çaldı. Kayıtlı olmayan bir numara.

Hoparlörden açtım. "Evet?"

"Beni takip ediyorsun," dedi Alessandro.

Runa'nın gözleri büyüdü.

"Seni takip etmiyorum," dedim ona. Teknik olarak yalan bile sayılmazdı.

"Beni takip ettiriyorsun. Karşı konulmaz olduğumun farkındayım. Buna katlanıyorum. Ama kendini biraz kontrol etmeye çalış Catalina. Senin adına utanıyorum."

O . . . Argh. "Hatırladığım kadarıyla, sana karşı koymakta hiç sorun yaşamamıştım."

"Bu işin peşini bırakacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum." "Ben hiçbir şeyi kabul etmedim."

"Catalina, beni dinle. Bu ciddi bir mesele, bu işe karışan insanlar tehlikeli ve senin iyiliğın benim için önemli."

Ne zamandan beri? "Neden bana bundan daha fazla bahsetmiyorsun? Belki tehlikeyi tam olarak anlarsam, bundan uzak dururum."

"Hayır, yapmayacaksın. Hiç mantıklı değilsin." "Benim her türlü duygum var."

"Bu sana son uyarım Catalina."

"Yoksa ne olur?"

"Güven bana, öğrenmek istemezsin."

Telefonu kapattı.

Telefona ters ters baktım. Çekilmez göt. Onu elime geçirdiğimde, zihnini bir teneke kutu gibi açacaktım. Ve sonra ona küçük bir dans yaptırır, kaydeder ve sihrimi boşalttıktan sonra onun için bir döngüde oynatırdım. *Karşı konulmaz. Sana karşı konulmazlığı göstereceğim. Sadece bekle.*

"Benim her türlü duygum var' mı?" Runa alıntıladı.

"Çabuk bir cevap düşünemeyecek kadar kızgındım."

Annem ve Bern konferans odasına girdiler. Telefonumu yere bıraktım.

"Herkes nerede?" Ben sordum.

"Yarrow'u kapatıyorum," dedi annem. "Bir gelişme oldu.

Leon takviye kuvvet istedi. Büyükannen ve Arabella yaklaşık bir saat önce ayrıldılar."

"Ne tür bir gelişme?"

"Bana söylemediler ama Brick'i aldılar."

Brick, Büyükanne Frida'nın en büyük başarısıydı. Bu Hayata askeri bir Humvee olarak başladı ve şimdi araç güvenliğinin zirvesiydi. Saatte 60 milden daha hızlı gidemiyordu ama büyükanmem bir tanktan ateş edilebileceğini iddia ediyordu. Ayrıca hiçbirimizin onu kullanmasına izin vermezdi.

Yarrow davası, kendini mali müşavir olarak tanıtan bir kadınla ilgiliydi.

ve cazibesini kullanarak arkadaşlarının küçük iş yerlerine girip onları soydu. Dünyada ne Brick'e neden ihtiyaçları olsun ki?

Annemi bu sabahki olaylar hakkında bilgilendirdim. "Ayrıca Bay Abarca'dan toplantıdan sonra bize katılmasını istedim."

"Doğru," dedi annem, bir dünya anlam yükleyerek. tek kelime etmedi. O ve güvenlik şefimiz, onu işe aldığımız andan itibaren kafa kafaya vermişlerdi. daha da kötüye gidiyor.

Runa'ya döndüm. "Ailenizin neden hedef alındığını bulmamız gerekiyor. İnsanlar üç nedenden biri için öldürür: duygu, güç ya da para. Houston'daki her ev bir AME'ye baskı yapma cüretini gösteremez. Cezalar ağırdır. Annen çok güçlü bir düşman edinmiş."

Runa kollarını çaresizce açtı.

"Ailen nasıl para kazanıyordu?" Ben sordum.

Runa kaşlarını çattı. "Tam olarak bilmiyorum. Her zaman yeterince paramız vardı. Bazı yatırımlarımız vardı sanırım. Arada bir annem ceza davalarında danışmanlık yapardı. Uzman tanık olarak görev yapardı."

"Yeni bir dava var mı?" Birinin mahkûmiyeti onun tanıklığına bağlıysa, bu müthiş bir gerekçe olabilir. Bu ya da intikam.

Her zaman iyi bir tanedir. Sigourney Etterson'ın tanıklık ettiği son davaları araştırmam gerekecek.

"Hayır." Runa başını salladı. "Eskiden bunu daha çok yapardı."

Ben küçükken sık sık. Onun çok seyahat ettiğini hatırlıyorum, özellikle de babam bizi terk ettikten hemen

sonra. Ama o
birkaç yıl önce bana daha fazla para harcamak istediğini
söylemişti.

ve adli tıp işinin, hayatımızdaki bazı şeyleri kaçırmasını haklı çıkaracak kadar iyi bir ücret getirmediğini söyledi."

Bern'e baktım. Bakışlarımı karşıladı ve kaşlarını çatı. "Ne oldu?" Runa sordu.

Birinin bariz olanı ifade etmesi gerekiyordu ve görünüşe göre o kişi bendim. "Babanızın aile hesaplarını temizlediğini ve on iki yıl sonra sekiz milyon dolar değerinde olduğunuzu söylediniz."

"Artık daha az. Bunun bir kısmı evle ilgiliydi," diyor

Runa. "Uzman tanıklığı karlı olabilir, ancak *o kadar* iyi," dedi Bern.

Kadın sinirlendi. "Ne diyorsun sen?"

"Bir şey söylemiyoruz," dedim ona. "Sorular soruyoruz. Bazı şeyler mantıklı gelmiyor ve mantıklı gelene kadar araştırmaya devam etmemiz gerekiyor."

Runa iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Annen herhangi bir uzaktan yedekleme kullanıyor muydu?" Bern sordu.

"Ben bilmiyorum. Bekle, evet," dedi Runa. "Evet, yaptı. Guardian, Ltd. şirketini kullandı. Tüm önemli belgeler uzak bir sunucuya yedeklendi. Kullanıcı adı Hemlock. Şifre üçümüzün ismi, RunaHalleRagnar. Bana ezberletti. Kontrol etmeliydim. Çok aptalım. Bunu düşünmedim bile."

"Başında çok şey vardı," dedi Bern. Parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinin üzerinde uçuştı. "Ben de varım."

"Bana hiç mektup bıraktı mı? Bir mesaj?" "Şu anda görebildiğim kadarıyla yok," dedi. "Ben bakarım."

Runa'nın yüzündeki heyecan silinmişti. "Bütün sorular bu kadar mı?" diye sordu sessizce.

"Şimdilik," dedim ona.

"Gidip kardeşimi kontrol edeceğim. Bir şey bulursanız lütfen bana haber verin."

Arkasındaki kapı kapanana kadar bekledim ve anneme döndüm.

"Abarca?" diye sordu.

"Erişim yolu bariyeri açık değildi. O caddeden gelen bir kamyon neredeyse bize çarpıyordu. Güvenlik kulübesinin yanındaki barikat da aşağıdaydı ve Kelly'ye sorduğumda kamyon olayının komik olduğunu düşündü. Kelly'nin bir savaş arkadaşı yoktu."

Annem dirseğini masaya dayadı ve çenesini parmaklarına dayadı. Bu onun ciddi bir sorunumuz var pozuydu.

Evimizin başkanı olmayı kabul ettiğimde Nevada'nın hatasını tekrarlamamaya karar verdim. Her şeyi kendim yapmaya alışmayacaktım. Onun kadar güçlü değildim ve her şeyi taşımaya çalışırsam paralanırdım; bu yüzden yetki verdim.

Bern, normal bilgi aramalarımızdan daha karmaşık olan dijital her şeyi denetledi. Büyükanne Frida araçlarımızla ilgilendi. Arabella demeleri topladı. Annem gvenliğimizle ilgilenirdi. Bu onun alanıydı ve ben çoğunlukla bunun dışında kaldım. Verdiği her kararı sorgularsam, yetki devretmenin bir anlamı kalmazdı.

Kapı zili çaldı. Kalktım, n kapıya gittim ve kamerayı kontrol ettim. Abarca diğer tarafta duruyordu. Zayıf ve bronz tenli Abarca kırk sekiz yaşındaydı ama on yaş daha genç görünüyordu. Bir zamanlar siyah olan ama şimdi griye dönen saçları, koyu renk gözleri ve bulaşıcı bir sırtışı olan hoş bir yüzü vardı.

Kapıyı açtığımda bana parlak bir gülümseme verdi. Ben de kibarca gülümsedim ve kapıyı arkasından kapattım.

Üç yıl önce Nevada, Mad Rogan, Meksika'nın Belası ve Huracan gibi eğlenceli lakaplarla da bilinen Connor Rogan ile evlendi. Connor'ın kendi özel ordusu vardı ve bir süre güvenliğimizi onlar sağladı.

O zamanlar hepimiz çok saftık. Aslında Rogan ve Nevada'nın yanına bir ev inşa etmeyi düşündük, hatta arsa için fiyat pazarlığına kadar gittik. Rakamları hesapladığımda ve Augustine'e hala ne kadar borcumuz olduğunu ve ne kadar para ödememiz gerektiğini gördüğümde anlaşma suya düştü.

hayatta kalmak. Bunun yerine borcumuzu ödemeye odaklanmak zorunda kaldık.

Zaman geçtikçe ve finansal çukurumuzdan yavaş yavaş çıktıkça, kendi güvenlik ekibimizi işe almaya karar verdik. Bunu iki nedenden dolayı yaptık. Rogan Hanesi'nin kaynaklarını tüketmek istemiyorduk ve kendimizi Connor'dan ayırmak zorundaydık.

uzun gölge. Bizi kurtarmaları ve geçimimizi sağlamaları için her zaman Nevada ve Connor'a güvenmek onlar için adil değildi. Bir keresinde

Bu gerçeği anladığım için haftada 60 saat çalıştım.

İşe başladığımızda, özel bir güvenlik gücünün ne kadar sermaye gerektirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ev tutmak zorundaydık.

onları beslemek ve ekipman sağlamak zorundaydık. Sigorta yaptırmak, maaş çeklerini düzenlemek ve vergi beyanında bulunmak için bir muhasebeci tutmak zorundaydık. Gerekli tüm izinleri almak için bir avukat tutmamız gerekiyordu. Bir yığına para yığmak gibiydi.

ve ayda iki kez ateşe vermek.

Kendi güvenliğimizi tutacak kadar sermaye topladığımızda, Annem Teğmen Abarca'yı denetlemesi için getirdi. Onlar Birlikte çalışmıştık ve onun bir işe ihtiyacı vardı. Abarca korumalarımızın işe alınmasını ve eğitilmesini denetliyordu ve işinin ehli görünüyordu. Cana yakın ve arkadaş canlısıydı ama zaman geçtikçe güvenliğimizdeki çatlaklar daha da belirginleşmeye başladı.

Abarca bir sandalyeye çöktü. "Merhaba Pen."

Pen, annemin en sevdiği lakap değildi.

"Güvenlik bariyerleri açık değildi George," dedi. "Alarmı kendim gönderdim. Sen de kabul ettin. Ve sonra kızıma neredeyse o yolda olmaması gereken bir kamyon çarpıyordu."

"Justin'in kamyonuydu. DFAC'a yiyecek dağıtıyor ve bunu son sekiz aydır yapıyor. O bir Güvenlik riski vardı ve kahvemiz bitmek üzereydi. Bir ordunun kahveyle çalıştığını bilirsiniz." Sırıttı.

Gülümsemesi annemden tanktan çıkan plastik mermiler gibi sekti. "Bu bir şaka değil. Çocuklarımı tehlikeye attın. Sen

kendi insanlarınızı tehlikeye attınız. Kelly neden kabinde yalnızdı?"

Abarca, "Merriweather'ın kızının bir resitali vardı," dedi. "Bunlar da insan Penelope. Tıpkı senin gibi onların da hayatları ve aileleri var."

Annem ona binlerce bakış attı. "Onları aileleri çalıştırmıyor George. Biz çalıştırıyoruz. Ve belli bir profesyonellik ve disiplin düzeyi talep etme hakkımız var. Dün gece adamlarınız bir Illusion Prime'ın güvenlik kontrol noktasından geçip ön kapımıza kadar geldi."

"Bu olağanüstü bir vakaydı. Kimse bunu öngöremezdi."

"Gerçekten mi?" Annem öne doğru eğildi. "Gidiş ve gelişlerin kaydını tutması gereken güvenlik personelimiz Catalina'nın çoktan eve döndüğünü fark etmemiş ya da Hiçbirinin daha önce hiç görmediği bir şoförün kullandığı garip bir araba mı?"

Abarca'nın yüzü sabırlı bir ifade aldı. "İnsanlar insandır. Hata yaparlar."

"Başkasının parasıyla hata yapabilirler." Annemin yüzünde merhamet yoktu. "İki gardiyan Montgomery kovuldu."

Abarca şaşkın bir sessizlik içinde ona baktı. Bir an geçti.

"Bunu kastetmiş olamazsınız. Lopez hasta annesine bakıyor ve Walton'ın iki çocuğu var."

"Bu evde beş çocuğum ve bir annem var ve hepsini hayatta tutmak istiyorum. Bu tür hatalar insanların ölümüne neden oluyor."

Abarca başını salladı. "Bunu yapmayacağım, Pen. Eğer gitmelerini istiyorsan, bunu onlara kendin söylemek zorundasın."

O ve annem bakışlarını kilitledi.

"Ya onları kovarsınız ya da pılınızı pırtınızı toplayıp onlarla birlikte gidersiniz."

Abarca, "Artık savaşta değiliz," dedi.

"Yanılıyorsunuz," dedim. "Bugünden itibaren savaştayız."

"Kovuldun," dedi annem. "Kararınızı bana bildirin. yarına kadar."

Abarca önce bana, sonra ona, sonra tekrar bana baktı, ayağa kalktı ve gitti.

Anneme döndüm.

"Biliyorum," dedi. "Eğer onu kovmazsak hem kendini hem de bizimkileri öldürtecek."

"O zaman onu kovalım ve başka birini işe alalım." Ona cömert bir tazminat paketi veririz. Bu noktada, devam etmektense mali bir darbe almayı tercih ederdim. Biliyordum.

Bizim için çalışan herkesi. Hiçbirinin ölmesini istemedim çünkü onları düzgün bir şekilde eğitemedik. Daha iyi bir liderliğe ihtiyacımız vardı.

Annem iç çekti. "O kadar basit değil. Eğer onu kovarsak, kaçının istifa edeceğini bilemeyiz. Ona sadıklar."

"Anne, bize sadık olmaları gerekiyor."

"Biliyorum," dedi annem. "Ama en azından biraz koruma sağlıyorlar. Yerine birini bulana kadar onu kovmak istemiyorum."

Bern, "Abarca'ya ikinci bir şans verebiliriz," dedi.

Annemin ifadesi sertleşti. "İkinci bir şansımız olmayacak Bernard. Öleceğiz. İkinci şanslar, biri iyi olduğu halde dürüstçe bir hata yaptığında ya da sinirleri onu alt ettiğinde verilir. Ben Abarca'ya

kendi birliğini işe alma yetkisine sahipti. O zamanki seçimlerini sorguladım ve masaya getirdiği her asker için şahsen kefil oldu. Onları eğitmek ve uyumlu bir birim haline getirmek onun sorumluluğundaydı. Altı ay sonra Temel güvenlik prosedürlerinde başarısız olmak. Bu sinir değil. Bu beceriksizlik. Onu işe almak bir hataydı, benim hatamdı. Zamanımızı ve paramızı boşa harcadım ve bizi tehlikeye attım ..."

Kızgın kömürlerin üzerinde yalınayak yürüyecekmiş gibi görünüyordu. Ah, anne.

"Bu bir hata değildi," dedim. "Sadece işler yolunda gitmedi. Kağıt üzerinde gerçekten iyi görünüyordu. Tüm niteliklere sahipti. O sadece ..."

"Sadece seilmeyi işini yapmaktan daha çok önemsiyor," diye bitirdi annem. "Ben hallederim."

Bern başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı. "Bir şey buldum," dedi.

Runa'**yl** misafir yatak odasında buldum. Orta boy yatakta, battaniyenin altına kıvrılmış olan Ragnar'ın yanında oturuyordu.

Uyku yüzünü yumuşatmıştı. Şu anda çok genç görünüyordu.

"Hey," dedim sessizce.

"Hey. Hâlâ uyuyor," dedi Runa. "Bu normal mi?"

"Evet. Normal."

"Bunu daha önce yaptın mı?" "Evet."

Geçen yıl Rogan'ın güvenlik görevlilerinden biri Arabella'ya karşı sağlıksız bir takıntı geliştirmiş ve gecenin bir yarısı evimize girmeye karar vermişti. Ben medya odasında uyuyakalmıştım ve o beni şaşırtarak Geçmişte. İki gün boyunca uyudu ve uyandığında bir hafta boyunca duygusal bir zombiye dönüştü. Rogan onu kovdu ve eyalet dışına taşınması için şiddetle teşvik etti. Son duyduğumuza göre adam Alaska'daymış.

"Yarın uyanmazsa ne olacak?" "Ona serum takıp

biraz daha bekleyeceğiz. Onun

Solunumu normal, kalp atışları düzenli ve eğer gerçekten denersek muhtemelen onu birkaç saniyeliğine uyandırabiliriz. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var, Runa."

Kardeşine baktı, uzandı ve ayaklarını ortaya çıkarmak için battaniyenin bir köşesini yukarı çekti. "Ayaklarını dışarı çıkarmak için battaniyeyi hep tekmeler. O küçükken ona endişe verirdi. Ayaklarını açarak uyumak isterdi ama gece yatağın altından bir canavarın ayağını kapmasından korkardı..." Sesi kesildi.

Bunu onun için daha iyi hale getirmeyi çok istedim.
"Uyanacak."

Runa bana baktı ve elini uzattı. "Runa Etterson, Prime Venenata."

Nevada'nın düğününde de kendini bu şekilde tanıtmıştı. Neden tekrar tanıştırma yapıyorduk ki? "Zaten tanışmıştık."

"Hayır. Catalina Baylor'la tanıştım. Utangaçtır ve arka planda kalmaya çalışır. Biri ona bir saniye bile uzun süre baksa utanıyor. Onu kendi evinde izledim. kız kardeşinin düğünündeydi ve zamanının yarısında kaçmak için fırsat kolluyormuş gibi görünüyordu."

"Öyleydim."

"Birkaç saat önce Conway'in içini sözlü olarak boşalttığını gördüm.

Yüzünde buz prensesi gibi bir ifade vardı ve o da senin krallığına izinsiz girmiş gibiydi. Sonra da kız kardeşimin yeniden canlanan cesedini dört parçaya böldün."

"Conway size o şekilde davranmakla hata etti ve yeniden canlandırılan cesetlerin etkisiz hale getirilmesi gerekiyor. Parçalar ne kadar küçük olursa, tehdit de o kadar azalır."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun.

Sana ne oldu böyle?"

Yanına geldim, yatağın diğer tarafına oturdum ve elimdeki küçük kutuyu yorganın üzerine koydum.

"Nevada'nın düğününde tanıştığımızda paniklemiştim. İlk kez önemli bir şeyin başına geçtim. Sen bir Asal olarak doğdun, Asallar Evi'nde. Ben normal bir ailede, normal bir insan olarak doğdum, ancak korkunç bir büyüm vardı ve bunu saklamak zorundaydım.

kazara insanlara zarar veremezdin. Sadece okula gitmem, iyi notlar almam ve sihrimi saklamam gerekiyordu.

Kimse benden başka bir şey için sorumluluk almamı beklemiyordu. Yüzümü kapatıp 'Bu çok zor' deme lüksüne sahiptim. Ben bunu yapamam' deme lüksüne sahiptim. Ve yaptım da."

"Peki ne değişti?"

İçimi çektim. "Biz bir Ev olduk. Bir Prime olarak sertifika aldım. Sinir krizi geçirdim."

Runa gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Çünkü her şey çok fazlaydı. Kurallara ihtiyacım vardı. Kurallara uyduğum sürece kimse zarar görmedi ve herkes beni terk etti.

Tek başıma. Birdenbire, tüm kurallarım artık geçerli değildi ve arka planda saklanmak bir seçenek değildi. Çıldırarak üzereydim. Sonra Rogan'ın annesi beni buldu ve bana akıl hocalığı yapmayı teklif etti. O

olaylara farklı bir perspektiften bakmamı sağladı."

"Sana bir insanı bıçakla nasıl parçalayacağını mı öğretti?" Runa sordu.

"Bunu yapan birini tuttu. Daha önce birini öldürdün mü?"

"Hayır."

"Bugün bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Eğer onu yanıma almasaydım, beni öldürmeyecekti.

Conway. Ama er ya da geç öldürmek zorunda kalacaktı. Belki de böylesi daha iyiydi. Ailesini hedef alan her kimse, cinayetleri doğrulandıktan sonra peşlerini bırakmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Birini öldürdün mü?" Runa sordu.

"Fiziksel olarak hayır. Ama yaptığım şey çok daha kötü. Victoria Tremaine benim büyükannem. Beyninizin içeriğine ihtiyaç duyduğunda, zihninizi kavrar, onu açıyor ve ne isterse alıyor. Tüm sırlarınızı, tüm umutlarınızı, fantezilerinizi, yıllar önce yaptığınız ve saklamak ve unutmak için elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığınız şeylerden dolayı duyduğunuz suçluluk duygusunu görüyor ve karıştırıyor. Nevada da aynı yeteneğe sahip. Bir keresinde onu bir adamı sorgularken görmüştüm. Sertleşmiş biriydi. Paralı asker ve işi bittikten sonra bir topun içine kıvrıldı ve bir çocuk gibi ağladı."

"Senin büyüün farklı."

Omuz silktim. "Kaba kuvvet kullanmıyorum. Ayartırım, baştan çıkarırım ama sonuç aynıdır. İradeni bastırırım. Bana her şeyi anlatacaksın ve bunu yapmaktan mutluluk duyacaksın. Bu en derin

bir kişinin ihlali. Kesinlikle mecbur kalmadıkça bunu yapmamaya çalışıyorum."

"Ama buna mecburdun," diye tahmin etti Runa.

"Evet. Annem bir gazi ve bir keresinde bana şöyle demişti. Kimse savaştan elleri temiz çıkamaz. Son üç yıldır savaştayız."

"Bunun ne kadar temelden berbat bir durum olduğunun farkındasın değil mi?" Runa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanki tüm hayatımı gözlerim kapalı yaşamışım gibi hissediyorum."

"Anneniz hepinize çok iyi baktı. Runa, senin için böyle olmak zorunda değil. Başka seçeneğim yok. ama birbirleriyle sık sık çatışmaya girmeyen pek çok Ev var."

"Ama neden sen olmak zorundasın?"

"ünkü sıra bende. Nevada evli. Onun da baş etmesi gereken kendi tehditleri ve sorunları var ve ondan her şeyi bırakıp bizi kurtarmak için buraya koşmasını bekleyemem. Annem bizi koruyabilecek türden bir büyüye sahip değil. Büyükanne Frida yetmişini geçti. İşte tüm bu güce sahibim ve hayatımın büyük bölümünde herkesin benimle ilgilenmesine izin verdim, çünkü çok zor ve korkutucuydu ve insanları incitmenin suçluluğunu yaşamak istemiyordum. Bu adil değildi. Bu yüzden, Nevada geri adım atmaya karar verdim, herkesle ilgilenme ve kimsenin yapmak istemediği çirkin şeyleri yapma sırasının bende olduğuna karar verdim. yap."

Başını iki yana salladı.

"Ben Baylor Hanesi'ndeki en yaşlı Prime'ım," dedim ona. "Bizi beslemek, giydirmek ve güvende tutmak benim işim. Hâlâ kaçmak istiyorum Runa. Ama biri aileme zarar vermeye kalkarsa, onu öldürürüm. Bu bana çok pahalıya mal olacak ama yapacağım."

Runa bana baktı. "Evin reisi olmak insana bunu yaptırıyor."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Evet."

"Conway'i öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyorum," dedi. "İ gerekir. Bir can aldım. Ama ben almadım."

"Suçluluk duygusu beni genellikle gece geç saatlerde vurur," dedim.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Kutuyu ona doğru ittim. "Odamda ikolata zulası var."

"Yardımlı oluyor

mu?" "Biraz

yardımcı oluyor."

Kutuyu açtı. "Neuhaus trüfleri mi?"

"Mhm. Bern annenizin yedek sunucusunda bazı bilgiler buldu. Konferans odasına geri dönmeliyiz."

Runa'nın gözleri büyüdü. "Bunlara ihtiyacım olacak mı?" "Evet."

Bölüm 5

"Çoğu insan belirli dosyaları veya klasörleri yedekleme eğilimindedir." Bern dizüstü bilgisayarını Runa'nın önüne koydu. "Annen bir adım daha ileri gitti. Sabit diskin tamamını yedekledi. Tüm niyetler için ve amaçlar, bu onun bilgisayarının tam bir kopyası. Son oturum öldüğü gün gerçekleşti."

Tabletimi elime aldım. "Etkinlik günlüğünü görüntüleyebildik. Üç dosyayı belgelerden masaüstüne taşımış. İşte onlar: Vasiyet, Mali Özet ve Faturalar ve Kamu Hizmetleri."

Runa mali özete tıkladı ve içindekileri taradı. Bern ve ben dosyaya zaten bakmıştık. House Etterson'ın yatırımları, geçen Pazar günü itibariyle güncel tutarlar listelenmişti. En altta kısa bir notta mali danışman Dennis Moody'nin kimliği belirtilmiş ve "Sorunuz olursa ona sorun" notu düşülmüştü. Diğer dosyada ise kamu hizmetleri, sigorta ve Ragnar'ın okul harcı da dahil olmak üzere aylık faturalar belgeleniyordu.

Runa başını kaldırdı. "Öleceğini biliyordu. Bu yüzden dosyaları hemen görebileceğim bir yere taşıdı."

"Öyle görünüyor," dedi Bern.

"Anlamıyorum." Runa öne doğru eğildi, ellerini yumruk yaptı. "Neden bana söylemedi? Tek yapması gereken telefonu açmaktı. Neden birini tutmadı? Bir çeşit koruma mı?"

Bunların hepsi güzel sorulardı. "Dahası da var."

Bern uzandı ve birkaç tuşa dokundu. Ekranı bir video doldurdu.

Bern, "Annen bunu öldüğü gün gece yarısından hemen önce kaydetmiş," dedi.

"Daha izlemedik," dedim. "Biraz yalnız kalmak ister misiniz?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Bern ve ben koridora çıktık ve kapıyı arkamızdan kapattım.

"Bu mali özet beni rahatsız ediyor," dedim sessizce. "Sigourney öldüğü gün Diatheke Ltd. şirketine iki milyon dolarlık bir yatırım yapmış."

"Bunu gördüm," dedi Bern. "Bu büyük bir miktar."

"Ayrıca Pazar günüydü. Ne tür bir yatırım şirketi ya da banka Pazar günü açıktır?"

"Güzel bir soru."

Şimdiye kadar gizemli bir ödeme ve Alessandro vardı. Tek ipucumuz onlardı. Keşke Conway'e zamanında varabilseydim.

"Conway'i araştırarak vaktin oldu mu?" Ben sordum.

Bern kaşlarını çatı. "Kredi raporunu inceledim. Texas Eyalet Çalışanları Kredi Birliği'nden kredi limiti var. Büyük olasılıkla hesapları orada. Tüm ilk müdahale ekipleri, polisler ve itfaiyeciler orada banka hesabı açıyor. Büyük paralar ödüyorlar.

çevrimiçi güvenlik. Sistemlerini kuran adam önemli bir kriptocu. Kırmam günler sürer, tabii kırabilirsem. Sadece yasadışı olmakla kalmaz, peşime düşerler. Hâlâ yapmamı istiyor musun?"

Çok riskli. Bern'i yakalarlarsa, onu ibret olsun diye cezalandırırlardı. O kirli bir hacker olacaktı.

Teksas kahramanlarının zor kazanılmış paralarını tehlikeye attı. Bern gerçek zamanlı olarak hizmet verecek ve hem şirket hem de Meclis olarak işimiz bitecekti.

"Hayır," dedim ona. "Conway çıkmaz sokak. Buna değmez."

"Tamam," dedi.

Kapı açıldı. Runa kapı aralığında durdu. Gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. "Bunu görmem gerek."

Bern ve ben onu konferans odasına kadar takip ettik. Titreyen parmaklarıyla klavyeye uzandı ve enter tuşuna bastı. Sigourney Etersson ekranı doldurdu. O Runa'nın daha yaşlı bir kopyası gibi görünüyordu: aynı vahşi kızıl saçlar, aynı neredeyse yarı saydam cilt ve aynı keskin yeşil gözler.

"Merhaba tatlım," dedi Sigourney. "Korkarım bu bir mutlu bir mesaj, ama üzgün olmanı istemiyorum. Bazen kötü şeyler olur. Yaptıklarımın pişman değilim. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Seni çok seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Büyüyüp harika bir insan oldun. Nazik, sorumluluk sahibi ve çok akıllısın. Daha iyi bir kızım olmasını dileyemezdim."

Sözleri kalbimi tırmalayan pençeler gibiydi.

"Eğer ben başaramazsam, kardeşlerine sen bakmak zorundasın. Evin reisi olmak zorundasın. Bu çok zor ama yapabilirsin hayatım."

Sigourney'nin arkasında, evin derinliklerinden yaklaşan karanlık bir gölge hareket etti, bir siluetten biraz daha fazlasıydı.

"Seni mirasımın vasisi olarak atadım. Keskin bir öğrenme eğrisi olacak. Dennis bazı sorularınıza cevap verebilir ama asıl yük sizin üzerinizde olacak. Başka hiç kimseye senin mirasının sorumluluğunu verecek kadar güvenmiyorum. miras."

Gölge ileri doğru süzüldü.

"Özür dilerim-" Sigourney cümlemin ortasında sustu. Onun bakışları boşa döndü. Gözlerinden, kulaklarından ve ağzından süzülen kalın kırmızı damlalar solgun yüzünde kıpkırmızı izler bıraktı.

Eldivenli bir el Sigourney'nin omzunun üzerinden klavyeye uzandı. Video durdu.

Onu o öldürmüştü. Erkek olduğunu nasıl bildiğimi açıklayamıyordum ama bunu midemin derinliklerinde hissediyordum. Sigourney'i öldürmüştü ve videoyu silme zahmetine katlanmamıştı. Bu vahşet şok ediciydi. Onu hiç var olmamış gibi silmişti. Ona elini bile sürmeden.

Eğer ailem için gelseydi ve ben burada olmasaydım, herkesi katlederdi.

Runa gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. Sözleri sanki ağzını kesmiş gibi keskin çıktı. "Ne tür bir büyü bu?"

"Muhtemelen bir karnifeks büyücüsüdür," dedim. Anlık iç yaralanma onların yöntemine uyuyordu. Carnifexler normalde kalbe saldırırdı, beyne değil. Kemik tarafından korunan her şey onlara zorluk çıkardı. Eğer o bir karnifeks ise, deneyimli ve güçlüydü.

"Carnifex nedir?"

"Bir kasap," dedi Bern. "İç organlarda lezyonlara neden olurlar."

Gözlerini tekrar sildi. Gözyaşları akmaya devam etti ve bakışları ekrana kilitlenmiş bir şekilde onları uzaklaştırmaya devam etti.

Uzun, eziyetli bir dakika geçti. Keşke her şeyi daha iyi yapabilseydim. Ona sarılabilmeyi, sihirli bir değnek sallayabilmeyi ve tüm bunları geri alabilmeyi o kadar çok diledim ki.

"Şimdi ne yapacağız?" Runa sordu.

"Annenizin hesaplarını ve adli tanıklık dosyalarını inceliyoruz."

Bern, "Çok titiz kayıtlar tutardı," dedi.

"Bu kadar mı?" Runa'nın sesi öfkeyle titriyordu. "Dosyalara mı bakıyoruz?"

"Evet," dedim ona.

"Az önce bir pisliğin annemi öldürmesini izledim! Onu bulmalıyız, böylece onu öldürebilirim. Onu zehirleyip iyileştireceğim ve daha fazla dayanamayana kadar tekrar zehirleyeceğim."

Anlamıştım. Ben de onu bulmak ve doğduğuna pişman etmek istiyordum. Ve onu bulduğumda, bunu başka birine asla yapmayacağından emin olacaktım. Ama şu anda Runa'nın soğuk suya ihtiyacı vardı, ateşe daha fazla benzin dökmeye değil.

"Tamam," dedim. "Aramaya nereden başlayacağız?" "Bilmiyorum. Araştırmacı olan sensin."

Dizüstü bilgisayarın yanına gittim, videoyu geri sardım ve tam gölge odaya girerken yeniden başlattım. "Burada koyu gri giyinmiş bir insan var. Yüzü bir maskeyle kaplı, elleri eldivenli. Erkek olduğundan bile emin olamıyoruz, ancak boyuna bakılırsa muhtemelen yetişkin bir erkek. Çok uzun bir kadın da olabilir. Büyüsünün tam olarak ne olduğunu, kimin için çalıştığını ya da anneni neden öldürdüğünü bilmiyoruz."

Katil Sigourney'nin üzerine uzandı. Eldivenli el garip görünüyordu, bir şekilde şekilsizdi.

"O zaman öğrenmemiz gerek! Kimsen yok mu? Muhbir ya da muhbir gibi? Bir şeyler!"

"Bu bir televizyon dizisi değil," dedim nazikçe. Ayrıca, biz kurallara göre oynamayan sert NY dedektifleri değildik.

"Gizli muhbirler genellikle mahalle ve çete suçlarını rapor ederler, çünkü bu suçlara karışan insanlar çenelerini nasıl kapalı tutacaklarını bilmezler. Bu yüksek kalibreli bir sihir kullanıcısı tarafından yapılan profesyonel bir suikast."

Runa gözlerini sıkıca kapadı ve nefes verdi. Yumrukları rahatlamıştı. Gözlerini açtı. Çılgınlığın bir kısmı gitmişti ve ben de bu fırsatın üzerine atladım.

"Annen pişmanlık duymadığını söyledi. Yaptıklarının sonuçları olacağının farkındaydı. O bir şey yaptı Runa, bu cinayete yol açan bir şey. O şeyin ne olduğunu ne kadar çabuk anlarsak, katilini de o kadar çabuk bulabiliriz.

Cevap muhtemelen dosyalarının arasında bir yerdedir." "Tamam," dedi.

Adli tıp incelemesinden bir sonuç çıkmadı. Üç saat sonra, gözlerim kamaşmaya başladı.

Sesi kıstım ve video düzenleme yazılımında Sigourney'nin cinayet videosunu açtım. Kontrastı artırdım, keskinleştirdim, seviyeleri yükselttim, yakınlaştırdım. Klibi tekrar çalıştırdım. Eldivenin detayları netleşti.

Eldivene benzemiyordu, daha çok kahverengi ve turuncuyla beneklenmiş yeşilimsi derisi olan bir ele benziyordu.

Bir böcek ya da çiğ bir ıstakozun kuyruğu. Konik tırnakları pençeleri andırıyordu, keskin ve siyahtı.

Bu hiç mantıklı değildi.

Bir buçuk asır önce, Avrupa'daki çeşitli laboratuvarlar Osiris serumunu sentezledi. İspanyollar ilkti, İngilizler, Ruslar ve Çinliler takip etti. Keşfe neredeyse eşzamanlı olarak, aynı araştırma izini takip ederek geldiler; Almanlar ve Amerikalılar sadece biraz geride kaldı. Serumunu keşfedemeyenler onu satın aldı ya da çaldı.

Osiris serumunun enjekte edilmesi

Eşit derecede olası üç sonuç: öldünüz, bir canavara dönüştünüz ve sonra öldünüz ya da gizli büyülü güçleriniz uyandı.

Korkunç başarı ihtimallerine rağmen, serum gezegende orman yangını gibi yayıldı. Dünya Savaşı ufukta belirdi ve büyük güçler üstünlüğü ele geçirme umuduyla büyücü yetiştirmek için çabaladı. Herkese verdiler: askerlere, solmakta olan aristokrasiye, endüstri kaptanlarına, her şeye sahip olanlara ve hiçbir şeyi olmayanlara.

Ardından Dünya Savaşı patlak verdi ve herkesin hayal gücünün ötesinde kabuslar ve vahşetler getirdi. oybirliği ile karar verdi ki

Tüm şehir bloklarını yakmak ve siperlere zehirli gaz püskürtmek gerçekten kötü bir fikirdi. Osiris serumu kilit altına alındı ama o zamana kadar çok geçti. Büyünün kalıtsal olduğu kanıtlandı.

Seruma erişilemiyordu ama kişinin güçlerini artırmaya yönelik deneyler hiç durmadı. Sayısız aile ve laboratuvar, büyülerini daha güçlü hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu ve bunu yapmanın tek yolu, tercihen biraz büyüsü ve çok az parası olan insanlar üzerinde deney yapmaktı. Bazen bu deneyler

Araştırmacıların bedenlerini büken dehşet verici bir tepki

insanlık dışı canavarlara dönüştürdüler. Çoğunluk olay yerinde öldü. Hayatta kalan birkaç kişi ise artık insan değildi, fiziksel ya da zihinsel olarak. Çarpıklaştılar.

Okuduğum sayısız makale ve bilimsel yazıya göre, dönüşüm deneğın büyüsunü kalıcı olarak değıştiryordu. Orijinal güçleri yerine, tüm büyüleri artık çarpıtılmış bedenlerini korumaya adanmıştı.

İşe yarıyor. Sürekli büyü tüketimi onları iki ila üç yıl içinde öldürdü.

Sihirle çarpılmış hiç kimse tanıımı gereğı sihirli bir yeteneğē sahip olamaz. Ama Sigourney'nin katilinin açıkça vardı.

Sadece bu da değil, çarpık bir insan bu işi başaramazdı. Kritik düşünmeyi ve bir dizi görevi art arda yerine getirmeyi gerektiriyordu: içeri girmek, sessizce hareket etmek, hedefi öldürmek, bilgisayarı kapatmak, sahneyi hazırlamak, evi ateşe vermek. Nevada, Cherry adında çarpık bir kadın tanıyordu. Cherry birkaç yıl önce ölmeden önce, günlerini Houston'ın sular altında kalmış bir bölgesindeki acı suda yüzerek, balık ve çöp yiyerek geçiriyordu. Bir konuşmayı bir dakikadan fazla sürdüremezdi. Cherry'yi bir şekilde bir eve saldırmaya ikna ettiyseniz, rüşvet verdiyseniz ya da zorladıysanız, orada ne işi olduğunu unutana kadar muhtemelen bir pencereye çarpacak ya da kapıya vuracaktı.

Belki pençeli bir el değildi. Belki de bir çeşit özel eldivendi. Ekrana baktım.

Cep telefonum çaldı.

Karşımda Runa inledi. "Lütfen cevap ver. Başım ağrıyor."

Telefonu ben açtım.

"Selamlar, Bayan Baylor," dedi Bay Fullerton'ın titiz sesi.

Telefonun hoparlörünü açtım. "Merhaba Bay Fullerton. Sizden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum." Bana söylemişti.

DNA sonuçlarının en az yirmi dört saat süreceğini belirtti.

"Ancak resmi sonuçlar yarın açıklanacak, Bu şartlar altında, aciliyetin gerekli olduğunu düşündüm. Bayan Etterson burada mı?"

"Evet," dedi Runa.

"Pekâlâ. Cesetlerden birinin Sigourney Etterson'a ait olduğunu doğrulayabilirim."

Beklendiği gibi.

"Diğer ceset Etterson Evi'ndeki profillerin hiçbirisiyle eşleşmiyor. Benzer genetik işaretleri paylaşmıyor."

Runa koltuğunda dikleşti.

"Lütfen tekrar eder misiniz?" diye

sordum. "Diğer ceset Halle Etterson

değil." "Nerede o zaman?" Runa sordu.

"Bilmiyorum. Nerede olmadığını biliyorum. Adli Tıp Enstitüsü'nün morgunda değil. Umarım bu yardımcı olmuştur. Bayan Baylor, Bayan Etterson, iyi günler."

Vay anasını.

Üçümüz, Bern, Runa ve ben, birbirimize baktık. Leon mutfağa doğru yürüdü. Kan lekeli tişörtünü giymişti. Başında türban gibi bir gömlek vardı ve çıplak göğsü açık ceketinin aralığından görünüyordu. Bir elinde bir kova kızarmış tavuk, diğerinde ise bir banka dekontu taşıyordu.

"Yarrow'u kapattım," dedi. "Üçünüz de az önce bir hayalet tarafından tokatlanmış gibi görünüyorsunuz."

Bern, "Etterson yangınında bulunan cesetlerden hiçbirisi Halle Etterson'a ait değil," dedi.

"Vay canına." Leon depozito makbuzunu önüne koydu, bir sandalyeye çöktü, kovanın karton kapağını çekti ve bir baget çıkardı.

"Yani bu Halle'in hayatta olduğu anlamına mı geliyor?"

Runa sordu.

Masada oturan Bern'e baktım ama görünüşe göre Paskalya Adası'ndan bir heykeli taklit etmeye karar vermişti,

Çünkü aldığım tek cevap esrarengiz bir bakıştı. Tek başımdıydım.

"Hayır. Bu, morgdaki diğer cesedin kız kardeşin olmadığı anlamına geliyor."

"Yani hayatta olabilir mi?"

Runa ayağa fırladı ve mutfakta volta atarak adanın etrafında döndü. Çaresizdi ve keder içinde boğuluyordu. Halle'nin hayatta kalmış olabileceğine dair küçük bir şans, onun için bir can simidiydi. ve ona sarıldı. Daha önce mantıksızdı ve şimdi de tamamen öngörülemez olacaktı. Emin olmak zorundaydım. yerinde kaldı. İhtiyacımız olan son şey onun "araştırmak" için dışarı çıkmasıydı.

"Hayatta olabilir. Eğer onu öldürdülerse, neden bir ceset yerleştirme zahmetine girsinler ki? Ancak, nerede olduğundan ya da ne durumda olduğundan emin değiliz. Birileri onun resmi olarak öldüğünden emin olmak için çok uğraşmış. Onlar yapmadı kimsenin onu aramasını istemiyorum. Burada dikkatli hareket etmeliyiz. Hareketlerimizle onu tehlikeye atabiliriz."

Runa volta atmayı bıraktı ve bana baktı. "Catalina, eğer kız kardeşimin hayatta olduğuna dair en ufak bir ihtimal varsa, onu bulmak zorundayız. Başka hiçbir şeyin önemi yok; ne intikamın, ne katili bulmanın, Halle'nin hayatı dışında hiçbir şeyin."

"Anlıyorum. Halle birinci önceliğimiz." Bern'e döndüm. "Sigourney'nin öldüğü gün tasfiye ettiği iki milyonu bulabildiniz mi?"

Bern kaşlarını çatı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Tüm hesaplarımızı kontrol ettim," dedi Runa. "Orada değil. İçeri girip sonra dışarı çıkmamış ya da geri çekilmemiş. Büyük bir yığın olarak ya da daha küçük mevduatlar halinde gelmedi."

"Ramma munnuf," dedi Leon. Bern ona "Yemeğini yut," dedi.

Leon buzlu çayını yudumladı. "Fidye parası."

Teşekkürler, Kaptan Apaçık. Çünkü biz Müşterinin önünde ağzından kaçırmaması, hepimizin bunu sessizce düşünmediği anlamına gelmiyordu.

Runa dondu kaldı. "Sence Halle kaçırıldı ve annem fidyeyi ödemek için parayı çekti mi?"

"Bu bir olasılık," dedim ses tonumu ölçülü tutarak.

"Catalina, bana camdan yapılmışım gibi davranmayı bırak!

Her Şey 'olabilir', 'olasılık' ve 'emin değiliz'! I

dürüst bir cevabı hak ediyor."

Biliyor musun, tamam.

"Tamam. İşte gerçek: Bilmiyorum. Seni umutlandırmamaya çalışıyorum, çünkü yas tutuyorsun ve bu seni acele kararlar almaya eğilimli hale getiriyor." İşte bu dürüstlüktü.

"Dun dun dun," dedi Leon dramatik bir şekilde.

"Acele kararlar mı? Ne gibi?" Runa sordu.

"Bu cinayeti örtbas etmek için onu kimin tuttuğunu bize söyleyebilecek adamı zehirlemek gibi."

Runa kollarını salladı. "Annemin cesedi bize saldırdı, çıldırdım! Ayrıca onu bıçaklayan da senin erkek arkadaşındı."

"Lütfen. Conway odadan çıkmadan önce yürüyen ölü bir adamdı. Onu o kadar iyi zehirlediniz ki vücudu bir santimlik siyah tüyler bıraktı. Ve son kez söylüyorum, Alessandro benim erkek arkadaşım değil."

Runa'nın gözleri kısıldı. "Seni gördüğümde Sanki baloya gidiyormuşsun gibi elini koluna koymuştun. Yüzünde o ifade vardı."

Leon ve Bern sanki harika bir film izliyorlarmış da en iyi bölümüne gelmişler gibi görünüyorlardı. Ugh.

"Ne bakışı?" Ben sordum.

"Evrendeki en hayalperest adama dokunuyorum bakışı."

"Telaşlanmıştım. Az önce bir adamı bıçaklamasını ve sonra hiçbir şey olmamış gibi bana gülümsemesini izlemiştim."

"Ben de telaşlıydım!"

Arabella mutfağa girdi. "Tavuk kokusu alıyorum. Ver." Leon ona, "Bunun için oturmak isteyeceksin," dedi.

"Catalina ve Runa kavga ediyor. Saç çekmeye bir santim kaldı."

"Kavga mı?" Arabella'nın gözleri büyüdü. "Gerçek bir kavga mı?" "Evet," dedi Bern ona.

"Patlamış mısırı uzat," dedi kız kardeşim.

Neden bütün bunlara katlandım? Oh evet, onlar ve ne olursa olsun onları sevdim. Ama bazen, mesela

Şu anda onları çok daha az seviyordum.

Runa'ya döndüm. "Kız kardeşin kaçırılmış olabilir. Fidyeye paranın nereye gittiğini açıklardı. Ama bu senaryoda sorunlar var."

"Tamam," dedi. "Ne gibi?"

"Öncelikle, eğer biri Halle'yi kaçırdıysa ve annen fidyeyi ödediyse, neden onu öldürdü ve neden sahte bir Halle yerleştirdi? Eğer annen fidyeyi ödeyemediyse, para nerede ve yine neden yem? Sizinle iletişime geçip annenizi öldürdüklerini ve kız kardeşinizin ellerinde olduğunu söylemeleri çok daha mantıklı olurdu. Ne isterlerse ödeyecektiniz. Ayrıca, anneniz videoda yaptıklarından pişman olmadığını ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını söylüyor. Bu da yangının bir cezalandırma eylemi olduğunu gösteriyor. O

ama kız kardeşiniz hakkında hiçbir şey söylemiyor ve örneğin Halle'yi uzaklara göndererek onu korumak için hiçbir çaba göstermedi, bu da annenizin başı dertte olan tek kişinin kendisi olduğunu düşündüğünü gösteriyor. Yani hayır, bunların hiçbiri mantıklı."

Runa bunu düşündü. Sessizlik uzadı.

"Yeterince makul," dedi sonunda. "Peki ya şu Diatheke meselesi?"

Bern boğazını temizledi. "Kağıt üzerinde, 'yüksek net değere sahip bireyler, aileler ve firmalarla ortaklık arayan' bir yatırım firması. Ağırlıklı olarak Güney Amerika'daki şirketlere yatırım yapıyorlar. Ortalama bir web sitesi, şirket yetkililerinin resimleri, yaşlı beyaz adam, genç beyaz adam ve

Otuzlu yaşlarında, iyi diş hekimleri ve ortalamanın üzerinde geliri olan bazı insanlar."

Şimdiye kadar, oldukça ortalama.

"Bern sözlerine şöyle devam etti: "Özel bir yatırım firması için alışılmadık olmayan bir şekilde hiçbir değerlendirme ya da referans yok. "Glassdoor listeleri belirsiz. Çalışanlar: bir ila seksen. Net değer: bilinmiyor. Gelir: bilinmiyor. Maaşlar: bilinmiyor.

Yine, alışılmadık bir durum değil. Bilgilerini S&P Global

Market Intelligence'dan alan Bloomberg, Randall Baker'ı kurucu olarak listeliyor.

Herhangi bir meclise üye değil ve Herald'da çalışmıyor. Hakkında suçlama yok. İflas ilan etmedi. Şirket hiçbir zaman iflas ilan etmedi ve hiçbir zaman dava açılmış ya da yaptırım uygulanmış. Houston'daki düzinelerce şirket gibi onlar da bir özel sermaye şirketi. Onlar hakkında dikkate değer tek şey, kurucularının muhtemelen bir kukla olması."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Runa sordu.

"Çünkü Randall Baker doksan iki yaşında ve Birincil ikametgâhım Napoli, Florida'da," dedi Bern. "Ayrıldım ev ağına girip e-postalarını okuyabilir. Biz House olmadan önce Houston'a hiç gitmemişti."

Yüzümü ovuşturdum. "Yarın Diatheke'ye gideceğim ve neler öğrenebileceğime bakacağım. Muhtemelen bana parayı nereye gönderdiklerini söylemeyecekler, eğer gönderdilerse bile, ama en azından paranın transfer edildiğini doğrulayabiliriz."

Runa bana baktı. "Ben de seninle geleceğim."

Dördümüz de aynı anda "Hayır," dedik.

Ellerini havaya kaldırdı. "Kimseyi zehirlemeyeceğim."

"Oraya Catalina ile gidersen," dedi Bern, "kardeşini bulmak yerine seni güvende tutmaya odaklanmak zorunda kalacak."

Arabella, "O ne dediyse," dedi.

"Lütfen burada kal," dedim Runa'ya. "Ayrıca, Ragnar uyanırsa seni görmesi gerekecek. Yabancı bir yerde olacak. Tuhaf insanlar ve benim büyümden sonra uyanmak yeterince kafa karıştırıcı olacak."

"Tamam," dedi Runa. "Ben burada kalıp ellerimin üzerinde oturacağım."

Hiçbir şey yapmadan. Sen benim adıma tehlikeye girerken. Mutlu musun?"

"Mest oldum. Arabella, yukarı gelip benimle konuşur musun?"

Koridora doğru yürüdüm. Çatı katındaki odama çıkan merdiveni tırmanırken arkamdan Bern'in gürlediğini duydum: "Sana gerçekten yardım etmek istiyor. Kişisel yüzleşmeler onun için çok zordur."

Harika. Evin reisi olarak gördüğüm saygıya bak. Çok fazla

saygı.

Arabella merdivene vurdu ve yukarı tırmandı. "Çok yorgunum. Neye ihtiyacın vardı?"

"Benim için Halle Etterson'ı araştırabilir misin?"

Arabella yüzünü buruşturdu. "Annesini öldürdüğünü, bir ceset yerleştirdiğini ve iki milyon doları alıp kaçtığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum."

Yüzüm çok sıcaktı. Pencereye gittim, kilidini açtım, ve kaydırarak açtım. Gece soğuk hava soluyarak tenimi serinletti. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Bern haklıydı. Yüzleşmeleri sevmezdim. Özellikle de değer verdiğim insanlarla.

"Alessandro gerçekten birini bıçakladı mı?"

"Evet. Çok da iyi yaptı."

Arabella nefes verdi. "Şey, sarsıldım."

Sarsılmak, bunu ifade etmek için iyi bir yoldu.

Pencerem, arkasında yüksek tuğla binaların yükseldiği bir caddeye açılıyordu. Binalar ile yol arasında yaşlı bir meşe ağacı dallarını uzatmış, devasa gövdesi dört ayak yüksekliğinde bir taş duvarla çevrelenmişti. Yalnız bir sokak lambası geceye karşı cesur bir savaş veriyor, sokağın bir kısmını ve dalların uçlarını aydınlatıyordu.

İçimi çektim. Uzun, çok uzun bir gündü ve yarın yapmam gereken çok iş vardı.

Arabella bir şey söyledi.

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Biraz tavuk yemelisin dedim. Bana Nevada numarası yapma."

"Soracağım. Sadece Runa'nın önünde sormak istemedim."

Meşe ağacında bir hareketlenme oldu. Ona odaklandım.

Alessandro penceremin tam karşısındaki kalın dalda oturuyordu. Kömür grisi giymişti ve saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı.

Elini kaldırdı ve bana el salladı.

El sallamak için kalkan elimi yakaladım ve kız kardeşime doğru döndüm. "O burada!"

"Kim?"

"Alessandro! Meşe ağacında oturuyor."

Arabella pencereye doğru koştu.

"Nerede?" Ağaç boştu.

Bir dakika önce bulunduğu yeri işaret ettim. "Tam orada. Bana el salladı."

Telefonumu aldım ve Abarca'nın acil durum irtibat numarasını aradım.

"Tavuk," dedi kız kardeşim. "Bol bol tavuk. Açlık kaynaklı halüsinasyonlara iyi gelir."

"Onu gördüm." Telefon çaldı ve çaldı.

"Onu gördüğünü sandığına inanıyorum. Kalp kalbin istediğini ister, Catalina."

"Kalbim hiçbir şey istemiyor. Bir adamı göğsünden bıçakladığını gördüm ve şimdi de meşede, sanki orada değilmiş gibi güvenliğimizi atlatıyor."

"Tavuk ve sonra biraz şekerleme. Uzun bir uykuya ne dersin?" "Seni uzun bir uykuya yatıracağım."

Kadın homurdandı. "Sen ve hangi ordu?"

"Abarca!" dedi telefon.

"Binada davetsiz bir misafir var." "Emin misiniz?" Abarca sordu.

"Evet, eminim. Penceremin yanındaki ağataydı. Eğer bir keskin nişancı olsaydı, ben ya da Arabella ölmüş olurduk."

Abarca, "Bunu pek olası bulmuyorum," dedi. "Burayı sıkı bir şekilde kilitledik. Emin misiniz?"

"Kız kardeşim davetsiz bir misafir gördüğünü söyledi," diye bağırdı Arabella. "Bir şeyler yapın!"

"İlgileniyoruz." Abarca telefonu kapattı. Bug'ı aradım.

"Eğer o palyaço için arıyorsanız, henüz elimde değil. Bu ğleden sonra elimden kaçtı, ama onu bulacağım.

...

Kı palyaosu. Bu da ne demek oluyor? "Yirmi saniye önce penceremin önündeki meşelikteydi."

"Oroşpu ocuğu!" Bug telefonu kapattı.

"Yemek. şimdi," diye emretti Arabella.

"Tamam, tamam." Kapıya doğru yöneldim. "Onu gördüm."

"Belki onu rüyanda görürsün. Bu arada, Yarrow davası hakkında bilgi vermek için sigorta şirketimizi aradım."

"Neden?"

"Brick ile bir eve çarptık." Bir-
sekiz yaptım. "Ne yaptınız?"

"Bu bir rehine durumuydu," dedi. "Hasarlar o kadar da kötü değil."

"Ne kadar kötü?"

"Bir duvarı ve bir panik odası kapısını söktük."

Ağzımı açtım. Aynı anda çok fazla kelime çıkmaya çalıştı ve ben sadece orada durup onları ayırmaya çalıştım.

"Her neyse, sigortamız geçen ay itibariyle iptal edildi."

"Ne? Faturayı ödemediğimizi mi iddia ediyorlar? Çünkü onları doğrudan yatırmıştım!"

Kız kardeşim iç çekti. "Hayır, iptal ettiler çünkü ek süremiz yarın doluyor ve biz 'yüksek riskli' durumdayız."

"Güzel. Hemen korkunç şekillerde ölmemizi mi bekliyorlar?"

Arabella başını salladı. "Hemen hemen. Hadi gidip yemek yiyelim."

Bölüm 6

Uyandım çünkü alarmım çalmıştı ve kahvaltı hazırlama sırası bendeydi.

Yemek yapmak annemle benim işimizdi. Nevada'da bizimle yaşadı, bizi finansal olarak ayakta tutmakla çok meşguldü.

Bern ve Leon'un haftada bir mutfak görevleri vardı ve genellikle

Et, tercihen biftek yaparlardı ve üstü kızarmış, ortası çiğ olarak servis ederlerdi. Büyükanne Frida, pişirilmediği sürece hiçbir şeyin pişirilmediği bir nesilden geliyordu.

peltemsi ya da hafif yanıktı ve aslında gerektiğinde iyi bir aşçı olan küçük kız kardeşim

pişirme süreci boyunca mutfakta kalacağına güvenirdi.

Kızartmaya başlar ve sonra kendini dışarıda arkadaşlarına mesaj atarken ya da medya odasında bir programa gülerken bulurdu.

Yiyecekleri kurtarın ve ateşi söndürün.

Bir şeyler yapmaya koyuldum. Hafta içi olduğu için basit bir menüye karar verdim. İki paket pastırmayı iki fırın kabına koydum ve fırına attım. Sonra yaban mersinli krep hamurunu karıştırdım.

Yemek pişirmenin en iyi yanı, lezzetli şeyler yapmanın yanı sıra, elleriniz meşgulken size düşünmek için zaman vermesiydi.

Dün gece Sigourney'nin dava dosyalarını incelemek için birkaç saat daha harcadım. İfade verdiği insanların çoğu

karşı hala hapisteydi. İkiisi ölmüş, biri de serbest bırakılmış ve ülke dışına taşınmıştı. İntikam olayı pek olası görünmüyordu.

Çıkmaz sokakları kovalayarak harcadığımız her dakika Halle'i bulma ihtimalimizi biraz daha azaltıyordu. Bir kayıp vakasında ilk yetmiş iki saat çok önemlidir. Yangın Pazartesi sabahı erken saatlerde oldu. Bugün perşembeydi. Yetmiş iki saat gelip geçmişti ve biz bu sürenin çoğunda onun kayıp olduğunu fark etmemiştik bile.

Düşündükten sonra Runa'nın kardeşinin cesedini bulduğunu hayal ettim.

Halle yaşıyordu ve ürperdi. Runa ve kardeşi daha ne kadar kayba dayanabilirdi? O umuda sahip olmak ve sonra onu kaybetmek.

Ezilmiş olmak hiç olmamaktan daha kötüydü. Peki Halle neredeydi? Eğer haklıysam, birisi onu gecenin bir yarısı evinden sürükleyerek çıkarmıştı.

yanarak öldü. Bu beni öfkeliendirdi. Şiddetle kızdırdı.

Bugün biraz ilerleme kaydetmemiz gerekiyordu. Bugün Bu yüzden şu anda Diatheke en bariz seçimdi. Kapılarını dokuzda açıyorlardı ve ben de bundan tam bir dakika sonra orada olacaktım. Yasal desteğim ve sihrim vardı. Hoşlarına gitse de gitmese de bilmek istediklerimi bana söyleyeceklerdi.

Yumurta, mantar ve peynir karışımı için mantar doğrarken Nevada'yı aradım.

İkinci çalışta kız kardeşim açtı. "Evet?"

"İspanya nasıl?"

"Güneşli ve güzel. Houston nasıl?"

"Soğuk. Ayak parmaklarım üşüyor. Her neyse, Runa Etterson'ı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ailesi öldürüldü." Olayları onun için özetledim.

"Kalbinden, ha?"

"Evet. Pürüzsüzdü, Nevada. Pratik yaptım."

"Bu çok kötü bir şey. Bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Eğer yaparsak, seni arayacağım, söz veriyorum. Endişelenmeni istemiyorum."

Nevada homurdandı. "Annem gibi konuşuyorsun. Annemden bahsetmişken, Abarca ile işler nasıl gidiyor?"

Evet, Augustine'in sabahın ikisinde evimize girdiğini duymuştu. Rogan'ın bizi izlemesi için birini bıraktığını biliyordum. Adam kendine engel olamadı. Gözlemciyi fark etmediğimiz için bize hizmet etti. Güvenliğimiz daha iyi olsaydı, bu kadar yaklaşılamazlardı. Abarca'ya anlatsam bana inanmazdı. Cesur güvenlik şefimize göre, herhangi birinin çevremize girmesi, bir meşeye tırmanması ve sonra bana el sallaması "mümkün değildi". Tam olarak "bir sincap bile olamaz" dedi. Aslında, ağır bir şekilde ima etti ki halüsinasyon gördüğünü söyledi.

"Gitmesine izin vermemiz gerekebilir," dedim. "Annem her şey için kendini paralıyor."

"Arkadaştlar ve Abarca kağıt üzerinde iyi görünüyordu."

"Ben de ona öyle söyledim."

"Catalina, başın gerçekten belaya girerse Heart'ı ara. Sana numarayı mesaj atarım. Şu anda Amerika'da ve savaşlar arasında."

Rogan'ın seçkin birliğinin başındaydı ve astronomik fiyatlar karşılığında dünyanın dört bir yanındaki çatışmalarda savaşıyordu. Rogan'ın indirimiyle bile Heart'ı karşılayamazdık.

"Yapacağım," dedim. "Taksitli ödeme kabul ediyor mu?"

"Ciddiyim," dedi Nevada. "Ara onu. Gelmek istemiyorum yanmış cesetlerle eve dönmek."

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedim ona.

"Yeterince endişeleniyorum. Heart'ı arayacağına söz verirsen daha az endişelenirim."

"İşler kötüye giderse, Heart'ı arayacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kız kardeşim tereddüt edince bir duraksama oldu. "Catalina, kaçırılma vakaları ruhunu parçalıyor.

Özellikle de müşteriyi tanıyorsanız. Kendine iyi bak."

"Bakacağım."

Telefonu kapattım. Kreplerim neredeyse bitmişti ve mantarlar güzelce kızarmıştı.

Birisi haykırdı. Çok kısa, irkiltici bir sestti, notanın ortasında kesildi. Şimdi ne oldu?

Gaz ocaklarını kapattım, ellerimi mutfak havlusuna sildim, omzuma astım ve araştırmaya gittim.

Boş yatak odasının kapısı aralık duruyordu. Derin bir içeriden gürleyen bir ses geldi, kocaman bir boğazın derinliklerinde doğan yumuşak bir hırıltı. Şeytani bir sestti. Kapıyı parmak uçlarımla iterek açtım.

Ragnar yatakta oturuyordu, sırtı yatak başlığına yaslanmıştı, yüzü solgundu, gözleri olabildiğince açılmıştı. Çivit mavisi bir canavar yatağın yanında yere yayılmıştı. Kuyruğunu saymazsak altı ayak uzunluğunda, kaplan kalınlığında ve dört burun deliği olan bir ağzı olan yaratık elektrik mavisi gözleriyle Ragnar'ı izledi. Pençeleri kafam kadar büyüktü.

Ah. Cornelius ve Matilda dönmüştü. Çırpıma daha fazla yumurta koymam gerekecekti.

Diğer dünya kedisi beni gördü. Boynunun etrafında dallardan bir saçak yükseldi. Orak pençeleri kadife pençelerinden fırladı ve gözden kayboldu.

"Zeus, halıyı tırmalama konusunda sana ne demiştim?"

Zeus boğa ile deniz aslanı arasında bir yerde kısa bir ses çıkardı.

"Bana küstahlık etme."

Canavar gırtlaktan hırlamaya devam etti.

"Merhaba," dedim Ragnar'a. "Beni hatırladın mı?"

Ragnar başını salladı, bakışları Zeus'a sabitlenmişti.

"Hayır." "Bu iyi," dedim ona.

"Nedir o?" Ragnar sordu.

"O bir çağırma. Birkaç yıl önce, bir çağırıcı onu gizemli alemden çıkardı. Burada bir hayvan büyücüsüyle arkadaş oldu. Daha önce kimse onun gibi bir şey görmemişti ama artık bizimle kalıyor. Haydi, Zeus.

Dışarı."

Zeus hareket etmeyi reddetti. Bu tek bir anlama geliyordu: sürüsünde benden daha yüksek biri ona burada kalmasını söylemişti.

Sesimi yükselttim. "Matilda!"

Bir an sonra Matilda odaya girdi. Mavi gözleri ve saçma bir şekilde kabarık kuyruğuyla şirinlikten yapılmış beyaz bir tüy yumağı olan Prens Henry onu takip etti. Matilda ve Cornelius onun bir Himalaya kedisi olduğunu iddia ediyorlardı ama benim şüphelerim vardı.

Yaşına göre ince yapılı, uzun siyah saçlı ve iri çikolata kahvesi gözlü Matilda, Koreli annesi Nari'ye çok benziyordu. Nari üç buçuk yıl önce öldürüldü, Cornelius da bu sayede bizimle çalışmaya başladı. Matilda zamanını okul, teyzesinin evi ve depomuz arasında bölüştürüyordu ve Cornelius ofisteyken o genellikle buradaydı.

"Baban burada mı?"

"Beni bıraktı."

"Zeus'tan neden burada kalmasını istediğinizi söyleyebilir misiniz?" Ben sordum.

Matilda Ragnar'a baktı. "Çok uzun süre uyudu ve artık uyanma vakti gelmişti."

Dün gece Cornelius'a dava hakkında bilgi veren bir e-posta göndermiştim. Belli ki Matilda okumuş. "Evet, ama neden Zeus?"

Matilda, "Tıbbi araştırmalar, bir kedinin mırılamasını duymanın insanın kan basıncını düşürdüğünü ve sakinleştirdiğini gösteriyor," dedi. "Matilda," dedim nazikçe, "çoğu insan Zeus'u korkutucu bulur. "Çoğu insan Zeus'u korkutucu bulur.

makale muhtemelen ev kedilerini kastediyordu, gizemli alemden gelen devasa mavi kaplanları değil."

Başını iki yana salladı. "Zeus ile Prens Henry arasında mırılama kalitesi açısından hiçbir fark yok. Eğer bunu anlamıyorsa, kendini eğitmek ona kalmış."

Bazen onunla uğraşmak, kırk yaşında huysuz biriyle konuşmak gibiydi. "Lütfen Zeus'tan çıkmasını isteyin."

Matilda gözlerini devirdi. "İyi. Gel Zeus, bu aptal kafayla harcanıyorsun."

Beni mi yoksa Ragnar'ı mı kastettiğini bilmiyordum.

Matilda odadan çıktı ve Zeus da Matilda'yı takip ederek evin derinliklerine doğru ilerledi.

Ragnar'a döndüm. "Benim adım Catalina. Sen ve Runa şimdilik bizimle kalıyorsunuz. Runa birkaç yıl önce ailemize yardım etti ve şimdi annenle kız kardeşine ne olduğunu araştırıyoruz."

Yüzüne biraz renk geldi. "Bir yangında öldüler."

Bu konuşma için Runa'ya gerçekten ihtiyacım vardı. "Annenin öldüğünü doğruladık. Ancak itfaiyecilerin bulduğu diğer ceset Halle'ye uymuyor. Küçük bir ihtimal de olsa Halle hayatta olabilir."

Bana başıyla onay verdi, yüz ifadesi ciddi ve sakindi. "Tamam."

Sihir boşalması müthiş bir şeydi.

"Hazır olduğunuzda mutfakta kahvaltı hazır olacak. Krep ve pastırma kokusunu takip et." "Tamam," dedi tekrar, "Teşekkür ederim."

Gitmek için döndüm.

"Affedersiniz," dedi Ragnar. "Kız kardeşim nerede?"

Kahretsin.

Beş dakika sonra, Runa'nın depodan çıkışını gösteren güvenlik görüntülerini izledim. Nissan Rogue'una bindi ve uzaklaştı.

Lanet olsun. Nereye gittiği belli değildi.

O bir mahkum değildi. O bir misafir ve müşteriydi. İsteddiği gibi gidebilirdi. Tehlikeli ve aptalca olsa bile.

Kayıtta, Bern kapıdan sıvıştı. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Neredesin sen?

Runa'yı izliyorum. O

ne yapıyor?

Evinin kalıntılarında oturuyor ve ağlıyor. Ağlamasına izin vereceğim ve sonra eve gittiğinden emin olmak için onu takip edeceğim.

Ragnar uyandı.

Ona
söyleyeceğim.

Nefes verdim. Bugün uzun bir gün olacaktı.

İnsanlar Houston şehir merkezini düşündüklerinde, çelik ve camdan yapılmış modern kuleler hayal ediyorlardı. Ki bu doğrudu. Ancak Houston'ın başka bir şehir merkezi daha vardı, daha eski, daha süslü, doğuştan

Art Deco gökdelenlerinin yeni yükseklik rekorları kırdığı 1920'ler ve 1930'larda ve hava-akımının yeni icadı Houston bataklıklarının bunaltıcı sıcağını ve nemini katlanılabilir hale getirdi.

Şu anda Diatheke'ye ev sahipliği yapan Büyük Güneybatı Binası, bu patlama sırasında tek bir yılda inşa edildi. Blok halindeki kireçtaşı ve tuğla kule Texas Avenue üzerinde yükseliyordu ve yirmi iki katının çoğu dikdörtgen şeklindeydi.

Üst katlar, tasarımına ilham veren Maya piramitlerini yansıtmak şeklinde geri çekilmiştir. Oyma kabartmalar duvarları süslüyordu. Mezoamerikan ejderhaları ve savaşçıları süslü kemerlerin üstünden gelip geçenlere bakıyordu.

İş kıyafetlerimi giyerek kapıdan içeri girdim. Koyu renk pantolon, beyaz balıkçı yaka ve içinde bıçağım olan en sevdiğim Burberry montum. Elimde, dün gece Runa'ya imzalattırdığım, ruhsatımızdan sınırlı vekâletnameye ve acil bilgi talebine kadar her şeyi içeren, dolu bir obüsün yasal eşdeğeri olan bir dosya vardı.

Lobi de en az dışarısı kadar görkemliydi. Cilalı parke zemin, kırmızı mermer duvarları yansıtan bir ayna gibi parlıyordu. Sol tarafta, zarif beyaz bir orkideyle süslenmiş küçük bir mermer banko, yalnız bir resepsiyon görevlisini barındırıyordu. Onun arkasında iki asansör mermer duvarı kesintiye uğratiyordu. Resepsiyon görevlisinin tam karşısında, sağda küçük bir oturma alanında iki pelüş koltuk ve üzerinde parlak Noel süsleriyle dolu bir cam vazo

bulunan alçak bir sehpa yer alıyordu.

Normalde bir lobinin birden fazla çıkışı olurdu ama uzak duvardaki diğer tek kapının üzerinde böyle bir işaret yoktu. Muhtemelen merdivenlere açılıyordu. Kapı oldukça sağlam görünüyordu, çelik ve moderndi, anahtar kartlı bir kilidi vardı.

Tezgâha yaklaştım. Kömür rengi takım elbiseli, siyah çerçeveli gözlüklü, orta yaşlı siyah bir kadın bilgisayar ekranından başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Kısa saçları, az makyajı ve bir dizi incisi vardı. boynunda.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Catalina Baylor, Baylor Evi'nden. Etterson Hanesi hesabıyla ilgili biriyle konuşmak için buradayım."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır, ancak asıl hesap sahibi öldü ve konu acil."

"Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil. Lütfen oturun, birisi sizinle ilgilenecek."

Koltuklara doğru yürüdüm ve köşeye oturdum. her iki kapıyı da izleyebiliyordu. Asansörlerde anahtar kartlı bir giriş kutusu vardı, yani kartı olmayan hiç kimse asansörü kata çağıramazdı. Güvenlik kameraları da olmalıydı ama hiç göremedim. Eski bir bina için oldukça yüksek teknoloji güvenlik önlemleri vardı.

Bug hâlâ rapor vermemişti, bu da Alessandro'nun onu iki kez atlattığı anlamına geliyordu. Bug çok kızmış olmalıydı. Öte yandan, Alessandro artık bir meydan okumaydı ve tüm dikkatini verdi. Leon ya da Bern'den mesaj gelmemişti, bu da umarım Runa'nın hala hayatta olduğu anlamına geliyordu.

birini öldürdü. Arabella'yı son gördüğümde, bir çörek ve gülünç büyüklükte bir Starbucks ile silahlanmıştı.

ve Halle'nin internetteki sosyal hayatına dalmıştı.

Telefonumdan başımı kaldırdım. Resepsiyon görevlisi üzerinde altın harflerle "Bebeğim, dışarısı soğuk" yazan beyaz bir kupadan bir şey içtim. Eğer ön kapıyı kilitlediyse, kapana kısılmıştım. Asansörler anahtar kartı olmadan çalışmıyordu. Merdivenlere açılan kapı da öyle. Orada

Bu seviyede ön kapının cam panelleri dışında pencere yoktu ve çıkışı engelleyen, indirilebilen metal bir ızgaraya bir an için gözüm takılmıştı.

Her şey zindan gibiydi.

Sol asansörün kapıları bir fısıltıyla açıldı. Üzerindeki rakamların hiçbiri yanmıyordu. Hangi kattan indiğini ya da yolda olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Daha meraklı ve daha meraklı. Alice'in aksine, sorun çıkarsa diye devasa boyutlara ulaşamıyordum. Sorun değildi, başka numaralarım da vardı.

Kırkılı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında beyaz bir kadın asansörden çıktı. Kısa boylu ve ufak tefek olan kadın, siyah şeritli soluk pembe bir Chanel takım elbise, bej çoraplar ve siyah ince topuklu ayakkabılar giymişti. Aksesuar olarak kalın pembe altın bir kolye ve ona uygun bir bileklik seçmişti. Gözlükleri mücevherleriyle uyumluydu. Koyu renk saçları, geriye doğru toplanmıştı.

muhafazakar topuz, görünümü tamamladı. Topukları cilalı ahşap zeminde tıkırdayarak bana doğru aceleyle yürüdü.

Ayağa kalktım.

"Celia Scott." Bana pembe altın akrilik tırnaklı küçük elini uzattı.

"Catalina Baylor."

Güven vermeye çalışarak elimi sıktı. "Sigourney için çok üzgünüm. Ne korkunç bir trajedi. Ofisimde konuşalım."

Onu asansöre kadar takip ettim. Ceketinin cebinden ince plastik bir kart çıkardı, çağrı düğmesinin üzerindeki karanlık pencerenin önünde salladı ve asansörün kapıları açıldı. İçeri girdik ve kartı tekrar salladı, bu kez kat numaralarının üzerindeydi ve on beşinci katın düğmesine bastı.

"Runa nasıl?"

"Sarsılmış
durumda."

"Bu şartlar altında gayet anlaşılabilir."

Kapılar açıldı ve ortaya şaşırtıcı derecede modern bir kırmızı ve kırmızı tonlarında zevkli ve modern bir halı ile koridor

turkuaz ve yumurta kabuğu beyazı duvarlar. Vay canına, hızlı asansör.

Celia koridorda sola doğru ilerledi ve ben de ona ayak uydurmak için hızlanmak zorunda kaldım.

"Ne kadar güzel bir bina," dedim.

"Öyle değil mi? Burada çok fazla tarih var. Keşke bu duvarlar konuşabilseydi."

Celia sağ tarafımızdaki kapının önünde anahtar kartını salladı.

Elektronik kilit tıkladı ve kapıyı açtı. Ergonomik bir masa ve siyah deri tasarım sandalyeler ile rahat ama kesinlikle modern bir ofise girdim.

"Oturun, oturun." Celia sandalyelere el salladı.

Oturdum. Masasının bir köşesinde pembe altın çerçeveli üç resim duruyordu; birinde Celia kucağında bir bebekle, diğerinde

ve kayak kıyafetleri içinde karlı bir yamaçta duran orta yaşlı bir adam ve bir de gülünç derecede bakımlı, yaklaşık bir kedi büyüklüğünde beyaz bir kaniş. Kanişin pembe altın bir tasmalı olmamasına biraz şaşırdım.

Celia sandalyesine oturdu ve bana gülümsedi. Ağzı gerildi ama gözlerine hiçbir duygu ulaşmadı. "Peki sizin için ne yapabilirim?"

Dosyayı açtım ve iyi niyetimi gösterdim. İncelemesi yaklaşık üç dakika sürdü.

"Bir özel dedektif. Ne kadar heyecan verici. Bu işe nasıl girdin? Pek öyle birine benzemiyorsun."

"Türü nedir?"

Gözlerini devirdi. "İri yarı, yaşlı, erkek?"

"Biz o tür dedektifler değiliz." Ben de ona gülümsedim.

"Burada sadece beyaz yaka soruşturmaları yapıyoruz. Biz perişan kadınlardan ziyade sigorta şirketleri." Celia güldü. "Ne yazık."

"Aile dostu sıfatıyla buradayım. Runa annesinin işlerini halledemeyecek kadar üzgün ve biz de her şeyi onun devralması için hazırlamaya çalışıyoruz."

"Tabii ki, tabii ki."

"Bayan Etterson titiz kayıtlar tutmuş ve bu kayıtlar Diatheke hesabından iki nokta iki milyon dolar çekildiğini gösteriyor. Para çekme işleminin gerçekleştiğini, hesabın durumunu ve paranın hangi hesaba yatırıldığını teyit edebilir misiniz?"

Celia kaşlarını çatı. "Çok üzgünüm ama politikamız gereği bu tür talepler yazılı olarak işleme alınıyor. Eğer yazılı bir talepte bulunursanız birkaç hafta içinde size geri dönebilir. En geç önümüzdeki Cuma gününe kadar."

İki hafta.

İki haftamız yoktu. Daha da önemlisi, yalan söylüyordu.

Çevrimiçi kaynaklar ve suç dizileri

Birinin doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken mikro ifadelerin veya gerginlik belirtilerinin önemi. Gözleri kaydırmak, baskın elinizin tersi yöne bakmak, terlemek, ağzı büzmek vb.

Başarılı yalancılar bunların hiçbirini göstermez. Bununla birlikte, bir kız kardeşin insan yalan dedektörü ile büyümuştum ve Nevada bana çoğu zaman doğru olduğunu kanıtlayan bir gösterge hakkında ipucu vermişti.

o zaman.

Sık yalan söyleyenler göz temasını korur.

Ben küçükken annem beni ve Arabella'yı oturtur ve kavgayı kimin başlattığını sorardı. "Gözlerimin içine bak ve senin yapmadığını söyle." İkimiz de çabucak anladık ki yalan söylerken gözlerinin içine baktığımız sürece bize güvenme olasılığı çok daha yüksekti. Ebeveynlerin bakışlarının doğaüstü doğruluk serumu gücüne neden inandıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama çoğu inanıyordu. Ve çocuklarına, kaypak gözlü yalancıların sert bir sorgulama altında bakışlarına karşılık vermediklerini öğrettiler.

Celia bir şampiyon gibi göz temasını sürdürdü. O kadar ki, bu biraz rahatsız ediciydi. Çoğu insan utandığında, rahatsız olduğunda ya da gözlerini kaçırdığında bir şeyleri işlemeye çalıştı. Birine yardım etmeyi reddetmek bir ailenin yangında ölmesi kadar rahatsız ediciydi.

Ama Celia gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve güven veriyordu.

Konsantre oldum.

Neredeyse tüm büyücülerin bir aktif bir de pasif alanı vardı. Aktif büyü yetenekleri büyücünün çaba göstermesini gerektirirken

Pasif güçler her zaman mevcuttu: otomatik, istemsiz ve nefes almak gibi sürekliydi. Cornelius her zaman çevresini hayvanlar için tarardı. Bilinçaltı bunu otomatik pilotta yapıyordu. Ancak, belirli bir hayvanla arkadaş olmak istiyorsa, sihrini kullanması gerekiyordu. Benim durumumda, zamanımın çoğunu yabancıların yanında pasif alanımı aktif olarak bastırarak geçirdim. Rahatlatıcı Kontrol artık tuttuğum nefesi dışarı vermek gibi geliyordu.

"Çok uzun zaman oldu," dedim, sihrimin bir kısmını Sözlerim. Celia'ya doğru uzanıyor, etrafını sarıyordu. Onun Gülümsemesi hafifçe büyüdü, gerçek bir sıcaklıkla doldu. Yarım saniyeliğine tüylerimin parıltısını görmesine izin verdim. "Runa zaten çok şey yaşadı. Annesini kaybetti."

Başka bir sihir teli. "Kız kardeşini kaybetti."

Başka bir tel.

"Evini kaybetti. Şimdi de iki milyon doları kayıp. Hiçbir şey yapılamayacağına emin misiniz?"

Celia bir süre kıpırdamadan oturduktan sonra kollarını salladı. "Tamam, tamam. Sadece bu seferlik. Ve bu aramızda kalsın. Sigourney geldi ve hesabını kapattı. Nakit tabii ki."

İki milyon nakit mi?

"Eğer bulamazsan, muhtemelen onun profesyonel hesabındadır." Celia öne doğru eğildi. "Aramızda kalsın, beni şaşırtan

Her şeyi. Sigourney uzun süredir görevde olan bir profesyoneldi. Oyunun nasıl oynandığını biliyordu ..."

Ofisin kapısı açıldı ve gümüş rengi şık bir takım elbise giymiş uzun boylu Asyalı bir adam içeri girdi.

Celia ağzını kapattı.

"Bayan Baylor," dedi adam. "Bay De Lacy size eşlik etmek istiyor. Sizi ofisine davet etmemi istedi."

"Gitsen iyi olur canım," dedi Celia. "Bay De Lacy operasyonlardan sorumlu başkan yardımcımız. Çok önemli bir isim."

Adam Celia'ya soğuk bir bakış fırlattı. "Teşekkür ederim, Ms.

Scott, hepsi bu kadar."

Sessizce asansöre doğru yürüdük, bindik ve refakatçim kartını okutup en üst katın düğmesine bastı. Asansör yukarı doğru hızlandı ve yumuşak bir şekilde durdu. Kapılar açıldı ve adam bana ilerlememi işaret etti. "Lütfen."

Dışarı adımımı attım. Kapılar arkamdan kapandı ve hafif bir fısıltı rehberimi taşıyan asansörün aşağı indiğini duyurdu.

Veda sarılması yok. Ne hayal kırıklığı.

İki ucu maun duvarlarla çevrili, her birinde bir kapı bulunan küçük bir koridorda duruyordum. Sağdaki kapının üzerinde "Randall Baker" yazan ağır metal bir tabela vardı. Solumdaki kapıda ise "Benedict De Lacy" yazıyordu.

Benedict Celia'yı izletti ve senaryo dışına çıktığı anda röportajımın fişini çekti. Sigourney onun için önemliydi ve nedenini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Sol tarafa döndüm. Kapı elimin baskısıyla hafif bir zil sesiyle açıldı. Önümde kocaman bir ofis uzanıyordu. Buraya dört yatak odalı bir daire bile sığabilirdi.

İran halıları beyaz İtalyan mermerinden bir zemine serilmişti. Girişi, koşan bir atın gerçek boyutlu bronz heykeli koruyordu. için

Sol taraftaki oturma alanında, yıllık bütçemizin tamamını silip süpürecek antika Fransız mobilyaları bulunuyordu. Bazı lüks konaklama yerleri görmüştüm ama bu alan House standartlarına göre bile zengindi.

Kimse beni karşılamaya gelmedi.

"Ofis "in derinliklerine doğru yürüdüm. Bir sonraki odada el dokuması antika bir Türk halısı, zarif işlemeli ahşap masalar ve sedefle süslenmiş Suriye tarzı muhteşem bir kanepe vardı. Aradaki duvarları silahlar süslüyordu.

süslü kalkanlar: bir Türk yatağanı, bir şemşir, Şam çeliğinden kılıçlar ve Fransız el-ve-yarım şövalye kılıçları.

Mermer heykelcikler, çerçeveli sanat eserleriyle birlikte dikkat çekmek için yarışan duvar nişlerinde duruyordu. Bu, etkilemeye çalışan bir pozcunun koleksiyonu değildi. Fazla eklettik. Hayır, Bay De Lacy bir uzmandı.

Ve o hiçbir yerde bulunamadı. Bu çok can sıkıcıydı.

Oda uzun bir koridorla son buluyordu. Sol tarafta kapısı olan bir duvar vardı. Sağda, başka bir iç duvar, zemin alanının büyük bir bölümünü ayırıyordu. Sağa döndüm ve bir çalışma odasına girdi. Kitaplarla ve küçük büstlerle dolu raflar, uzun pencerelerle kesintiye uğrayan duvarları kaplıyordu. Ağır bir meşe masa mekâna hâkimdi. Önünde ve yanlarında tam zırhlı şövalyeler oyulmuştu. Masanın arkasında, son derece modern ve ergonomik bir sandalyede oturan sarışın bir adam bilgisayarın önünde oturuyor ve kulağına bir telefon tutuyordu.

Başını kaldırdı ve işaret parmağını bana doğru kaldırdı.

İyi. Ben beklerim. Kilim döşemeli pelüş bir sandalyeye oturdum.

De Lacy telefonunu dinledi. Otuzlu yaşlarının başındaydı, uzun boylu ve zayıftı, soluk mavi bir gömleğin üzerine giydiği özel dikim yelek güçlü bir vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Takım elbise ceketi sandalyesinin üzerinde asılıydı. Bir süredir ayaktaymış gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı ve kirli sakalları çenesini kaplıyordu.

Yüzü, iyi bir soyun ve paranın geleneksel tarzında yakışıklıydı: kare çene, asil bir burun, iyi elmacık kemikleri; çok güzel kadınlarla evlenen çok zengin erkeklerin nesillerinden bir çocuğa miras kalabilecek tüm özellikler. Bazen bu ailelerin çocukları içine doğdukları lüks tarafından yumuşatılmış görünürlerdi. İşte

Benedict'in yumuşak bir tarafı yoktu. Gözleri keskin ve soğuktu, zekâ ve tehdit saçan iki buz parçasıydı.

Bir büyü izi bana değdi, buzul bir zihnin ipucu. İçgüdülerim alarm çığlıkları attı. Üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Sihrimi bastırmakta o kadar iyi olmuşum ki

Diğerleri için etkisiz. Büyü beni sıırıslıklam etti ve geri çekildi. Bir Prime. Bir çeşit zihinsel dal. Çok güçlü.

Eğer bu bir özel sermaye şirketi olsaydı, ceketimi yerdim.

"Yetki verildi," dedi ve telefonu kapattı. Sesi

Sanki bir vokal koçuyla zaman geçirmiş gibi, pürüzsüz ve tınılı bir sesle, alıştırmış bir kaliteyle ona uyuyordu. "Beni bulduğunuzu görüyorum, Bayan Baylor."

Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun da benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Beni korkuttuğunu düşünmesine izin verirsem, bu işten canlı çıkamayabilirdim.

"Bir süre inişli çıkışlı oldu," dedim. "Neredeyse Osmanlı odasında kamp kuracaktım ama devam etmeye karar verdim."

Benedict gülümsedi. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu.

"Neden buradasınız Bayan Baylor?"

"House Etterson tarafından tutuldum. Bu benim Sigourney Etterson'ın firmanızda bir yatırım hesabı olduğunu anlıyorum. Kayıtlarına göre bunu tasfiye etmiş. O fonların yerini bulmaya çalışıyorum."

"Takdire şayan bir arayış."

"Müvekkilim, annesi ve kız kardeşinin ölümünden sonra ciddi bir duygusal sıkıntı yaşıyor. Aile evi yok oldu ve parçalarını toplamaya çalışıyor. Her kuruşuna ihtiyacı var. Evini yeniden inşa etmek için miras. İki milyon doların hesabını veremiyoruz. Bu konuda bize yardımcı olacak Bize yardım edebilirsin." Benedict

beni düşündü.

Bir sonraki adım, şirketi bilgileri vermediği takdirde onu dava açmakla tehdit etmek olacaktı. O kadar ileri gitmek istemedim, henüz değil. Tanımadığım bir Prime'ın ofisinde yalnızdım, rahatsız edici sorular soruyordum ve ince buz üzerinde

kayıyor. Sessizlik

uzadı.

Benedict monitörünü yan çevirdi, böylece onu görebildim. Ekranı Celia öne doğru eğildi ve bana gülümsedi.

"Evime geliyorsunuz Bayan Baylor ve asam üzerinde sihir kullanıyorsunuz. Bunun beni nasıl bir ikilemle karşı karşıya bıraktığını görebilirsiniz."

Bekledim. Sessizlik uzadı.

"Konuşmadaki boşluğu doldurmak için kesinlikle hiçbir baskı hissetmemenizi ilginç buluyorum" dedi.

"Büyü kullandığımı nereden çıkardınız? Belki Celia Şimdi yetim kalan iki genç için biraz merhamet hissettim."

Benedict bana gülümsedi, mükemmel dişlerini hızlı ve kesin bir şekilde göstererek. "Haklısın. Ani nezaket atağı için Celia'yı suçlayabilirim. Ne yazık ki Celia bu kelimenin anlamını bilmiyor. İnsan duygularını tıpkı bir bukalemunun hayatta kalmak için çevresini taklit ettiği gibi taklit ediyor. Açık konuşacağım: ilgimi çekiyorsun. Tadın bir psionik gibi değil; onlar maskeleyemedikleri zihinsel bir koku yayarlar. Bir telepatın keskinliğini ya da bir hükmedicinin özel tadını algılamıyorum. Sen kesinlikle bir empat değilsin. Onları rahatlık seviyelerinin ötesinde rahatsız etme eğilimindeyim. Tadın neredeyse hiçbir şeye benzemiyor ama yine de hafif bir baharat tadı var. Baştan çıkarıcı bir tat."

Ve tüyler ürpertici bir şekilde devam etti. "Bence sen kendini

çok az kredi, Bay De Lacy. Rahatlık seviyelerinin ötesinde rahatsız ettiğiniz tek insanlar empatlar değildir."

Benedict kıkırdadı, ayağa kalktı ve mavi kristal bir filin küçük bir masanın üzerinde durduğu pencereye doğru yürüdü.

ağır bardaklardan oluşan bir koleksiyonun yanında duruyordu. Canavar, dövölmekten ziyade eğrilmiş gibi görünen altından narin bir koşum takmış ve sırtında yarısı viskiye benzeyen bir şeyle dolu bir sürahi taşıyordu. Baccarat kristali, antika, mavinin gece yarısı tonu ... yüz bin, belki daha fazla.

Bir bardağa iki parmak kehribar rengi likör doldurdu. "Viski mi?"

"Sabah dokuz buçuk benim için biraz erken."

Benedict kadehini dudaklarına götürdü. "Yirmi iki saattir ayaktayım. Sen ve bu viski çok hoşsunuz.

Çok uzun bir günün sonunda bir eğlence."

Bunu söyleme şekli dişlerimi kenetledi. Her kadının, işler kontrolden çıkmak üzereyken onu uyaran bir içgüdüğü vardı ve bu içgüdü, onun bana baktı ve çığlık atmaya başladı. Bu ofisten çıkmam gerekiyordu.

Derinlere uzandım ve Victoria Tremaine'in torununu çıkardım. Şaşırtıcı bir şekilde, hatırladığımdan daha kolaydı.

"Açık sözlü olma konusunda anlaştığımızı göre, umarım müsamaha göstermemin bir sakıncası yoktur."

"Lütfen." Elinin bir hareketiyle beni davet etti.

"Buraya basit bir bilgi talebiyle geldim ve bunun yerine bekletildim, oyalandım ve şimdi burada milyonlarca dolarlık mağaranızdayız, siz ise kaba ve belirsiz bir şekilde tehditkâr olmaya çalışıyorsunuz. Neden, hayal bile edemiyorum."

Güldü.

Doğru. Ayağa kalktım. "Bay De Lacy, bunun için inanılmaz teşekkür ederim.

sinir bozucu ve sonuçsuz bir ziyaret. Sizin zamanınız değerli ama benimki de öyle. Benden bu kadar. Mahkemede görüşürüz."

"Korkarım gitmenize izin veremem Bayan Baylor." Gözlerini bana dikti. Omurgamı bir alarm dalgası delip geçti. "İ sadece ne olduğunuzu bilmeliyim. Neyse ki benim için bunu öğrenmenin kolay bir yolu var."

Ondan yayılan güç duyularımı delip geçti. Büyümün prizmasından gördüm, karanlık, çalkantılı bir bulut, karanlık yılanlardan oluşan bir yuva gibi ondan fışkırıyordu. Etrafında asılı duruyor, mor ve kırmızı parıltılarla parlıyordu. Hayalet ağızlar, hayalet dişleriyle havayı parçaladı, eriyip yeniden oluşuyor, her bir karanlık kümesi o korkunç dişleriyle ısırp koparmak isteyen canlı, kötücül bir şey.

Korku beni çarptı. Varlığımın her zerresi kaçmak istiyordu.

Benedict o kaynayan bulutun içinden bana gülümsedi. Ağızlar şakladı, bana doğru uzandılar.

Benedict'in yanındaki fil sürahisi patladı. Mavi kristalin ışıltılı parçaları halının ve masanın üzerine yağdı. Arkasında, pencere panelinde bir delik açılmıştı. Bir keskin nişancı atışı, büyük olasılıkla caddenin karşısındaki inşaat halindeki yüksek apartmanın tepesinden.

Yılan yuvası kendi üzerine katlandı, Benedict'in içine geri çekildi. Kıkırdadı. "İlginç arkadaşlarınız var Bayan Baylor."

Sürahiyi kimin vurduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anda bunun bir önemi yoktu. De Lacy'den önce buradan defolup gitmeliydim. artık komik olmadığına karar verdi. Keskin nişancı hayatımı kurtarmıştı.

"Belki de sadece beceriksiz düşmanlarınız vardır. Arkadaşlarım kaçırmazdı. İyi günler Bay De Lacy. Kendim çıkacağım. Lütfen kölelerinizden biri benimle asansörde buluşsun."

Kadehini bir tür selam verir gibi kaldırdı. "Montgomery'ye benden selam söyle."

Augustine için çalıştığımı sanıyordu. Nedenini bilmiyordum ama sonra çözecektim.

Döndüm ve kapıya doğru uzun bir yürüyüş yaptım. Dizlerim titriyordu. Asansörde beni kimse karşılamazsa, oraya geri dönmek zorunda kalacaktım. Elimi cebime attım. Parmaklarım güven verici uzunlukta bir tebeşirle kapandı.

Eğer kapana kısılırsam, asansörün yanında duracaktım. İçinde ne tür bir cehennem mayalamış olursa olsun, ondan daha hızlı bir arcane çemberi çizebilirdim ve bu desteği aldığımda şansım artardı. O severdi Sürprizler mi? Ben ona asla unutamayacağı bir sürpriz yapardım.

Kapıyı açtım ve koridora adım attım. Asansör açık duruyordu, aynı Asyalı adam aynı ciddi ifadeyle içeride bekliyordu.

Birkaç dakika sonra asansör beni lobiye bıraktı. Resepsiyonistten iz yoktu.

Yerden karşıya geçtim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Kapıya ulaştım.

Lütfen açık olun.

Elimin baskısıyla kapı açıldı ve gün ışığına geri döndüm.

Bölüm 7

Katy Otoyolu'nda eve dönerken bir kuyruk fark ettim. İki adet IAG Guardian hafif zırhlı personel taşıyıcı kullanmıyor olsalardı fark etmek daha zor olurdu. Guardian, özel ordularını taşımak zorunda olan Evler arasında favoriydi ve Büyükanne Frida bunlardan yaklaşık bir milyon tanesinde çalışmıştı.

Guardian, paramiliter bir örgüt tarafından kaçırılmış ve zorla steroid verilmiş bir SUV'u andırıyordu. Yüksek güçlü tüfekler ve hafif makineli tüfeklerden gelen çok sayıda isabete dayanabilecek kadar zırhlı olan Guardian, arazi yetenekleriyle donatılmıştı ve hafif ve ağır makineli tüfekler monte edilebilecek şekilde özelleştirilebiliyordu. Beni kovalayan serserilerin Korkutucu çıkıntılı namlular olmadan hafifletilmiş bir "şehir profili" tercih ettiler. Ben şerit değiştirdiğimde ve saatte elli beş mile yavaşladığımda, ki her mantıklı Teksaslı'nın yanımdan geçip gitmesine neden olacaktı, geri çekilip beklediler.

Benedict De Lacy sürahisini kaybetmeyi sevmezdi.

Ailem dışında kimse bugün nerede olacağımı bilmiyordu. Diatheke'den ayrıldığımda iki araç arkamda değildi, bu yüzden ben içerideyken Element'i dinlemiş olmalılar.

Keskin nişancı fili vurduğunda, Benedict'e desteğim olduğuna dair bir işaret vermişti. Diatheke görüldüğü gibi değildi ve Benedict muhtemelen her türlü spot ışığından nefret ediyordu.

Eğer keskin nişancı ve ben aynı ekipteysen ve binadan çıkmayı başaramazsam, bunun sonuçları olacaktı.

Benedict'in

Daha akıllıca bir hareket tarzına karar verdi - gitmeme izin verdi ve şirketine kadar takip edilemeyen bir ekiple beni yolda vurdu.

İki Muhafız, her biri maksimum on kişi taşıma kapasitesine sahip. İçlerinde kimlerin olduğunu bilmiyordum ama muhtemelen öldürme konusunda iyilerdi.

On askerimiz vardı ve bunlardan sadece altısı şu anda görevdeydi. Savaşa hazır olduklarına dair son örnekleri göz önünde bulundurursak, yirmi profesyonel katil onları kâğıt mendil gibi yırtar ve depoya doğru ilerlerdi. Bern giriş yapmamıştı, bu yüzden o ve Runa hâlâ dışarıda. Arabella, Halle'nin arkadaşlarıyla yüz yüze konuşmak için ayrılmayı planlamıştı, bu yüzden şu anda depoda Ragnar ve Matilda'nın yanında sadece büyükanne, anne ve Leon vardı.

Şu anda Abarca'yı arasam ve ona iki zırhlı personel taşıyıcı tarafından takip edildiğimi söylesem, bana inanır mıydı?

Eve gidemedim.

Ailemi korumak zorundaydım. Saldırı timini öldürmek zorundaydım.

Meclis Başkanları böyle yapardı.

Birden her şey netleşti. Kendimi soğuk ve sakin, garip bir şekilde düz hissediyordum, sanki tüm duygularım içimden çekilmiş ve sadece aklım kaldı.

Aynı anda yirmi kişiyle dövüşemezdim. Ağzımı açmaya fırsat bulamadan beni vururlardı. Gücüm en iyi hedeflerim beni hem görüp hem de duyabildiğinde işe yarardı. Benedict aptal değildi ve Celia üzerinde çalışmamı izlemişti, bu yüzden Muhafızlar'a binen insanların kulak koruması takmış olması kuvvetle muhtemeldi.

Hazırlanmak için birkaç günüm olsa, bu arabanın camını açıp Muhafızların mürettebatına ve duyma menzilindeki herkese körü körüne emirlerimi yerine getirmeleri için şarkı söyleyebilirdim. Bu mesafede ve sihirle güçlendirilmiş şarkımla, hiçbir kulak tıkacı onları sesimden kurtaramazdı.

Ancak bunu bir kez yaptığımda, elimde bana hayran bir kalabalık olacaktı ve

ondan kaçmak için. Ne kadar uzun süre kandırılmış halde kalırlarsa, büyüm onları o kadar güçlü etkiliyordu. Sonunda beni parçalara ayıracaklardı. Sihrimi sonuna kadar kullandığım iki seferde, kız kardeşlerim işim bittikten hemen sonra beni tahliye etmişlerdi.

Hayır, bu ince bir yaklaşım gerektiriyordu. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı, تنها ve gözden uzak bir yere, dağılıp beni aramak zorunda kalacakları ve benim de onları sendeletebileceğim bir yere.

Şehrin ortasında bunu nerede bulabilirim?

Dikiz aynasında, iki Muhafız yaklaşık üç araba boyu geride kalmıştı. Yoğun trafik fazla manevra yapmaya izin vermiyordu ama fırsatçı, sportif görünümlü bir Subaru arabaların arasına girip çıkıyor, oraya buraya birkaç metre daha sıkıştırmaya çalışıyordu. Arkama kaydı ve hemen kışıma bindi.

Keystone Alışveriş Merkezi.

Keystone Alışveriş Merkezi elli yaşındaydı ve yeni 290/610 kavşağının yakınında yer alıyordu. Çocukluğumdan beri ölmek üzereydi. Ike Kasırgası Macy's'i öldürmüştü.

On yıl önce, alışveriş merkezini sadece bir çapa mağazasıyla bıraktı - geçen Ocak ayında tozu dumana katan JC Penney. Alışveriş merkezi kapandı kısa bir süre sonra. Bayou City Fright Fest geçen Cadılar Bayramı'nda yıllık Perili Evleri için burayı kiralamıştı ve Arabella beni oraya sürükledi. Adam başı yetmiş dolar harcayarak harap olmuş bir binanın içinde dolaştık. Her karanlık köşeden zombi palyaçolar üzerimize atladı. Bu korkunçtu ve ondan sonra iki saat boyunca onunla konuşmadım. Tahmin edilebileceği gibi, bayılmıştı.

Eğer bu işten sağ çıkarsam, ona teşekkür edeceğim.

Hızımı saatte beş mil kadar düşürdüm. Subaru geçmek için bir yol aradı ama solumuzdaki şerit büyük kamyonlarla tıkanmıştı. Tamponuma bir kıl kadar yaklaşmakla yetindi.

Mükemmel, orada kal.

762B çıkış tabelası yanıp söndü. Bir mil.

Subaru bana korna çaldı. *Seni aptal pislik. Bütün şeritler dolu. Önüme geçsen bile, nerede duracağını*

sanıyorsun?

Gidecek misin?

Çıkış şeridi otoyoldan sağa doğru sıyrıldı. Bir, iki, üç . . .

Direksiyonumu sağa kırdım ve beton bariyerle kafa kafaya çarpışmaya karşı yastıklama yapan siyah çarpma varillerinden sadece birkaç metre ötede çıkış şeridine girdim. O sırada

Subaru şaşkınlıktan frene bastı. Arkasındaki Muhafızlar, küçük araca çarpmamak için çığlıklar atıyordu.

Çıkış şeridini son hızla geçtim, Old Katy Road'da yeşil ışığı yakaladım, sola döndüm, sonra sağa Post Oak Road'a girdim ve kuzeye doğru hızla ilerledim. Bu bana fazla zaman kazandırmayacaktı ama umarım yeterince kazandırırdı.

Demiryolu raylarını geçtim ve doğruca Keystone'un otoparkına girdim. Geceleri korkutucu görünüyordu. Gün ışığı korku gizemini yok etmişti ve şimdi sadece karanlık, boş pencerelerden dünyaya bakan kasvetli ve hüzünlü görünüyordu. Girişe yakın bir yere park ettim, dışarı atladım ve arka kapağı açtı.

Büyük bir metal kasa beni bekliyordu. Büyükanne Frida onu arka tarafta yere sürgülemişti, böylece çalınma ihtimali yoktu. Şifreyi kilide girdim. Açıldı ve kapağı çevirdim. Siyah kumaşın üzerinde deri kayışlarla tutturulmuş bir dizi bıçak duruyordu. İki tabanca da

üst köşeler, gizli taşıma için bir subcompact'a ihtiyaç duyduğum zamanlar için bir Glock 43 ve bir Beretta APX.

Leon, annem ve Nevada'nın aksine, söz konusu silahlar olduğunda kusursuz hedefleme için sihime güvenemezdim, ancak annem hepimizin bir ateşli silahı nasıl kullanacağımızı bildiğinden emin oldu. İsabetliliğim iyiydi. Ben basit, saçma olmayan bir atıcıydım ve Beretta da ordu ve kolluk kuvvetleri tarafından günlük kullanım için tasarlanmış basit, saçma olmayan bir silahtı. Kabaca yedi buçuk inç uzunluğunda ve beş buçuk inç boyunda olan silah boş olarak yirmi sekiz ons ağırlığında ve altı poundluk bir tetiğe sahipti. Ateş etmek çok bilinçli hissettiriyordu; sağlamdı ve

Ağır ama keskin tetik, yanlışlıkla ateşlemeyeceğimi garanti ediyordu.

Bir taktik kemer aldım, taktım ve siyah naylon kılıfı ona tutturdum. Beretta kılıfın içine girdi. Bana on beş mermi veren .40'ı seçmiştim ve kılıfın cebindeki yedek şarjörle mermi sayım otuza çıkmıştı.

Sırada kılıç vardı. Taktik kılıç, pala ya da gladius arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Ben gladyüsü seçtim. Simsiyah, 80CRV2 elikten on altı inçlik çift ağızlı bıçağıyla bir buçuk kilo ağırlığındaydı ve eşit verimlilikte kesmeme ya da saplamama izin veriyordu.

Her ihtimale karşı en son bir kutu biber gazı vardı.

Kutuyu kilitledim, arabayı kilitledim ve ön kapılara doğru koştum. Mantık, buranın ne kadar güvenliği varsa, eğer varsa, iki Gardiyan'ın otoparka çekerlerdi. Plakaların fotoğraflarını çeker, bir rapor hazırlar ve polislere ve sigorta şirketi halleder.

Kapı kilitliydi. Gladius'un kabzasını giriş kapısının alt cam bölmesine vurdum. Cam panel kırıldı. Bıağımla temizledim ve eğilerek içeri girdim. İ kapının açılması birkaç saniye daha sürdü.

ve ben kasvetli eski alışveriş merkezine koştum.

Keystone Alışveriş Merkezi'nin ii toz ve çürüme kokuyordu. Sağ tarafımda, eski bir sinema kompleksinin girişi açıktı, soluk mermer duvarda kara bir delik ve etrafını çevreleyen süslü alçı sütunlar. Tiyatro bir ölüm tuzağıydı. Alışveriş merkezinin geri kalanından ayrılmıştı ve içeri girip çıkmanın tek yolu önümdeki girişten geçiyordu. Her bir sinemanın dışarıya acil ıkışları vardı ama ben dışarı çıkmak istemiyordum. Alışveriş merkezinde kalmak ve beni aramaları için onları zorlamak istiyordum.

Ben devam ettim.

Biraz ileride, sol tarafımda, bir tarafında fast-food dükkânlarının bulunduğu geniş bir alan olan yemek alanı vardı. Restoranların arasındaki köşede, dar bir tünel tuvaletler. Ucuz plastik yemek masaları hâlâ oradaydı, yere sabitlenmişti ama tüm sandalyeler gitmişti. Hava eski sosisli sandviç kokuyordu.

Başka bir çıkmaz sokak.

Yemek katını geçtim ve donmuş yürüyen merdivenin tepesinde durakladım. Alışveriş merkezi önümde uzanıyordu; iki kat yüksekliğinde, sol ucunda Macy's, sağ ucunda JC Penney'nin yer aldığı uzun, dar bir dikdörtgen. İnce bir tavan penceresinin kirli camlarından süzülen zayıf gün ışığı, kenarlarda sıralanan küçük dükkânları, eskimiş ayakkabı mağazalarını ve moda butiklerini aydınlatıyordu. Mallar olmadan, onlar tek bir arka odası olan çıplak dikdörtgenlerden biraz daha fazlası

ana alandan ayrılmış. Orada saklanacak yer yok.

İki ana mağaza en iyi seçeneğimdi; büyük ve kafa karıştırıcıydılar. İkisinden Macy's daha açıktı, neredeyse hiç iç duvarı olmayan, bel hizasında tezgâhlardan oluşan geniş bir alan. JC Penney daha fazla bölme ve saklanmak için daha iyi yerler sunuyordu. Ayrıca Sephora da vardı. Bu ünlü kozmetik mağazasının JC Penney'nin zemin katının ortasında kendine ait bir mağazası, siyah ve beyaz duvarlarla tanımlanmış ayrı bir perakende alanı vardı. Bazı Sephoraların üç, bazılarının iki girişi vardı ama her durumda pusu kurmak için iyi bir yerdi.

Ölü yürüyen merdivenden aşağı koştum ve sağa doğru depar attım.

Boş mağazalar akıp gidiyordu. Adımlarım mağara gibi alışveriş merkezinde çok yüksek sesle yankılanıyordu. terkedilmiş koridor. Fright Fest'in izleri hala silinmemiştir. Payless ayakkabı mağazasından sarkan sahte kan lekeli plastik perde, bir balo elbisesi mağazasının kırık camında sentetik bir örümcek ağı, yerde plastik bir sahne bıçağı ... Sanki

Burası zaten yeterince ürkütücü değildi.

Yirmi kişi. En az iki kişi dışarı çıkma ihtimalime karşı dışarıdan izlemek için, iki kişi de alışveriş merkezinin içindeki

iki yürüyen merdivende sürekli kat değıştirmediğimden emin olmak için. On dört.

insanlar beni avlamak için. Hem de çok fazla. Gücümü sonuna kadar kullanmadan asla üçten fazlasını kandırmaya çalışmadım.

JC Penney'nin girişi, bir mağaranın ağzı gibi gölgelerle örtülü bir şekilde ileride belirliyordu. Tavan penceresinden gelen zayıf güneş ışığı zar zor ulaşıyordu. Boş metal elbise rafları zemini doldurmuş, garip açılarla etrafa itilmişti. Terk edilmiş mücevher tezgâhları ve tekerlekli vitrinler kaosa katkıda bulunarak mağazanın içini uğursuz bir labirente dönüştürdü. Her yer darmadağındı ve mükemmeldi.

Parmak uçlarımda koşarak içeri girdim. Ayaklarımda altında camlar çıtırdadı. Birisi cam vitrinlere sopayla vurmuş olmalıydı. Kırık parfüm şişelerinin hayaleti olan meyveli kokuların tiksindirici bir karışımı havada asılı duruyordu. Sağ tarafta

Sephora'nın kutu gibi duvarları hâlâ siyah ve beyaza boyanmış bir şekilde bekliyordu.

Boş koridorda bir gümbürtü yankılandı. Cam kırıldı. Avcılar buradaydı.

Sephora'ya doğru döndüm. Boş bir tezgâh yolumu kapattı. Yanından geçtim ve arkasındaki karanlığın içinde bir insanın dış hatlarını gördüm.

Yere düştüm, gladius hâlâ elimdeydi. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Lanet olsun.

Bu çok hızlıydı. Buraya benden önce gelmiş olamazlar. Keşin biri miydi yoksa bir işgalci mi? Onu vurmak ölüm fermanımı imzalamak olurdu. Silah sesi duyulacaktı. Bir zil çalıp "Buradayım, gelin ve beni alın" diye bağırabilirdim.

Bir ses duymak için gerindim. Hiçbir şey yoktu.

Belki de beni görmemişti. Önümdeki tezgâhın etrafından dolaşmaya çalışarak sağa doğru ilerledim. Eğer daha iyi bakabilirsem . . .

Tezgâhın altındaki koyu mürekkep siyahı gölgeler yer değiştirdi. Dondum kaldım.

Karanlıktan ürkütücü bir hışırtı sesi geldi. Etrafta hareket eden bir tür yaratığın fısıltılı sesi. Bu

pis, ekşi bir dışkı ve hayvan tüyü kokusu çarptı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Beni görmeyin.*

Ben burada değilim. Olduğun yerde kal. Karanlıktaki şey ilerledi.

Bir fare olmalıydı. Sadece bir sıçan. Özel bir şey değil. O şey yaklaştı.

Fare değil. Çok büyük. Opossum? Rakun mu? Küçük bir Canavar mı? Kılıcımı saplayabilirdim ama ne olduğunu anlamadan onu öldürmek istemedim.

Pençelerin beton zeminde çıkardığı kuru sesler yumuşak bir şekilde yankılandı. Klik. Klik. Klik.

Kıpırdamadan yatıyorum. Klik.

Klik.

Tıklayın.

Keçeleşmiş saçların çerçevelediği uzun siyah bir ağız tezgâhın altından çıktı. İki büyük yuvarlak göz benimkilere baktı. Ağız yarıldı ve keskin beyaz dişleri görüldü. Küçük pembe bir

dili dışarı kaydı ve burnumu yaladı.

Bir köpek. Küçük, pis, keçeleşmiş bir köpek.

Köpek tekrar yüzümü yaladı ve inledi.

Tezgâhın arkasında saklanan her kimse, bunu duymuş olmalıydı. İlk ben saldırmalıydim.

Derin bir nefes aldım, sağa doğru yuvarlandım, tek dizimin üzerine çöktüm ve kılıcımı savurarak hamle yaptım. Gladius kumaşı ve fiberglası kesti.

Yarısı çürümüş ve kuru yeşil irinle lekelenmiş bir zombi yüzü, plastik gözleriyle bana bakıyor, ağız sırtarak bükülüyor ve çürümüş sarı dişlerini gösteriyordu.

Siktir!

Kıçımın üzerine düştüm ve bir nefes verdim. Zombi manken bana güldü, kan renginde iğrenç payetli bir elbise kemikli omuzlarından sarkıyordu. Balo Kraliçesi Zombi. Lanet olası Fright Fest.

Küçük köpek tırısla yanıma geldi, kalçama doğru kıvrıldı ve pantolonumun paçasını yaladı. Siyah kuyruğunu salladı,

cam kırıklarını her yöne süpürüyordu. Keçeleşmiş kürk yığınının altında şeklini zar zor seçebiliyordunuz.

Uzandım ve sırtını hafifçe okşadım. Kuyruğu daha sert sallandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Fısıldadım. Nasıl olmuştu da Burada hayatta kaldı mı? Ne yiyordu? Bir daha düşündüm de, bilmek istemedim.

Köpek, sonsuz köpek bağlılığıyla dolu büyük kahverengi gözleriyle bana baktı. "*Lütfen beni karanlıkta yalnız bırakma*" der gibiydi. *Açım, kirliyim ve yalnızım, bana bakacak kimsem yok.*

Bir el fenerinin ışını arkamdaki koridorun karanlığını yarıp geçti.

"Kötü insanlar geliyor," diye fısıldadım. "Seninle ne yapacağım ben?"

Küçük köpek bana yaklaştı.

Köpeği yerden kaldırdım. O kadar hafifti ki, açlıktan ölüyor olmalıydı.

Bir gümbürtü daha. Yaklaşıyorlardı.

Eğer köpeği açıkta bırakırsam, ses çıkarır ve onu da beni de vururlar. Hayır, böyle bir şey olmayacak.

Gözlerimi kısarak mağazaya baktım, girişin genişliğini, Sephora'ya olan uzaklığını ve çöp yığınlarını inceledim. Bu planın işe yaraması için ayakkabılarımı çıkarmam gerekecekti.

"Gitme zamanı." Sephora'ya koştum. Umarım güzel bir sürpriz hazırlamak için zamanım olmuştur.

On dakika sonra, avcı ekibi büyük odaları temizlemek için standart bir düzende JC Penney'e girdi. Tüm SWAT ve askeri ekiplerin bir binayı ararken uyduğu üç kural vardı: asla yalnız girmeyin, düşünebileceğinizden daha hızlı hareket etmeyin ve ortağınızın ateş hattından uzak durun. Bir kaç özentinin bir binaya girip bir veya iki kişilik gruplar halinde dinamik giriş yaparak

dramatik atlama ve koşma, ama hayır. Bu insanlar işlerini biliyorlardı.

Siyah taktik kıyafetler giymiş ve balistik yelekler giymiş ilk iki avcı, geniş girişin karşı taraflarından içeri girdiler ve durdular, her biri yavaş ve metodik bir şekilde odanın kendi bölümünü kapladı. Benim olduğumu biliyorlardı.

Yalnızdım ve alışveriş merkezinin geri kalanını boşaltmışlardı, yani beni köşeye sıkıştırmışlardı.

İki nöbetçi durdu, tam da tahmin ettiğim gibi. Sağdaki, sahte kanla lekelenmiş kirli plastiğin altında yattığım yerden beş metreden daha kısa bir mesafede durdu. Ben

enkazı, alışveriş merkezinin etrafına dağılmış diğerk çöp yığınlarıyla aynı olan genel bir çöp yığını haline getirdim ve kendimi içine gömdüm.

Beş kişilik bir ekip nöbetçiler arasında ilerledi, yanlarından geçip temkinli bir şekilde mağazanın derinliklerine doğru yürüdü ve Sephora'ya yöneldi. Onlardan daha fazla olmalıydı.

Ayrılmış ve ikinci ekibi üst katı temizlemesi için yukarıda bırakmış olmalılar.

Temizleme ekibi yürümeye devam etti. Kimse konuşmadı. Telsizlerinden parazit gelmiyordu. Kimse düşük ışık kıyafeti giymiyordu. Kimse

Dükkanın içi yeterince karanlık değildi.

Beş beyin. İki ya da üç kişilik daha küçük ekipler ummuştum. Onları sadece sesimle kandırmam ve bunu hızlıca yapmam gerekecekti. Sihrimi kabul ettirmem biraz zaman aldı. Ağzımdan ilk kelime çıktığı anda bana ateş edeceklerdi. Duyulmam ama görölmemem gerekiyordu. Hata payım yoktu.

şimdiye kadar yeterince yaklaşmış olmalıydılar. Nefesimi tuttum.

Arkamdan cep telefonumun alarmı çaldı.

Eğer amatör olsalardı, her şeyi bırakıp telefonu aramaya koşarlardı. Bunun yerine, temizlik ekibi görmezden geldi.

Telefonu aramak demek

Sephora'ya sırtlarını dönmek zorunda kalacaklardı ve Çalan telefonun dikkat dağıtıcı olduğu belliydi.

Sephora'dan uzak durmalarını istedi, bu yüzden mevcut rotalarında kaldılar.

Bana en yakın nöbetçi sağa döndü ve sese doğru yürüdü. Arkadaşı hareket etmedi, odanın sol tarafını koruyordu.

Bir adım. Bir
adım daha.

Siyah bir savaş botu yüzümden birkaç santim öteye düştü. Ağır kauçuk tabanın altında camlar çıtırdadı. Uzanıp ona dokunabilirdim.

Başka bir adım.
Nefes almamaya
çalıştım. Bir tane daha.

Beni geçti. Telefon sessizlikte ürkütücü bir sesle çalmaya devam ediyordu. Onu daha fazla plastiğin altına saklamıştım. Bulması biraz zaman alacaktı.

Şimdi. Bunu şimdi yapmalıyım.

Plastiğin altından kaydım ve kalan nöbetçiye doğru koştum. Geldiğimi hiç görmedi. Sihrim Beni çekti. Onu takip ederek hamle yaptım ve boğazını keserek tek bir hamlede şahdamarını ve şahdamarını kopardım.

Kan bıçağı ıslattı. Nöbetçi döndü, kendi kanında boğuldu, haykıramadı. İttim, üç yılımı verdim kılıcımın arkasında pratik yapıyorum. Balistik yeleklerle ilgili komik olan şey, bir merminin kinetik etkisini dağıtmak için tasarlanmış olmalarıydı, bir bıçağı durdurmak için değil. Gladyüsüm çelik yeleği bir yorgan gibi keserek adamın aort damarını parçaladı. Diğer avcıya doğru koştum, çoraplarım adımlarımı boğuyordu.

Telefonu sakladığım tezgâha ulaşmıştı ve üzerindeki plastiği çekiyordu. Sol elimi ağzının üzerine kapattım ve gladyüsü sırtının alt kısmına, vücut zırhının hemen altına ve böbreğine sapladım. Keskin bıçak sinir ve ağrı reseptörleri demetini keserek avcıyı acıya boğdu. Başını geriye doğru salladım ve

Boğazını, şahdamarını ve soluk borusunu keserek. Adam yere yığıldı ve ben de onu yavaşça yere indirdim.

Dilimin üzerinde sert metalik bir tat vardı. Ellerim titredi. Gladyüsünden yere kan damladı.

Az önce iki kişiyi öldürmüştüm.

Bu kadardı; onlar ölmüştü ve bunu asla geri alamazdım.

Sephora'nın içinde iki el ateş sesi duyuldu. Birisi balo kraliçesini en sevdiğim paltomu giyerken bulmuş.

Birazdan dışarı çıkacaklar ve kendi adamlarından ikisini kaybettiklerini fark edeceklerdi. Ya taşınacaktım ya da ölecektim.

Sağa, elbise raflarının arkasına doğru koştum.

Sephora'nın etrafında hilal şeklinde bir araya gelmişti. Hâlâ çalan telefon bana birkaç değerli saniye kazandırabilirdi ama fazla değil.

Karanlık, insan biçimli bir gölge gruptan uzaklaştı ve doğruca bana doğru geldi. Planım bu değildi. Derme çatma barikatımdaki boşluğun sağına çömeldim.

Ayak sesleri yaklaştı. Bir silahın karanlık hatları ortaya çıktı, ardından kolları, sonra da bacağı.

Nefesimi tuttum.

Avcı soluma, telefona doğru döndü ve sırtını gösterdi. Çömeldiğim yerden hamle yaptım ve kurşun geçirmez yeleşin hemen altından omurgasına bir kesik attım. Bağırды ve

Döndü. Onu boğazından bıçakladım ve geri çekildim. Yere yığıldı. Nefes alışını duymuş olmalılar. Ya şimdi ya da asla.

Derin bir nefes aldım ve sözlerime dikkatle ölçülmüş bir sihir katarak şarkı söyledim: "Mee, mee, kara koyun ..."

Dükkândan silah sesleri yükseliyordu ama ben çoktan harekete geçmiş, metal elbise raflarının arkasına doğru koşmaya başlamıştım. Sihrime-gelişmiş görüş, kalan dört avcı zihni Şarkıma yanıt olarak floresanlaştı, mağazanın karanlığında soluk gri ışık lekeleri.

Silah sesleri kesildi.

"Hiç yünün var mı?"

Giysi raflarından seken kurşunlar sesimi takip ediyordu. Yere düştüm ve bazı ahşap vitrinlerin arkasına süründüm. Ateş etmeyi kestiler.

"Evet efendim, evet efendim, üç çanta dolusu."

Bir mermi tam önümdeki kontrplak tezgâhtan bir parça kopardı. Ayağa fırladım ve diğer tarafa koştum. yol. Avcıların geri kalanı bana doğru ilerledi ve köpekbalıkları gibi bulunduğum yere yaklaştı.

"Biri efendime, biri hanımımına..."

Silah sesleri kesildi. Mağazayı sessizlik kapladı. Nefes aldım.

Dört ses mükemmel bir uyum içinde koro oluşturdu. "Ve bir tane de yolun aşağısında yaşayan küçük çocuk için."

Onlar benimdi. Onlar

benimdi. Aman Tanrım.

Doğrudum. Dört avcı Sephora'nın duvarlarının arkasından çıktı. Öndeki avcı kar maskesini kafasından çıkararak otuzlu yaşlarında beyaz bir adamın yaralı yüzünü ortaya çıkardı ve bana utangaç bir gülümseme verdi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye koro halinde konuştular. Sağ tarafımdaki bir kadın HK MP5'iyle bana el salladı. Eğer beni onunla vurmuş olsaydı, kurşunların püskürtülmesi beni ikiye bölerdi.

"Yukarıdaki ekibe her şeyin yolunda olduğunu söyleyin. Böylece endişelenmelerine gerek kalmaz."

Yaralı adam telsizini açtı. "Yanlış alarm. Taramaya devam edin. Temiz. Tamam."

Parazit yumuşatılmış bir cevap geldi. "*Anlaşıldı.*"

Kılıcı kemerimdeki kınına yerleştirdim. "Biriniz bana cep telefonumu ve montumu getirebilir mi? Zombi mankenin üzerinde olan."

Yaralı adam başını diğer avcılardan birine doğru salladı. Avcı koşarak uzaklaştı ve cep telefonumla ve artık üzerinde bir yara izi olan pahalı ceketimle geri döndü. birkaç taze kurşun deliği. Lanet olsun. Telefonun alarmini kapattım.

"Beni takip edin lütfen. Ayakkabılarımı almam lazım." Dükânın köşesine doğru yürüdüm, orada yağmadan bir şekilde kurtulmuş tek bir kasa vardı. Avcılar beni takip etti.

"Seni buraya kim gönderdi?"

"Bay De Lacy," dedi yaralı adam bana.

"Emirleriniz neydi?"

"Sizi yakalamamız ve evine geri götürmemiz gerekiyor."

Benedict hasta bir pislikti.

"Sizi yakalayamazsak öldürmemiz gerekiyordu," diye ekledi bir kadın avcı.

"Özür dilerim," dedi yaralı lider.

Özür dilemek bunu tam olarak karşılamıyordu.

Tezgâhın altına sakladığım botlarımı çıkarıp onları ve yıkık paltomu tekrar giydim. Yeni korumalarım beni izliyordu. Kapalı tutmak için dolabın üzerine yığıdığım çöpleri kenara ittim, kapıyı açtım ve küçük köpeği dışarı çıkardım. Yüzümü yaladı.

Köpeği kucağıma aldım. "Yukarıdaki insanlar benim iyi biri olduğumun farkında değiller. Beni öldürmeye çalışacaklar. Beni güvende tutacaksın, değil mi?"

"Elbette," dedi lider. "Endişelenmeyin, Bayan Baylor. Biz hallederiz."

"Sizi sağlam tutacağız," dedi başka bir adam.

"Onları dışarı çıkarmalıyız," dedi lider. "En güvenli yol bu."

HK'li kadın gülümsedi. "Yürüyen merdiven güzel ve dar."

Yaralı avcı telsizine dokundu. "Onu kısırdık. Yürüyen merdivenden aşağı in ve bizi koru."

"Anlaşıldı."

Lider yerdeki bir noktayı işaret etti. "Lütfen orada durun."

Ayağa kalktım. Dört avcı yürüyen merdiveni kuşatmıştı. İki avcı birbirine yakın durarak basamaklardan indi, üçüncüsü biraz geride kaldı. Dört korumam yarı yola kadar inmelerine izin verdi. Alışveriş merkezinin sessizliğinde kulakları sağır eden bir silah sesi duyuldu. Üç kanlı beden yere düştü.

Üç kişiyi daha öldürdüm. Suçluluk duygusuyla daha sonra başa çıkacaktım. Şu anda hayatta kalmak zorundaydım.

Lider bana döndü. "Hazır başlamışken mürettebatın geri kalanıyla da ilgilenmeliyiz. Böylesi daha güvenli."

Ağzımı hareket etmeye zorladım. "İyi fikir."

Avcılar etrafımda savunma düzenine geçtiler; yaralı lider önde, iki kişi yanlarda ve kadın avcı arkayı koruyordu. Keystone Alışveriş Merkezi'nin girişine doğru yürüdük.

"Bay De Lacy için sık sık insan yakalıyor musunuz?"

"Bunu birkaç kez yaptık," dedi lider. "Çoğunlukla bize fesih işleri verildi."

"Sigourney Etersson sözleşmelerinizden biri miydi? Geçen Pazar olacaktı."

"Hayır," dedi yaralı adam hiç duraksamadan. "Geçen Cumartesi ıslak bir iş yaptık. Pazar günü karanlıktı. Biraz balık avladım."

Katil balıkçılık. Ne dediğinin farkında bile değildi.

"Teknenizle mi açıldınız?" diye sordu sağdaki avcı.

"Naah. Anahuac Gölü'nde kayıkla balık tutmaya gittim. Altı kiloluk bir büyük ağızlı levrek yakaladım."

"Güzel!" dedi sağdaki avcı.

"Cumartesi günü kimi öldürdün?" Ben sordum.

"Bir avukat," dedi lider. "Temiz, kolay bir iş. O eve geldi, ağzına bir silah dayadık, tetiği çektik. Onu karısının bulması için bıraktık."

"Keşke hepsi bu kadar kolay olsaydı," dedi kadın avcı.

"Gerçek bu değil mi?" diye ekledi soldaki avcı.

Yürüyen merdivenlerin ilk seti görüldü, yanında bir çift koruma vardı. Eskortlarım silahlarını çekti. Silahlardan ses ve mermi fışkırdı ve iki ceset yere düştü. Biz yanlarından geçerken, kadın avcı cesetlerden birini tekmeledi. "O adamı hiç sevmedim."

"Bay De Lacy ne tür işler yapıyor? Onun için çalışmaya nasıl başladınız?"

"Teknik olarak Diatheke için çalışıyoruz," dedi kadın avcı.

"Ne iş yaptığını bilmiyorum," dedi lider. "Tek bildiğim bir isim alıyoruz, ortaya çıkıyoruz, işimizi yapıyoruz ve paramızı alıyoruz."

"Evet," dedi sağdaki bekçi. "Bir yıllık üniversite masrafının ne kadar olduğunu biliyor musun? İlkokulda okuyan iki çocuğum var ve karımla ben şimdiden kurtarmak."

"Öldürdüğün avukatın çocuğu var mıydı?" Ben sordum.

Sağ taraftaki muhafız başını salladı. "Ah evet. İki kız, ikisi de Texas A&M'de. Burada biraz para var."

Kadın gardiyan homurdandı. "Umarım sigortası vardır." "Onun gibiler her zaman yapar," dedi lider.

Bu onları rahatsız bile etmedi. Belki bir noktada olmuştu ama duracak kadar değil.

Zeminin ortasında terk edilmiş bir kabine ulaştık.

"Burada bekle," dedi yaralı adam.

Eskort durdu. Lider duvar boyunca ilerledi ve gözden kayboldu. Zihni geri çekildi, büyümenin dalları peşinden uzanıyordu. İki el silah patladı. Yaralı avcı koşarak geri geldi, yüzünde kocaman bir sırtış vardı. "Geldiğimi hiç görmedin."

Kadın kıkırdadı. "Siktiğimin amatörleri."

Lider bana gülümsedi. "Gitmek zor oldu. Başına kötü şeyler gelmesinden korkuyordum. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim genç bayan."

"Hadi kapıya gidelim," dedim ona.

"Onu duydu." İşaret ve orta parmağıyla yolu gösterdi. "Dışarı çıkın."

Yürüyen merdivene yaklaştık. Ölü bir avcı yere yığılmıştı, vücudunun etrafında kan birikmişti, bir zamanlar beyaz olan zeminde şok edici canlı bir kırmızı vardı. Bir çift bot yürüyen merdiven rayının arkasında. İlk cesedin yanından geçtik ve yaralı avcı merdivenlerden yukarı çıktı. İki avcı yanımdakiler takip etti. Sırada ben vardım, kadın avcı arkamı koruyordu.

Tepeden sola döndük. Yemek alanı görüldü.

Lider bana "Doğal davran," dedi. "Bizim gözetimimizdeymişsin gibi davran."

Köşeyi döndük. Girişi dört avcı koruyordu. Bize odaklandılar, silahlarını kaldırdılar. Lider ağzını açtı.

Alessandro sinemanın girişinden dışarı fırladı, göz kamaştırıcı bir hızla. Elinde uzun, kırık bir metal boru parçası belirdi. Onu en yakındaki avcının boğazına sapladı, sanki kafasının içinde bir müzik duyuyormuş gibi zarifçe döndü ve derme çatma mızrağını ikinci adamın ağzına sapladı.

Aman Tanrım. "Ateş etmeyin!" Tersledim.

Alessandro boruyu çekip çıkardı, yere düşürdü ve ölmekte olan adamı üçüncü avcıya doğru itti. Kadın tökezledi, Alessandro etrafından dolandı ve kadın boğazını tuttu. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Alessandro dördüncü silahlı adama doğru hamle yaptı. Elinde kötü görünümlü bir bıçak parladı. Sol eliyle adamın HK'sini yakaladı, kenara itti ve avcıya bir, iki, üç kez sapladı, eli bulanıktı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Kahretsin..." dedi yaralı avcı, sesi çok yüksek çıkmıştı.

Alessandro arkasını döndü, kalçasındaki kılıftan bir silah çıkardı ve dört el ateş etti. Beni koruyan avcılar ipleri kopmuş kuklalar gibi yere yığıldılar.

Yine yaptı yapacağını. Bilgi kaynağımı öldürdü.

Alessandro bana doğru yürüdü. Büyüsü etrafını sarmış ve esnetmişti, o kadar güçlüydü ki onu gerçekten görebiliyordum. Haşlayan kaldırımdan yükselen sıcak hava gibi parıldıyordu.

Kısa bir süreliğine canlanıp tekrar şeffaf bir ısıya dönüşen turuncu bir ateş. Cezalandıracak birini arayan düşmüş bir melek gibi yürüyordu.

Nefesim boğazıma takıldı. Çok fazla güç . . .

Kolumu tutmak için uzandı. "Gitmemiz gerek!"

Yoldan çekildim. Küçük köpek şaşırtıcı derecede vahşi bir hırıltı çıkardı.

Alessandro durdu. "Bu da ne böyle?"

"O benim köpeğim."

"Tamam, getir ama gitmemiz gerek. Şimdi."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Catalina, burada kalamayız. Buraya geldiklerinde destek istediler. Daha fazlası yolda."

"Sorun değil." Onunla hiçbir yere gidemezdim. Onun bu işlere nasıl bulaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideceğim."

"Nasıl? Lastiklerini parçalamışlar. Araban bir yere gitmiyor, sen bir yere gitmiyorsun, küçük köpeğin bir yere gitmiyor. Benimle gel."

"Hayır." Ondan uzaklaştım.

"Seni hayatta tutmaya çalışıyorum!"

"Yardıma ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyiyim." "Seni buradan taşımama izin verme," diye hırladı. "Dene bakalım."

"Beni kışkırtma."

Küçük köpek ona havladı.

"Bunun için zamanımız yok." Kelimeleri ardı ardına sıraladı, bir çocukla konuşur gibi yavaş ve net konuştu. "Neden zorluk çıkarıyorsun?"

"Az önce sekiz kişiyi öldürdün! Neden burada olduğunu, bu işe nasıl karıştığını ya da neden karıştığını bile bilmiyorum ve sen benden sadece seninle arabaya binmek için."

Hırladı ve silahını elime tutuşturdu. "Al, silahımı alabilirsin. Yol boyunca bana doğrultabilirsin."

"Hayır, teşekkürler. Benim kendiminkiler var."

"Cazzo." Kollarını kaldırdı. "Benimle gelmen için vurabileceğim başka bir fil var mı?"

Sustum ve kapıya doğru koştum.

Bölüm 8

Gümüş renkli Alfa Romeo 4C'nin yolcu koltuğuna atladım ve emniyet kemerimi bağladım, küçük köpek kucağımdaydı. Alessandro direksiyonun arkasına geçti ve çalıştırma düğmesine bastı. Küçük araba mırıldandı. Emniyet kemerini bağladı, Alfa'yı vitesine taktı ve yola koyulduk.

"Fili sen mi vurdun?"

Tekerlekleri kelleşmiş ve kapılarında kurşun izleri olan Element'imın kalıntıları yanımızdan geçip gitti.

"Tabii ki o lanet fili vurdum."

Otoparkın diğer ucunda başka bir Guardian kükreyerek caddeye doğru geliyordu. Alessandro çılgın bir hızla dönüş yaptı. Alfa neredeyse kaldırımın üzerinde süzülüyordu. Alışveriş merkezinin etrafında döndük ve bir mermi gibi Old Post Road'a fırladık.

"Guardian'da kim var?" "Celia."

"Ne? Rose-gold Celia mı?"

"Evet. Sana peşini bırakmanı söyledim. Eve gitmeni söyledim. Peki sen ne yaptın?" Büyüsü turuncu bir parıltıyla titreşti. "Doğruca o yılan çukuruna atladın."

"Kaçmak mı?"

"Bir kuzu gibi, Catalina. Aptal, güzel küçük bir kuzu gibi yeşil çimlerin üzerinden kurdun inine doğru zıplıyor. Benedict'in kadınlara ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, neden beni aydınlatmıyorsun?"

"Adam soysuzun teki. *Ma porca puttana!* Aklından ne geçiyordu?"

Bakın kim kendini kaybetmiş. Benedict hakkındaki değerlendirmesine katılırdım, ancak İtalya'da "o domuz fahişe" sadece durumlar için geçerlidir, asla bir kişi için değil.

"Annesi öldürülen ve on yedi yaşındaki kız kardeşi kayıp olan bir müşterim olduğunu düşünüyordum. Küfredip duracağına bana yardım edebilirsin. Halle nerede, Alessandro?"

"Keşke bilseydim de onu geri kaçırabilseydim ve o güzel burnunu anlamadığın işlere sokmaman için bir yayla birlikte kapının önüne bırakabilseydim."

Güzel bir burnum olduğunu söyledi. "Bana aptalmışım gibi davranmayı kes."

Telefonum çaldı. Açtım. "Alo?" "Haberler iyi," dedi Bug.

Hoparlörü açtım.

"Kusmuklu kekini buldum. Gümüş rengi, dandik bir İtalyan arabası kullanıyor. I-10'a girmek üzere. Sen neredesin?"

"Boktan bir ithal malın yolcu koltuğunda."

"Bu harika bir araba." Alessandro tüyleri diken diken eden bir birleşme gerçekleştirdi ve üç şeritli trafiği üç santimlik boş alanla kesti. "İtalyanlar en iyi arabaları yapıyor."

Bug kekeledi. "Kaptan Vapid'e Fiat'ın ne anlama geldiğini bilip bilmediğini sorun. Tekrar tamir et, Tony!"

Alessandro tekrar şerit değiştirdi. "Tony'ye gözetleme dronlarını tamir etmekte ne kadar iyi olduğunu sorsanız iyi olur."

"Seni orospu çocuğu! Seni elime geçirdiğimde-" "Keşke yapmasaydım diyeceksin."

"İkiniz de çenenizi kapatacak mısınız?" Tersledim. "Bug, bizi takip eden bir Muhafız var. Onu atlatmamız gerek."

Alessandro iki şeridi de geçerek sağa doğru ilerledi. ve trafikten çıktı. Alfa iki kamyonun arasından kayarak

Öndeki aracın tamponundan bir santim uzakta. Birisi kornaya basmış.

"Onunla neden alışveriş merkezinde dövüşemediğimizi anlamıyorum," diye sıkılmış dışlerimin arasından sıktım.

"Çünkü senin büyüün onun aktif halinde işe yaramaz ve benim de onu indirecek kadar büyük bir silahım yok. Baktım."

"Muhafız elimde," diye bildirdi Bug. "Haberler kötü. O şeyin üzerine bir Cockerill MK III 90mm top monte etmişler. İnsanlar Musa'nın önündeki Kızıldeniz gibi yollarından çekiliyorlar."

Alessandro gaza bastı. Alfa solumuzdaki şeride atladı, bir TIR'ın etrafından hızla geçti ve neredeyse patinaj yaparak önüne kaydı.

"Bize bir çıkış stratejisi bulun," diye bağırdım. "Enkaz haline gelmeden önce." "Enkaza dönmeyeceğiz."

Alessandro'nun sesi tamamen Sakin ol.

"Bu şekilde sürmeye devam edersen, buna gerek kalmayacak. Burası Teksas, biri bizi vuracak."

"Barbarca silah yasalarınızın olması benim suçum değil." Tekrar şerit değiştirdi.

"Manyak gibi sürmeyi bırak!" Bug bağırdı. "Yavaşla."

Arkamızda bir korna çaldı. Döndüm. Yanından geçtiğimiz devasa tır sol şeride geçmişti, ki bu yasal değildi.

"Kahretsin," dedi Bug.

TIR sonunda birleşti. Arkasında Guardian hızlandı, kocaman bir namlu bize doğrultulmuştu. Vay anasını, bu şey bir tankta delik açabilirdi.

"O topu bize doğru ateşlemelerinin imkânı yok," dedim.

"Mermi arabamızın içinden geçer ve etrafımızdaki üç şeridi yok eder. Diatheke'nin işi biter."

"Bu bizim için değil," dedi Alessandro. Gözleri önümüzdeki şeritleri taradı ama hiçbir açıklık yoktu. Sıkışıp kalmıştık.

Guardian'ın üstü açıldı ve Celia pembe Chanel takım elbisesiyle dışarı çıktı. Kollarını açmış, ayakta duruyordu.

Guardian'ın tepesinde ayakkaabılarıla dengede duruyordu.

O ne halt ediyordu?

Uzun, koyu renkli tüyler içinden çıkarak elbisesini deldi. Derisi gerildi ve yırtıldı ve içinden onun iki katı büyüklüğünde bir yaratık fırladı, yoğun kırmızı kürkünün altında kasları şişkinleşti. Kalçalarının üzerine oturdu, arka ayaklarının orak şeklindeki kaplan pençeleri Muhafız'ın metalini kazıyordu. Bir gorilinki gibi kalın ve güçlü olan ön ayakları Muhafız'ın namlusunu kavrayarak canavarı sabitledi. Başından ve omuzlarından kürkten çok saça benzeyen yoğun kırmızı bir yele uzanıyordu. Yelesinden ve ön ayaklarının arkasından iki ayak uzunluğunda tüyler çıkıyordu. Yüzü korkunçtu; kafatasının derinliklerine gömülmüş boncuk gözleri, kocaman burun delikleri olan maymun burnu ve uzun hançer dişleriyle dolu kedi ağzıyla kedi ve maymunun bir karışımıydı. Uzun, kırbaç gibi bir kuyruk arkasından şaklıyordu.

Bir metamorfoz büyücüsü. Kahretsin.

Silah bizim için değildi. O top onun içindi, raydan çıkma ihtimaline karşı. Bir metamorfoz büyücüsü dönüştüğünde, muhakeme yeteneğinin çoğunu kaybeder, saldırı arasında bir yerde ilkel bir duruma geri dönmek köpek ve öfkeli bir maymun. Onu ikna etmek mümkün değildi. Ölümcül bir yaralanma dışında her şey onu kızdırırdı.

"Onu büyünle etkisiz hale getirebilir misin?" Ben sordum.

"O şeikle girdikten sonra olmaz. Her şeye karşı bağışıklığı var."

Celia'nın öfkeli gözleri üzerimize dikildi. Ağzını açtı ve uluyarak tükürüğünü rüzgâra savurdu. Aman Tanrım.

"Daha hızlı sür, Alessandro!"

"Git," diye bağırdı Bug telefondan. "Git, git, git!"

Gidecek hiçbir yer yoktu. Sağdan ikinci şeritteydik. Önümüzdeki otoyolda trafik tıkanmıştı. En sağ şeride girmeyi başarsak bile, I-10'un bu bölümü yerden yüksekti ve kenarını beton bir duvar koruyordu. Onu atlayamazdık. Alfa çok küçük ve alçaktı. Çıkmak zorunda kaldık.

"Burada manevra yapamayız. İleride bir çıkış var," dedim.
"Bunker Hill'e gidin. Onları yüzey yollarında kaybedeceğiz."

"Hayır!" Bug bağırdı. "Bunker Hill'e gitme, orası kapalı.
Tanker kamyonu, hatırladın mı?"

İki hafta önce binlerce galon benzin taşıyan bir tanker
Bunker Hill çıkışında devrildi ve alevler içinde kaldı.
Saatlerce yanmış ve yangın betonu yiyip bitirmişti. Çıkışın
bir bölümü çökmüştü,
yanan enkazı aşağıdaki caddeye düşürdü. Bir hafta boyunca
haberlerin en önemli konusu oldu.

"Böcek haklı, çıkışa gitme, orada bir delik var." "Ne kadar
büyük bir delik?" Alessandro sordu.

"Çok büyük," dedi Bug. "Yirmi fit."

"Bu kaç metre eder?"

"Altı."

"Yükselen mi yoksa alçalan mı?"

"Alçalıyor, eğrinin tam tepesinde."

Alessandro sağımızdaki beyaz bir kamyon ile siyah bir SUV
arasındaki küçük boşluğa daldı.

"Yapma bunu, pislik!" Bug havladı.

Yeşil çıkış levhası başımızın üzerinde yanıp sönüyor,
üzerinde turuncu bir uyarı şeridi "ÇIKIŞ KAPALI" diye
bağırıyordu.

*Eğer h boşluğun iki tarafı arasındaki yükseklik farkı ise, θ
çıkışın eğim açısıdır, V*

h ızı ve g , $9,8 \text{ m/s}^2$ 'lik standart serbest düşme ivmesidir;

gerekli h ız g 'nin kareköküne eşit olacaktır

$\frac{36m^2}{s^2}$ bölü $2(h+6\tan \theta)^{\cos^2 \theta}$. . .

Sesimi sakın tuttum. "Alessandro, bizi öldüreceksin.
Bu sadece filmlerde işe yarar ve bir rampa gerektirir.
Tekerleklerimiz yerden ayrıldığı anda araç düşmeye
başlayacaktır. Başarabilsek bile araç çarpmanın etkisiyle
ezilecek."

"İyi olacak." Alfa kükreyerek yokuşu çıktı ve hızlandı.

"Nasıl? Nasıl iyi olacak?"

Bana doğru baktı. "Bu araba çok hafif ve çok hızlı
gideceğiz."

Çizgili beyaz ve turuncu bariyerler yolu kapattı. Küçük spor araba bariyerleri parçaladı. Tahta parçaları uçu. Arkamızda Guardian çıkışa doğru ilerledi, hızlanıyor.

"Hayır!" Bug çığlık attı.

İnşaat araçları yanımızdan hızla geçti. Yan dikiz aynasında Guardian yokuşu tırmanıyor, bizi yakalamak için motorundan çıkabilecek her şeyi sıkıyordu.

"Lütfen yapmayın," dedim.

Alessandro yarım saniyeliğine bana baktı ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye yüzüme vurdu. "Güven bana."

Siyah yanık izleri ilerideki kaldırımı lekeliyordu. Alessandro gaza bastı. Dijital hız göstergesi 145'i gösteriyordu. Neredeyse yokuşun tepesine varmıştık.

Küçük köpeği kucakladım.

Muhafız kayarak durdu. Celia tepesinden atladı ve havada kanatları varmış gibi uçu.

Alfa havaya uçu.

Hayatımın gözlerimin önünden geçmesini bekliyordum. Onun yerine ağırlıksız bir şekilde süzıldüm.

Alfa kaldırıma çarptı ve sertçe zıpladı. Öne doğru savruldu. Emniyet kemerim beni geri çekti. Alfa savrulurak durdu.

Başardık. Aman Tanrım.

"Tanrı aşkına!" Bug haykırdı.

"Gördün mü?" Alessandro sıırttı.

Ağır bir gümbürtü arabayı salladı. Celia tavana indi. İki büyük pençeli yumruk ön cama balyoz gibi çarptı. Lamine cam bir anda çatladı. örümcek ağı deseni ama parçalanmadı. Celia'nın el-pençesi camı ve plastiği kırdı. Deliğin kenarını kavradı ve ön camı yerinden söktü.

Küçük köpek havlamaya başladı.

Beretta'mı çıkardım, köpeği yoldan uzak tutmak için sol elimle sabitledim ve çatıya doğru dört el ateş ettim. Kızgın bir çığlık cevap verdi.

On bir mermi kaldı.

Alessandro gaza bastı. Alfa itiraz edercesine ciyakladı ama ağır iş makinelerinin arasından sıyrılarak ileriye doğru yuvarlandı. İniş sırasında bir şey kırılmış olmalıydı. Hızlandık .

Alessandro kolunu önüme attı ve frene basarak arabayı sola döndürdü. Celia tavandan aşağı kaydı, dört ayak üzerinde kaldırırma indi ve ayağa kalktı. Ağzı açık kaldı ve kükredi.

Guardian, şarapnel ve enkaz ihtimaline karşı görüş alanını kapatan çimento mikserlerini ve damperli kamyonları patlatmaya başlamadan önce Celia'yı geçmek zorundaydık.

Alfa'ya çarpacaktı. Ona çarpmak işe yaramazdı. Kütlemiz yoktu ve arabayı parçalasaydı, bu çıkışta mahsur kalırdık.

Alessandro dışarı atladı. Elinde havadan iki silah belirdi. Celia'ya ateş etti.

Emniyet kemerimi çözdüm ve araçtan dışarı fırladım. Küçük köpek peşimden gelmeye çalıştı ama kapıyı suratına kapattım.

Alessandro'nun ateşli silahlarından çıkan mermiler Celia'yı dövüyordu. Sarsıldı, hırladı ve büyük sıçrayışlarla ileri atılarak saldırdı. Onu gördüm ve ateş ettim. Beretta mermi pompaladı.

On bir, on, dokuz, sekiz, yedi.

Kurşunlar Celia'ya görünür bir hasar vermeden saplanmış. Kan yok.

Alessandro yoldan çekildi. Elinde bir av tüfeği belirdi. Pompaladı ve Celia'nın karnına bir el ateş etti. Celia geri çekildi.

Altı, beş, dört.

Tekrar pompaladı ve yüzüne doğru ateş etti. Kadın bir kedi gibi çevik bir şekilde yana sıçradı ve kuyruğunu esnetti. Alessandro'yu kamçılardı, neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Homurdandı ve onu tekrar vurdu.

Üç, iki, bir. Dışarı.

Celia şaha kalktı, kollarını çılgınca savurdu. Pençeli eli Alessandro'nun tüfeğinin üzerine kapandı ve onu onu geriye savurdu. Adam tökezledi ve pençeleri havayı yırtarak onu kovaladı.

"Celia!" Tersledim. "Bana bak!"

Bana doğru döndü. Kanatlarımı açtım ve sihrimi serbest bıraktım. Odaklanmış güç seli onu boğdu.

"Buraya gel," diye seslendim, bir oda dolusu insanı baştan çıkarmaya yetecek kadar büyü yaparak.

Celia bana doğru koştu. Kocaman kolunu salladı ve Bana elinin tersiyle vurdu. Uçtum ve sağ tarafımla sert bir yüzeye çarptım. Ağrı kalçamı yırttı. Bir şey çıtırdadı. Ow. Bir damperli kamyon düşünceli bir şekilde düşüşümü kırmıştı.

Başımı kaldırdım ve Celia'nın bana doğru atıldığını gördüm, pençeleri parçalamaya hazırdı, ağzı açıktı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kamyonun altına girmiş.

Celia bir gümbürtüyle araca çarptı ve yere yapıştı. Korkunç surati, iki araç arasındaki boşluğa tekerlekler. Nefret dolu minik gözler beni delip geçti. Arkamdan sıkışmaya çalıştı. Nefesimi tuttum. Kıpırdandı, bir santim daha itti ve durdu. Kamyon çok alçakta duruyordu.

Celia bir ağız dolusu canavar dişini gösterdi ve kolunu kamyonun altına sokarak pençeleriyle beni yakalamaya çalıştı. Geri çekildim. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çığlık attı. ayaklarıyla kamyonu kavradı ve kaldırmaya çalıştı. Devasa araç sarsıldı.

Ne kadar güçlüydü?

Celia tekrar çığlık attı ve yere düştü, yüzü benimkinden sadece bir metre uzaktaydı. Cebimden göz yaşartıcı spreyi çıkardım ve gözlerine sıktım.

Celia çığlık attı ve yüzünü tırmaladı. Zincirli testerenin gürültüsü cevap verdi. Kan püskürmesi asfaltı ıslattı. Celia kamyonun altından kıvrılarak çıktı ve gözden kayboldu.

Sağa doğru süründüm, aracın altından çıktım ve etrafından dolandım.

Alessandro Celia'yı elektrikli testereyle kovaladı. Bir ileri bir geri koşuyordu. Sol kolu omzundan sarkıyordu. Kan fışkıran bir et parçası. Kemik kütükten parlıyordu. Bir kesik sol arka bacağını boydan boya kesiyordu.

Kılıcımı çıkardım ve peşlerinden koştum.

Alessandro Celia'yı kaldırım silindirine yasladı ve zincirli testereyi karnına sapladı. Celia'dan korkunç bir çığlık koptu. Kendini Alessandro'ya doğru fırlattı ve Celia'nın ağırlığı Alessandro'nun ayaklarını yerden kesti. Düştü, kanlar içindeki bedeninin altına gömüldü.

Hayır! Hayatım boyunca hiç koşmadığım kadar koştum. Ağzını açtı ve yüzünü hedef aldı.

Gladyüsümü boynuna sapladım. Kılıç ete girdi ve kemiği buldu.

Bum!

Kurşunlar kafatasının arkasını yırttı. Kemik ve beyin patladı, üzerime sıçradı.

Gladyüsü çekip çıkardım ve tüm gücümle geri indirdim. Bıçak güçlendirilmiş omurları oydu. Celia sarsıldı ve yere yığıldı. Şimdi kimmiş senin küçük kuzun?

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Alessandro?"

Lütfen hayatta ol, lütfen hayatta ol.

Celia'nın bedeni titredi, kalktı ve Alessandro onu kenara iterek ağzından Smith & Wesson 460XVR tabancayı çıkardı. Devasa silahın on dört inçlik namlusuna baktı ve sonra bana baktı, gözleri inanamıyordu.

"Bu bir av tabancası." Arkama yaslandım. "Büyük avlar için."

"Teksas," dedi Alessandro, tek bir kelimeye bir eyalet kadar anlam yükleyerek.

Alfa hala çalışıyordu. O kadar hızlı ya da pürüzsüz değildi. her tümsekte küçük bir koltukta ön cam olmadan sürmek

Kalçama saplanan acı yeni bir tür işkenceydi ama çıkıştan Frontage Road'a çıkmayı başardık.

Bir elimle köpeği kucakladım, diğer elimle de avukatımızı aradım. Sabrian tek kelime etmeden anlattıklarımı dinledi.

"Yaralı sivil var mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla yok."

"Tamam," dedi. "İlgileniyorum. Belgeleri size e-posta ile göndereceğim.

Okuyun, yazdırın, imzalayın, tarayın, e-posta ile geri gönderin, orijinalleri bugün kurye ile bana ulaştırın."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin, sadece evrakları ve ödemeyi zamanında yapın."

Telefonu kapattım.

Alessandro yanımda, sanki Pasifik Sahil Otoyolu'nda keyifli bir gezintinin tadını çıkarıyormuşuz gibi, yanımda mavi bir okyanusla pitoresk tepelerden geçerek yolumuza devam ediyordu. Dudaklarında rahat bir gülümseme vardı.

"Neden bu kadar mutlusun?"

"Hayattayız. Sana işe yarayacağını söylemiştim." "Araban mahvoldu."

"Bu sadece bir araba. Değiştirilebilir. Sen değilsin."

Bu ne anlama geliyordu? Neden umursuyordu ki?

Duruşmalar sırasında beni on beş dakika gördü, sonra bir on beş dakika da arabayla gezmeye çıkalım diye geldiğinde, Sonra üç yıl boyunca hiç konuşmadık. "Bu işe nasıl bulaştın?"

Gülümseme kayboldu. Güneşin kapanması gibiydi. Bir an sessizlik gerektiğini hissettim.

"Yine mi o?" dedi.

"Evet, yine. Halle'yi bulmalıyım."

"'Bırak' kelimesinin hangi kısmını anlamadın?"

"Benim işime karışmaya devam ettiğin kısmı ve sorgulamam gereken insanları vuruyorum." "Sorgulamak mı? Bunun ne anlama geldiğini anlamamış olmalıyım. Çünkü oturduğum yerden, etrafta dolanıp duruyorsun.

Sizi öldürmeye çalışana kadar insanlara soru sormak."

Oh, seni göt.

"Fil için bana teşekkür bile etmedin. Ne zaman Biri hayatınızı kurtarırsa, minnettar olmanız gerekir. Burada minnettarlığı ifade etmeyi yasaklayan kanunlar mı var?"

Argh. "İhtiyacım olmayan yardımı sağladığın için çok teşekkür ederim Alessandro. Instagram'da poz verme ve lüks araba hurdacılığı gibi yoğun programından vakit ayırıp bu soruşturmaya ışık tutabilecek herkesi öldürdüğün için sana minnettarım. Çok ama çok teşekkür ederim."

Birbirimize ters ters baktık.

Kaşlarını kaldırdı. "Bekle, biliyorum. Madem sana söylediklerimin tersini yapmakta ısrar ediyorsun, o zaman şunu deneyelim. Evde kalma, Catalina. Bu davayı bırakma. Güvende kalma. Öyle mi?

Çalışıyor mu? Lütfen çalıştığını söyleyin."

"Tanrım, sen bir pisliksin." Bir anda ağzımdan çıkıverdi.

Alessandro geri çekildi. "Ne kadar pis bir ağız. Oh, olasılıklar."

"Benim ağızımla hiçbir şey yapamazsın! Kimse benim ağızımla bir şey yapamaz!" Bunu öylesine söylemedim.

Güldü. Bana *güldü*.

"Halle on yedi yaşında, Alessandro. O masum. Annesi her ne yaptıysa ya da yapmadıysa, bunun bedelini ödememeli. bunun için fiyat. Bana neler olduğunu anlat ki onu bulabileyim. Hiç mi merhametiniz yok?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğimi ne kadar çabuk anlarsan, o kadar kolay olur. Vazgeç, Catalina. Hallediliyor."

Bizim sokağa döndü. "Arabayı durdur."

Alfa metalik bir iniltiyle kayarak durdu. Emniyet kemerimi çözdüm.

"Catalina, seni kapıya kadar götüreyim. Bacağının acıdığını biliyorum."

Köpeğimi ve kılıcımı tutarak arabadan çıktım. "Kahraman olma," diye seslendi.

Keşke boşta bir elim olsaydı da onu tersleyebilseydim. Topallamamaya kararlı bir şekilde güvenlik kulübesine doğru yürüdüm.

"Hey," diye bağırdı. "En azından sonunda sürüşümüzü gerçekleştirdik." "Geber."

Kabine doğru yürüdüm, Alfa'nın uzaklaşırken çıkardığı gıcırtı sesi arkamda kaldı.

Kabindeki iki gardiyan bana baktı. Yanlarından geçerken camdaki yansımamı gördüm. Üzerimde yatmaktan dolayı her tarafım toz ve kirle kaplıydı.

alışveriş merkezinin zeminine. Yüzüme, boynuma ve beyaz balıkçı yaka kazağıma kan sıçradı. Celia'nın kafatası ve beyin parçaları saçlarımda asılı kaldı. İki kurşun deliği paltomu delmişti.

Göğsün ortasında ve biraz solda.

Müthiş. Sadece müthiş.

Kirli, keçeleşmiş köpek kollarımda usulca

sızlandı. "Biliyorum, değil mi?" Ne çifttik ama.

Eğer ön kapıdan bu şekilde girersem, ailem toplu bir felç geçirirdi. Kendimi temizlemem gerekiyordu. Yapabileceğim en iyi şey motor havuzundan geçmek, en azından yüzümü ve ellerimi yıkamak, sonra da gizlice üst kattaki odama çıkmaya çalışmaktı. Bu da deponun etrafını dolaşmak demekti.

Depo ile onu bir sonraki otoparktan ayıran beton duvar arasındaki dar alana döndüm ve topallayarak ilerledim.

Ow. Ow.

Evimizin ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim. Ow.

Gerçekten bu kadar büyük bir depoya ihtiyacımız var mıydı?

Küçük köpek yine sızlandı, bir tür köpek hüznüne kapılmıştı.

"Şşş. Kimliğimizi açığa çıkaracaksın."

Sonunda köşeyi döndüm. Büyük endüstriyel bölmenin kapıları açık duruyordu ve içerideki motor havuzu terk edilmiş görünüyordu.

Her şey yerli yerindeydi: Brick ve Romeo, büyükannenin muşambalarla örtülü evcil hayvan tankı, zırhlı

Tehlikeli işler için kullandığımız Humvee ve büyükannemin
son

komisyonu, orta büyüklükte bir paletli araç zeminin ortasında bekliyor.

Yuvarlak iğnelerdeki mavi ipliklerden oluşan orantısız bir yumak çalışma masasının üzerinde duruyordu. Nevada bir keresinde Büyükanne Frida'ya diğer büyükannelerin torunları için bir şeyler ördüğünü söylemişti. O zamandan beri

Sonra her birimize hediye örmek için cesurca çabaladı ve şu anki Gordion düğümünün benim kazağım olması gerekiyordu. Genellikle o gün işi bittiğinde onu da yanında götürürdü.

Durdum ve dinledim. Motor havuzu sessizdi. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Kıyı temizdi.

Belki de Frida Nine tuvaleti kullanmak için içeri kaçmıştı. Topallayarak kapıdan geçtim ve lavaboya doğru yöneldim.

Büyükanne Frida o anı bir raylı aracın kabininden atlamak için seçti. Mavi gözleri büyüyerek bana baktı.

Çabucak dikkatini dağıtmalıydım. "Honda hurdaya dönmüş olabilir ama Keystone Alışveriş Merkezi'nde iki Muhafızı şoförsüz bıraktım.

Hepsi sizin, sadece GPS'lerini devre dışı bırakmayı

unutmayın. . ." Büyükanne Frida yanımdan geçti ve dahili telefona bastı. "Lütfen, lütfen yapma," diye yalvardım.

Büyükannem dahili telefonun düğmesine bastı.

"Penelope, bebek yaralandı."

Bebek değildim. Yirmi bir yaşındaydım ama bunun bir önemi yoktu. Büyükanne Frida için üçümüz de her zaman bebek kalacaktık. "Lütfen dedim."

Büyükannenin gözlerinde merhamet yoktu. "Ceketinde iki kurşun deliği var ve saçında birinin beyni var. Çabuk gelin." Lanet olsun.

Dünya, tanımlamak için kullanılan ilginç kelimelerle doluydu karmaşık şeyler. *Tartle* vardı, birini tanıştırmak zorunda kaldığınızda ama adını hatırlamadığınızda yaşadığınız panik dolu duraklama için kullanılan İskoçça bir kelime.

Backpafeifengesicht vardı, sevmek isteyeceğiniz bir yüz için

kullanılan Almanca bir terim.

Yumruk. Dayanılmaz derecede sevimli olduğu için bir eşyayı sıkma dürtüsü için kullanılan Filipince bir kelime olan *gigil* vardı.

Yaralarımı tedavi etmeye, beni temizlemeye ve aynı anda birbirleriyle konuşurken beni sorgulamaya çalışırken çok üzgün olan ailemin yarattığı kasırga için bir kelime var mıydı bilmiyordum, ama eğer bir tane olsaydı kesinlikle öğrenmek zorundayım. Duş almama izin verene kadar hiçbir soruya cevap vermeyi reddettim. Talebim protesto feryatlarıyla karşılandı, ancak zorluklar karşısında sağlam durdum ve Bug, Celia ile kavgamızın drone videosunu uygun bir şekilde gönderdiğinde, aile teslim oldu ve izleyebilmeleri için beni serbest bıraktı.

Küçük köpek bir kızdı. Bu gerçeği ortaya çıkarmak için on beş dakikalık stratejik paspas kesimi gerekti. En kötü tüylerini kestikten sonra onu benimle birlikte duşa soktum. İlk başta bir köşeye sinmişti ama sonunda banyo zamanının o kadar da kötü olmadığına karar verdi. İlk seferinde üstünden akan su durulama siyahtı ve lağım gibi kokuyordu. Onu iki kez Dawn bulaşık sabunuyla şampuanlamak zorunda kaldım.

Duştan sonra çatı katıma fırladı ve ben kurulanırken daireler çizerek koşmaya başladı. Ebeveynlerinden biri dachshund, diğeri de İskoç teriyeri olmalıydı. benzer bir cins. Küçük bedeni uzundu ve narin görünen kısa bacakları vardı. Siyah ve artık parlak olan kürkü sırtında ve poposunda daha uzun ve daha kabaydı, burada kümeler halinde geriye doğru kıvrılıyordu. Kulakları sarkık, çenesi uzun

Bir Scotty'yi andıran favorileri vardı ve ağzını açtığında dişleri kafasına oranla çok büyüktü. Eski çizgi filmlerdeki ayı tuzaklarına benziyordu.

Ayrıca acı verecek kadar zayıftı. Paspaslardan kurtulmak kilosunu üçte bir oranında azaltmış olmalı. Kaburgaları dışarı çıkmış ve omurları omurgasından çıkıntı yapmıştı.

Tam üç dakika boyunca onu havluyla kovaladım, ta ki ilham gelip havluyu yere atana kadar. Havlunun altına girdi ve ben de onu yakalayıp kuruladım.

Biri kapımı çaldı. Çok uzun sürmedi. "Kim o?"

"Benim," dedi annem.

Bunun olacağını biliyordum. İstedğim son şey annemle konuşmaktı.

Babam öldükten sonra her şey darmadağın olmuştu. İşler kötüye gidiyordu; evimiz gitmişti; okulumuzu değiştirmek zorunda kalmıştık ki bu çoğu insan için önemli bir şey olmasa da benim için felaketti; ve en önemlisi babam yanımızda değildi. Annem görevdeyken, babam bize baktı.

Bir sorunum olduğunda annemden önce babama giderdim. O noktaya kadar babam benim hakkımda daha çok şey biliyordu ve her zaman tırmandığım çıkıntıdan beni indirmeyi başarmıştı.

On iki yaşındaydım ve onun bir daha asla yanımda olamayacağı fikri kıyameti andırıyordu. Dünyam sona ermiş gibi hissetmiştim.

Ve sonra annem bir şekilde hepimizi topladı ve İyiyim. Annemin kendisinin iyi olmadığını anlamam neredeyse yarım on yılımı aldı.

Annem Bosna Savaşı'nda savaş esiri olarak aylar geçirmişti. Bu onu kalıcı bir topallığa ve Ömür boyu sürecektir görünmez yaralar. Bununla hiç başa çıkamadı.

Çünkü kocası hastalanmıştı, bu yüzden yılın altı ayı görevdeyken tam zamanlı bir ebeveyn olmak zorunda kalmıştı ve gökyüzü düşüyordu. Mümkün olan en kötü anda başına bela oldu. Pl lisansını ve bize bakabilmesinin tek yolunu kaybetti. Nevada olmak zorunda kaldı daha liseyi bitirmeden evin geçimini sağlayan kişi olmuştu. Annem artık bir asker ya da özel dedektif değildi. Bu onu çaresiz hissettirdi.

Yapmak üzere olduğumuz konuşma onu tekrar çaresiz hissettirecekti ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. kaçınmak için. Topallayarak merdivenime tırmanmıştı ve ben onunla aynı seviyeye gelene kadar gitmeyecekti.

"Catalina?"

Yerden kalktım ve kapıyı açtım.

"Şu kalçaya bir bakayım," diye sordu annem.

Döndüm ve eşofmanımı indirdim. "Sadece morarmış. Bak, üzerine ağırlık falan koyabiliyorum." Kahramanca tek ayağımın üzerinde durdum.

"Emin misin?"

"Evet. Kırılan bir şey yok."

"Büyükannen kız kardeşini ve iki muhafızı alıp gitti. Keystone Alışveriş Merkezi'ndeki iki Muhafız hakkında bir şeyler söyledi."

Bu tam da kaçınmayı umduğum bir soruydu. "Uh-huh."

Annem bakışlarıyla beni kıstırdı. "Terk edilmiş bir alışveriş merkezinde neden Muhafızlar var?"

Yalan söylemek mi, söylememek mi? Anneme yalan söylemekten nefret ederdim.

"Diatheke'ye gittin ve sonra ne oldu?" "Oradan ayrıldım."

"Biri seni takip mi etti? Keystone'a bu yüzden mi gittin?"

Hay aksi. Kısa cevaplarım açıkça işe yaramadı.

"Evet." "Neden eve gelmedin?"

Çünkü yirmi iyi eğitilmiş katil beni takip ediyordu. güvenliğimizi delip geçecek ve içinde çocuklar varken depoya saldıracaktı. "Sağlıklı düşünemiyordum."

Annemin yüzü düştü. O biliyordu.

"Sana bir soru daha soracağım ama dürüst bir cevap istiyorum. Rogan'ın adamları burada olsaydı, eve döner miydin?"

Gözlerimi kapattım. "Evet."

Bana yaklaştı ve sarıldı. Eğer gözyaşım kalmış olsaydı, ağlardım.

"Kötü müydü?" diye sordu

sessizce. "Evet."

Annem beni bıraktı. "Bunu düzelteceğim. Sana söz veriyorum. Bu gece düzelecek."

Arkasını döndü ve merdivenden aşağı indi.

Küçük köpeğe baktım. "Berbatım."

Küçük köpek çömeldi ve yere işedi. Doğru ya.

"Sorun yok," dedim ona. "Bir yolunu bulacaksın."

Ortalığı temizledim ve onu aşağıya indirdim. Mutfak masasında Bern, Leon, Runa ve Ragnar, Bern'in dizüstü bilgisayarının etrafında toplanmışlardı. Bilgisayarda Celia sıçramanın ortasında duraklamıştı.

Buzdolabından biraz piliç çıkardım, göğüs etinin büyük bir kısmını kemiğinden ayırdım ve küçük bir kaseye parçaladım. Köpek ayaklarımın dibinde daireler çiziyordu.

Ekrandan zincirli testere sesleri geliyordu.

Tabağı yere koydum. Köpek sanki hayatı soğuk tavuğa karşı kazanacağı zafere bağlıymış gibi tabağa saldırdı. Kendime bir tabak aldım ve iki taco hazırlamaya koyuldum.

"Durdur. Tam orada," dedi Leon.

"Elinde beliriveriyor," dedi Ragnar, sesi merak doluydu. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Tamamen bilinçaltı gibi görünüyor," dedi Runa. "Bir silaha ihtiyacı var ve puf!"

"Puf mu?" Bern söyledi.

Runa ona döndü. "Evet. Bir saniyeliğine çalıştır. Zincirli testereye nasıl baktığına dikkat et. Belli ki onu daha önce hiç görmemiş."

"Yani bunun pasif bir alan etkisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Bern yüksek sesle düşündü.

"Mantıklı olurdu," dedi Runa.

"Bunun aktif bir etkisi nasıl görünür?" Bern merak etti.

"Pasif ya da aktif olması fark etmez." Leon ekrana doğru eğildi. "Daha önce gördüğü nesneleri mi ışınlıyor, yoksa belirli bir etki alanı içinde mi yakalıyor, bilmek istiyorum."

"Neden?" Ragnar sordu.

"Çünkü onunla dövüşürken bu pisliğin silahlarımı onun eline ışınlaması konusunda endişelenmem gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

Herkes bunu düşündü.

"Belki de onları ışınlamıyordur," dedi Ragnar. "Belki de büyüü onları kopyalıyordur."

"Bu müthiş bir şey olurdu," dedi Leon.

"Ne tür bir büyü bu?" dedi Runa. "Onun bir Antistasi olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedim.

Bana döndüler.

Tabağımı yere bıraktım. Zaten aç değildim. "Antistasi büyüü doğruluk arayışından yaklaşık beş kat daha sık görülür. En nadir olanı değil ama Antistasi Asalları son derece nadirdir. Tüm ABD kıtasında üç doğruluk arayıcısı Hane var ve sadece iki Antistasi Hane var. Avrupa Birliği'nin tamamında beş, Afrika'da iki, Çin'de kaç tane olduğunu bilmiyoruz ve Rus İmparatorluğu'nda üç tane daha Ev var. Tüm bunlar arasında, Sagredo Evi en eskisidir."

"Alessandro'yu takip etmen gerçekten etkileyici," dedi Runa.

Hiçbir fikri yoktu. "Mesele şu ki, Antistasi'nin neler yapabildiğini bize açıklamayı seçtikleri şeyler sayesinde biliyoruz. Belki de Alessandro'nun yaptığı şey bu yeteneğin nihai ifadesidir ve bir avuç Antistasi Primes bunu gizli tutuyordur. Belki de Rogan gibi kendi ligindedir. Önemli olan onun tehlikeli olması."

Leon sırtıttı. Hayır, yapamazsın.

"Instagram'ı unut," dedim. "Tüm yatları, arabaları ve kadınları unut. Bunlar bir sis perdesi. Bu adam ölümcül. Diatheke peşime deneyimli ve iyi silahlanmış bir saldırı timi gönderdi. Alessandro'nun sekizini öldürmesini izledim. İkisini kırık bir boru parçasıyla kazığa oturttu, diğerini öldürdü. kalan çifti bıçakla öldürdü ve sonra dört kişiyi vurdu. kandırdığım insanlar. Tek atış, tek ölüm, T bölgesindeki her mermi."

Her iki gözün etrafına bir dikdörtgen ve burnun etrafına bir tane daha çizerseniz, kabaca T şeklinde bir hedef alan elde edersiniz. T bölgesine yapılan atışlar neredeyse her zaman ölümcüldür.

"Ne kadar uzaktan?" Leon sordu.

"Yaklaşık yirmi metre. Keskin, sakın ve çok çeşitli silahlar kullanabiliyor. Ve istediği zaman büyümüzü etkisiz hale getirebiliyor. Antistasi'nin sadece zihinsel büyüü etkisiz hale getirmesi gerekiyor, ama ona metamorfoz büyücüsünü etkisiz hale getirip getiremeyeceğini sorduğumda, 'Şu anki haliyle değil' dedi. Bu da onu dönüşümden önce etkisiz hale getirebileceği anlamına geliyor. Metamorfoz gizemlidir, zihinsel değil. Onu görürseniz, tek başınıza saldırmayın. Seni öldürür. Ciddiyim Leon. Onunla tek başına sidik yarışına girme. Bunu bir emir olarak kabul et."

Bana gülümsedi.

"Leon!"

Ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. İki milyona ne olduğunu bulabildiniz mi?"

Konuyu çok hızlı değiştirdi. Alessandro'yu gördüğü anda onunla kapışmaya çalışacak ve sonra da onu vurmaya çalışırken ölecekti. Leon ölümcüldü ama Alessandro çok yönlü, daha deneyimli ve soğukkanlıydı.

Bir cevap bekliyorlardı.

"Bayan Etterson'ın iki milyon doları nakit olarak çektiğini iddia ediyorlar."

"Nakit olarak mı?" Bern sordu.

İçimi çektim. "Evet. Diatheke'yi daha yakından incelemeliyiz. Görüldüğü gibi değil."

Mutfaktan çıktım ve ofisime yöneldim. Küçük köpek beni takip etti. Ona gerçekten bir isim vermeliydim. Ben Tam ofisime girmek üzereydim ki yarı açık kapıdan konferans salonundan gelen annemin sesini duydum.

". . bir saldırı timi," diyordu annem. "Bazılarını öldürmek zorunda kaldı, bundan neredeyse eminim. Sonra bir metamorfoz büyücüsüyle savaştı."

Parmak uçlarımda ilerledim ve cam duvardan bakmak için eğildim. Annem konferans masasında oturuyordu, önünde açık bir dizüstü bilgisayar vardı.

"O iyi mi?" diye sordu tanıdık bir erkek sesi.

Çavuş Heart ile skyping yapıyordu.

"O yaşıyor. Bana hiçbir şey söylemiyor. Kızımın bir canavarın kafasını kılıçla kesişini izledim."

Annem durakladı. Ses tonunda garip bir tını vardı. Daha iyi bilmesem, bunun korkudan başka bir şey olmadığını söyleyebilirdim, ama annem aile dışından hiç kimseye korku göstermezdi.

"Korunmaya ihtiyacımız var," dedi. "Ne kadar süreceğini söyleyemem ama ne kadar sürerse sürsün size ödeme yapacağımıza söz veriyorum. . ."

"Penelope."

Bunu sesinde bir sıcaklıkla söyledi ve ben neredeyse Çift çekim. Çavuş Heart sıcak davranmadı. Etkili ve korkutucuydu.

Bu annemi de ürkütmüş olmalı, çünkü konuşmayı yarıda kesti.

"Tek söylemen gereken yardımına ihtiyacın olduğu," dedi Çavuş Heart. "Bana ihtiyacın var mı Penelope?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Evet, Benjiro, sana ihtiyacım var."

"Ah, adımı biliyorsun. Yarın saat 20:00'de orada olacağım. O zamana kadar bekleyebilir misiniz?"

"Evet," dedi annem.

Sessizce geri çekildim ve ofisime girdim. Küçük siyah köpek koşarak içeri girdi ve doğruca köşedeki koltuğa gitti.

Kısa bacaklarıyla o kadar yükseğe zıplayabilmesinin imkânı yoktu.

Köpek koltuğun üzerine sıçradı ve Arabella'nın ofisimde kestirmek için saklanırken kullandığı katlanmış battaniyenin üzerinde daireler çizmeye başladı.

Evet. Düzeltildim.

Kapıyı yavaşça kapattım, masama oturdum ve annem konferans odasından çıkarken beni fark ederse diye kulaklığımı taktım. *Ne yani, ölümcül ve neredeyse insanüstü Çavuş Heart ile hassas, neredeyse samimi bir konuşma mı yaptınız? Hayır, hiçbir şey duymadım. Kulaklığımı takmıştım. her zaman.*

Çavuş Heart annemi severdi. Onun bu konuda ne hissettiğinden emin değildim. Ben de bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Bilgisayarımdaki Etterson dosyasını açtım ve ona baktım. Bildiğim her şeyin bir listesini yapmak genellikle bana yardımcı olurdu, bu yüzden yeni bir dosya açtım ve listemi yazdım.

- Sigourney Etterson, bilinmeyen yollarla on iki yıl içinde neredeyse on milyon dolarlık bir servet biriktiren zehirli bir Prime'dı.
- Hayatının tehlikede olduğunu biliyordu.
- Biri onu öldürdü ve muhtemelen ikinci kızını kaçırdı.
- Sigourney ölmeden önce Diatheke Ltd. şirketini ziyaret ederek nakit olarak iki milyon dolar çekmiştir.
- Diatheke bir çantayı anında iki milyon dolar nakitle doldurmakta bir sakınca görmedi. Diatheke'de çalışan Celia bu durumu yadırgamadı.
- Celia Sigourney'i bir "profesyonel" olarak tanımladı. Ayrıca Sigourney'nin gizli bir hesabı olduğunu ima etti ve öldürülmek profesyoneller için bilinen bir mesleki tehlikeymiş gibi davrandı.
- Akıl sağlığı yerinde olmayan Benedict De Lacy, çoğu insanın bir tanıdığıнын ya da müşterisinin ölümünü öğrendiğinde sorduğu olağan soruların hiçbirini sormadı. Şaşkınlık göstermedi ya da başsağlığı dilemedi.
- Diatheke rutin olarak katillerden oluşan eğitimli bir saldırı ekibi istihdam etmektedir.

- Celia bir metamorfoz büyücüsüydü, muhtemelen en azından bir Önemliydi ve beni öldürmeye çalıştı. Ben onun birincil hedef.

Tüm bunların tek bir makul sonucu vardı. Sigourney Etterson Diatheke için suikastçı olarak çalışıyordu. Ya ölmek üzere olduğunu biliyorlardı ya da onu öldürdüler. Bu listeyi yorumlamanın başka karmaşık yolları da vardı, ama bu en basit ve anlaşılır olanıydı.

Benedict onu iki milyon dolar için mi öldürttü?

Dolar mı? Diatheke'nin Sigourney'e

Para. Eğer yapmasalardı, Celia bana söylerdi. Sigourney hesabı bozduğunda, vasiyetini çoktan masaüstüne taşımıştı, bu da tehdidin Diatheke'ye gitmeden önce var olduğu anlamına geliyordu. Eğer onu öldürmeye niyetliyseler, neden parasını çekmişler?

Diatheke'nin gerçekte ne yaptığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Özel

Bugün beni neredeyse öldürecek olan gibi güvenlik ekipleri genellikle önde gelen, zengin Evlere hizmet ederdi. Kağıt üzerinde,

Diatheke herhangi bir Haneye bağlı değildi, ancak tepesinde bir Başbakan ile bir Hanedan gibi yönetildiği kesindi.

Celia'nın kalibresinde bir metamorfoz büyücüsü dikkatli bir yönetim gerektiriyordu. Arabella bir metamorfoz büyücüsüydü. İkisi arasında bir karşılaştırma yapılamazdı, çünkü kız kardeşim türünün tek örneğiydi, ama benzerlikler de vardı. Birincisi, Celia'yı

Celia her seferinde bir kumar oynardı. Çok az metamorfoz büyücüsü dönüşürken muhakeme yeteneğini korurdu. Yönlü bir antipersonel mayının sihirli eşdeğeriydiler. Sağ tarafı düşmana doğrult ve en iyisini um. Diatheke raydan çıkarsa onu etkisiz hale getirmek için bir bastırma ekibi tutmak zorunda kalacaktı.

Diatheke ne tür bir pisliğe bulaşmıştı ki Celia'ya takımlarında ihtiyaç duyuyorlardı? Bunun basit bir cevabı vardı ve ben bundan hoşlanmadım.

Bern zaten Diatheke'yi araştırmış ve sıra dışı bir şey bulamamıştı. Geriye Benedict De Lacy kalıyordu. Bu tür bir güce sahip Zihinsel Asallar birdenbire ortaya çıkmazdı.

Bazı Ortaçağ Avrupa kılıçları ve Fransız mobilyaları haricinde, mobilya ve eserlerinin çoğu on dördüncü ve on altıncı yüzyıllar arasına, Osmanlı İmparatorluğu'nun yükseliş ve zirve dönemine aittir ve o bölgeden gelmiştir. Bu koleksiyona sahip olmak için sadece gülünç bir servet değil, aynı zamanda eğitim de gerekiyordu. Üniversiteye gitmiş olmalıydı, muhtemelen bir yerlerde bir Ivy League üniversitesine. Ofisini zihnimde canlandırımdım. Hayır, duvarında çerçevelenmiş bir diploması yoktu.

Herald'a girdim ve Benedict De Lacy'yi aradım. Hiçbir şey.

House De Lacy?

Herald iki arama sonucu çıkardı; biri Kanada'daki bazı aquakinetics ve diğeri New York'taki bazı harmonizerler içindi. Aquakinetics, şişelenmiş kaynak suyu ithal ediyordu ve uzmanlık alanları

Belirli bir duygu uyandıran yaşam alanları, bir iç tasarım firmasının sahibiydi. Durum tespiti için ikisini de kontrol ettim. İkisinde de Benedict adında biri yoktu ve aile üyelerinden hiçbiri Benedict'e benzemiyordu.

Yine de önemli biriydi. Arrosa ile eski zenginliğini ve soyunu tanıyacak kadar zaman geçirmiştım. Belki de takma bir isim kullanıyordu. Eğer Arrosa'nın piç çocuğuyrsa. yüksek rütbeli bir Prime'ın kimliğini tespit etmek neredeyse imkansız olurdu. En iyi tahminim aile benzerliği olurdu.

Herald'ın Prime görsel veritabanına girdim ve gelişmiş aramaya geçtim. Erkek, beyaz, elli ile seksen yaş arası, Prime, büyüünün zihinsel dalı yazdım. İki bin sonuç çıktı.

Harika. Benedict'in ona benzeyen yaşayan bir babası olduğunu umuyorum.

Kan kokusunu aldığımda yedinci sayfadaydım. Tuzlu Metalik koku duyularımı bir ustura gibi kesti. Kılıcımdan geliyordu.

Hiç mantıklı değildi. Gladyüsü duvardaki yerine geri koymadan önce yağlı bir bezle sildim. Orada, benden bir metre uzakta asılı duruyordu, bıçağı lambamın ışığını yansıtarak hafifçe parlıyordu. Temiz olduğunu biliyordum.

Onunla üç kişiyi öldürmüştüm. Boğazlarını kesmiştim. Ellerim üzerlerindeyken ölmüşlerdi. Parmaklarımla ağzını kapattığım ikinci adamın yüzünün sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Kılıcımı etine sapladığımda verdiği nefesin sıcaklığını hatırlıyordum.

Ellerim titriyordu. Kan kokusu artık her yerdeydi, havayı doyuruyor ve yapışkan bir patine halinde tenime yerleşiyordu. Her nefeste içime çekiyordum.

Öğürdüm ve ağzıma asit tadı geldi. Gözyaşları gözlerimi ıslattı, görüşümü bulanıklaştırdı. Bir pencere açabilmeyi diledim ama ofiste pencere yoktu.

Gözlerimi kaydırdım ve hıçkırıklarımı duydum. Ofis bulanıklaştı. Ayağa kalktım, kapıyı kilitledim ve koridora bakan cam duvarın perdelerini indirdim. Sonra sandalyeye çöktüm, ellerimi yüzüme kapattım ve ağladım.

Keşke geri alabilseydim. Keşke bugünü geri sarabilseydim ya da uyandığımda bir kabus gördüğümü fark edebilseydim. Sanki bir

Keskin bir parça içimde dışarı çıkmaya çalışıyordu. Çok acıyordu.

Küçük siyah köpek arka ayakları üzerinde durdu, ön patilerini dizime koydu ve kuyruğunu salladı. Tüylü başını okşadım. Gözyaşları akmaya devam etti. Durduramadım.

Telefonum çaldı. Böcek. Açtım ve hoparlör simgesine bastım. "Selam," dedi. "Büyükannen ve kız kardeşin Keystone tamam, Muhafızları aldılar ve geri dönüyorlar. Arabella ufak bir sapma yaptı, bu yüzden korkmamanız için size söylemem gerektiğini düşündüm."

"Bu harika," diye boğuk bir ses çıkardım. Sesim gergin ve keskin çıkmıştı.

"Biraz düşmanlık seziyorum," dedi Bug. "Her şey yolunda mı?" "Her şey harika."

"Catalina, neredesin? Neyin var?"

"Üç kişiyi öldürdüm." Kendimi tutmaya çalışıyordum ama bunu yüksek sesle söylemek çok zor geldi. Hıçkırıklara boğuldum.

"Hangi insanlar? Nerede?"

"Keystone Alışveriş Merkezi'nde. Aslında on kişiyi öldürdüm, üçünü kendim, yedisini de kandırdığım insanlar aracılığıyla. On kişi, Bug. Asla evlerine gidemezler. Aileleri vardı ..."

"Sorun yok." Bug'ın sesi yatıştırıcı oldu. "Bir şey yok. Neden alışveriş merkezindeydin?"

"Diatheke'den sonra işler iyi gitmedi. Bir kuyruk yakaladım, onları alışveriş merkezine götürdüm ve öldürdüm."

"Muhafızlardan gelen ekip mi?" Bug tahmin etti.

"Evet."

"Catalina, seni alışveriş merkezine kadar takip ettiler. Onları kovalamadın. Herhangi bir noktada çekip gidebilirlerdi. O pislikler bunun yerine seni avlamak için kasıtlı bir seçim yaptılar. Ya sen ya onlar. Beni dinle. Sen yanlış bir şey yapmadın. On kötü insanı öldürdün."

Mantıklı yanımda onun haklı olduğunu biliyordu ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu. On can aldım.

"Eğer onları öldürmeseydin, seni öldüreceklerdi ve sonra yarın ya da gelecek hafta öldüreceklerdi. Başka biri. Konuş benimle. Orada mısın?"

"Evet. Ağlamadan duramıyorum."

"Bu aşırı adrenalin yüklemesi. Beni dinleyin, sesimi dinleyin: Onlar yanıldı, siz haklıdınız. Yalnız bir kadını avlamak için Muhafızlara binen insanlar. Terk edilmiş alışveriş merkezleri merhameti hak etmiyor. Onlar en kötü türden pislikler. Dünya daha az pislik kullanabilir."

Derin bir nefes aldım ve kendimi dengelemeye çalıştım. "Daha iyiyim," dedim ona. "Ben hallederim."

"Güzel, çünkü kız kardeşin az önce güvenlik kontrol noktasından geçti."

Bir avuç mendil kaptım ve yüzümü sildim. "Böcek mi?"

"Evet?"

"Lütfen kimseye söyleme."

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "O ön kapıda."

Ayağa fırladım, perdeleri açtım, kapının kilidini açtım ve masama geri oturdum. Ön kapı açıldı. Bir homurtu duyuldu. Kapı kapandı. Arabella elinde bir kucak dolusu eşyayla koridorda sendeleyerek ofisime girdi ve eşyaları yere bıraktı.

"Nedir bu?" diye sordum. Yüzüm kızarmıştı, gözlerim kan çanağına dönmüştü ama ikimiz de öyle değilmiş gibi davrandık.

Yere oturdu ve poşetleri karıştırdı, her bir eşyayı açık artırmaya çıkarır gibi kaldırdı. "Köpek mama kabı, su kabı, tasma, tasmaya giren köpek maması, yere giren köpek pedi, pislikleri temizlemek için enzim içeren özel temizleyici, çiğneme oyuncakları, neredeyse gerçeğe benzeyen bir sincap, lastik hamburger, küçük tenis topları, battaniye, köpek yastığı, özel köpek şampuanı ve bakım fırçası."

Vay canına.

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Ne alacağını nasıl bildin?"

"Matilda'ya sordum."

Küçük köpek ganimet yığınının doğru koştı ve lastik hamburgeri ısırıldı. Gıcırdadı. Köpek hamburgeri bıraktı ve masamın altına kaçtı.

Arabella, "Cesaret timsali," diye gözlemledi.

"Çok şey yaşadı. Bu ani nezaket saldırısı neden?" diye sordum.

Yerden kalktı ve bana sarıldı. Artık neredeyse hiç sarılmıyoruz.

Arabella kapıya doğru yöneldi.

"Hey," diye seslendim.

Bana geri döndü.

Sesimi alçalttım. "Çavuş Heart'ın anneme karşı bir ilgisi var."

Gözlerini kırıştırdı, sonra gözleri kocaman oldu.

"Nereden biliyorsun?"

"Onunla Skype üzerinden görüştü ve ona tek yapması gereken kendisine ihtiyacı olduğunu bildirmek olduğunu söyledi. Kadın da 'Benjiro, sana ihtiyacım var' dedi ve adam onun ilk adını bildiği için çok heyecanlandı."

"İlk adı var mı?"

"Sakın bir şey söyleme," diye uyardım. "Söylemeyeceğim."

"Ciddiyim. Yarın gece buraya geliyor." "Ne, randevu gibi mi?"

"Hayır." Elimi salladım. "O ve ekibi Abarca'nın yerini almaya geliyor."

Arabella kapının çerçevesine yaslandı. "Beni böyle korkutma."

Ona bir surat yaptım ve gitti.

Yerdeki köpek maması yığınınına baktım. Kız kardeşimi çok seviyordum. Tüm ailemi her şeyden çok seviyordum. Nefes almaya devam ettiklerinden emin olmalıydım.

Tekrar ekrana baktım, tarayıcıya geçtim ve bir sonraki vesikalıklar sayfasına gitmek için tıkladım.

Bölüm 9

Uyandım çünkü küçük siyah köpek burnumu yaladı. Onu kendime çektim, yan döndüm ve ama alarmım çaldı ve beni yataktan sürükledi.

Küçük köpek ayaklarımın dibinde daireler çizerek dönüyor, bilincim yerinde olduğu için gülünç derecede heyecanlanıyordu. Banyoya doğru bir adım attım ve ayağım soğuk bir çiş birikintisinin içine düştü. Müthişti.

Tek ayağımın üzerinde zıplayarak banyoya gittim.

Dün tüm erkek Prime'lara bakmak bana baş ağrısı dışında bir şey kazandırmamıştı. Ben olsam rastgele evleri arayarak daha fazla soğuk arama gerçekleştirdi ve Prime'larının garip güçleri olan piçler doğurup doğurmadığını bilmek istiyorlardı.

Sonuçsuz araştırmamı bitirdikten sonra, Alessandro'yu araştırmak için bir saat harcadım. Zaten bildiğim şeyleri öğrendim. İtalyan kontu, Antistasi Prime, eski bir aile, zengin, yakışıklı, üç kez nişanı bozulmuş, uzun süreli ilişkisi olmamış. Halka sunduğu kalkan kurşun geçirmezdi.

Daha fazla araştırırdım ama Sabrian'dan gelen belgeler gelen kutuma düştü. İyi haber, Sabrian'ın Celia'nın saldırısının yetkililer tarafından Ev savaşı ya da metamorfoz olarak sınıflandırılacağından emin olmasıydı

Çılgına dönen bir büyücü. Kötü haber şu ki, Houston Polisi'nin Ev Birimi'nde aptallar çalışmıyordu. Elimizdeki belgeler ortaya çıktığı anda polisler Celia'nın bana, Conway'i bıçaklayan adamın tarifine uyan bir adamla arabadayken saldırdığını anlayacaklardı.

Sonraki birkaç saatimi belgeleri dikkatlice okuyarak ve ardından biri Alessandro'nun da yer aldığı, diğeri de yer almadığı ayrıntılı bir ifadenin iki versiyonunu yazarak geçirdim. İkinci versiyonda tek başıma "bir araç" kullanıyordum. Her şeyi Sabrian'a e-posta ile gönderdim ve Ona sağduyulu olmasını söyledim. Bana başka seçeneği kalmayana kadar üzerinde oturacağını söyledi.

Tüm bunlar tüm öğleden sonramı ve akşamın büyük bir kısmını almıştı. Bitirdiğimde güneş batmış ve küçük köpek lastik hamburgere karşı zaferini ilan etmişti. Akşam yemeğinden hemen önce "bir dakikalığına" odama çıktım. çünkü kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı, yatağıma çöktüm ve sızdım. Görünüşe göre ailem bütün bu süre boyunca uyumama izin verdi çünkü üzerimde hala dünkü tişörtüm ve eşofman altım vardı. Saygın bir iş adamı olarak kariyerim

hayranlık duyulan, çok önemli Meclis Başkanı açıkça yükselişteydi. Değil.

Ölü gibi görünüyordum. Kalçam ağrıyordu. Ve tüm bunların en kötü yanı, on üç saat uyumuştum ve hala yorgundum.

Lavaboda ayağımı yıkadım ve tişörtümü kaldırıp eşofman altımı indirerek kalçama baktım.

Aman Tanrım.

Belimden aşağısı, uyluğumun ortasına kadar her tarafım siyah ve maviydi. Kalçamı dürttüm ve parmağımı geri çektim. Ahh. Morarma gerçekte ve sadece bir Ben uyurken yapılan komik bir şaka.

Büyük dedektif Catalina Baylor. İnkâr edilemez deneysel kanıtlarla karşılaştığınızda, yine de bir saha testi yapın.

Küçük köpeği dışarı çıkardım, orada kışının üzerine oturdu ve on dakika boyunca bana hayranlıkla baktı. Belli ki hiç çiş kalmamıştı çünkü mesanesini benim zeminime boşaltmıştı. Bıraktım

zombi gibi sendeleyerek mutfağa girdi,
Anneme güneydın diye mırıldandım, kendime bir fincan
çay yaptım ve ofisime kaçtım.

Gelen kutumda Sabrian'dan bir e-posta vardı
Dün kuryeyle gönderdiğim belgelerin alındığına dair. Gerisi
faturaydı. Çayımı içtim ve kaybolacakları umuduyla onlara
baktım.

Soruşturmanın üçüncü günü ve hala Halle yok.

Bug'ın numarasını aradım.

Bug ilk zil sesinde cevap verdi. "Onu dün kaybettim ve
henüz elime geçmedi."

"Boş ver Alessandro. Bir iyiliğe daha ihtiyacım var ama
biraz karışık, o yüzden yüz yüze açıklasam daha iyi olur.
Sizi ziyaret edebilir miyim?"

Hafif bir duraklama oldu. Dün bu konu hakkında onu
aramayı planlamıştım ama çok fazla şey olmuştu. Yüz-
yatağıma dikmek planımda yoktu. Köpek eşyalarının hiçbirini
odama götürmemiştim bile.

Köpeği beslemeliyim. Muhtemelen açlıktan ölüyordu.
Ayağa kalktım ve bir tabağa köpek maması doldurdum. Bu
büyüklükte bir köpek ne kadar mamaya ihtiyaç duyar ki?

"Böcek mi?"

"Evet."

Evet ne? Evet, ziyaret edebilirsin, ya da evet, hala
buradayım ve bunu düşünüyorum?

Tabağı yere bıraktım ve köpek içine daldı. Görünüşe göre
tüm yiyeceğe ihtiyacı vardı.

Bug hâlâ bir şey söylememişti. "Ne zaman iyi bir zaman
olur?"

"Şimdi olsa iyi olur."

"Rogan'ın yerinde
misin?" "Sayılır."

"Ne demek 'gibi'?" Bir duraklama
daha oldu.

Bug iç çekti. "Caddenin karşısındaki eski
merkezdeyim." Bekle, ne? "Sokağın karşısında mı?"

"Evet."

"Hemen geliyorum."

Telefonumu aldım ve kapıya gittim. Siyah köpek boş kabını yaladı, lastik hamburgerini aldı, ve beni takip etti.

"Sana Gölge diyeceğim." Gölge kuyruğunu salladı.

Parlak güneş ışığına doğru yürüdüm ve Shadow'la birlikte caddenin karşısına geçerek eski sanayi binasına gittik. Üç yıl önce, Nevada ve Rogan'ın Houston'ı kurtarmak için paranoyak kayınbiraderim bizi güvende tutmak amacıyla deponun etrafındaki tüm binaları satın aldı. O zamandan beri bazılarını ondan geri almıştık ama bu bina hala onundu. İkinci bir karargâhı barındırıyordu ve

Nevada ve Rogan bizi ziyarete geldiler, en üst kattaki dairede kaldılar.

Metal kapı kilitli değildi. Bir zamanlar Rogan'ın araç havuzu olarak kullanılan boş alt katı geçtim.

özel ordu, kahramanca irkilmemeye çalışarak ve başarısız olarak metal merdiveni tırmandı ve ikinci kata çıktı. Büyük bir bilgisayar istasyonu alana hakimdi, sunucular ve iş istasyonlarından oluşan bir topluluk, tel bir kafes üzerinde üçe üç ızgara şeklinde düzenlenmiş dokuz büyük monitöre bağlıydı.

Paravanların arkasında, sağda iki kanep ve solda bir mutfak bulunan küçük bir yaşam alanı vardı. Bir kule Boş Mello Yello şişeleriyle çevrili pizza kutuları mutfak adasını doldurmuştu.

Ekranların önünde, tekerlekli bir sandalyeye tünemiş olan Bug oturuyordu.

Zayıf ve sırim gibi olan Bug asla yerinde duramazdı, öyle ki Sanki vücudu içindeki sinirsel enerjiyi kontrol altına almak için mücadele ediyormuş gibi, neredeyse titreşiyor gibiydi. Bug on sekiz yaşına basar basmaz Hava Kuvvetleri'ne yazılmıştı ve askerdeyken ordu ona bir anlaşma teklif etmişti: Ona yüklü bir ikramiye ödeyeceklerdi ve karşılığında o da kendisini güçlendirmelerine izin verecekti. Uzman bir büyücü

büyülü bir böcek sürüsü çıkardı ve onları Böcek'in içine yerleştirdi.

Kimse sürülerin nasıl çalıştığını ya da tam olarak nasıl yerleştirildiklerini anlamadı. Çoğu insan prosedürden sağ çıkamadı. Yaşayanlar görsel bilgileri ve bazen de bilgisayar kodlarını insanüstü hızlarda işleme yeteneği kazandılar. Parlak bir şekilde yandılar ve hızla öldüler. Normal hayat beklentisi yaklaşık iki yıldır. Bu yüzden ordu onlara bir kamyon dolusu para teklif etti. Bu aslında gecikmiş bir intihar.

Bug bir şekilde hayatta kalmış. Nevada onunla ilk tanıştığında takıntılı, manik bir enkazdı. Rogan, özenle seçilmiş ilaçlardan oluşan bir kokteyl ve istikrarlı bir ortam sayesinde onu sabit tutmayı başardı ve genellikle neredeyse normal bir insan gibi geçebiliyordu.

Şu anda onda normal olan hiçbir şey yoktu. Kahverengi saçları garip açılarla dışarı sarkıyordu. Çeşitli şekillerde ve yaşlarda pizza lekeleriyle süslü buruşuk tişörtü zayıf bedeninde sallanıyordu. Hareketleri hızlı ve gergindi, tedirginliği spazmodik dalgalar halinde yayılıyordu.

"Ne zamandır buradasın?"

Bug mutfak adasına baktı. "Dört gün." "Pizza kutularını saymak zorunda mıydın?"

"Evet."

Rogan ve Nevada cenaze töreni için İspanya'ya gitmeden önce New York'a doğru yola çıktığından beri buradaydı.

"Neden üste kalmadın?"

Rogan'ın arazisi tamamen işlevsel bir yerleşke içeriyordu, Bir kışla, kantin, spor salonu ve küçük bir ordunun zinde kalmak için ihtiyaç duyacağı diğer her şeyle tamamlandı. Eskiden her şeyi devasa evinden yönetiyordu ama evlendikten sonra Nevada'yla mahremiyet istediler.

"Kalede kimse yok," dedi Bug. "Tatildeyiz. Binbaşı gittiğinden beri evi koruyan sadece iskelet bir ekip var. Yalnız kaldım. Ve güvenliğiniz berbat. Ben de

yarım hafta boyunca buradaydı ve fark etmediler. İnsanlar alt kattaki kapıya pizza getiriyor ve kimse nedenini sormuyor."

Bir an için neyi daha çok istediğimi bilemedim, Bug'a sarılmayı mı yoksa Abarca'nın yüzüne çığlık atmayı mı?

"Artık pizza yok," dedim ona.

"Nesin sen, pizza polisi mi?"

"Benimle eve geleceksin ve normal bir akşam yemeği yiyeceksin. Sebzeli."

"Pizzanın üzerinde mantar ve domates sosu var. Eti, ekmeği ve peyniri eklediğinizde tüm yiyeceklere sahip olursunuz.

gruplar."

"Domates bir meyvedir, mantar bir mantardır ve bu peynir değil, bir peynir ürünüdür. Süt ürünü olarak sınıflandırılabilir mi onu bile bilmiyorum. Güzel bir akşam yemeği yiyeceksiniz, çamaşırlarınızı getireceksiniz ve uzun bir duş alacaksınız."

Bug koltuk altını koklamaya çalıştı ve kafasını başka yöne çevirdi. Bana baktı. "Orada insanlar olacak."

"Herkesi tanıyorsun ve herkes seni seviyor. Sen ve Bern arkadaşsınız. Sadece Runa ve Ragnar yeni insanlar ve onlar da iyi insanlar."

Bug bunu düşündü.

"Yeni köpeğimle oynayabilirsin."

Böcek Gölge'ye baktı. Gölge kuyruğunu salladı.

"Çok mu erken?" Bug sordu.

Belli ki retorik bir soruydu, bu yüzden cevap vermedim. Bug'ın yaşlı Fransız bulldog kırması köpeği Napoleon bir yıl önce ölmüştü. Bug onu sokaktan kurtarmıştı ve Napoleon Zaman kaçınılmaz sonunu getirene kadar şımarık, kaygısız bir hayatın tadını çıkardı.

Bug masanın çekmecesini karıştırdı ve eski bir köpek bisküvisi çıkardı.

"Bu şey kaç yaşında?"

"Bu bir Milk Bone. Twinkies gibiler, bozulmuyorlar."

Shadow kemiği parmaklarından aldı ve kanepenin altına saklandı.

"Yemeğe geleceğim," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Neye ihtiyacınız var?"

Onu Diatheke, Benedict ve kayıp iki milyon dolar hakkında bilgilendirdim.

"Pazar gününe dönüp CCTV'ye bakmanı ve Sigourney'nin Diatheke'den ayrıldığını görmeni istiyorum. Diatheke'nin parayı çalmak için peşine bir suikast timi takmadığını varsayarsak, parayı ne yaptığını bilmek istiyorum."

Bug'ın parmakları klavyenin üzerinde uçuştı. "Diatheke nasıl bir isim bu arada?"

"Eski Yunanca. Kutsal Kitap bilginlerine göre bir sözleşme, özellikle de ölümden sonra tüm dünyevi varlıkların son elden çıkarılması veya bir antlaşma anlamına gelir."

"Yani vasiyet gibi mi?"

"Bir nevi. İki taraf arasında bir iş anlaşması anlamına da gelebilir."

"İsimleri son düzenlemelerinizi yapın anlamına geliyor ve Sigourney bir poison Prime'dı ve onlar için çalışıyordu ..."

Elimi kaldırdım. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ben Bunu ben de düşünüyorum ama elimde kanıt yok ve hemen bir sonuca varmak istemiyorum."

Bug omuz silkti ve ekranlarına döndü. Mutfağa gittim, eşofmanımın kollarını yukarı çektim ve adadaki dağınıklığa saldırdım.

Mutfağı, tüylerimi diken diken etmeyecek bir temizliğe getirmek yirmi dakikamı aldı. Üç torba çöp çıkardım ve geri dönüşüm kutusunu yarıya kadar doldurdum. Bir insan sadece pizza ve Mello Yello ile nasıl yaşayabilirdi, asla bilemeyeceğim. Etrafı temizledikten sonra telefonum ve Gölge'yle birlikte kanepeye yerleştim.

"Onu yakaladım," dedi Bug sonunda.

Yanında durmak için yürüdüm. Merkezi ekranda, Sigourney Etterson yürüme sürecinde donup kalmıştı. Diatheke, Ltd. Görüntü biraz odak dışı kalmış ama

O kızıl saçı nerede görsem tanırım. Açıya bakılırsa, görüntü caddenin karşısından kaydedilmiş.

"Apartman mı?"

"Evet. İnşaat halinde ve inşaat ekiplerinin her zaman iyi bir gözetimi var. Malzeme hırsızlığını azaltmaya yardımcı olur. Tam 10:00'da." Bug bir tuşa bastı ve grenli görüntü hızlandı. "İçeri giriyor ve on yedi dakika sonra dışarı çıkıyor."

Ekranda Sigourney tekerlekli bir valizi arkasına alarak sokağa çıktı.

"Çantada ne var?!" Bug dramatik bir şekilde bağırdı.

"Muhtemelen para."

"Bir filminden alıntı yapıyordum."

"Bir filminden yanlış alıntı yaptınız." Filmde bir kutudan bahsediliyordu.

"Her neyse."

Sigourney otoparka doğru yürüdü ve mavi bir BMW SUV'a bindirdi. Sürücü koltuğuna tırmandı ve ekrandan uzaklaştı.

Merkezi ekranın etrafındaki sekiz monitör ateşlendi, Sigourney'nin cipinin çeşitli açılardan ve kameralardan çekilmiş görüntülerini gösteriyor.

"X6 M," dedi Bug. "Modifikasyonlardan önce yüz K. Belli ki onlar için her ne yaptıysa iyi para kazanmış." "Nereye gidiyor?"

"Göreceksin."

Video hızlandı, farklı kameralar cipi sokaklarda takip ettikçe ekranlarda değişti. Sonunda metal bir kapının önünde durdu. Kapının ardında parlak sarı kapıları olan uzun dikdörtgen bir bina uzanıyordu.

"CubeSmart Self Storage," dedi Bug. "Houston'ın her yerindeler."

Görüntü değişti ve Sigourney'nin aracının sürücü tarafından çekilmiş bir görüntüsü gösterildi. Pencereyi açtı, yumrukladı

Kapının yanındaki kutuya bir kod girdi, kapı açıldı ve içeri girdi.

"Birimi önceden kiralamış," diye yüksek sesle düşündüm. "Evet. Altı dakika sonra çıkıyor. Onu göremiyorum ama

çantanın artık arabada olmadığını

varsayalım." "Teşekkür ederim. Sen bir büyücüsün."

Bug bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ama bekle. Dahası da var."

Görüntüler akıp giderken video akışı bulanıklaştı.

"Bekleyin..."

"Bu hızda herhangi bir şeyi nasıl takip edebilirsin?"

"Sihir. İşte burada."

Bir tuşa bastı ve kayıt normal hızına yavaşladı. Beyaz bir Jeep Renegade kapıya yanaştı. Bu Sürücü tarafındaki cam aşağı kaydı ve Alessandro'nun şok edici derecede yakışıklı yüzü görüldü.

"Orospu çocuğu!" Ekrana doğru eğildim.

"Biliyorum, değil mi? Bu onun yerel halkla kaynaştığı arabası olmalı. Sanırım İtalyan jantları çok gösterişliydi. Bu palyaço lanet güvenlik kamerasında nasıl bu kadar iyi görünebilir? Adam Sydney'den uçmuş, on sekiz saat havada kalmış, havaalanından doğrudan buraya gelmiş ve bir milyon dolar gibi görünüyor. Tam olarak iki milyon."

"Ne zaman geldi?"

"Pazartesi sabah

8:42'de."

Sigourney o zaman çoktan ölmüştü. Üzerimden bir ağırlık kalktı. Alessandro'nun onu öldürdüğünden şüphelendiğimden değil, ama şimdiye kadar bu olasılığı göz ardı edememiştim.

Bug bana döndü. "O boktan maymunu şehrin her yerinde kovalıyorum. Üç dronumu yok etti. Benimle alay etti."

Sağ üstteki ekranda yukarıdan, açıkça bir drone'dan bir görüntü vardı. Ekran titredi, görüntü yere düştü ve biri yere düşeni kaldırınca tekrar yükseldi.

Drone. Alessandro kamerada belirdi, sırtıttı, bize bir başparmak işareti yaptı ve ekran karardı.

"Nelere katlanmak zorunda kaldığımı görüyor musun? Ama şimdi kendimi kurtardım. Ve daha fazlası da var."

Bug dramatik bir şekilde durakladı.

"Beklemekten patlamadan önce söyle bana."

Bug uzandı ve parmağını klavyenin üzerinde tuttu.

Parmak ağır çekimde aşağı indi.

Onu boğardım. Yemin ederim, mahkeme anlayacaktır.

"Böcek!"

Parmak düşmeye devam etti. Bug sonunda klavyeye dokundu. Beyaz Jeep Renegade'in görüntüsü monitörü doldurdu, dokuz ekran bir mozaik gibi tek bir resim sunuyordu.

Cipin bulunduğu sokak ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu. Aman Tanrım. "Bu bizim meşe mi?"

"Evet, öyle. Pazartesi'den beri her gece buraya, bu binanın karşısındaki garajın altına park ediyor. Siz beklerken kameralarınızın görüntülerini kontrol ettim. Plakayı temizlik ekibinin kamyonuyla değiştirmiş ve sizin aptal oyuncak askerleriniz de ehliyeti olmadığı için ona izin vermiş. numarası onların onaylanmış listesinde. Dün onlara kahve getirdi." Bug gözlerini olabildiğince açtı. "Aramalar evin içinden geliyor, Catalina!"

Koşmaya başladım.

Cip garajda duruyordu, camları o kadar renkliydi ki yasadışı sayılırdı. Ön camdan baktım.

Boş.

Kapıları denedim. Kilitli.

Caddenin karşısına geçtim ve deponun etrafından dolaşarak Büyükanne Frida'nın motor havuzuna yöneldim. Gölge peşimden koştu.

Büyükanne kafasını tanıdık görünümlü bir Muhafız'dan çıkardı. İkizi sol tarafta, kapıları açık bir şekilde duruyordu. Alet tezgahına doğru yürüdüm, en büyük düz başlı aleti aldım.

tornavida taktı, duvardan testereyi aldı ve dışarı çıktı.

"Güvenlik gözlükleri, Catalina!"

Sekizde bir yaptım, güvenlik gözlüklerini alet duvarındaki bir çividen aldım ve devam ettim.

"Catalina," diye seslendi Frida Nine arkamdan. "Cesedi kesmeyi bitirdiğinde beni ara. Saklamana yardım edeceğim."

Döndüm ve ona baktım.

Büyükanne kolunu büktü. "Bin ya da öl."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Beni ispiyonladığın için sana hâlâ kızgıyım." "Isınmış ölü gibiydin," dedi büyükanne. "Sen

Baylor Hanesi'nin Başkanı olabilirsin ama sen hâlâ benim torunumsun ve senin saçmalıklarına katlanmayacağım."

"Kazağım nasıl gidiyor büyükanne? İki inçten fazla ördün mü?"

Büyükanne Frida bana ölüm bakışı attı.

Jeep'e geri döndüm ve sürücü tarafındaki iki lastiği bıçakladım. Tıslayarak çıkan havanın sesi çok tatmin ediciydi. Gölge geri sıçradı ve alçak cipin arkasına saklandı. meşe ağacını çevreleyen taş duvar. Güvenlik gözlüklerini taktım ve tornavidayı sürücü tarafındaki cama soktum. Gürültülü bir çatırtıyla kırıldı ama tuttu. Ben de öyle düşünmüştüm.

Lamine cam.

Araba camları temperli ve lamine olmak üzere iki çeşitti. Temperli cam donuk parçalara ayrılırdı. Lamine cam ise iki cam arasına plastik bir tabaka sıkıştırılarak yapılırdı. Geleneksel kaçış aletleri buna hiçbir şey yapmazdı. Jeep, tüm camları lamine edilecek kadar yeniydi.

Alessandro'nun sırttan yüzünü hayal ettim ve penceredeki çatlağı bıçakladım. Bıçakla, bıçakla, bıçakla. Cam sonunda dayanabildi ve testerenin bıçağını açtığım küçük deliğe kaydırdım.

Abarca sokağın aşağısındaki yemekhaneden çıktı ve bana doğru yaklaştı.

Devam et. Beni görmeyin, benimle konuşmayın. Bir tornavidam var ve onu kullanmaktan korkmuyorum.

Testereyi çalıştırdım. Bıçak camı ve plastiği kemirdi. Abarca yanıma geldi ve durdu.

"Yardım ister misiniz?"

Evet, biraz yardım istiyorum. Bir Antistasi Prime'ın bizim bölgemize nasıl girip çıktığını anlamama yardım etmenizi istiyorum.

arabasını ön kapımızdan elli metre uzağa park etti ve burayı "bir sincabın bile geçemeyeceği" kadar sıkı bir şekilde kilitleyen seçkin güvenlik gücünüz, onun içeri girip çıkmasına izin veriyor ve kahvesini kabul ediyor. Bana yardım edin.

Bunu anlayın. "Hayır."

Gölge duvarın arkasından başını uzattı ve havladı. Küçük bir köpek için sesi şaşırtıcı derecede vahşiydi.

Abarca onu görmezden geldi. "Bunu tartışmak için uygun bir zaman olmadığının farkındayım ama bekleyemez."

"Dinliyorum." Bu arabanın camını neden kestiğimi sor. Bu arabanın kimin olduğunu sor. Devam et, sana meydan okuyorum.

Sesini yükseltti, kuru sestten duyulmaya çalıştı. testerenin öğütülmesi. "Bildığınız gibi Lopez ve Walton'ın gitmesine izin vermek zorunda kaldık. Zor bir karardı ama sonuçta en iyisi buydu."

Annem ona o ikisini kovmasını ya da bavulunu toplamasını söylediğinde odada olduğumu unutmuş gibiydi. Karar vermek zorunda değildi, sadece emirlere uyacaktı.

"Bu iki açık pozisyonu mümkün olan en kısa sürede doldurmamız gerekiyor. Pen'e bir aday listesi sundum ama aynı fikirde değiliz gibi görünüyor."

Aynı sayfa mı? O ve annem aynı kitap rafında bile değillerdi.

"Seçtiğim iki kişinin sicilleri tertemiz ve ekibe iyi birer katkı sağlayacaklarından hiç şüphem yok."

Yarın gece değiştirilecek olan takım.

Abarca sessizliğe gömüldü, belli ki bir tür yanıt bekliyordu. Annemin kafasının üzerinden geçmeye çalışıyordu.

İşe alınan adamlar.

"Kafam karıştı. Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?" Abarca bana gülümsedi. "Fikrinize değer veriyorum."

Ne zamandan beri?

"Adayları gözden geçirmenizi istiyorum."

"Tüm güvenlik meseleleri annemden geçmeli." "Ama sen evin reisisin."

Testereyi kapattım ve onunla yüzleştım. "Ben evin reisiyim ve size söylüyorum ki tüm güvenlik meseleleri annemin onayından geçmeli. Benim fikrimi almak isterse bana danışacaktır. Başka bir şey var mıydı?"

Abarca ağzını açtı, tereddüt etti ve sonra, "Hayır. Bu kadar."

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim." Testereyi tekrar çalıştırdım ve yavaşça kesmeye devam ettim.

Abarca çekip gitti. Alessandro'nun arabasını hacklemiyor olsaydım, neredeyse onun için üzülecektim. Bu tamamen onun hatası değildi. Kalifiye olmadığı bir işi yapmaya çalışıyordu ama onu bu iş için işe alan da bizdik. Pozisyonu kabul ettiği için onu suçlamadım. O Annemin söylediğine göre, en kötü şekilde çalışmaya ihtiyacı vardı.

Ve onu işe aldığı için annemi suçlamadım. Bir arkadaşına yardım etmeye ve bizi güvende tutmaya çalışıyordu. Ama Heart'ın yolda olmasına gerçekten sevinmişim.

Keşke ona ödeyecek parayı nereden bulabileceğimizi bilseydim.

Testere havanın tadına baktı. Pencerede düzensiz bir dikdörtgen kesmişim. Kapattım ve tornavidanın sapıyla cama vurdum. Sürücü koltuğunun üzerine düştü.

Kilidi açtım ve bagaj kapağını açtım. Katlanmış bir battaniye, bir yağmur pançosu ve bir giysi çantası dışında arka taraf boştu. Çantanın fermuarını açtım. Bir smokin, iyi kalite.

Tipik.

Arka kapıları açtım ve arabayı aramaya başladım.

Merdivenden çatı katıma çıktım, köpek yastığını taşıyordum, kollarım köpek şampuanı ve yavru köpek pedleriyle doluydu. Gölge

önümdeki basamakları hızla çıktı ve odama koştu.

Jeep hiçbir ipucu vermedi. Gizli bir silah ya da altın para zulası, sahte kimlik ya da pasaport, kira sözleşmesi, herhangi bir evrak, hatta bir fast-food fişi bile bulamadım. Her nedense Sigourney Ettersson Alessandro'ya iki milyon dolar ödemişti ve nedenini bilmiyordum.

Aletleri büyükanneme geri vermiştim. Bug cipi izliyordu, böylece Alessandro'nun yeniden ortaya çıktığı anı öğrenecektik. En azından arabaya geri döndüğünde müthiş bir sürprizle karşılaşacaktı. Yüzündeki ifadeyi görebilmek için bütçemizi zorlar ve iyi para öderdim.

Kalçam ağrıyordu. Gölge için köpek yastığını yere koyar, sonra ellerimi yıkar ve öğle yemeği yemek için aşağı inerdim, bu sırada Runa ve Ragnar'ın karşısına oturur ve kız kardeşlerini neden henüz bulamadığımı açıklamamanın bir yolunu düşünmek zorunda kalırdım. Ugh.

Çatı katıma çıktım.

Alessandro Sagredo yatağımda uzanıyordu. Bir dirseğine dayanmış, iri, kaslı gövdesi tüm alanı kaplıyordu. Gerçek olamazdı; kadınları baştan çıkarmak için yapılmış bir resim olmalıydı; erkeksi, yakışıklı, erotik, geniş omuzlarından düz karnına ve uzun bacaklarına kadar.

Shadow onun yanında yatıyor, sarı dikdörtgen bir şeyi çiğniyordu.

Alessandro başını kaldırdı. Kehribar rengi gözleri parladı ve bir dişi geyiği köşeye sıkıştıran bir kurt gibi yavaş, tembel bir gülümsemeyle gülümsedi.

Komodinin üzerine bıraktığım, içinde kendi resminin olduğu pembe çerçeveyi tutuyordu.

Olayın büyüklüğü beni bir anda çarptı. Yere düşmek, onu boğmak, köpeğimi yakalamak ve aynı anda çılgılık atmak istedim. Beynim bu çelişkili dürtüleri aldı ve

tehlikeye attı. Köpek yastığını bıraktım ve yavru köpek pedleri paketini kafasına fırlattım.

Alessandro paketi tek eliyle yakaladı ve yere. Kıpırdamadı bile, orospu çocuğu. Sadece elini kaldırdı, paketi yakaladı ve resme bakmaya devam etti.

Çerçeveyi çevirdi, böylece içindeki resmi görebildim.
"Smoochie poo?"

"İtalyanca kış palyaçosu demek. Odamda ne yapıyorsun?"

"Sanat ve zanaat zevkinize hayran mısınız?"
Çerçeveyi eğdi. "Parıltı uygulaması üzerinde biraz çalışmak gerekebilir."

"Gölge, buraya gel."

Shadow kuyruğunu salladı ve olduğu yerde kaldı.

"Ne yiyor?"

"Bir Himalaya yakı ödülü. Senin aksine, köpeğin ikna edilebilir."

"Yak ne? Öküzün neresi?"

"Sakin ol. Peynirden yapılmış." Fotoğrafı bana doğru eğdi, böylece ışık pembe parıltıyı yakaladı. "Biz Köpek ödülleri konusunu erteleyip komodininin üzerinde pembe bir çerçeve içinde resmimin olduğu gerçeğine geri dönebilir miyiz?"

"Çerçeveyle birlikte geldi." Sırıttı.

Silahım olsaydı, onu vururdum. Silahım vardı. Komodinde kilitliydi. Onu almak demek ulaşabileceği bir yerdeydi ve çok hızlıydı.

"Geçen hafta Sydney'de sahilde birkaç fotoğraf çektim. Tişörtümü çıkarmıştım. İstersen birkaçını telefonuna gönderebilirim."

Bu ne cüret. "Hayır, istemem."

Alessandro kaşlarını kaldırdı. "Emin misin? Arabamın durumuna bakılırsa, bastırılmış çok fazla öfkeniz var."

Jipini parçalara ayırırken beni izlemişti. Muhtemelen odamı ararken. İyi ki insanlar

kendiliğinden patladı, çünkü aksi takdirde parçalanırdım.

"Benim kızgınlığımın senin selfie'lerinle ne ilgisi var?" "Yatağının yanında ateşli bir fotoğrafımın olmasını rahatlatıcı."

Sadece benim düşündüğüm şeyi ima etmedi.

Evet, evet, ima etti.

"Rahatlamak için yatağımın yanında sıcak bir fotoğraf isteseydim, bu seninki olmazdı." İşte.

"Haklısın. Gerçeğine sahip olmak varken neden bir resimle yetinelim ki?" Kollarını iki yana açtı. "Ben buradayım."

Aman Tanrım.

"Yatağında. Bekliyorum."

Evet. Hayır. Hayır!

Bana çıplakmışım gibi bakıyordu.

Bu benim en gizli fantezimdi. O benim odamdaydı. Yatağımın üzerinde. Bana bakıyordu. Beni istiyormuş gibi gülümsüyordu.

Hayal ettiğim her şey oradaydı.

Kalbim göğsümde dakikada bir milyon kez atıyordu. Yanaklarım ısındı. Tüm irademi çelik bir yumrukta topladım.

Kızarma. Kızarma. Neden bu

Bana neler oluyor? Hiçbir şey yapmıyordu bile. Sadece bana bakıyor ve konuşuyordu.

Alessandro beni inceledi ve konuştuğunda ses tonu ensemde küçük ürpertiler yarattı. Samimi ve baştan çıkarıcıydı ve bana istediğim ama sahip olamadığım her şeyi vaat ediyordu. "Ailen alt katta olduğu için mi? Merak etme, çok sessiz olabiliriz."

Odayı geçip ona dokunmanın cazibesi neredeyse çok fazlaydı. Yapabilirdim. Hayır, yapamazdım. Benimle alay ediyordu. Resmi görmüş, ikisini bir araya getirmiş ve şimdi de benimle alay ediyordu.

Yatak odamın tüm zemini tek bir gizemli çemberden oluşuyordu.

Sabunla döşeme tahtalarının üzerine çizmiştim.

olası davetsiz misafir. Eğer onu çalıştırırsam, tüm şakaları çabucak biter.

Eğer çemberi etkinleştirirsem, tüm çalışmalarımı kaybederim ve bu da konuşmamızı savaşa dönüştürür. Kanatlarımı kullanmak bizi oraya daha da hızlı götürecekti. Bundan geri dönüş olmazdı ve Alessandro'ya ihtiyacım vardı. Kafasında kilitli olan bilgiye ihtiyacım vardı.

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silmeyi ne çok isterdim.

Rahatlamak için kendimi zorladım. Sanki bir şeyi germeye çalışmak gibiydi.

gerçekten geniş bir lastik bant. Vücudum direndi. Sahip olduğum her hücre ona odaklanmaya devam etmek istiyordu. Ellerine. Yüzüne. Kehribar gözlerine . . .

"Ne istiyorsun? Çabuk ol Alessandro, meşgulüm." Doğrulup oturdu. "Bu genellikle aldığım bir istek değil."

Çok komik, çok zekice. Jackass.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bugün."

Uzandı ve Gölge'nin tüylü başını okşadı. "Alışveriş merkezindeki eğlenceli gezimizden sonra, kendime mantıklı düşünüp bu karmaşadan uzaklaşıp uzaklaşmayacağını sordum. Vardığım sonucu bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Yapmayacağınıza inanıyorum ve size nedenini söyleyeyim. Sen kiralık katillerle savaşırken küçük, pis kokulu, köpeğe benzeyen bir yaratığı kurtarmak için duracak türden bir kadınsın."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Kendini oturur pozisyona getirdi. "Lütfen tüm sorularınızı konuşmanın sonuna kadar saklayın. Runa Etterson kız kardeşinizin düğünü sırasında ailenize bir iyilik yaptı. düğün pastasından zehiri çıkarmak. O senin arkadaşın, muhtemelen tek arkadaşın."

"Bir sürü arkadaşım var."

"Ve bir bilgisayara ve sosyal medya profillerine erişimim var. Küçük kız kardeşinin tonlarca arkadaşı var. Instagram'da beş takipçiniz var, hepsi de sizinle akraba ve en popüler gönderiniz *The Geometry of Arcane Circles*, yazarına 'epik bir aptal' dediğiniz yer."

Ona Tremaine alaycılığımı gösterdim. Eğer bir buz büyücsü olsaydım, aramızdaki hava donardı. "Prime Sagredo, benim Ev seni ilgilendirmez. Kız kardeşlerim, kuzenlerim, büyükanmem ve onların sosyal medyası da sizi ilgilendirmez. Şu anda ailemin egemenlik alanını defalarca ihlal ettiniz. Sadede gelin ve defolun."

"Bu yeni bir şey," diye gözlemledi Alessandro. "Beğendim."

Ağır bir şeyle beynini dağıtmak için neler vermezdim. "Çok memnun oldum."

"Bitirebilir miyim, Dehşet Hanımefendi?" "Keşke bitirsen."

"Mesele şu ki, Runa'yı terk edemezsin. Ona yardım etmek için kendi içini dışına çıkaracaksın. Kelimenin tam anlamıyla sen busun."

Alessandro pembe çerçeveyi komodinin üzerine geri koydu. Yüzündeki tüm mizah silinmişti. Geriye sadece zekâ ve kararlılıkla keskinleştirilmiş soğuk bir tehdit kalmıştı.

"Ne yazık ki, boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Bu da bana iki seçenek bırakıyor. Kötü bir şekilde ölmeni izleyebilirim ya da sana bir ip atabilirim."

Beni dolandırmaya mı çalışıyordu? Benden bilgi mi istiyordu? Ona güvenmek bir hataydı, bundan emindim. Onu sanal ortamda takip etmişim, ailesini araştırmışım ve en sevdiği arabayı, şarabı ve müzik grubunu sayabilirdim ama gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bana güneşin parladığını söylese, iki kez kontrol etmek için dışarı koşardım.

Ama Halle hâlâ kayıptı. Eğer bu konuda bir şey biliyorsa, bunu ondan öğrenmeliydim. Beni bir amatör olarak görmeye devam etti. Beni eşit görene kadar bana bir şey söylemeyecekti.

"İpin sende kalsın. Sigourney'nin sana ödediği iki milyon dolarla ne yaptığını bilmek istiyorum."

Tek bir yaylı hareketle yataktan indi ve aramızdaki mesafeyi saniyenin çok küçük bir bölümünde kapattı. Birdenbire çok yaklaştı.

Kalbim hızlandı ve bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyordum.

Alessandro'nun gözleri beni ölçüyordu. Yana doğru hareket etti, ayakları üzerinde hafıftı, ölümcül bir insan yırtıcısı, öldürmek için yaklaşma fırsatı arayan bir gladyatör gibi. Avlanıyordum.

"Dikkatli ol," diye uyardım onu, görüş alanımda tutmak için dönerek.

Başını eğdi, kahverengi gözleri keskinleşmişti. "Benimle dövüşmeyi mi planlıyorsun?"

"Eğer beni zorlarsan." Çok konuşan, işte ben buyum.

Aramızdaki hava gerilimle titreşiyordu. Büyü parmak uçlarımı ısıyor, ayaklarımın altındaki gizemli çemberi yumruklamaya hazırlanıyordu.

"Halle'i bulmak istiyorsun," dedi. "Benim Sigourney'nin katilini teşhis etmem gerekiyor. İki yol aynı yere çıkıyor."

O haklıydı. Sigourney'i kim öldürdüyse muhtemelen kızı da onun elindeydi. "Sigourney'nin katilini neden bulmak istiyorsun?"

"Çünkü onları öldürmem için bana para verdi."

"Seni işe alacağını nereden bildi? Senin adını şapkadan seçmedi. Neden senin bir katili öldürebileceğini düşündü? suikastçı mı?"

"Bazı insanlar öldürme konusunda iyi olduğumu biliyor."

Gezegen durdu. Zihnim bunu algılamakta zorlandı. O profesyonel bir katildi. Alışveriş merkezinde peşime düşen insanlardan hiçbir farkı yoktu. Runa'nın annesini öldüren kişiden de farklı değildi.

İçimde taşıdığım küçük umutsuz hayal öldü. Neden?

Onun için her şey vardı. Neden?

"Benimle çalışın ve bu işi birlikte halledelim," dedi. Onunla çalışmak tam bir kabus olurdu.

Bu duygusal bir sorun değildi. Duygularımın bir önemi yoktu. Buna mantıklı bir şekilde bakmalıydım. Elimdeki tek şey paraydı ve bu yol onunla bitiyordu. Eğer çalışmayı reddedersem

O da arayışına kendi başına devam ederdi ve birbirimize çelme takmaya devam ederdik. Ben daha çok

benimle yarışmaktansa bizim tarafımızda olmasını tercih ederdim. İki kişi bir kişiden daha iyiydi.

"Sizinle çalışırsam Sigourney'nin ölümü hakkında bildiklerinizi paylaşır mısınız?"

"Evet."

"Kanıtla. Bana Diatheke ve Benedict De Lacy hakkında bildiklerini anlat."

Yarım santim öne eğildi. Küçük bir hareketti ama sanki üzerime atlamış gibi hissettim.

Kıpırdamadan durdum ve ona baktım. *Hayır, bir santim bile alamayacaksın. Olduğum yerde kalacağım.*

Alessandro beni inceledi. "Seninle ilk tanıştığımdayken, ani yükselişinden bunalmış, utangaç, masum, dürüst bir kız olduğunu düşünmüştüm. Ama değilsin, değil mi?"

Artık değil.

"Zeki, acımasız ve hesapçısın. İşbirlikçi bile." İşbirlikçilik çok ileri gitmekti.

Hızlıca dişlerini göstererek sırtıttı. "Bayıldım buna."

"Fikrimi değiştirdim. Yardımına ihtiyacım yok."

"Bunun sana bağlı olmaması benim için ne büyük şans." Omzumun üzerinden baktı. "Neden arkadaşına kız kardeşini bulmana yardım etmemi isteyip istemediğini sormuyoruz?"

Ona sırtımı dönecek değildim. "Runa, arkamda mısın?"

"Evet."

"

Kahre

tsin.

Alessandro, "Kaybınız için başsağlığı diliyorum, Başbakan Etterson," dedi.

"Annemi sen mi öldürdün?"

Conway siyah tüyler çıkarmaya başlamadan hemen önce sesindeki o kırılğan tonu duymuştum. İçimde bir alarm zonkladı. Onunla yüzleşmek için döndüm ve kendimi onunla Alessandro'nun arasına koydum. Runa'nın yüzü o kadar beyazlaşmıştı ki kansız görünüyordu.

Alessandro ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

"Cinayet sırasında Avustralya'daydı," diye ekledim. "Bunu doğruladım."

"Elimde faydalı bilgiler var," dedi. "Yardım etmeye hazırım Catalina Halle'yi buldu ama bu tek seferlik bir teklif. Buradan ayrıldığım anda biter. Bir karar verin."

Daha ağızını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

"Kabul ediyorum," dedi Runa.

Elimdeki azıcık pazarlık gücü de buharlaşıp gitmişti. Kurtarabildiğim kadarını kurtarmak zorundaydım. "İyi niyet göstergesi olarak bize biraz bilgi verin ve anlaşılm."

Alessandro parmaklarını şıklattı ve siyah bir flash belleği Runa'ya fırlattı. "Annen profesyonel bir suikastçıydı. Bu onun günahlarının bir kaydı."

Runa elindeki flaş belleğe bir yılanmış gibi baktı. "Kız kardeşimi bul. Şu anda önemli olan tek şey bu."

Döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Boynumun arkasındaki deri karıncalandı. Alessandro tam arkamdaydı, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını hissettim.

"Beni kurtarmaya çalıştın," dedi kurdun sesi kulağımdan birkaç santim ötede. "Çok duygulandım."

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Kafamın içinde eğildi ve beni öptü, dudakları tenimde kavurucu bir sıcaklıktaydı. Onun yanımda olması dayanılmazdı ve soruşturma ne kadar sürerse sürsün kendimi ona bağlamıştım. Bu çok berbat bir durumdu. Çok, çok berbattı.

Yavaşça, kasıtlı olarak arkamı döndüm. "Çok fazla anlam çıkarma. Sigourney'i Benedict'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ceset çok yanmıştı. Bunu ya kendisinin yaptığını ya da yaptırdığını biliyorum. Sigourney ile konuştuğumda bana Diatheke'nin onu hedef alarak."

"O zaman Halle Diatheke'nin elinde."

"Öyle görünüyor." Alessandro yüzünü buruşturdu. "Asıl önemli olan Benedict'in misilleme yapacak olması, hem de çok yakında. Bir kristal fili, iki Muhafızı, on sekiz katili ve bir

metamorfoz büyücüsü. Onun işinde itibar her şeydir."

"Onun işi tam olarak nedir?"

Alessandro başını eğdi. "Bu sizin için sık sık işe yarıyor mu?" "Ne?"

"Zaten anladığınız şeyleri bilmiyormuş gibi davranmak."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Neden soruma cevap vermiyorsun, ben de sana söyleyeyim."

"Size şöyle söyleyeyim: O binada tanıştığınız herkes eğitilmiş birer katil. Tanıştığınız tüm müşteri yöneticileri katil. Onların müdürleri katildir. Eğer bir görevliyle tanıştıysan, o bir katildir. Sizi karşılayan kibar resepsiyonist de katildir."

Ben de bundan şüphelenmiştim. "Onlar bir suikast firması." Başını salladı.

Suikastçı şirketleri sihirli elitin kirliliği. Her Hanenin savaş başrahipleri yoktu ama önde gelen büyülü hanedanların çoğunun parası ve özel kan davalarını cinayet yoluyla çözme isteği vardı. Suikastçı şirketleri hizmetlerini en yüksek teklifi verene satıyorlardı. Nedense Houston'da bir tanesine rastlayacağımı hiç düşünmemiştim.

"Bu, itibarın önemli olduğu özel bir sektör türüdür. çok önemli," dedi Alessandro. "Diatheke hızlı bir büyümenin ortasında. Bir yıl önce hala küçük bir firmaydılar. Şimdi dünya çapında ilk sekizdeler. Benedict zayıf görünmek dışında istediği her şeyi karşılayabilir. Tekrar yüzünü kurtarmak ve

susturmak için." "Beni susturmak mı?"

"Sen, Runa, ailen, senin için çalışan herkes. Onları oldukları gibi ifşa edebilecek herkes."

Herald, zengin ve güçlü kişilerin gayrimişru oğulları ve kızları olan ve tehlikeli maceralara atılan seksi suikastçıların yer aldığı Prime fanfic'leriyle doluydu. Gerçek ise daha çirkin ve çok daha acımasızdı. Hiç kimse

suikast şirketlerinin var olmasını istiyordu. Onların hizmetlerinden yararlanan insanlar, yarım kalan işleri tamamlamak için onları susturmak istiyordu.

Savaş Suçluları güçlerini korumak için onları ortadan kaldırmak istiyordu. Kolluk kuvvetleri onların yok olmasını istiyordu çünkü kiralık katillik yasadışı ve çözülmesi zor bir suçtu. Suikastçı şirketleri birkaç kez ortaya çıkarıldığında, yetkililer yerel Meclislerin yardımıyla onları dağıttı. Son elli yılda dört vaka biliyordum ve her biri bir katliamla sonuçlanmıştı. Her iki tarafın da insan kaybı felaket boyutlarındaydı.

"Şimdi anladın mı?" Alessandro yumuşak bir sesle sordu.

Açtığım solucan kovanının büyüklüğü sonunda kafama dank etti. Benedict ortaya çıkmamak için elinden geleni yapacaktı. Emrinde bir bina dolusu katil vardı ve hepimiz ölene kadar onları peşimizden göndermeye devam edecekti. Ve eğer bildiklerimizi yetkililere anlatırsak, Halle'in ölüm fermanını imzalamış olacaktık. Misilleme olarak boğazını keseceklerdi.

Bu işin sonu kanla biter.

Ben ne yapacağım? Bununla savaşmak için nasıl hazırlanacağız? Nasıl bu kadar kötü bir hata yaptım? Düşünceler kafamın içinde anlamlandıramayacağım kadar hızlı bir şekilde yarışıyor ve çarpışıyor.

Alessandro gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. "Şu andan itibaren en iyi arkadaş olacağız, sen ve ben. Biz her şeyi birlikte yapacağız."

Bir düşünceyi sabitlemeyi başardım ve ağzımı hareket ettirdim. "Nerede kalıyorsun?"

"Sokağın karşısındaki binada, büyük ağacın solunda. Sana göz kulak olmak istiyorum. Güvenliğiniz berbat."

İnsanların bana bunu söylemesinden gerçekten bıkmıştım.

Arrosa hep derdi ki, "Köşeye sıkıştığında, bunu zarafetle hallet." Biraz zarafet buldum. Bunun için çok uğraşmam gerekti.

"Diatheke'nin istihdam ettiği suikastçılar hakkında ne biliyorsun?"

"Yeter."

"Sigourney'nin ölümünün bir kaydı var."

Sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi canlandı.

"Göster bana."

"Ben getiririm. Önce kurallar. Bir, aileme saldırmayın ya da tehlikeye atmayın. İki, paylaş. Eğer bir şey keşfettiğini ve bana söylemeden kaçtığını öğrenirsem anlaşma iptal olur. Ve üç, bana sormadan köpeğime atıştırmalık bir şeyler verme."

"Anlaştık." Bana göz kırptı.

"Baylor Evi size misafirperverliğimizi sunmaktan mutluluk duyar, Bay Sagredo. Akşam yemeği bu akşam saat altıda. Kaydı birazdan getireceğim."

Abartılı bir şekilde eğildi, pencereme gitti, açtı ve dışarı atladı.

Koşarak aşağı indim ve medya odasına daldım. Bu oldu Boş. Döndüm ve mutfığa koştum. Boştu. Herkes hangi cehennemdeydi?

Depodan ofise doğru hızla ilerledim ve kapıdan içeri uçarak girdim.

Bern, Runa ve Ragnar konferans salonundaki masada iki dizüstü bilgisayar, bir tablet ve not defterleriyle birlikte oturuyorlardı.

karalanmış notlar. Köşede annem en sevdiği sandalyesine oturmuş, tabletinde geziniyordu. Dördü de başlarını kaldırıp bana baktılar.

"Herkes nerede?"

Bern, "Leon odasında sızmış, çünkü iki gündür uyumuyor," dedi. "Büyükanne Frida motor havuzunda hâlâ Muhafızlar üzerinde çalışıyor."

"Arabella nerede?"

"Bir işi olduğunu söyledi," dedi annem.

Telefonumu çıkardım ve Arabella'ya mesaj attım. Neredesin? Cevap yok.

Numarasını çevirdim. Telesekretere düştü. Telefonunu şarj etse ölür müydü? Zamanının yarısında telefonu kapalıydı.

ve geri kalanı ölüyordu, çünkü o hep üzerindeydi. Ahh.

Runa, "Kötü bir şey oldu," diye tahmin etti.

"Diatheke bir suikast firması. Anneni vurma emrini onlar verdi."

Annem dik oturdu. "Ne kadar eminsin?"

"Oldukça eminim. Onları maruz kalma riskiyle karşı karşıya bırakıyoruz."

Ragnar dikenli bir mantıksal sorunu düşünüyormuş gibi başını öne eğdi. Nihayet büyü boşalmasından kurtulduğunda ve duyguları geri döndüğünde, ödeyecek cehennem olacaktı. "Yetkililere haber vermeliyiz."

Runa'nın yüzü yine bembeyaz oldu.

"Yapamayız." "Neden?" diye sordu.

"Çünkü kız kardeşin ellerinde," dedi Bern. "Onu öldürecekler."

Runa ellerini birbirine kenetledi. "Onları önce ben yakalarsam olmaz."

"Ona asla zamanında ulaşamazsın," dedi annem.

"Onu nerede tuttuklarını bilmiyoruz," dedim ona.

"Diatheke'nin şehir merkezindeki binası bir kale. Her şey için bir anahtar kart gerekiyor. Lobiye girdiğinizde, ön kapının üzerindeki ızgarayı indirip sizi uzaktan vurabilirler. Sen kimseyi öldürme ya da soru sorma şansımız olmayacak."

"Yani burada öylece oturacağız. Yine."

"Hayır," dedi annem. "Hazırlanıyoruz."

Bern ona, "Bizi er ya da geç vuracaklar," dedi. "Eğer yapabilirsek, bazılarını canlı ele geçirmeliyiz ki pazarlık yapabilelim. Eğer yeterince değerli birini ele geçirirsek, kız kardeşin için Diatheke'ye takas edebiliriz."

Runa ayağa kalktı. "Biraz hava almam lazım." Odadan dışarı çıktı.

"Depoya yakın durun," diye seslendi annem.

"Ben ona göz kulak olurum." Bern ayağa kalktı ve onu dışarı kadar takip etti.

Anneme baktım. Bern depodan kendi isteğiyle ayrılmıştı. Tekrar. Bern, üniversiteden mezun olduktan sonra bir mantarı taklit etmek için elinden geleni yaptı.

Evil, sunucularıyla birlikte monitörlerin ısıltısının tadını çıkarıyor, sadece tuvaleti kullanmak ve yiyecek tüketmek için kaçıyordu.

Dışarı çıkmak onun repertuarında yoktu.

Annem omuz silkti.

Ragnar ayağa kalktı. "Atıştırmalık bir şeyler almak için mutfağa gidiyorum.

Lütfen endişelenmeyin. Dışarı çıkmayacağım ve kimseyi öldürmemek için çok uğraşacağım."

O gitti. Sadece annem ve ben kalmıştık.

"İşe yaramayacak," dedim ona. "Halle'i asla takas etmezler. O potansiyel bir tanık."

"Biliyorum," dedi. "Onların kanını emmeliyiz. Bunu o kadar pahalı hale getirmeliyiz ki vazgeçsinler. Onlar bir iş."

"Onun hayatıyla kumar oynuyoruz." İçimde bir endişe çalkalandı. "Mesele artık Halle değil," dedi annem. "Mesele onu

o vahşi yıkım topu ve kardeşi hayatta."

Midem bulandı. "Deneyeceğim anne. Halle hâlâ hayatta. Hâlâ bir şansımız var."

"O zaman git ve dene. Heart ve adamları bu gece burada olacak. Bu sana biraz hareket özgürlüğü sağlayacaktır."

Annem iç çekti. "Küçük, sessiz işler yapmayı özledim. Sigorta dolandırıcılığı. Aldatan eşler."

"Ben de onları özlüyorum," dedim ona. "Ama biz neyseki oyuz.

Artık geri dönüş yok."

Alessandro yıllar önce itfaiye istasyonu olarak kullanılan üç katlı tuğla binanın en üst katını almıştı. Rogan burayı satın aldı ama hiçbir şey yapmadı ve sonunda biz de ondan satın aldık.

Bu binadan daha önce de geçmiştim.

satın aldı. Alışılmadık derecede yüksek bir tavana sahip olan

birinci kat, itfaiye araçları için garaj olarak kullanılıyordu.
İkinci kat,

Demir bir merdivenle ulaşılan üçüncü katta ofisler, üçüncü katta ise dinlenme odası, uyku odaları ve bir zamanlar tüm itfaiye ekibine yemek servisi yapabilen büyük bir mutfak bulunuyordu.

Demir merdivenleri tırmandım, yol boyunca kalçam bana bağıırıyordu. Gölge'yi depoda bırakmıştım. Onun rüşvetlerine karşı duyarlı görünüyordu ve bu sefer ona ne tür tuhaf şeyler yedirmeye çalışacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Asıl plan itfaiye istasyonunu kışlaya dönüştürmektir, ancak binanın çok eski olduğu ortaya çıktı. Binayı onarmak yepyeni bir yapı inşa etmekten daha pahalıya mal olacaktı. Rogan binayı neredeyse bedavaya bıraktı. Bir noktada, itfaiye direğine takıntılı olan Leon, Bern'i oraya taşınmaya ve orayı bir "hip kanka mağarasına" dönüştürmeye ikna etmeye çalışmıştı. Bu plan, binaya yeniden kablo döşemenin bütçelerini aştığını fark ettiklerinde suya düşmüş.

Merdivenler beni ardına kadar açık bir kapıya getirdi. İçeri girdim ve kendimi büyük pencerelerden gün ışığı alan dinlenme odasında buldum. Birisi beton zemini süpürmüştü. Sağ tarafta, yetmişli yıllardan fırlamış, ahşap kaplamalı bir mutfağın tezgahında büyük bir şişe su duruyordu. Hemen ileride, köşede, şişme bir yatak yerde duruyordu. Yatakla aramda silah ve teçhizatla dolu iki plastik katlanabilir masa duruyordu. Yüksek teknoloji görünümlü bir dizüstü bilgisayar, bir insansız hava aracının parçaları, altı, hayır, bir BFR dahil dokuz silah, dört bıçak, iki hançer, bir pala, bir garrote ve bir bileşik yay. Suikastçının alet çantası.

Suikastçının kendisi hiçbir yerde görünmüyordu. Masalara doğru yürüdüm. Hataları ne olursa olsun, Alessandro'nun mükemmel bir bıçak zevki vardı. Her şey işlevsel, keskin ve sağlamdı. Ve geneldi. Özel yapım parçalar, aile yadigârları yoktu. Yeri doldurulamaz ya da izi sürülebilecek hiçbir şey yoktu.

Ka-Bar'a uzandım ve dengesini test ettim. Yedi inçlik düz bıçağın ucu açılı. Ağırdı.

Daha iyi ışık almak için döndüm. Alessandro mutfak tezgahının üzerine oturmuş, bir bacağını bükmüş, diğerini serbest bırakmıştı. Neredeyse fırlatacaktım.

Ka-Bar.

"Çok sevimli," dedi Alessandro. "O küçük zıplamayı bir daha yap."

Günaha girmeden önce Ka-Bar'ı yere bıraktım. "Sana kaydı getirdim." USB belleği havaya kaldırdım.

Tezgâhtan atladı ve bana doğru yürüdü.

Masaların etrafında döndüm, koleksiyonuna baktım ve mobilyaları aramızda tuttum. "Benedict hakkında çok şey biliyor gibisin."

"Mhm." "O nedir?"

"Onunla birlikteydin. Onun ne olduğunu düşünüyorsun? Ne hissettin?"

"Tiksinti ve korku. Büyüsü karanlık hayalet yılanlar olarak ortaya çıktı. Kendini açtı ve hayalet yılanlardan oluşan bir yuva beni ısırarak için sürünerek dışarı çıktı."

"Bu yüzden kendisine Adder diyor," dedi. "Adder mı? Gerçekten mi?"

"Bu işin raconu böyle. Kimse Bay De Lacy ya da Madam Laurent'i işe almak istemez. Adder ya da Mort Noire'ı işe almak istiyorlar."

"Lütfen bana kendisine Kara Ölüm diyen bir suikastçı olmadığını söyleyin?"

"Birden fazla."

İnsanların ölüyor olması dışında çok çocukça görünüyordu. "Ee, takma adın ne? Instagram Ünlüsü mü? Playboy Katili mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, seni seksi canavar?"

Düşüncelerimin dikkatli treni raydan çıktı, havada ters döndü ve alev aldı. Esprili *bir cevap düşün, hadi ama*. Beynime nasıl kısa devre yaptırıp duruyordu?

Güldü. "Eğer bakışlar öldürebilseydi."

Masaların etrafındaki dansımıza devam ettim. "Benedict bir psionik, değil mi? Muhtemelen fobik bir alt tip."

Psionik büyücüler hayatta kalma duygularını etkiler. Korku, iğrenme, öfke, endişe, utanç. Alet ve edevatlardan binlerce yıl önce insanların nefes almasını sağlayan ilkel, güçlü dürtüler.

silahlar ortaya çıktı. Psionikler hedeflerinde bu duyguları uyandırır. Fobikler korku konusunda uzmanlaşmıştı. En kötü fobinizi bulup zihninize yansıtarak sizi felç edici bir deliliğe sürüklenme konusunda doğuştan gelen bir yetenekleri vardı. Daha önce bir fobikle uğraşmıştım ama o bir Prime değildi. Benedict'in

büyü aynı içgüdüsel tiksinti ve dehşet duygusunu uyandırdı.

"Yakın," dedi Alessandro. "Annesi bir fobik. Babası bir zihin kesici."

Bir menincissor büyücüsü. Bilince saldıran zihinsel büyü'nün özellikle kötü bir dalı. Zihin kesiciler zihinsel kalkanları deler, acıya ve düşünememeye neden olur. Tek başlarına ölümcül değillerdi ama hedeflerini etkisiz hale getirme konusunda mükemmellerdi.

"Benden kaçıyor musun?" Alessandro sordu. "Hayır."

Masaların etrafında tam bir daire çizmiştik.

"Evet, korkuyorsun. Seni yakalarsam ne yapacağımdan mı korkuyorsun?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yoksa yapabileceklerinden mi korkuyorsun?"

Durdum. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Bir masanın üzerinden atladı ve yanıma düştü. Başımı eğdim ve ona baktım. Derisinin hemen altında büyü kaynıyordu. Kehribar rengi gözleri parlıyordu.

Öp beni.

"Bir fobik ve bir zihin kesicinin çocuğu olduğunda ..." Yumuşakça konuştu, sesi sıcak ve alçaktı, sadece benim içindi. Birine onu sevdiğini söylediğinde sesi böyle çıkabilirdi. "... dörtte bir şansları var

doğaya karşı işlenen bir suç olan zihin parçalayıcı üretiyor. Benedict, babası gibi zihinsel savunmaları delebilir ve ardından zihni karıştırarak annesi gibi paniğe neden olabilir. Benedict öylece ortaya çıkmadı; o, akıl kesici bir House tarafından planlanmış bir projeydi. Kirli işlerini halledecek karanlık bir at istiyorlardı."

Çok yakınımda duruyordu. Ona bakmak konsantre olmayı zorlaştırıyordu. "Ne oldu?"

"Aralarında fikir ayrılığı vardı. Artık Weber Evi yok."
USB belleği uzattım. Elimden aldı. Uzun parmakları benimkilere değdi.

Alessandro dizüstü bilgisayarını açtı ve sürücüyü taktı.
Sigourney ekranda belirdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve pencerenin yanındaki duvara yaslandım. Eğer Alessandro beni öperse, durmasını istemezdim. Duruşmalardan sonra beni görmeye geldiğinde, gezintiye çıkmayı teklif ettiğinde, onu o kadar çok istemiştik ki, kanatlarımı açıp onu öpmek için tüm irademi kullanmıştım.

Beni sev. O anda, bunun gerçek olmayacağının hiçbir önemi yoktu. Tek umursadığım onun tarafından sevilmekti.

Kontrolümü kaybedeceğimden çok korktum, polisi aradım ve gitmesini istedim. Bunu yaptım çünkü Büyü onun özgür iradesini elinden alır ve onu bana zincirlerdi. Onun için bunu istemedim. Kimi seçerse onunla uzun ve mutlu bir hayatı olsun istedim. Gitmesine izin vermeliydim.

Yıllar boyunca Instagram'ına baktıkça, daha az mutlu görünüyordu. Artık Alessandro'sunun saçmalık olduğunu biliyordum. Bir fantezi yaratmış ve bunu dünyaya bir kalkan gibi tutmuştu. Karşımdaki Alessandro, bir avcının tek odaklı bakışıyla dizüstü bilgisayarına bakan Alessandro; işte gerçek adam buydu. Bunu bilmek beni özgür bırakmalıydı, ama ben onu daha çok istedim.

Telefonum çaldı. Alessandro'nun hesabı için bir Instagram uyarısı. Telefonumda Alessandro sörf yapıyordu, kristal mavisi bir dalga etrafında kıvrılıyordu. Islak saçları yüzünün etrafında Yüzü. Bronz teninin altında kaslar vücudunu sarmıştı. Etikete baktım ve telefonu ona uzattım. "Maui, gerçekten mi?"

"Mhm. Şu anda Hawaii'deyim. Ona uzandığında elini gördünüz mü?" Sigourney'nin katili bilgisayarını kapatmadan hemen önce kaydı durdurdu.

"Ben yaptım. Dijital olarak geliştirdim." Bundan bahsetmemiştim çünkü onun da fark edip etmeyeceğini bilmek istiyordum.

Bana baktı. Tüm flörtleşme buharlaşmıştı. Gözleri berrak ve soğuktu. Hedefini görmüştü.

Katil Alessandro. Ve eğer zihnimin dolaşmasına izin verirsem, parmak uçlarının tenimde kayışını, dudaklarının sıcaklığını, kollarının beni sarışını hayal etmeye sürüklenirdi. Bir şekilde bana aşık olduğu, suikastçı olmayı bıraktığı ve sonsuza dek mutlu yaşadığımız imkansız senaryolar kurardı.

Ahlaken iflas etmiştim.

Bunu yüzümde görmüş olmalı çünkü gözlerinde mizah parladı.

"Geliştirilmiş görüntüyü görebilir miyim? Yoksa beni yalvartacak mısın?"

"Sürücüdeki ikinci dosya. Biliyorsun, sen benimle flört ediyormuş gibi yapmak zorunda değilsin. Seninle çalışacağımı söyledim ve bunda ciddiydim."

Bana gülümsedi. Göz kamaştırıcı yılın bekarı sırtışı değildi, basit ve hızlı bir gülümsemeydi. "Sana karşı hiç rol yapmadım. Dalga geçerim, belki. Flört ederim, evet. Ama asla öyle değil."

Keşke bunu bana söylemeseydi. Yardımcı olmuyorsun, Alessandro. Azıcık bile.

"Bu parmakların pençeleri var," dedi bana.

"El parmak eklemleri anormal derecede büyük ve garip şekilli. Eğer bu normal bir insan olsaydı, ileri derecede artriti olurdu. Bir suikastçı için arzu edilen bir özellik gibi görünmüyor."

Kaşlarını çattı. "Eğer bu artrit olsaydı, bir kapıyı bile açamazdı. Hayır, bence bu ek parmak ağırlığını ve pençelerin uzunluğunu hesaba katmak için bir takviye."

"Evet. Distal falanksler da daha geniş ve daha uzun. Tüm el daha güçlü görünüyor."

Dizüstü bilgisayarından geriye doğru eğildi. "Warped tanımı gereği büyü yapamaz."

"Yine de buradayız. Görünüşe göre felaket bir kanamayla birlikte büyük bir felç geçirmiş. Bu bir carnifex büyücüsü mü?"

"Bir kasap mı? Mümkün ama genellikle kalbi hedef alırlar. Bu garantili bir ölümdür. Beyni hedef almak çok daha zordur. Ne olduğunu gerçekten bilmen gerekir. yapıyor."

Başımı salladım. "Kalbi için gidemezdi. Duman zehirlenmesinden lebilmesi için nefes almasına ihtiyaı vardı."

Parmakları klavyeye dokundu. Her biri kendi kartında isim ve g listeleyen portrelerden oluşan bir atlıkarınca belirdi. Benedict'in yakışıklı yüzü buzul gözlerle bana bakıyordu. Kartta "Kurt Weber, Ratiocissor, Prime." yazıyordu.

Alessandro palet pedini kaydırđı ve portreler halkası dönerek bize bir sonraki yüzü sundu, bir Ellili yaşlarının sonunda İspanyol bir kadın. "Alba Gonzales, Telekinetik, Prime." Bir sonraki kartta yirmili yaşlarının ortasında siyah bir adam görülüyor. "Kendrell Cooper, Aerokinetik, Prime."

Diatheke'nin kaç aslı vardı? Eğer bir ev olsalardı, durdurulamazlardı.

Alessandro kaydırmaya devam etti, yüzler benim kaydedemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Ekranı neredeyse hiç bakmıyordu. Yüzleri ezberlemiş olmalıydı ve şimdi kendini rahatlatmak için onları gözden geçiriyordu.

On sekiz kart saydım. Sonuncusunda "Ortalama" yazıyordu, yani hepsi asal değildi. Yine de. Bir atı altında bu kadar çok katil olması herkesi duraksatırdı.

Sonunda Alessandro doğruldu. "Kadrolarında hiç kasap yok."

"Kayıtlarınız ne kadar eksiksiz?"

"Yeterince eksiksiz." enesini kilitledi.

"Belki de yeni işe alınmıştır?"

Alessandro başını salladı. "Etterson deneyimli bir suikastçıydı. Onun peşinden bir aylağı gndermezlerdi."

Yüzü karanlık bir ifadeyle dizüstü bilgisayarına baktı. Bu dosyaları nasıl ele geçirmişti? Daha da önemlisi, neden? Bu iş

rakiplerini araştırmak için gereken özeni göstermemiştir. Bu veri tabanını derlemek aylar, muhtemelen yıllar sürerdi. Alessandro Diatheke'nin peşindeydi.

"Soru sorma sırası bende," dedim.

Gülümsedi. "Git."

"Bir rakibinizi ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsunuz?
İplerinizi elinde tutan başka bir suikastçı firma mı var?"

"Ben bir şirket için çalışmıyorum. Sigourney'nin katilini öldürmek için buradayım."

Kaşlarımı kaldırdım ve dizüstü bilgisayarına başımı salladım. "Yani bunu anında mı hazırladın?"

"Yeterince makul." Alessandro masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Benedict bir süredir radarımdaydı. Ona alakasız bir konuda bazı sorular sormam gerekiyor. Etterson Hanesi'yle hiçbir ilgisi yok."

"Bu sorular sizin için ne kadar önemli?"

"Eğer Etterson sözleşmesi ile onun hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, onu öldürürüm. Cevaplarımı başka bir şekilde bulabilirim."

"Sigourney seni nasıl işe aldı, sözleşmenin şartları neler, Halle hakkında ne biliyorsun?"

"Beni bir aracı vasıtasıyla işe aldı. İşin içindeydi ve benim özel iş gereksinimlerimin farkındaydı."

"Hangileri?"

"Ayrıcalıklılar."

"Alessandro, neredeyse on yıldır oyunun dışındaydı. Seni nereden biliyordu ki? O bıraktığında sen onlu yaşlarındaydın. On beş yaşından beri mi bu işi yapıyorsun?"

Yüzü kapandı. "Benim belli bir ünüm var." "Ne tür bir ün?"

"Sigourney gibi insanların dikkat çektiği türden." Bu da ne demek oluyor?

"Aracı bir telefon görüşmesi ayarladı," diye devam etti, "Sigourney bana eski şirketinin peşine düştüğünü söyledi. Yüksek profilli bir iş için emekliye ayrılması konusunda kendisine baskı yaptıklarını ve kendisinin de bunu reddettiğini belirtti. Bana hedefin kim olduğunu söylemedi, bunu yüz yüze konuşacağımızı söyledi. Diatheke'nin ona karşı harekete geçeceğini düşünmüyordu."

hemen. Daha yüksek bir teklifle geri dönmelerini bekliyordu ve bunu da reddetmeyi planlıyordu."

"Belli ki yanıliyordu."

"Evet."

Yüksek sesle düşündüm. "Bu kadar yıl sonra emeklilikten çıkması için ısrar etmeleri, hedefin erişebildiği ama onların erişemediği biri." "Ya da izinin kendilerine ulaşmasını istemediler."

"Neden yapmayacağını söyledi mi?"

Alessandro yüzünü buruşturdu. "Onu öldürmezse kendisinin tehlikede olacağını söyledi. Eğer onu öldürürse, tüm ailesinin işi bitecekti. Bana öyle geldi ki, onu öldürmek istediğinden emin değildi.

İş tamamlayabilirdi. Bu kazananı olmayan bir durumdu. Öyle ya da böyle birileri ölecekti."

"Yani tehlikeli, yüksek profilli bir hedef. Erkek. Tanıdığı biri." Sigourney'nin dosyalarını tekrar incelememiz gerekecek.

"Onu korkutan biri," diye ekledi Alessandro.

"Diatheke'nin onun binalarına girmesine ve parayı almasına neden izin verdiğini anlamıyorum. Biliyorlardı ki onu öldüreceğim." Bu bir konuşma olmalıydı.

"İki ayrı şey. Parayı o kazandı ve eğer ona ödeme yapmazlarsa, başka kimse onlarla çalışmaz. Bu işte en büyük günah kazanılan parayı alıkoymaktır."

Sesinden tiksinti damlıyordu. "Onların bir sorunu yok. Bir ebeveyni çocuklarının önünde öldürmek ya da bir araba dolusu yardım çalışanını havaya uçurmak; ama paralarını alamazlarsa kendilerini kaybederler."

Kiralık bir katile göre, mesleğini çok küçümsüyordu. Ve *biz* demedi. *Onlar* dedi.

Yine de mantıklıydı. Bir suikastçıyı maaş çekinden mahrum bırakmak muhtemelen iyi bir fikir değildi.

"Çocuklarının tehlikede olacağını düşünmedi." "Normalde olmazlardı." Alessandro omuz silkti. "Profesyonel nezaket mi?" "Mesleki nezaket mi?" Sesimdeki şüpheliği.

"Böyle bir şey yok. Eğer bir suikastçıyı ortadan kaldırmamız gerekiyorsa ve işler kötüye giderse, kiralık katil olduğu gerçeğini ortaya çıkararak ateşi söndürürsünüz. Kimse katillere sempati beslemez. Ancak reşit olmayan biri öldürülürse, kamuoyunun tepkisini çekme riski artar ve olayın çözülmesi için baskı oluşur. Halle güvende olmalıydı."

"Bu onun büyüğü olmalı," dedim. Başka ne vardı ki? Halle satılamayacak ya da kontrol altına alınamayacak kadar tehlikeliydi.

Alessandro bakışlarımı karşıladı. "Bununla uğraştılar Ayrıntılı bir numara çünkü ona canlı ihtiyaçları var. Catalina, onu bulacağız. Sana söz veriyorum. Onu geri getireceğiz."

Her kelimesinde ciddiymiş gibi söyledi.

"Benimle aynı seviyede olduğun için teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerledim.

Benden önce geldi ve kapının çerçevesine yaslandı. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

"Yapılacak şeyler."

"Ya senden kalmanı isteseydim? Ya 'Gitme Catalina' deseydim? Sensiz çok yalnız kalacağım."

Eğer bunu gerçekten söylediyse ve ciddiyse, onunla birlikte bu odaya taşınabilirdim. "Gitmem gerek."

"Kal," dedi. "Katiller hakkında notlarımızı karşılaştırabiliriz. Eğlenceli olur."

Sesi beni içine çekti ve bir an için hangimizin siren olduğunu bilemedim.

"Hayır. Gitmem gerek." Bunu tekrarlamaya devam edersem, gerçekten inanabilirim. "Sigourney'nin dosyalarına bakmam ve akşam yemeği hazırlamam gerekiyor."

"Ya da dizüstü bilgisayarını buraya getirebilirsin. Çin yemeği sipariş edebilir ve kötü bir Amerikan şarabı içebiliriz."

Gözleri çok sıcak ve davetkârdı. Burada onunla kalmak çok kolay olurdu.

"Size komik hikâyeler anlatacağım," diye teklif etti.

Burada bir akşam geçirip onu neyin güldürdüğünü anlamak için her şeyimi verirdim. "Gitmem gerek."

Bana boyun eğmiş bir gülümseme verdi ve elini zarif bir şekilde sallayarak beni çıkmaya davet etti.

Gitmem gerekiyordu. Gideceğimi söyledim. Israr ettim. Kapıdan içeri girdim.

"Aklına başka bir şey gelirse," dedim.

"Nerede yaşadığını biliyorum."

Bana mesaj at diyecektim. Aniden aklıma gelen bir düşünce beni şimşek gibi çarptı. "Alessandro, son bir şey daha. Odamdan uzak dur."

"Hiç şansın yok," dedi bana.

Akşam yemeğini fırına koymayı bitirip Runa'yı bilgilendirmek için ofisime davet ettikten otuz saniye sonra Gölge ofisimin zeminini koklamaya ve daireler çizerek koşmaya başladı. Runa ve ben onu yakalayıp dışarı fırlamak zorunda kaldık.

Çimen azdı ve tek ağaç olan yolun karşısındaki devasa meşe, bir metre yüksekliğinde taş bir duvarla korunuyordu. Onu duvarın üzerinden atmam ve sonra da bir şekilde onu dışarı çıkarmak. Gölge'yi bir kovaya yüklediğimi ve bir iple meşenin köklerine indirdiğimi hayal ettim. Küçük hayalimde Gölge, yuvarlak ışıklısı sarı bir maden kaskı takıyordu.

Belli ki çok uzun süredir bilgisayara bakıyordum.

Shadow'u bunun yerine motor havuzunun arkasındaki alana götürdük. Büyükanne Frida sağ tarafa bir piknik masası kurmuştu ve oraya indik, küçük köpeği kaldırırma bıraktık ve cesaretlendirici seslerle "Tuvaletini yap!" diye koro halinde bağırdık.

Shadow bize baktı ve küçük siyah kuyruğunu salladı.

"Mutfakta her ne pişiyorsa harika kokuyor. Ne yiyoruz?" Runa sordu.

"Biberiyeli fırında patates, frenk soğanı yağı, lahana ve tahinli Brüksel lahanası salatası ile limonlu kavrulmuş tavuk akça ağaç sosu ve bir elma pithivier." Runa bana uzun uzun baktı.

"Stresli olduğumda yemek yaparım. Kulağa olduğundan daha karmaşık geliyor. Gerçekte, çoğunlukla bir şeyleri baharatlayıp fırın tepsisine koyup fırına atıyorum."

Küçük köpek uzaklaştı.

"PTVA nedir?"

"Milföy hamurundan yapılan bir Fransız turtası.

Geleneksel versiyonunda rom ve badem kullanılıyor ama kimse rom sevmiyor, bu yüzden ben elmalı yapıyorum."

Gölge etrafta koşturdu, periyodik olarak koklamak için durakladı

asfaltın rastgele bir noktasına işedi, dikkatlice düşündü ve sonra yoluna devam etti. Görünüşe göre, işemek için mükemmel bir yer seçmek hayati derecede önemliydi.

"Şu ana kadar neler yaptığımızı size anlatmam gerekiyor." I Onun için son birkaç günü özetledim; Diatheke, Celia, Benedict, Keystone, kovalamaca ve Alessandro'nun katılımı. Veritabanıyla ilgili bilgileri gizli tuttum. Büyük resimde bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordum.

İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bu benim işim." Ama evet, berbattı. "Halle'i bulamadığımız için üzgünüm. Ama şu ana kadar kanıtlar cinayeti değil, adam kaçırmayı işaret ediyor."

Profesyonel olarak elimizden gelen her şeyi yaptığımızı biliyordum. Kişisel olarak ise suçluluk duygusu beni boğuyordu. Nasıl olursa olsun

Kendimi birçok kez uyardım, Runa'yı arkadaşım olarak görüyordum. Bunu onun için düzeltmem gerekiyordu ve bu dava bir bataklık tuzağıydı. Tam yükseldiğimi düşünürken, daha da derine battım. Bu beni duvara çarptırıyordu.

"Peki bundan sonra nereye gideceğiz?" Runa sordu.

"Her şey sırayla. Şu anda bir suikast firmasının hedefindeyiz, yani saldırıya uğrayacağız. Bu bir 'eğer' değil, 'ne zaman'. Matilda'nın teyzesini aradım. Maalesef şehir dışında ama bir arkadaşının onu almaya geleceğini söyledi. Ragnar'ı onlarla göndermek ister misin?"

"Hayır." Duraksamadı bile. "Şu anda hatırladığı son şey uçaktan indiği ve o kadar sakin ki

sınırdaki ürkütücü. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama hafızası ve duyguları geri gelirse, onu istemiyorum. başka bir çatıya tırmanıyor. Ona destek olmak için orada olmalıyım."

"Tamam." Bu onun kararıydı. "Bir sonraki adım annenin hedefini belirlemek. Onun erkek ve güçlü olduğunu biliyoruz ve ölümü kargaşaya neden olur. Diatheke onun ölmesini istiyor ama bunun getireceği öfkeyi istemiyorlar."

Runa başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Annem sosyalleşmezdi.

Bazen haftalarca evden çıkmazdı."

"Annenizin sosyal takvimine baktım. Son on yıl yedeklenmiş. Teksas Meclisi hakkında ne biliyorsun?"

Runa içini çekti. "Herkesin bildiği gibi. Teksas'taki Evleri yöneten bir yasama organı. Her Evin bir oy hakkı vardır. Eğer bir Asil ya da Önemli iseniz oturumları izleme hakkına sahiptir ancak sadece belirlenen Meclis temsilcisi oy kullanabilir. Önemli bir şey olmadığı sürece çoğu insan oturumlara gitmez. Annem genellikle giderdi. Siyaset dünyasında neler olup bittiğini bilmek isterdi."

Başımı salladım. "Teksas Meclisi'nde iki ana siyasi grup var: Sivil Çoğunluk ve Vekilharçlar. Sivil Çoğunluk, Evlerin yeterince güce sahip olduğunu düşünüyor ve kendilerine saklamak istiyorlar. Vekilharçlar herkesi ve her şeyi yönetmek istiyor. Meclis her üç yılda bir Konuşmacı. Kazanan tarafa Altın Asa, kaybedene ise Gümüş Asa verilir. Dokuz yıl önce, Sivil Çoğunluk iktidardayken, anneniz Altın Personel."

Runa kaşlarını çatı. "Sanırım bunu hatırlıyorum. Çoğunlukla törensel değil mi? Her Meclis oturumunun başında ve sonunda asayı çıkarıp yere vururdu."

"Öyle. Ama bu aynı zamanda Meclis üyelerinin çoğuyla tanıştığı ve tüm önemli oyuncularını tanıdığı anlamına da geliyor."

Runa inledi. "Eyaletteki herhangi bir Meclis'in herhangi bir üyesi olabilir."

"Evet."

Meclis içindeki siyasi alt akımlar o kadar karmaşıktı ki bunları çözmek için bir süper bilgisayar gerekirdi. Sigourney'nin ofiste birlikte çalıştığı herkesi not ettim, Eski Meclis Başkanı Linus Duncan'dan başlayarak. Linus telefonuma cevap verirdi. Meclisimizin kuruluşuna tanıklık etmişti. Bana bir şey söyleyip söylemeyeceği tamamen farklı bir soruydu.

Gölge'nin etrafta dolaşmasını izledik. Arabella hâlâ ortalıkta yoktu ve endişe içimi kemiriyordu. Kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilirdi ama Diatheke'nin katil listesi hiç de küçümsenecek bir şey değildi.

"Erkek kardeşim duygusal bir zombi, kız kardeşim kayıp ve annemin kiralık katil olduğunu öğrendim." Runa iç çekti.

"Özür dilerim."

"Şüphelenmiştim. Hesaplar tutmuyordu. Adli tıp işinden faturalarımızı karşılayacak kadar kazanmıyordu. Yani, okul harcımı bile ödemezdi. Benden banka hesaplarını incelememi istediğinde

On iki yıl önce kayıtlarının başlangıcında. Ne buldum biliyor musun? Danışmanlık işi için büyük depozitolar. Yüz bin, iki yüz bin. Bir tanesi yarım milyonluktaki. Yarım milyon, Catalina."

"Yüksek riskli bir hedef olmalı."

"En azından işinde iyiydi, değil mi?" Runa kısa bir kahkaha attı. "Danışmanlık ücretleri birbiri ardına geldi ve sekiz yıl önce her şey durdu. Bu tam da bana bizimle daha fazla zaman geçirmek istediğini söylediği zamana denk geliyordu. 'Danışmanlığı' bırakmış olmalı."

"Özür dilerim," dedim ona tekrar.

"Ona hiçbir soru sormıyorum. "Bunu nasıl yaparsın?" ya da "Aklından ne geçiyordu?" diyemiyorum. Bu yüzden dün evime gittim. Külle konuştum ve sonra ağladım. Belki de kaybediyorum."

"Hayır," dedim. "Kendini gayet iyi toparlıyorsun. Benim yapabileceğimden daha iyi."

Runa başını salladı. "Flash bellekteki dosyalara baktım. Onun sadece kötü insanları öldüren bir tür Robin Hood olabileceğini düşündüm. Ama öyle değilmiş. Öldürmesi için kim para verdiyse onu öldürmüştü."

Gerçek dünyada hırsızlar arasında onur yoktu ve Robin Hood suikastçıları da yoktu.

Bana döndü. "Ragnar asla öğrenemez. O anlayamaz. Bunu biraz mantıklı bulabilirim. Borç içindeydik, evi kaybetmek üzereydik.

Aç. Bunu onaylamıyorum ama annemin tek bildiği nasıl anne, eş ve mükemmel bir zehirleyici olunacığıydı. O bir inanılmaz bir suikastçı. O flash bellekteki şeylerin yarısını nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Yani, bununla başa çıkacağım. Başka şansım yok. Ama kardeşime asla söylenmemeli. Bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedim.

Shadow çömeldi ve rastgele bir noktaya işedi.

Ellerimi çırttım ve tiz bir sesle "Aferin kızıma, aferin kızıma" diye mırıldandım.

Runa ısıklık çaldı ve "woo" sesleri çıkardı.

Gölge arka ayaklarını tekmeleyerek kaldırımı aşındırmaya çalıştı ve kasılarak uzaklaştı.

"Alessandro hakkında," dedi Runa. "Onunla çalışma kararını seninle konuşmadan vermemeliydim. Oradaydı ve bana sordu, ben de dürüstçe cevap verdim. Beyin nişanlı değildi."

"Bunun için endişelenmeyin. Sadece ondan daha fazla bilgi almaya çalışıyordum. Annen onu suikastçısını öldürmesi için tuttu. Onları yok edene kadar gitmeyecek, bu yüzden ya birlikte çalışabiliriz ya da öngörülemeyen sonuçlarla birbirimize çarpmaya devam edebiliriz."

Runa kaşlarını kaldırdı. "Ona birazcık da olsa çarpmak istemediğine emin misin?"

Ona ölüm bakışı attım. "Hayır. Alessandro'nun caddenin karşısında kaldığını öğrendim."

arabasının camını söktükten sonra yatak odama girdim ve onu yatağımın üzerinde erotik bir poster gibi poz verirken buldum."

"Yatağınızda poz mu veriyordu? Çıplak mıydı?"

"Hayır." *Keşke.* "Ama komodinin üzerine bıraktığım resmi tutuyordu."

Runa kaşlarını çattı. "Bekle, resim mi? Pembe, parıltılı kalp resmi mi?"

Başımı salladım. "Evet. İşte bu. Onu odama götürdüm. Şimdi de çocukluk aşkımı biliyor ve benimle alay ediyor."

"Lanet olsun," dedi Runa.

"Siktir" demek daha doğru olur.

"İyi tarafından bak," dedi Runa. "Eğer çizgiyi aşarsa, onu zehirleyebilirim, böylece kan her iki uçtan da aynı anda ve sürekli olarak akar."

"Teşekkür ederim, sanırım."

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın." Runa'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Annem ölmüşken ve kız kardeşim kayıpken şaka yapıyorum. Belki biraz öyleyim ve tek başıma olsaydım her şey farklı olabilirdi. Ama kardeşim var. Çıldırmamak için elimden geleni yapıyorum. Olumlu ve umutlu olmaya çalışıyorum ve her şey yoluna girecekmiş gibi davranıyorum. Ama hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyorum ve bazen kendi kendime bağırarak istiyorum. boğuk."

Ona sarıldım. "Runa, bana ya da kimseye bir açıklama ya da özür borçlu değilsin. İkinizin de başına korkunç şeyler geldi ve bunları atlatmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın. Eğer çırlıçıplak soyunup sokakta havaya simler saçarak dans etmek istersen, kimse gözünü kırpmaz. Bu sizin kederiniz. Size ait."

Gözlerini sildi.

Rogan'ın karargahının kapısı açıldı ve Bug içeri girdi. sokak lambasının ışığında. Temiz bir haki tişört ve bir çift koyu renk pantolon giymişti. Yüzü temizdi ve saçları nemli ve fırçalanmış.

Runa'ya, "Bu benim içeri girmem için bir işaret," dedim. "Bu Bug, Rogan'ın sana bahsettiğim gözetleme elemanı. Yabancılarla arası pek iyi değildir."

"Ani bir hareket yok mu?"

"Hayır, ani hareketlerle bir sorunu yok. Sadece ondan küçük konuşmalar yapmasını beklemeyin."

Runa haklıydı. Limonlu kızarmış tavuk harika kokuyordu.

Arabella hariç tüm aile akşam yemeği için toplanmıştı. Sonunda telefonunu şarj etmiş ve yedi mesajıma "Ben iyiyim, külotunu çıkarma" diye cevap vermişti. I Dört harfli kelimelerle dolu anlamlı bir cevap yazdı, ona gönderdi ve bir daha haber alamadı.

Masa doluydu. Annem ve büyükanne sessizce konuşuyorlardı; Runa tavukla göz göze geliyordu; Bern ve Bug alçak sesle sohbet ediyorlardı. Matilda ekmekleri çıkardı. ve bir sepete yerleştirdi. Ragnar çatal, bıçak ve peçeteleri dağıtmak için gönüllü oldu. Normal bir Baylor yemeği.

Fırın eldiveni takan Leon, patates dolu devasa kızartma tepsisini fırından çıkardı ve ben patatesleri güzel beyaz bir tabağa koyarken onu tuttu.

"Büyükanne, Penelope Teyze, ben ve Bern, Bug, Runa ve Ragnar, Matilda ve sen," dedi Leon. "Dokuz kişi ama on tabak. Fazladan tabak kimin için?"

"Akşam yemeğinde bir misafirimiz olabilir." Salata sosunu masaya koydum.

"Kim gibi?" Tavayı ocağın üzerine koydu ve fırın eldivenlerini çıkardı.

Cevap vermek için ağzımı açtım. Kapı zili çaldı ve tüm cep telefonlarımızda yankılandı. Leon telefonuna dokundu. Gözleri öfkeyle parladı. "Şaka yapıyor olmalısın. Ben."

Kapıyı açmaya gittim.

Saldırı ekibini öldüren ve sonra beni kendi odamda takip eden buz gibi suikastçı gitmişti. Onun yerine, elinde bir şişe şarap taşıyan Instagram Alessandro kapıda duruyordu. Kusursuz bir şekilde dikilmiş kahverengi bir pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, üst iki düğmesi kaslı boynunu gösterecek kadar açık, çivit mavisi bir elbise gömleği giymişti. Botları deri, bilek hizasındaydı, ve pahalı, kıyafetiyle uyumluydu. Önce taranmış sonra ustaca karıştırılmış saçları yüzünü çerçeveliyordu. Tıraş olmuştu ve

Yüz hatlarının erkeksi mükemmelliği tam olarak sergileniyordu; elmacık kemiklerinin keskin açılı, çenesinin güçlü, temiz çizgisi, şehvetli ağzı ...

Beynim yine o şeyi yaptı, mantık yürütme ve tam cümleler kurma yeteneğimi kaybettiğim şeyi.

Bir şey söyle. Akıllıca bir şey.

Bakışlarımız birleşti. Gözleri hâlâ aynıydı; hesapçı, acı bakla gibi ve içinden gelen kehribar büyüyle ısınmıştı.

"Geç kaldın," dedim ona. İşte bu! Harika. Bir şey söyledim ve anlamlıydı. Bir öznesi ve fiili vardı ve ikisi bir aradaydı. Catalina Baylor bir, Instagram Alessandro kocaman bir sıfır.

"Güzellik zaman alır."

"Oh, kendine gel." Kenara çekildim. O da adımını attı. *"Permesso."*

Neredeyse *Avanti* diye cevap verecektim ama kendimi tuttum. Ne kadar İtalyanca anladığımı bilmesine gerek yoktu. Onun yerine, ben

Kapıyı arkasından kilitledi ve evin derinliklerine doğru yürüdük, ofisten geçtik, koridordan geçtik ve mutfağa girdik.

Henüz kimse yemeğe başlamamıştı, ancak insanlar tabakları dağıtıyor ve tabaklarını düzeltiyorlardı. Alessandro'yu gördüler.

Her şey durdu.

Onlara gülümsedi, göz kamaştırıcı, büyüleyici bir gülümseme, sıcak, mutlu ve biraz da utangaç. Bir gülümsemenin binlerce gemiyi denize indirebileceğini söylediklerinde, hayal ettikleri gülümseme buydu.

Büyükanne Frida salata kâsesini bıraktı, telefonunu kaldırdı ve bir fotoğraf çekti.

"Masada telefon yasak," dedi annem otomatik pilotta, bakışları Alessandro'ya sabitlenmişti.

"Bu atışı kaçırmayacağım Penelope."

"*Buonasera*," diye mırıldandı Alessandro. "Beni yemeğe davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Uzun zamandır ev yapımı bir yemek yememiştim. haftalar."

Bir saat önce onunla konuştuğumda, sadece bir aksan izi. Şimdi sesi Fellini filminden kırmızı halıya fırlamış gibi çıkıyordu.

Bern kollarını kavuşturdu. Leon kaşlarını çatı. Bug tüm iğneleri havada şaşkın bir kirpi gibi görünüyordu.

Alessandro fark etmemiş gibi yaptı ve şarap şişesini Leon'a uzattı.

Leon dişlerini göstererek aldı. "O pis ellerini kuzenimden uzak tut."

Alessandro tekrar gülümsedi, yüzü dingindi, sanki Leon az önce ona şarap seçimi konusunda iltifat etmişti. "Lütfen beni bağışlayın, yerel mağazalardaki seçenekler oldukça sınırlı, ama iyi bir Grenache çeşidi bulabildim."

"O şarabı alıp götürebilirsin-" Leon başladı. "Leon," dedi annem.

Çenesini kapattı ve şarap kadehlerini almaya gitti. "Şarap için teşekkür ederim," dedi annem. "Lütfen bize katılın."

Alessandro sandalyeme doğru ilerledi ve bana doğru uzattı.

Runa dirseğine yaslanmış, belli ki gösterinin tadını çıkarıyordu.

Sandalyeyi kapıp ona vurmak söz konusu bile olamazdı. Oturdum ve benim için masaya yaklaştırmasına izin verdim.

Büyükannem bir fotoğraf daha çekerken bir telefon parladı. Dişlerimi sıktım ve dümdüz önüme baktım.

Yemekleri elden ele dolaştırdık.

"Çok güzelsiniz," diye gözlemledi Matilda. "Siz bir prens misiniz?" "Hayır," dedi ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Sadece bir Conte. Bir kont."

"Lanet olsun," dedi Frida Nine.

Sessiz bir gümbürtü duyuldu. Annem bardağını biraz zorlayarak yere bırakmıştı.

Kısa bir süre için, herkes yemeğe gömülürken kimse konuşmadı.

Alessandro a kurtlar gibi yedi. Davranışları kusursuzdu, ama yemek tabağında kayboldu.

şaşırtıcı bir hızla. Hepsini bitirdi ve ikinci kez yemek istedi.

"ok lezzetli," dedi Ragnar bir ağız dolusu yemeğin etrafında. "Tavuk *ottimo*," dedi Alessandro, yemeğime bakarak.

Anne. "*La cena migliore che abbia mai mangiato.*

Kesinlikle harika. Bunu ölene kadar her gün yiyebilirim."

Tavuk "ok lezzetliydi" ve "şimdiye kadar yediği en iyi akşam yemeğiydi". Hadi canım. Çok da İtalyanca. Cazibesini konuşturuyordu. Oh, bana bakın, ben Alessandro, çok yakışıklı, çok zarif, böyle bir iyi İngilizce konuşamadığım ve anadilime ulaşmak zorunda olduğum için dezavantajlıyım. Muhtemelen benden daha iyi bir İngilizce kelime dağarcığına sahipti. Ugh.

"Ben pişirmedim," dedi annem. "Catalina yaptı." Alessandro dondu kaldı.

Ha! Bunu beklemiyordun, değil mi?

"Bu bir şey değil," dedi Runa. "Sadece onun pithivier'ini tadana kadar bekle. Uğruna lnecek bir şey."

Ona ters ters baktım. Bana saf bir masumiyetle baktı ve yemeğine geri döndü.

Alessandro boğulma şüphesi uyandıran kısa bir öksürük çıkardı. "Bir pithivier mi var?"

"Evet," dedim.

atalını yere bıraktı ve yüzünü bana döndü, ifadesi büyülenmiş gibiydi.

Yüzün kızarmasın, yüzün kızarmasın.

Alessandro ağzını açtı. "Evlen benimle."

Bern, Leon'a "Evet derse vur onu," dedi, yüzü tamamen ciddiydi. "Bize sonra teşekkür edecek."

Bug oturduğu yerde kıpırdandı. "Catalina, bu pislikle evlenme. Denizde daha iyi kuşlar var." O döndü

"Fransızcam için özür dilerim." dedi.

Matilda öne doğru eğildi, Alessandro'ya baktı, sonra bana baktı. "Çocuklarınız çok çekici olurdu."

Alessandro Matilda'ya göz kırptı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Runa elleriyle yüzünü kapattı ve inleme sesleri çıkardı.

Tamam, hayır. Bunu en başından engellemeliydim.

"Matilda, bir koca seçmek sadece bir eş seçmekten daha karmaşıktır.

çekici bir eş. Akıllı ve nazik olmalı ve iyi bir insan olmalı."

Alessandro bana baktı. Gözlerindeki keskin ateş parladı ve kimse fark etmeden kayboldu.

Runa'nın telefonu çaldı. Ellerini yüzünden çekti ve anneme baktı.

Annem iç çekti. "Devam et."

Runa telefonu açtı ve kaşlarını çatı. "Bay Moody?"

Sigourney Etterson'ın mali danışmanı.

Masa tamamen sessizliğe gömüldü. Bern hiç yoktan bir tablet çıkardı ve kayda ayarladı.

"Yani hemen şimdi ofisinize gelmemi mi istiyorsunuz?"

Runa sordu ve telefonu bize doğru uzattı.

"Evet," dedi uzak bir erkek sesi. "Acil bir durum var."

"Acil olduğunu anlıyorum Bay Moody. Ben sadece Nedenini anlıyorum. Annem öleli dört gün oldu, ve mirasın vasisi benim. Neden şimdi sizi şahsen görmek zorundayım?"

"Bunu telefonda konuşamam."

"Evet, ama saat neredeyse yedi, hava karanlık ve ofisiniz şehrin öbür ucunda. Onun yerine buraya gelebilir misiniz?"

"Size göstermem gereken belgeler var. Hassas nitelikteler ve ofisimden ayrılamazlar."

"Belgeleri neden yarın göremiyorum?"

Sesi öfkeye dönüştü. "Annenizin mirasından bir kuruş görmek istiyorsanız, bir an önce buraya gelmeniz gerekiyor. Yarın çok geç olabilir."

Arama kesildi. Runa telefonu yere bıraktı. "Kapattı." Bern tableti bize doğru çevirdi. Üzerinde beyaz, koyu renkli bir saçlı, orta yaşlı bir adam kameraya gülümsedi. Annemin "takım elbiseli iyi çocuk" dediği tiplerdendi. Lisedeyken futbola aşık bir şekilde yakışıklı olabilirdi, ancak zaman, hoşgörölü diyet ve para

Yüz hatlarını yumuşatmış ve kalınlaştırmıştı. İşe giderken takım elbise giyiyor, pahalı bir araba kullanıyor ve pratik yapıyormuş gibi görünüyordu.

Müşterileri paralarından daha etkili bir şekilde ayırmak için aynada güvenilir gülümsemeler.

"Dennis George Moody II," diye duyurdu Bern. "Elli yaşında, iki kez evlenmiş, ilk evliliğinden yetişkin bir oğlu, ikincisinden iki çocuğu var. Baylor'dan MBA derecesi. FINRA'dan, paketlenmiş menkul kıymet satışına ek olarak hisse senedi, tahvil, opsiyon ve vadeli işlem satmasını sağlayan Seri 7 lisansı.

Hiç iflas ilan etmemiş. Üniversitede bir kez alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış,

O zamandan beri bir şey yok. Karısı emlak satıyor. İyi bir kredi puanı ve dörtte üçü ödenmiş iki milyon dolarlık bir evi var."

"Vay canına," dedi Ragnar. "Bunların hepsini üç dakika içinde mi buldun?"

"Hayır," dedi Bern ona. "Catalina Moody'nin geçmişini araştırdı çünkü annenin mali belgelerinde adı geçiyor. Az önce dosyayı çıkardım."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" Runa'ya sordum.

Runa omuz silkti. "Onu bir ya da iki kez Noel partilerinde görmüştüm."

Ragnar, "Piyasadaki yavaşlama ve durgunluk karşısında annemin portföyünü yeniden düzenlemesine yardımcı oluyordu," dedi. "Dört yıldır bizim mali danışmanımız. Ekonomi dersi kompozisyonum için onunla röportaj yapmıştım. Kendisi herhangi bir

Ev ve kendi kendini yetiştirmiş bir adam olmaktan gurur duyuyor, kendi sözleri." "Yani aile dostumuz değil mi?" Annem sordu.

"Hayır," dedi Ragnar. "Annem onunla yakın çalışıyordu

ama ona aile dostu diyemem."

"Bu bir tuzak," diye açıkladı Runa.

Leon gözlerini devirdi. "Elbette bu bir tuzak Amiral Ackbar. Asıl soru şu: Onlar için gönüllü olarak mı çalışıyor yoksa kafasına silah mı dayamışlar?"

Büyükanne Frida burnunu kırıştırdı. "O bir para adamı. Burnunun dibinde bir çek salladılar ve o da takip etti."

"Benim bu kadar saf olduğumu düşündüklerine inanamıyorum," dedi Runa.

"Saf değil," dedi Bernard. "Dürtüsel ve paniğe yatkın."

Ona ölümcül bir kırgınlıkla baktı. Kuzenim metanetini korudu.

"Panik mi?" Runa, normalde "*Benim kim olduğumu biliyor musun?*" diye soran bir ses tonuyla sordu.

Leon, "Conway'i sen zehirledin," diye işaret etti.

"Aman Tanrım! Bir adamı zehirledim ve şimdi tüm Houston benim öfkeli bir aptal olduğumu düşünüyor."

"Bekle," dedi Ragnar. "Birini mi zehirledin?" "Bu uzun bir hikâye, sana sonra anlatırım."

Runa'nın depodan ayrılmasını istiyorlardı, bu da onun burada kalması gerektiği anlamına geliyordu. Ama Moody kendini mükemmel bir ipucu olarak belirledi. Bir şey biliyordu ve bunu benimle paylaşmasını istedim. Arabella'nın gitmemiş olmasını diledim. En güvenli yapılacak şey Heart buraya gelene kadar beklemektir ama bildiğimiz kadarıyla Diatheke'den biri Moody'nin kafasına silah dayamıştı ve eğer gecikirsek biz oraya varana kadar o bir ceset olacaktı.

"Anahtarlarına ihtiyacım var," dedim Runa'ya. "Senin arabayı kullanırsam her şey daha kolay olacak."

"Ben de seninle geliyorum. Benimle konuşmak istedi."

Leon çatalıyla tabağına vurdu ve ellerini bir orkestra şefi gibi kaldırdı. "Üç, iki, bir ..."

"Hayır," diye hepimiz bir ağızdan söyledik.

Alessandro'ya bir göz attım. Teslim olmuş bir ifadeyle sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Bu işin nereye varacağını biliyordu ve bizim oraya varmamızı bekliyordu. Beni yakaladı.

baktı ve hafifçe başını salladı. Moody olayına dahil olmak istiyordu ve ben de oraya desteksiz gidersem aptallık etmiş olurum.

Leon, "Temel kural, kötü adamların senden yapmanı istediği şeyin tersini yapmandır," dedi. "Moody'nin ofisine gitmeni istiyorlar, bu yüzden burada kalmalısın."

"Leon haklı," dedim. "Eğer seni öldürmek isteseydim, seni deponun dışına çekmeye çalışırdım. Ve sonra, hilemin başarısız olduğunu anladığımda, depoya olabildiğince sert bir şekilde saldırırdım. Hepimiz için en ihtiyatlı şey Burada kal. Ama birileri ya onu kurtarmalı ya da o telefon görüşmesini yapması için onu kimin ikna ettiği gibi çok önemli bazı sorular sormalı. Arabella gitti, bu yüzden Çavuş Heart ve adamları gelene kadar ki bu da birkaç saat içinde olacak. O zamana kadar sen ve Leon bizim en iyi savunmamızsınız."

"Affedersiniz?" Büyükanne Frida dedi ki.

"Sen, Leon, Büyükanne Frida, Bern, annem ve Matilda en iyi savunmalarımızsınız. Kimseyi dışarıda bıraktım mı?"

Ragnar elini kaldırdı.

"Zeus'a talimat vereceğim," diye söz verdi Matilda. "Yakın mesafe savunmasında mükemmeldir."

Alessandro boğazını temizledi. *Evet, biliyorum, biliyorum.*

Doğruca Runa'ya baktım. "Ben Moody'nin ofisine gidiyorum ve senin burada kalıp çocukları korumanı istiyorum. Lütfen bana anahtarlarını ver."

Runa cebini karıştırdı ve bana kiralık anahtarlığı fırlattı.

Bölüm 10

Mutfakta, ailemin yanında cesur olmak kolaydı. Ama arka kapıya geldiğimde, bütün Cesaretimiz buharlaşmıştı. İnsanların bizi öldürmeye çalışacağı bir yere gitmek üzereydik. Biz yokken, depo büyük olasılıkla saldırıya uğrayacaktı ve Arabella onu savunmak için burada değildi. Ailemin kaleyi koruyabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ama kız kardeşimin varlığı hızlı bir zaferi garantiledi.

Ofisime girdim ve askılıktan eski püskü bir trençkot aldım. Ellerim titriyordu.

Bu çok saçmaydı.

İhtiyacım olan şeyleri toplamak için ofiste dolaştım. Bir bakalım; tebeşir, Beretta için yedek şarjör, telefon, anahtarlar, neyi unutuyordum? Kılıç kılıfını. Yine gladyüsü alacaktım. En çok çok yönlülüğü o sunuyordu. Kılıfı dolaptan çıkardım. Onunla araba kullanmak baş belası olacaktı, bu yüzden oraya vardıktan sonra takacaktım.

Alessandro kapının çerçevesine yaslandı ve beni izledi. "Tam senlik." Ofise zarif bir el hareketi yaptı.

Çok mu ben? Kim olduğumu bile bilmiyordu. "Nasıl yani?"

"Düzenli ve iş gibi." Bunu sanki bir Kınama.

"Burası bir iş ofisi. Düzenli ve iş gibi olması gerekiyor. Ben burada çalışıyorum."

Ofise girdi, monitörümün arkasına uzandı, ve parmağını masanın yüzeyinde gezdirdi. "Toz yok." "Bu iyi bir şey," dedim ona. "Toz kötüdür bilgisayarlar ve insanlar."

"Hiç ortalığı dağıtmayı denedin mi, Catalina?"

"Ben dağınıklık yapmam, temizlerim." Ve şimdi sinirli bir polis dizisindeki kaçak bir dedektif gibi konuşuyordum.

Alessandro ürperdi. "Ooh, çok sert."

Onu görmezden geldim. Ya bunu yapacaktım ya da bir şey fırlatacaktım ve polis şefi bir dahaki sefere rozetimi alacağımı söyledi.

Onu ittim ve arabama doğru yürüdüm. O da beni takip etti. Onu arkamda göremiyordum ama ne kadar

Bizi ayıran bir boşluk vardı. Bazen Matilda ve ben Zeus'u Houston'ın kenarındaki teyzesinin arazisine, ormandaki patikalarda yürümeye götürürdük. Onu arabadan indirdiğimiz anda Zeus çalıllıkların arasında erirdi. O sırada bizi takip ederdi.

Görünmez ama her zaman orada olan, ormanda bir hayalet gibi süzülen ve bizi izleyen tehlikeli bir yırtıcı varlık olan patikayı takip ettik. Alessandro arkamdayken yürümek de aynen böyleydi.

Gladyüsümü aldım ve kılıfına yerleştirdim. Sırada kılıf vardı. Onu Moody'den saklamaya gerek duymadım. I Beretta'yı kılıfına yerleştirdim, arabamı kilitledim ve Runa'nın Nissan'ına gittim.

Alessandro elini uzattı. "Anahtarlar."

Yüzümü ona döndüm, kilitleri anahtarla açtım ve ceketimi ve kılıcımı arka koltuktaki kınına koydum.

"Catalina."

Sürücü koltuğuna geçtim ve kapıyı kapattım.

Alessandro camıma vurdu. Arabayla uzaklaşabilirdim ama o zaman Moody'nin ofisine tek başıma gitmek zorunda kalacaktım. Beni arabasıyla takip edemezdi. Oh, oh, bu iyiydi.

Camı indirdim. "Jeep'inle takip edersin diye düşünmüştüm."
Alessandro sağ kolunu arabanın üstüne dayadı ve öne doğru eğildi, böylece yüzlerimiz birbirine yakındı. Yoldan çekilme dürtüsü beni yakaladı.

"Anlıyorum," dedi. "Senin için bir gösteri yapmak zorundaydın
Aile. Ama artık sadece biz varız. Seni bir kafeye bırakacağım, Moody'yi görmeye gideceğim ve dönüşte seni alacağım."

Kim olduğunu sanıyordu ki? "İnanılmaz."

"Anahtarları bana ver," dedi.

"İki seçeneğin var. Ya yolcu koltuğuna oturursun ya da ben arabayı sürerken orada aptal aptal bakarsın." I camı açtı ve arabayı çalıştırdı.

Hareket etmedi. Parmaklarımı sallayarak ona el salladım, arabayı geri vitese taktım ve ayağımı yerden kestim. Fren. Nissan biraz yuvarlandı. Ayaklarını kurtarmak için geri adım attı.

Arabanın bir adım daha geri gitmesine izin verdim.

Çıplak elleriyle Nissan'ın kapısını söküp beni içinden çıkarmak ister gibiydi.

Bir ayak daha. Son şansın, Alessandro. Oraya onsuz gitmeyi gerçekten istemiyordum. Bunu düşünmek bile içimi soğutuyordu. Ama bana başka seçenek bırakmazsa yapardım.

Alessandro ön tarafın etrafında dönerek yolcu tarafına geçti.

Kapının kilidini açtım. Arabaya bindi ve birden yeterli hava kalmadı. Hepsini çaldı, arabayı tehditle doyurdu. Dalga dalga yayıldı.

Telefonumu çıkardım ve onun bir fotoğrafını çektim.

Benimkini. Bana dik dik baktı, gözleri turuncu alevlerle doluydu.

"Özel koleksiyonum için," dedim ona. "Emniyet kemeri lütfen."

Moody işini, batıda Villages'ın milyonlarca dolarlık malikaneleri ile doğuda Tanglewood'un daha az lüks ama

yine de müreffeh mahalleleri arasında sıkışmış olan Bering Drive'daki bir ofis binasından yürütüyordu. O zamanlar

Houston için trafik iyiydi ve Bering'e giden sekiz millik yol sadece yirmi dakika sürdü.

Sağa döndüm ve caddede ilerlemeye devam ettim. Neredeyse varmıştık.

Alessandro emniyet kemerini bağladığından beri tek kelime etmemişti.

Başka bir zaman olsa, Alessandro ile arabada yirmi dakika geçirme ihtimali beni taşlaştırırdı. Aracı doldurmuştu, varlığı fiziksel varlığından çok daha büyüktü. Vücudu ve büyüğü derisinin hemen üzerinde kaynıyordu. Onu hissettim, saldırmaya hazır uçucu bir güç. Onun soluk kokusu

Şampuan ya da sabun, bitkisel ve hafif baharatlı, etrafımda kıvrılmış, baştan çıkarıcı ve dikkat dağıtıcı. Arabada sadece ben ve o vardık, gece dumanlı bir kadife gibi etrafımızı sarıyordu.

Kılıcımın bir insanın boğazını kesmenin anıları kafamın içinde dönüp durmasaydı, şok edici derecede samimi olabilirdi. Kendimi defalarca öldürürken gördüm, kanın kokusunu aldım, birinin ağzını sıkı parmaklarımın arasından çıkan boğuk nefesi duydum. Biz Alessandro'nun çekici ve zeki olacağı ve ben şarabımı içerken beni güldüreceği akşam yemeğine gidiyorduk. Korkunç şeyler yapacaktık.

Alessandro uzandı ve sağ elime dokundu. Elimi direksiyondan çektim, Nissan sağa kırdı ve kaldırıma atlamadan hemen önce onu yakaladım. Ona ters ters baktım. Biraz korkmuş gibi görünmüş olmalıyım, çünkü gözlerini devirdi.

"Kahve dükkanı teklifi hâlâ masada." "O da neydi öyle?"

"Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordun ki parmakların kırılacak sandım."

"Değildim." Evet, öyleydin. Ellerim acıyordu.

"Ben bu işte iyiyim. Yaralanmana izin vermeyeceğim. İhtiyacımız olanı alacağız, eve gideceğiz ve ben de o efsanevi pithivier'in tadına bakacağım."

Bana söz verildi. Tatlı yiyeceğiz, kahve içeceğiz, her şey güzel olacak. Orada ölmeyeceksin."

"Korktuğum şey bu değildi."

"Ölmekten korkmuyor musun?"

"Korkuyorum. Ve incinmekten korkuyorum. Ama oradan çıkmak için ne yapmam gerektiğinden daha çok korkuyorum."

Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Her zaman arabada kalabilirsin," diye teklif etti, sesi baştan çıkarıcıydı, sanki beni pahalı bir çikolatayla baştan çıkarmaya çalışıyordu. "Ya da içeri gelip beni çalışırken izleyebilir ve ne kadar iyi olduğumu söyleyebilirsiniz. Pohpohlanmaya çok yatkınım."

"Duyarlı değil, Alessandro. Daha çok bağımlı, bağımlısı, sadece onun için yaşayan."

Arabayı ağaçların gölgelediği neredeyse ıssız bir otoparka çektim. On iki katlı ofis binası otoparkın üzerinde yükseliyordu, büyük siyah pencereleri karanlıktı. Sadece lobi aydınlatılmıştı, geceyi geri püskürtmeye çalışan sıcak bir elektrik ışığı cenneti.

"Çok yargılayıcı," dedi Alessandro. Sesi hafifti, ağzı sırtıyordu ama mizah gözlerine ulaşmıyordu. Sert ve keskindiler. "Önce aileme benim kötü bir insan olduğumu söyledin, şimdi de beni kibirle suçluyorsun."

"Bir fikrim var. Neden ben içeri girmiyorum ve sen de burada arabada oturup güzel görünmüyorsun?"

Dramatik bir iç geçirdi. "Ama bana hayranlık duyacak kimse olmadan saatlerce tek başıma ne yapabilirim ki?"

"Selfie çekmek, rastgele insanları öldürmek, rastgele insanları öldürürken selfie çekmek?"

"Bu yüzden mi benim iyi bir insan olmadığımı düşünüyorsun?"

"Hayır, pek çok insan selfie çeker. Sadece siz bunu çoğundan daha fazla yapıyorsunuz."

Önümüzde beliren binaya baktım. Arabadan inmek zorundaydım.

Alessandro döndü, eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Catalina."

Adımı söyleme şeklinden gerçekten nefret ediyordum.

Düşüncelerimin sürekli yoğun uğultusunu bir bıçak gibi kesiyordu. Asla yapamazdım

Çünkü o zaman sırf benimle uğraşmak için rastgele konuşmaların ortasında adımları mırıldanırdı. "Oraya girmek zorunda değilsin. Ben arabadan çıktıktan sonra, uzaklaşın. Hiçbir yere park etme, devam et. İş bitince seni ararım."

Kapımı açtım ve arabadan indim. Soğuk gece havası beni ısırdı. Titredim, kılıç kılıfımı aldım, kemerini taktım ve trençkotumu giydim. Silahların ağırlığı içerisi rahatlatıcı ve tanıdıktı, eski bir dostla sarılmak gibiydi. Binaya doğru ilerlemeye başladım.

Bana yetişti. "Neden bu kadar inatçısın?" "Buradayım çünkü bir kız kayıp. Biri onu öldürdü. annemi korkunç bir şekilde öldürdü ve gecenin bir yarısı yatağından aldı. Bu yanlış ve ben bunu düzelteceğim. Ne kadar düzeltilebilirse. Bu benim işim, Alessandro."

"Güzel," dedi.

Yaklaştığımızda kapılar açıldı. Kavernöz lobi boştu, gri ve krem rengi modern duvarlar iki kat yüksekliğinde yükseliyordu. Grinin uyumlu bir tonu olan cilalı beton zemin, ince tellerle tavandan sarkıtılmış cam denizanası gibi yüzen beyaz oval ışık kümesini yansıtıyordu. Şurada Karşı duvarda, üst katlara erişim sağlayan bir asansör sırası vardı.

Otoparkın kasvetinden sonra, cilalı zemini ve parlak aydınlatma armatürleriyle aydınlık, devasa bir alana girmek, karanlık bir geçitten güneşle ıslanmış bir arenaya adım atmak gibiydi. Adımlarımızın sesi yankılar gönderdi yüksek duvarlara doğru koşuşturuyorlardı. Hayalimde, bir dövüşün başlamasına kadar kalp atışlarını sayan bir davulun vuruşuna dönüştüler. Omuzlarımın arasındaki boşluk kaşınıyordu, bir mermi bekliyordum. Diğer dövüşçüleri göremiyordum ama beklediklerini biliyordum.

Boş resepsiyon bankosunu geçtik ve girişin karşısındaki duvara, asansör sırasına doğru yürüdük. Sağ tarafımızdaki küçük bekleme alanında ultramodern gri koltuklar ve içinde çeşitli dergiler bulunan bir sehpa vardı,

parlak örtüleri ahşap üzerinde dalgalanıyordu. Sol tarafta dar bir koridor, biri çıkış diğeri merdiven olarak işaretlenmiş iki kapıya açılıyordu.

Asansörlerin yanına asılmış rehberi kontrol ettim. Moody'nin ofisi ikinci kattaydı. Asansör bir tuzak olabilir. Tek yapmaları gereken katlar arasında durdurmaktı ve biz de kolay hedef olurduk.

"Merdivenler," dedi
Alessandro. Başımı
salladım.

Sola, koridora döndük. Sona geldiğimizde, Alessandro çıkış kapısının metal çubuğuna yaslandı. Kimildamadı. Kilitliydi. Tek giriş, tek çıkış. Daha iyi ve daha iyi.

Merdivenlere açılan kapıyı denedim. Açıldı ve beton bir merdiven ortaya çıktı. Kapıyı açık tuttum ve dinledim.

Sessizlik.

Alessandro yanımdan süzülerek geçti ve bir hayalet gibi tamamen sessiz bir şekilde merdivenlerin ilk katına çıktı. Onu takip ettim, dikkatlice, sessizce, ölçülü bir hızda ilerliyordum. Birkaç gergin nefesin ardından, kömür rengi bir halıyla kaplı basit bir koridora çıktık. Bir sıra kapı, her biri birbirinin aynı ahşap

Buzlu camlı çerçeve, sağ duvarı noktalıyordu ve her bir ofisi tanımlayan küçük işaretler vardı. Koridorda ilerlemeye başladık, Alessandro yanımda sessiz adımlarla yürüyordu. Tabelalar kayarak geçiyordu.

L.M. MARKHAM, CPA
EUNICE C. ROBERTS, AFFINITY SİGORTA
DENNIS GEORGE MOODY, MOODY INVESTMENTS

Birinin daktilosundan çıkan hızlı sesler buzlu camdan süzülüyordu. Alessandro kapı koluna uzandı, Kapıyı açtı ve benim için tuttu. Bir odaya girdim. Sağda bir masa ve solda birkaç sandalye bulunan rahat bir ofis. Masanın arkasında bir kadın oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Altmışlı yaşlarında Hispanik bir kadındı ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bana gülümsedi.

"Runa Etterson?"

"Evet," diye yalan
söyledim.

Ağzını açtı, Alessandro'yu gördü ve şaşkın bir an için
durdu. "Peki sen kimsin?"

"Kişisel asistanım," dedim.

Kişisel asistanım, resepsiyon görevlisinin gözlerini armada
fırlatan gülümsemelerinden biriyle kamaştırdı.

Kadın sonunda toparlandı. "Bay Moody sizi bekliyor.
Sağdan devam edin, sağınızdaki ikinci kapı."

Ofis odasının derinliklerine doğru yürüdük. Kısa
resepsiyon alanı bir koridorda son buluyordu. Sağa döndük
ve ikinci kapıyı bulduk. Kapı ardına kadar açıktı ve içeri
girdik.

Moody tıpkı web sitesindeki vesikalık fotoğraftaki gibi
görünüyordu: geniş omuzlu, tam olarak şişman sayılmazdı
ama göğüs ve orta kısmı kalındı, tıpkı futbolcuların sezon
dışında bazen kalınlaştığı gibi. Muhtemelen güçlüydü ama
hızlı sayılmazdı ve beni kovalamak zorunda kalırsa hızını
artırması yavaş olurdu. Masası da ona uyuyordu, iri ve
sağlamdı. Masanın üzerinde
Çam ağacının damarları kesilmiş ve rustik Eski Batı
görünümünü taklit etmek için mumlu tütünle boyanmıştı.
Ofisteki dekorun geri kalanı da masayla uyumluydu;
duvarda bir Teksas yıldızı, kocaman bir Teksas haritası,
yerde sığır derisinden bir halı, koyu deri döşemeli müşteri
koltukları. Eski güzel Teksas, güvenilir ve sağlam. Masaüstü
tek modern dokunuştur.

"Sen Runa Etterson değilsin," diye gözlemledi

Moody. "Açıkçası değilim," dedi Alessandro.

"Sen değil. O." Moody beni işaret etti.

Tüylerimi bir anlığına görmesine izin verdim. "Sorun
değil." Sihrim sözcüklerimin içinden geçerek ona doğru
uzanıyordu. "Runa benim çok iyi bir arkadaşım. Ona
söylemek istediğin her şeyi bana söyleyebilirsin."

Gücüm onun etrafını sardı, büyülü bir şey gibi büküldü.
vücudunun üzerinde spiral çizen asma. Nazikçe
uygulayabilirim,

bir ip gibi hafif. Bunu o kadar ustaca yapabiliyordum ki sorularımı sormayı bitirdiğimde, Moody konuşmayı hatırlamayacaktı bile. Ama Moody pek de öyle bir adama benzemiyordu.

kafasına bir silah dayanmıştı. Duruşunda hiçbir gerginlik ya da tedirginlik yoktu, gözleri herhangi bir endişeyi ele vermiyordu. Runa'nın kendisinin gelmemesine sinirlenmesi dışında tamamen rahat bir şekilde masasının arkasında oturuyordu. Hayatı Runa'nın varlığına bağlı olan bir adam paniğe kapılırdı.

Ona karşı nazik olmaya gerek yoktu. Gözbebeklerine kadar bu işin içindeydi.

Sesime daha fazla büyü kattım. "Bana anlattığın her şeyi Runa'ya bildireceğimden emin olabilirsin."

Moody bana gülümsedi ve sandalyesinde daha dik oturdu. "O zaman sorun yok sanırım. Lütfen oturun."

Oturdum. Alessandro tam arkamda duruyordu.

"Runa'yı neden aradın?" diye sordum. "Bu kağıtlar bende."

Büyüm artık onun her tarafındaydı. Onu içine çekiyordu, gözeneklerinden sızıyordu ve tüylerimi ona bir kez daha salladım.

"Bu kağıtlar önemli mi?"

Moody'nin gülümsemesi genişledi. "Hayır, bunlar benim uydurduğum saçmalıklar. Sen gerçekten iyi bir kızsın, bunu biliyor musun?"

"Teşekkür ederim, Bay Moody. Neden saçma sapan kağıtlar hazırladınız?"

"Diatheke'den bir telefon aldım ve bunu yapmamı istediler. Yani, bu küçük bir şey ve bana yeterince para ödüyorlar, vallahi."

Ve işte oradaydı. "Ne zamandır Diatheke için çalışıyorsun?"

"Yaklaşık dört yıl. Sigourney beni işe aldıktan hemen sonra beni aradılar. Ne yapsaydım, kolay bir teklifi geri mi çevirseydim? para?"

Seni açgözlü pislik. "Peki Diatheke bu kolay para karşılığında senden ne istedi?"

Kıkırdadı. "Fazla değil. Aniden büyük miktarda para yatırırsa onlara söylemem gerekiyordu."

Benedict, Sigourney'nin kendi başına iş yapmaya başlayıp başlamadığını öğrenmek istedi.

"Ve tabii şimdi de Runa'yı buraya getirmem için beni aradılar." "Runa'dan ne istiyorlar?"

Omuz silktili. "Biliyorsam ne olayım. Runa kimin umurunda ki zaten? Hadi senin hakkında konuşalım."

Yapmayalım. "Sigourney'i kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bilmiyorum, bilmek istemiyorum, bilmeme de gerek yok. Bazı güçlü insanları kızdırmış olmalı ve bu beni ilgilendirmez."

Konuştukça eğitimin cilası daha çok dökülüyordu. Her kelimesinde daha da Teksaslı gibi konuşuyordu. Bu işi bitirmem gerekiyordu, yoksa peşime düşecek ve Alessandro onu vuracaktı. Bunu hak etmişti ama öldürmek zorunda olmadığımız birini öldürmek istemiyordum. Ayrıca, cezalandırmanın daha iyi yolları vardı.

"Halle'e ne olduğunu biliyor musun?"

"Annesiyle birlikte yandı."

"İşimiz bitti mi?" Alessandro'ya sordum.

"Diatheke'deki bağlantısının kim olduğunu sorun." "Diatheke'de kiminle konuştun?"

Ben sordum. "Jocelyn adında bir bayanla."

"Benden bu kadar," dedi Alessandro.

Sihrimi geri çektim. Moody'nin nefesi kesildi, kendini sandalyesine attı, omurgası kaskatı kesilmişti, gözleri cam gibiydi.

Ayağa kalktım, arkamı döndüm. Alessandro'nun gözlerinde soğuk bir bakış vardı, sanki Moody bir insan değil de kanalizasyondan çıkmış ve üzerine basılması gereken bir kırkayaktı.

"Gitmeliyiz," dedim ona.

Hareket etmedi. "Beni ön ofiste bekle. Sana yetişirim."

"Alessandro, lütfen."

İçini çekti ve kapıya döndü. "Eğer istediğin buysa."
Resepsiyon görevlisi yanından geçerken bize el salladı.
"Dikkatli sürün."
Çığılıı duyduğumda koridordan çıkıp merdivenlerden
aşığı iniyorduk.

Alessandro merdivenlerin ortasında
durakladı. "Peşimizden gelmeyecek,"
dedim ona.

"Endişelenmedim. Ona ne yaptın?"

"Sigourney'nin evine gitti. Çocuklarıyla tanıştı. Onu tatil
partilerine davet etti. Tüm bu süre boyunca onu
gözetliyordu. Ve o öldükten sonra, Sigourney'i ayartmaya
çalıştı.

Kızım bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu. Büyümü
nazikçe kaldırabilirim ya da Moody'e yaptığım gibi
yapabilirim. Bana hayatının aşkı gözlerinin önünde ölmüş
gibi hissettirdiğı söylendi. Kederi hissetmesini istedim. Şu
anda hissedebileceğı tek şey bu ve iyileşmesi uzun zaman
alacak."

"Yani, acı çekiyor mu?"

"Evet."

Alessandro bana dar bir gülümseme verdi. Azıcık dişleri
vardı. "Senin yöntemini daha çok seviyorum."

Merdivenlerden lobi koridoruna çıktık ve yürümeye devam
ettik. Bu çok kolaydı. Neden bizi buraya kadar getirdiler ve
bu konuda hiçbir şey yapmadılar? Belki de Runa'nın
gelmediğini fark ettiklerinde her şeyi bırakıp onu almak için
depoya gittiler.

"Şu anda Moody'yi bir kemik testeresiyle kesiyor olabilirdik
ve Diatheke'nin umurunda olmazdı, değil mi?"

Alessandro başını salladı. "Sigourney öldü. Artık ona
ihtiyaçları yok. O artık yarım kalmış bir iş. Biz kesmedik ama
onlar kesecek."

"Jocelyn kim?" Ben sordum.

"Bir psionik. Üst düzey önemli. Tecrübeli. Güçlü.
Tehlikeli."

Köşeyi döndük. Bir kişi cam kapıların önünde durmuş, kaçışımızı engelliyordu. Uzun boylu, siyah bir paltoya sarınmış, derin kapüşonu yüzünü gizliyordu. Birinden çok karanlık bir gölge gibiydi.

insan, elektrik ışığıyla dolu lobide gecenin bir lekesi.

Merhaba.

Kapüşonlu figür ellerini iki yana açmış, avuç içlerini yukarı kaldırmıştı. Büyücü pozu. Üstünde siyah bir duman düğümü canlandı ve açılarak, açan bir çiçek gibi spiral çizerek, merkezinde mavi şimşekler çakan koyu çivit rengi bir karanlığa dönüştü.

Bir çağırma portalı.

Alessandro kollarını kaldırdı, her iki elinde birer silah vardı ve ateş etti.

İlk silah sesi duyulmadan önce, portal Kör edici beyaz ve uçan yaratık sürüsü içinden fırladı. Sarı ve kırmızı lekelerle sıçrayan parlak psikotik yeşil, çağırmanın önünde dönerek onu görüş alanından gizliyordu, her bir canavar bir hindi akbabası büyüklüğündeydi ve Böcek kanatları ve altı uzun segmentli bacağıyla şişmiş bir kene şeklindeydi. Sürü çalkalanıyor, kaotik, büzülüyor ve korkunç bir kuş sürüsü gibi genişliyor, yaratıklar ileri geri zıplıyordu.

Beretta'mı çıkardım ve kırbaç gibi kuyruklar ve tırtıklı dişlerle kaplı büyük ağızlardan oluşan kütleye ateş ettim. Silah gürledi ve ben atışları saydım.

Bir, iki, üç . . .

Birkaç ceset düştü, sedef renginde likör akıttı ama daha fazlası gelmeye devam etti, portaldan dışarı döküldü. Bu Kendilerine yardımcı olacak karmaşık, Ev derecesinde bir arcane çemberi olmadan kayıtlara geçen hiçbir çağırıcı Prime'in ötesinde değildi. Çağırıcının ayaklarının altında bir çember yoktu.

Dört, beş . . .

Gelmeye devam ettiler. Çok fazlaydılar. Lobiden çıkmak zorunda kaldık.

Birlikte geri çekildik ve merdivenlere doğru ilerledik.

Altı. Yedi.

Sürü kendi üzerine inşa edildi, o kadar büyüktü ki, canlanan bir fırtına bulutu gibi lobiyi doldurdu.

Alessandro tek bir yumuşak hareketle kollarını indirdi, iki silahın yere düşmesine izin verdi ve hiç duraksamadan kollarını tekrar kaldırdı, her iki elinde de yeni bir silah vardı. O tetiğe bastı ve kurşunlar canavarları delip geçti.

Nasıl?

Metal arkamda çınladı, çıkış kapısı sallanarak açıldı. Zihnime çarpan baskı, irademi ezmeye çalışan yakıcı bir sıcaklıktı. Alessandro'nun sırtını korumak için yana doğru hamle yaptım ve kanatlarımı açarak zihinsel saldırının yükünü tüylerime çektim.

Basınç savunmamı kırdı. Bir psionik. En azından bir Significant, belki daha yüksek.

Alessandro arkasını döndü, omzumun üzerinden baktı ve koridora doğru hızlı bir ateş açtı. Bum, bum, bum.

"Arkamda kal," diye bağırdım.

Eğer arkamı dönersem, psionikle tam temas kurmak zorunda kalacağım.

İki zihinsel büyücü zihinsel bir düzlemde savaşa kilitlendiğinde, hareket etmek mümkün değildi. Bizi parçalamaya çalışan uçan akrep keneleriyle zihinsel bir düelloda savaşamazdım.

Yaratıkların ilk dalgası çığlık atarak üzerimize daldı. Alessandro hızlıca ateş etti, nişan alma zahmetine bile girmeden, silah sesleri çağrılan canavarların çığlıklarına karışarak sağır edici bir kakofoniye dönüştü. Akrep keneleri yere yağıyordu. Gönderdiği her mermi bir hedefi vurup öldürüyordu.

Bir canavar alçaktan uçarak üzerime atladı. Silahımı kaldırdım ve ateş ettim. Yaratık ayaklarımın dibinde yere çakıldı ve yarıldı. Çapa cilalı zemine döküldü. Keskin, tuzlu bir koku üzerime çöktü. Öğürdüm.

Baskı, acıya dönüştü.

Psionik'in büyüü savunmamı parçalamaya çalışan keskin sivri uçlara bölünüyordu. Pençeler yan tarafımı yırttı ve buz gibi bir yanıkla uyluğumu kesti. Bakmak için dönmeden içgüdüsel olarak yana doğru ateş ettim. Bir çığlık cevap

verdi ve öldü.

Sürü etrafımızda çırpınıyordu. Duvarları bile göremiyordum.

Pençeler önce sol kolumu, sonra sağ kolumu kesti.

Alessandro silahları bıraktı. Sağ elinde bir pala belirdi.

"Asansörler!" diye bağırdı.

Mermilerimi saklamam gerekiyordu. Silahı kılıfına soktum ve gladiusumu çıkardım. Sürüyü dilimledik, oyduk bir yol buldum. Alessandro önümde bir yol açtı, kontrollü bir çılgınlıkla kesiyor, doğruyor, kesiyordu. Bir adım. Bir adım daha. Psionik'in büyüünün koçbaşı irademi dövüyordu. Eğer savunmam kırılırsa, psionik Zihnimi korku, öfke ya da diğer ilkel duygularla doldurarak tüm bilinçli düşünceleri boğuyor.

Alessandro'nun peşinden tökezledim, tamamen içgüdüsel olarak gladyüsümle saldırdım, neredeyse duvara çarpıyordum ve çılgınca çağrı düğmesine bastım.

Bir yaratık sağ tarafımdaki duvara çarptı. Yüzüme çapa sıçradı. Oh, iğrenç. Düğmeye tekrar bastım. *Hadi, hadi. Hadi! Hadi!*

Asansörün zili çaldı. Kapıların açılması çok uzun sürdü.

"Binin!" Alessandro bağırdı ve silahını asansöre fırlattı. Sürü.

İçeri daldım, ceketini kaptım ve onu asansöre geri çektim. Arkasından bir akrep kenesi sokuldu ve parçalı bacaklarıyla Alessandro'nun kollarını pençelemeye çalıştı. Alessandro palayla doğradı. Canavar çığlık attı, içyağı ve kopmuş bacaklar etrafa saçıldı. Panele yumruk attım, tüm katları aydınlattı ve kapıları kapatma düğmesine bastı.

Kapılar yavaş yavaş kapanmaya başladı, sürü daralan bir aralıktan tsunami gibi bize doğru ilerliyordu.

Yaklaş, yaklaş, yaklaş!

Kapılar kapandı. Kabin yukarı kaydı. Zihnimdeki baskı kayboldu ve nefes verdim.

Alessandro ellerini kaldırdı, parmaklarını esnetti. Çıkardım. Beretta'mın şarjörünü çıkardım ve dolu olanı taktım. Hâlâ sekiz mermim kalmıştı ama hemen on beş mermiye ihtiyacım olabilirdi.

Dijital ekran katları sayıyordu: 2, 3, 4 ... Hepsine basmıştım. Asansör durmalıydı.

"Bizi çatıya götürüyorlar," diye tahmin ettim. Çatıda saklanacak hiçbir yer yoktu.

"Evet." Yüzü asıktı. "Bana yakın dur."

"Antistasi menziliniz nedir?"

"Çok uzak değil," dedi.

Bana karşı kullandığında, dokunma mesafesindeydi. Denemeler sırasında, kendini savunurken, yaklaşık 15 fit uzaktaydı. Muhtemelen menzili bu kadardı. Her ikisine de yaklaşmak zorunda kalacaktı.

büyücünün büyüünü etkisiz hale getirmesine izin vermezdi ve ne çağırana ne de psionik bunu yapmasına izin verirdi.

Bir çağırıcı ve bir psionik. Binadan çıkarken bizi vurmak çok daha kolay bir plan olabilirdi. Benedict'in bir grev ekibi denedi ve bu işe yaramayınca iki büyü kullanıcısı bir Prime'ı yakalamak için mükemmel bir şekilde eşleşti. Benedict beni canlı istiyordu.

Asansörün kapısı kayarak açıldı ve bizi küçük bir odaya soktu. Sol tarafta üzerinde merdiven yazan metal bir kapı vardı. Sağ tarafta ise kapısı eksik, çatıya açılan açık bir kapı vardı.

Alessandro merdiven kapısını denedi, sonra omzuyla çarptı. Tuttu.

"Diğer taraftan yasaklandı."

Asansör aşağı kaydı.

Merdiven kapısının diğer tarafından yumuşak bir gümbürtü duyuldu, ardından bir çığlık daha geldi. Akrep keneleri merdivenleri doldurmuştu. Birkaç dakika içinde onlar da asansör boşluğunda olacaklardı.

Hızlı bir şekilde gizemli bir çember oluşturmam gerekiyordu. Çoğu ticari binanın düz beton çatıları vardı.

Kapıya doğru koştum ve gecenin içine daldım.

Önümde dikdörtgen bir çatı uzanıyordu ve Çevresi boyunca turuncu ışıklar ve en sağdaki güdük klima üniteleri sırası dışında tamamen düz. Çakıl

Ayaklarımın altında çitirdiyordu. Katran ve çakıldan bir çatı. Bir daire için yeterince pürüzsüz değildi. Çakıllar çizgileri bozabilirdi. Lanet olsun.

Arkamdan Alessandro hizmet odasından çıktı.

Yeşil bir kasırga tam karşımızdaki binanın kenarından spiral çizerek yukarı çıktı, çatıya çarptı, tek tek yaratıklara bölündü ve çağırıcıyı çakılların üzerine kustu. Yan üstü, beceriksizce yere düştü ve sendeleyerek ayağa kalktı, hareketleri sarsıntılı ve kopuktu. Akrep keneleri etrafında dönüp duruyordu. Onu görebiliyordum ama ateş edemiyordum. Sürüye mermi sıkmak boşunaydı. Silahı binanın yanından aşağı atabilirdim.

Sol tarafımda Alessandro ilerleyerek kendini sürünün önüne attı. Net bir görüntü elde etmek için sağıma doğru hareket ettim.

Çağırıcı Alessandro'ya odaklandı, sürüsü yönünden gelen bir saldırıya karşı koymak için kalınlaşıyordu. Ceketinin önü açıldı, ince bir bedeni ve artık insan olmayan bir yüzü vardı. Derisi hastalıklı bir mavimsi renkteydi ve yüz hatlarının üzerine çok sıkı bir şekilde gerilmişti. Alnı şakaklarına doğru çıkıktı ve çenesinin köşeleri birbirinden çok uzaktı, sanki

Birisi bir insan kafatasına fazladan kemik aşlamış.

İğrenme duygusu içimde kıpırdandı. İnsan ve böceğin karışımı derin ve ilkel bir seviyede yanlış hissettiriyordu.

Çağırıcı ağzını açtı ve tısladı.

Çarpıktı ve büyü kullanıyordu. Ve çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Zihnini hissetmeye çalışarak büyümlle uzandım.

Oradaydı, zihin gözümde zayıf, soluk bir parıltı. Akrep keneleri üzerine akın ediyordu, her biri ilkel duyarlılığın soluk yeşilimsi bir noktasıydı. Arılar gibi etrafında vızıldıyorlardı.

Tek başlarına beni caydıramazlardı, ama toplu olarak, onun etrafını saran zihinsel bir perde oluşturdular, tüm parçaları iletişim halinde, birbirine bağlı ve birdi.

Uzaylı bir kovan zihnine bakıyordum.

Bu benim referans çerçevemin o kadar dışındaydı ki, ona nasıl saldıracağımı bilmiyordum. Siren çağrımın işe yarayacağı kadar insan olup olmadığını bile söyleyemiyordum.

Alessandro hiç yoktan bir çivi tabancası çıkardı, yere attı, bir kürek kaldırdı, fırlattı ve tenis raketi şeklinde bir böcek zapper ile geldi. Sürüye doğru fırlattı. Kıvılcım çaktı ve akrep kenelerinden biri kuğu dalışı yaparak benden birkaç metre öteye indi ve seğirerek yere uzandı.

Yapamıyorum bile.

Küçük bir akrep sürüsü arkamızdaki hizmet odasından çıktı ve bizi yuttu. Yaratıklar üzerime üşüştüler, tırmaladılar, ısırdılar, soktular, giysilerimi ve derimi yırttılar. Bir tanesi bacağıma yapıştı. Onu vurdum. Beni çiğnemeyi bıraktı ama kot pantolonumda asılı kaldı, ölmüştü. Bir akrep kenesi saçımı parçaladı. Kuyruğundan yakaladım, çektim ve çakıllara çarptı. Bizi parçalıyorlardı. Daha fazla dayanamazdım.

Alessandro kısa bir "Ha!" diye havladı.

Başımın üzerinden bir ateş akımı yükseldi ve sürüyü yaktı. Bedenler yanarak yere düştü. Etrafımdaki hava aniden temizlendi ve sola döndüm. Her iki elinde de küçük birer siyah alev makinesi vardı, ikiz turuncu fıskiye halinde ateş saçıyordu. Yüzünde manyakça bir sırıtiş vardı. alevler. Gözleri parlıyordu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Çağırın çığlık attı, garip, gırtlaktan gelen bir ses.

Etrafımdaki akrep keneleri gece gökyüzünden düşüp çatıya çarpıyor ve yanmaya devam ediyordu. Kimyasalların, ateşin ve yanmış saçların pis kokusu havayı dolduruyordu. Alevlerden kalın siyah dumanlar yükseliyordu. Ortaçağdan kalma bir cehennem tablosuna benziyordu. ve Alessandro Sagredo da onun şeytaniydi.

Alev silahları püskürdü ve öldü.

"*Ma porca puttana,*" diye küfretti Alessandro, sesi buz gibiydi. "*Ne andasse dritta una!*"

İkinci bir sürü sağımızdaki binanın kenarına dolandı, parçalandı ve orta yaşlı siyah bir adamı

Çatıdaki kadın. Diatheke'deki resepsiyonist. Hâlâ aynı koyu renk takım elbiseyi giyiyordu ve üzerinde bir dizi inci vardı, ancak şimdi düzinelerce akrep kenesi pençesiyle yırtılmıştı.

Alessandro haklıydı. Bugün her şey ters gitmişti.

Kanatlarımı açtım ve büyümle ona vurdum. Gücüm onun iradesinin katı duvarına çarptı.

"Teşekkür ederim Lawrence," dedi psionik.

Savunması zihnini katmanlar halinde sarmıştı. Onları bu çatıya ayak basmadan önce de kurmuştu ve yerleşiklerdi, kalıpları eskiydi. O olmalı

Onları onlarca yıldır muhafaza ediyordu ve şimdi onları harekete geçirmek ona zahmetsizce geliyordu.

Onun büyüğü savaş seviyesindeydi, benimki değildi. O doğrudan saldırıya güvenirken, ben büyüm tutunana kadar kandırdım ve hile kullandım. Onu şaşırtmış olsaydım ya da bir çember çizmek için zamanım ve fırsatım olsaydı, durum farklı olurdu.

Hikaye. Gücümün künt baskısıyla onu kıstırmıştım ama yapabileceğim bu kadardı. Eğer kılıç ustası olsaydık, kılıcımınla onu yere seren büyük ve güçlü bir dövüşçü olurum.

daha yetenekli, daha deneyimli bir rakibin kalkanı. Beni savuşturmak için hiç çaba sarf etmedi. Biliyordu ki bir kez Beni zihinsel düzlemde meşgul etseydi, sadece birimiz ayakta kalırdık ve ben bilinmeyen bir güce sahip bir Prime'dım. O

Bağlanmayı reddetti. Bunun yerine bir kaplumbağa gibi kabuğunun arkasında oturdu ve zamanını bekledi.

Mırıldanmaya başladım, büyümün dallarını sesimle gönderdim, onları savunmasının zihinsel alanının etrafına sarmaya ve içine girmeye çalıştım.

Akrep keneleri yeniden toplanıp bir sonraki saldırıya hazırlandılar. Lawrence'ın etrafında bir girdap gibi asılı kaldılar. Çağırıcının çeneleri sürekli hareket ediyor, dişlerinin arasında görünmez cevizler kırıyordu. Gözleri kafatasından dışarı fırlamıştı. Ayaklarını dikmişti.

Omuzlarındaki kaslar kasılmış, trençkotunun kollarının kollarına doğru çıkmasına neden olmuştu. Onunla ilgili her şey öfke yayıyordu.

Çağırın ve çağrılan arasında acı geri bildirimi yoktu. Lawrence gibi büyücüler yaratıkları çekip çıkarıyor ve onları emirlerini yerine getirmeleri için gönderiyordu. Alessandro'nun piroteknikleri Lawrence'ı yaralamamıştı ama onu sinirlendirmişti. Alessandro'nun kafasını koparmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Bu bir açmazdı. Lawrence, Alessandro'nun hangi silahı yaratacağını öğrenene kadar kıpırdamıyordu ve nedense Alessandro hiçbir şey yapmıyordu. Gözümün ucuyla onu gördüm, etrafını saran büyü turuncu bir ateşle parlıyordu. Hem Lawrence'ı hem de psioniği izliyordu, elleri boştu ve yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

Vücudumun rastgele yerlerinde küçük acı parlamaları oldu. Adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı ve bir düzine yerimden kan geliyordu.

Victoria Tremaine gibi alaycı bir tavır takındım. "Eğer şimdi kaçarsan, seni yarına kadar kovalayamayabilirim."

"Adım Jocelyn Rake, canım. Ben kaçmam ve kovalamam. Ve senin ucuz salon numaraların bende işe yaramaz."

"Az önce beni binanın içinde kovaladın."

Onu sabit tutma çabası beni yıprattı. Onu olduğu yerde tutmak için tüm konsantrasyonumu harcadım. İçimden sürekli bir sel halinde büyü akıyordu. Keystone'da gücümün çoğunu harcamıştım ve şimdi rezervlerimin derinliklerindeydim. Yakında tükeneceklerdi. Bunu daha fazla sürdüremezdim ve Lawrence sürüyü tekrar serbest bırakırsa işim biterdi.

Jocelyn alay ederek karşılık verdi. "Sen yetenekli bir amatörsün. Ama ben bir profesyonelim. Bu kadar uzun süre savaş kaybederek hayatta kalmadım. Seni öldüreceğim ve *Out of Order*'ı izleyip yatmadan önce bir kadeh şarap içmek için zamanında evde olacağım."

"Bu çatıdan ayrılmayacaksın." Büyüm her kelimemle birlikte artıyordu ama gücümün dalları herhangi bir zarar vermeden onun zihinsel kalkanlarına çarpıyordu. Bu iş öyle ya da böyle bitmek üzereydi.

Jocelyn dişlerini gösterdi. "Küçük bir kız için büyük laflar. Senin hakkında her şeyi biliyorum. Sen yedektin ve şimdi de varis oldun. Kız kardeşine yaptığın gibi beni yolumdan çekmeyeceksin."

Ne?

"Şu haline bak. Yetkili olmayı o kadar çok istedin ki. Bunu yapmak için kendi kanınızdan ve canınızdan geçtiniz. Onu takip etmek zorunda kalman seni yakmış olmalı. O evli. ve zengin ve çok güzel, ve işte sen, çirkin bir karanlık ördek yavrusu." Jocelyn dilini şaklattı. "Seni üzgün küçük şey. Kız kardeşinle başka hiçbir konuda boy ölçüşemedin, bu yüzden üzgün küçük Evinin Başkanı olmaya karar verdin, onun üzerine tırmandın, ve şimdi burada öleceksin, ve kız kardeşin gülecek ve gülecek ..."

Kelimeler yaktı. Sahip olduğum her şeyi ona fırlatmamı istedi. Büyümü onun kabuğunda tüketecektim, sonra o Alessandro'ya vuracaktı ve Lawrence bizi bitirecekti. Kafamda canlandırdım, ben ölüyordum, sürü beni parçaladıkça cenin gibi kıvrılıyordum, Alessandro binadan kaçıyordu, gözleri öfkeyle doluydu.

"Konuşmayı kes," diye tükürdü Lawrence, sesi alçak ve insanlık dışıydı.

Sürü, benimle ve Jocelyn'le yüzleşmek için kurnazca yeniden hizalandı. "Öldürün kaltağı. Öldürün şu pisliği. Böcekler yer. Paramızı alırız."

Konuşabiliyordu. Kelimeleri anlıyordu.

"Sus Lawrence," dedi Jocelyn ona. "Emirlerinizi aldınız."

"Siktir et. Öldür, ye, git."

Lawrence, basit zevkleri olan bir adam.

"Ondan emir mi alıyorsun?" Alessandro Lawrence'a sordu.

"O yaşlı ve zayıf."

Lawrence yeniden Alessandro'ya odaklandı, etrafındaki sürü ona doğru kayıyordu.

"Hey, Lawrence, şuna ne dersin? Onu öldür ve bir şeyler içmeye gidelim. Hatta arkadaşların için biraz yol leşi bile buluruz."

"Lawrence!" Jocelyn tersledi.

"Evet Lawrence," diye alay etti Alessandro. "İyi bir çocuk ol

ve annenin sözünü dinle."

Lawrence ağzını açtı. "Siktir git, bok kafalı."

"Ne güzel bir belagat," diye belirtti Alessandro. "Şiirin ete kemiğe bürünmüş hali.

Sana tasma takmasına şaşmamalı."

Lawrence ona tısladı.

"O çok konuşuyor ama senin söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" Jocelyn benimle alay etti. "Hey, güzel çocuk, kız arkadaşın olasılıkları tarttı ve onlardan hoşlanmıyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Anlıyorsun, değil mi küçük kız? Ölmek dışında ikinizin de yapabileceği bir şey yok."

"Değiştir," dedi Alessandro, tek kelime bir kırbaç gibi şaklıyordu.

Elinde yeni, daha uzun bir alev makinesi belirdi, yan tarafında beyaz harflerle "Houston İtfaiyesinin Malıdır" yazıyordu. Yirmi metrelik bir alev fıskiyesi sürüyü parçaladı ve öldü. Akrep keneleri alev ve ısıdan ürkerek bir boşluk açtılar.

Sihrimi bıraktım, soluma döndüm ve böcek yığınındaki deliğe doğru koştum. Arkamda alev makinesi kükreyerek Jocelyn'e ateş püskürüyordu.

Bu olasılıkları tartmamıştın, değil mi?

Sürü bana doğru ilerledi ama artık çok geçti. Yüzümü korumak için kollarımı kavuşturarak aralarına daldım ve küçük bedenleri yolumdan çektim. Bu benimle savaşılmaya çalışmak gibiydi.

bir dikenli tel yumağının içinden geçtim. Lawrence önümde belirdi, gözleri şaşkın ve öfkeyle yanıyordu. Bana dişlerini gösterdi, üç sıra halinde. Kendimi ona doğru attım, boynuna sarıldım, böylece yüz yüze geldik ve iki kelimeyi ve tüm sihrimi dışarı verdim. "Sev beni."

Gözlerindeki şaşkınlık kayboldu. Yüz ifadesi gevşedi, yüz hatları rahatladı. "Merhaba," dedi.

O benimdi.

Onu bıraktım, parmak uçlarımla çenesini okşadım ve bir sevgiliye söyler gibi yumuşak bir sesle, "Benim için atla," dedim.

Etrafında döndü ve kendini uçurumdan aşağı attı. Sürü düşen adamı takip etti. Adam park yerinin kaldırımına çarptı ve hareketsiz kaldı. Sürü döndü

ve kendi üzerine katlanarak onu örttü, kırmızı ve sarıyla beneklenmiş yeşil parlak bir battaniye ... Bunu daha önce piranalarla ilgili bir belgeselde görmüştüm. Onlar onu yiyip bitiriyor.

Döndüm. Alessandro çatının kenarında oturuyordu. Jocelyn yanına çökmüş, fısıldayarak konuşuyordu, gözleri çılgına dönmüştü.

Onlara doğru koştum. Büyüsü bir dakika içinde etkisini yitirecekti. Acele etmem gerekiyordu.

"Gitti," diye mırıldandı Jocelyn. "Sihrim gitti." "O tamamen senin," dedi Alessandro.

Yaşlı kadının yanına çömelip başımdaki yaradan gözlerime sızan kanı temizledim. "Jocelyn," diye seslendim. Dünya bir an için karardı.

İkincisi. Sihrimin son rezervleri de boşaldı. Eğer biraz daha alırsam, bayılacaktım.

Gözleri büyüdü. Bana baktı.

"Halle Etterson nerede?" Sesimi nazik tutarak ona sordum.

Benimle savaşmaya çalışarak gerildi. Onun iradesi güçlüydü ama benimki daha güçlüydü.

"Magdalene onu aldı."

"Magdalene kim?"

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Bana söylemek istemiyor musun?" Bir çocuk gibi başını salladı.

"Bana söylersen çok mutlu olurum."

Göz yaşları gözlerinde parladı ve yanaklarından süzüldü.

"Yapamıyorum. Deniyorum, gerçekten deniyorum."

"Soyadı ne?"

Jocelyn alt dudağını ısırıldı. Kan çenesinden aşağı aktı. Yapabilseydi bana söylerdi. Biri onu büyülemişti. Zihinsel bir büyücü, muhtemelen bir Significant ya da Prime, zihnine Magdalene hakkında konuşmasını engelleyen güçlü bir baskı yerleştirmişti. Büyünün etrafından dolaşmak zaman ve hazırlık gerektirirdi ve bizde ikisi de yoktu. O bana söylemek istiyordu, bana söylemek için çaresizdi, ama eğer ben

Biraz daha zorlanırsa zihni kırılacak ve elimizde hiçbir şey kalmayacaktı.

Vites değiştirdim. "Sigourney'i kim öldürdü?"

Gözlerini açtı, rahatlamıştı. "Bilmiyorum. Benedict'in içinden geçti."

"Neden öldürüldü?"

"Bir iş yapması gerekiyordu ama aptal sürtük geri çekildi. Bunu asla yapamazsın."

"Hedef kimdi?" Ben sordum.

"Linus Duncan."

İsim bir tuğla gibi yere düştü. Linus Duncan, onu Teksas'ın en güçlü adamı yapan eski Meclis Başkanı. Onu geçmek ölümcüldü. Baylor Meclisi'nin kuruluşuna da tanıklık etmişti. Adı, kız kardeşimin ailemizin bir Meclis olarak tanınması talebinin yanında Kayıtlar Kitabı'na yazıldı.

Jocelyn'in gözlerinde öfke parladı. Büyüsü beni bıçakladı. Ham, ilkel korku içimde patladı ve paniğe dönüştü. Görüşümün kenarları bulanıklaştı. Keskin bir metal tadı dilimi kapladı. Tüm içgüdülerim çığlık attı. Kaçmak zorundaydım. Hemen kaçmalıyım yoksa çok kötü şeyler olacaktı. Ayağa kalkmaya çalışarak ondan uzaklaştım. Korku beni bir çılgınlığa sürükledi. Olabildiğince hızlı koşmak zorundaydım.

Alessandro, Jocelyn'in başını kavradı ve büktü. Kuru bir çıtırtı duyuldu. Jocelyn'in başı yana düştü, gözleri bomboştu.

Alessandro ayağa kalktı, onun üzerine yürüdü ve elini uzattı. Kehribar rengi gözleri çok sıcak ve nazikti. "Catalina, buraya gel."

Hayır! Hayır! Tehlike! Hadi, hadi, hızlı koş!

Ama Alessandro'ydu. Ne yapacağımı bilemeden sallandım. Tüm vücudum sarsıldı. Dünya dans ediyordu ve sıçramaları başımı döndürüyordu.

"Sorun yok." Alessandro gülümsedi, sesi çok rahatlatıcıydı. "Kıpırdamadan dur. Ben sana geleceğim."

Gülümseyerek ve elini uzatarak yavaşça bana doğru ilerledi.

Paniğin son kırıntıları da eridi. Çevresel görüşümdeki gergin bulanıklık dağıldı. Aşağıya doğru uzun bir düşüş park yeri önümde esniyordu. Binanın kenarında durmuş, ayak parmaklarımın üzerinde dengede duruyordum. Dondum kaldım.

"Elimi tut," dedi Alessandro. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Elimi uzattım. Eli benimkini kavradı, güçlü ve kuru parmakları tenimde sıcaktı. Beni uçurumun kenarından geri çekti ve kendisine sarıldı. "Sana sahibim. Her şey bitti. Her şey bitti, *angelo mio*."

Vücudunun sıcaklığı beni şok etti. Hâlâ titriyordum, bu yüzden kollarımı ona doladım. Saf kaslıydı, sert ve güçlüydü ve bana sarıldığında dünya yavaşladı ve dönmeyi bıraktı, Alessandro'nun ekseninde sabitlendi. Gözlerimi kapattım. Bana bir şeyler mırıldanıyordu, rahatlatıcı, yatıştırıcı şeyler, kolları beni koruyor, elleri sırtımı okşuyordu ve ben kendimi onun gücüne bıraktım.

Bunun ne anlama geldiğiyle daha sonra ilgilenecektim. Mantık yürütür, inceler ve aptal olduğum için kendimi azarlardım ama şu anda sadece bana sarılmasına ihtiyacım vardı ve o da sarıldı.

Yavaş yavaş dünya bir jig yapmayı bıraktı. Titreyen kaslarım gevşedi.

Kuru bir silah sesi sağa, yakına doğru patladı. "Az önce bir şey mi vurdun?" Ona sordum.

"Böceklerden biri Jocelyn'in yüzünü yiyordu. Sakın bakma."

Beni kendine daha sıkı çekti ve görüşümü engellemek için hafifçe döndü. Vuruş mesafesine giren her şeyi öldürebilirdi. Böyle durmak, onun bana sarılması son üç yıldır hissettiğim en güvenli şeydi. Bir şey içimde mutlu ve sıcak bir şekilde kıvrıldı ve buranın benim için mükemmel bir yer olduğunu fısıldadı.

Bırakmak zorundaydım. Bütün gece çatıda öylece duramazdım. Depo muhtemelen saldırıya uğramıştı ve geri

dönüp yardım etmemiz gerekiyordu.

Bırakmak
zorundaydım.
Yapmak
zorundaydım.

Ondan ayrılmak gerçekten acı veriyordu.

Yavaş ve bilinçli bir adım attım. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" Bana bakıyordu, gözleri endişeli ve sıcaktı. Başka tarafa baktım. Eğer şimdi uzaklaşmazsam, onu öpecektim ve durmayacaktım.

"Ben iyiyim," dedim tekrar. Etrafından dolaştım ve Jocelyn'in cesedine gittim.

Üzerinde hiçbir şey yoktu. Silah yok, kimlik yok, cüzdan yok. Cebinde bir mendil bile yoktu. Takım elbisesini kontrol ettim, ceketinin etiketi yoktu. İşe yarar bir şey bulmayı beklemiyordum ama tüm etiketleri kesmek işi bir sonraki aşamaya taşıdı.

Lawrence'ı düştüğü yerde bulduk. Bir zamanlar korkunç olan sürüsü şimdi etrafını sarmış, çimlerin ve asfaltın üzerinde yavaş yavaş ölüyordu. Cesedindeki her et parçasını soymuşlardı ve geriye sadece yırtık pırtık paltosuna sarılmış iskeleti kalmıştı. Lawrence'ın kimliğini tespit edebilirsek, izini sürerek yaratıcısına ulaşabilirdik. İnsanlık dışı kemikleri kumaştan geriye kalanların içine koyduk ve Alessandro yol boyunca küfrederek onu Runa'nın arabasına taşıdı.

İtalyanca'da bu kadar çok küfür olduğunu bilmiyordum.

Bölüm 11

Lawrence'ın kemikleri kokuyordu. Bir keresinde aptalca koklamıştım.

bir lise laboratuvarında muriatik asit. Jilet solumak gibi bir histi ve bu deneyim bana burnumu asla bir test tüpüne sokmamam gerektiğini öğretti. İskelet de aynı bunun gibi kokuyordu, ama daha kötüsü. İçime çektiğimde boğazımı kesecek ve kendi kanımda boğulacaktım.

Alessandro, Lawrence'ın bohçasını kol mesafesinde taşıyordu. Birimiz öğürmeye başlamadan önce acele etmem gerekiyordu.

Runa'nın kiralık Rogue'unun bagaj kapağını açtım. Açık bir bavul yuvarlandı, iç çamaşırları ve giysiler kaldırıma döküldü. Yoldan çekildim.

Rogue'un arkası kasırga sonrası havaalanının bagaj bölümüne benziyordu. Bir yığın halinde saçılmış giysiler, birbirine dolanmış şarj kabloları, ayakkabılar, bir paket hijyenik ped ve hepsinin üstünde kapağı yarıya kadar açık bir saç kremi şişesi. Şişe, uzaylı bir yaratığın cesedi gibi tüm dağınıklığın üzerine soluk yeşil bir yapışkan madde sızdırıyordu. Arabella'nın odası bundan daha temizdi.

Bavulu kaptım ve düşen giysi ve ayakkabıları çılgınca içine doldurdum. Alessandro yanımda bekliyordu, yüzünde sabırlı bir ifade vardı.

Sadece bu otoparktan çıkmak istedim.

Bavul doluydu ve eşyaların yarısı hâlâ duruyordu. Hepsini oraya nasıl sığdırmıştı ki? "Arka koltukta," dedi Alessandro.

Bavulu arkaya taşıdım, bagaj kapağını kapattım ve arka yolcu kapısını açtım. Lawrence'ı döşeme tahtasının üzerine bıraktı. Kemikler takırdadı, birbirlerini itti.

Alessandro elini uzattı. "Anahtarlar."

Onunla bu konuda tartışmak için ağzımı açtım ve hiçbir şeyimin kalmadığını fark ettim. Elimdeki tüm rezervleri tüketmiştim.

Dünya yumuşamış ve bulanıklaşmıştı, bacaklarım beni taşımayı reddediyordu ve otoparkın kaldırımı çok rahat ve davetkâr görünüyordu. Arabanın yanına kıvrılıp sabaha kadar uyuyabilirdim. Araba kullanacak durumda değildim.

Anahtarları avucuna bıraktım ve ön yolcu koltuğuna tırmandım.

Direksiyona geçti, koltuğu arkaya aldı ve arabayı çalıştırdı. Motor mırıldandı ve park yerinden çıktık.

Alessandro arka camları yarım santim araladı ve ısıtıcıyı açtı. İlk birkaç dakika boyunca izledim ama direksiyonun başında rahat ve kendinden emin bir şekilde sürdü ve sanki Houston'da doğmuş gibi trafiğe karıştı. Yorgunluk içime doldu, kum saatinin içine kum damlıyordu. Koltuğa yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Catalina, iyi misin?" diye sordu nazikçe.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Lawrence'ın elleri. Sigourney'nin videosundaki ellere hiç benzemiyorlardı ve onun yeteneği tamamen Farklı. Sihir yapabilen çarpık bir insanı anlıyorum. Tuhaf şeyler olur ve hayatta mutlak yoktur. Ama iki mi?"

Cevap vermedi.

"Ve güçlüydü, Alessandro. Normal bir sihirdar Prime'dan daha güçlüydü. Diatheke'nin hızla büyüdüğünü söylemiştin.

Geçen yıl boyunca. Bir şekilde çarpıtılmış suikastçılar mı üretiyorlar? Genişlemeyi körükleyen şey bu mu?"

"Bilmiyorum."

"Sihirli çarpıklık doğal olarak önemli ölçüde oluşmaz sayılar," diye ezberden okudum. Sesim kendime bile yorgun geliyordu. "Büyü kaynaklı doğum kusurlarıyla doğan bebeklerin görülme sıklığı yaklaşık dokuz yüz binde birdir.

Neredeyse tüm çarpıtılmışlar, deneyler yoluyla doğuştan gelen büyüye müdahale etmemizin sonucudur. Bu konuda Everest büyüklüğünde bir araştırma dağı var ve bunların hiçbirisi onların herhangi bir büyü yeteneğini koruduğundan bahsetmiyor. dönüşüm. Diatheke çarpıtılmış büyücüler nereden bulacak?"

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum."

"Havadan çarpık bir insan yaratamazsınız. Yeteneklerinin temelden değiştirilmesini gerektirir. Yıllar süren araştırmalar, karmaşık gizemli etkileşimler, büyücülerden oluşan ekipler gerektirir.

birlikte çalışmak. Ve para. Hem de çok miktarda."

"Para Diatheke'de," dedi Alessandro. "Peki ya geri kalanı?"

Başını salladı, bakışları mesafeliydi. "Ne zaman yaklaşısam ..."

"Neye yakın?"

Cevap vermedi.

Daha derine inmeliydim ama çok yorgundum ve düşünmek canımı yakıyordu. Bana tekrar sarıldığını hissetmek istedim. I kenara çekmesini istedim, böylece koltuğuna tırmanabilecek ve kendimi tekrar onun güçlü kollarına bırakabilecektim.

Başımı koyardım

sert göğsüne yasladım ve kalbinin sabit nabzının beni uykuya götürmesine izin verdim; güvende, sıcak ve bu baskıcı

üzerimde bir fırtına bulutu gibi asılı duran kıyamet duygusu.

Bu asla gerçekleşemezdi. O ve ben asla olamayız. Ben bir sirendim. Büyüm onu aşk hastası bir zombiye dönüştürebilirdi. O bir suikastçıydı. Yaşamak için insanları öldürüyordu.

Bir insanın hayatına son verirken ve bunun için para alırken kendini rahat hissetmesi onun hakkında ne söylüyordu?

Benim hakkımda ne söylüyordu? O benimleyken kendimi canlı hissediyordum. Ailem vardı, ben istemedikçe asla tek başıma değildim, ama o gittiğinde birden kendimi yalnız hissettim, sanki biri hayatımın önemli bir parçasını koparıp atmıştı ve ben umutsuzca geri dönmeye ihtiyacım vardı. Ben böyle biri değildim.

Gözlerimi kapattım. Yaralı avcının yüzü anılarımda canlandı, gözleri bir timsahın gözleri gibi insani duygulardan yoksundu. O ve çatıda kollarını bana dolayan adam ayrı dünyalardı. Avcılar bana düz geliyordu, sanki onları tamamen insan yapan ayrılmaz bir şey solmuş ve ölmüş, geriye sadece kişisel çıkar ve acı pragmatizm kalmıştı. Alessandro ise canlı ve hayat doluydu. Halle'yi bulmaktan bahsettiğinde, onun için elinden geleni yaptığında Shadow'a bir ikram al, birkaç dakika önce bana iyi olup olmadığımı sorduğunda şefkat gösterdi. Bunların hiçbirini yaparak kazanacağı bir şey yoktu. Kimse merhametli ve kiralık bir katil olmak.

Parçalar zihnimde uçuşuyor, kendilerini tutarlı bir bütün haline getirmeye çalışıyorlardı. Suikastçılara "onlar" dediğinde sesindeki alay, Diatheke hakkındaki dosya, Sigourney'nin onu nasıl tuttuğunu açıklama şekli. *Benim belli bir ünüm var, insanların sevdiği türden.*

Sigourney bir noktaya dikkat çekti. O basit bir suikastçı değildi. Daha fazlası olmalıydı.

Belki de kendimi kandırıyordum. Ben onun daha fazlasını, çünkü onu istiyordum. Sadece bir gelecek ihtimaline, bir umuda bile razı olabilirdim. Bu beni Kör mü? Kiralık bir katile aşık olduğum için suçluluk hissetmemek için gerçekleri kasten çarpıtıyor muydum?

Hayır, aşk çok güçlü bir kelimeydi. Kesinlikle çok güçlü. Düşünmeyi bırakmalıydım. Hemen şimdi. "Neden bir kürek?"

"Ne?"

"Çatıda sürüyle savaşıırken neden bir kürek çağırdın?"

Durakladı, belli ki ne kadarını söyleyeceğine karar veriyordu. "Sihrimin çalışma şekli bu."

"Yani niyete dayalı mı?"

İçini çekti, teslim olmuştu. "Evet. Ben aksiyonu hayal ediyorum, gerisini büyü hallediyor. Çok hızlı oluyor. Bazen eşya ortaya çıkmadan önce niyetimin tam olarak farkında olmuyorum."

"Yani birini bıçakladığınızı hayal ettiğinizde, büyüünüz keskin bir şey mi üretiyor?"

"Olabilir. Bir bıçak, bir buz kıracağı, kırık bir cam parçası. Menzilde ne varsa. Bu sihirdir, bilim değil. Çok fazla eğitim gerektirir çünkü çok geniş ya da çok dar düşünmek işe yaramaz."

"Çatıda ne düşünüyordun?" "Gerçekten büyük bir sineklik."

Lawrence'ın kemiklerinin kokusu arabanın içine yayıldı, rüzgârla seyreldi ama yine de midemi bulandıracak kadar güçlüydü.

"Bana Linus Duncan'dan bahset," diye sordu.

"Onunla ilk olarak duruşmalarımızda ve daha sonra Nevada'nın düğününde tanıştım. Çekici, zeki ve çok emekli biri. Ya da en azından öyle olduğunu iddia ediyor."

"Emekli mi oldu?"

"Linus gibi adamlar asla gerçekten emekli olmazlar. Bir keresinde Rogan'a onu sordum ve Linus Duncan'ın tanıdığı en tehlikeli adam olduğunu söyledi."

Bir ev olduğumuzdan beri Linus hayatımızda sürekli var olmuştu. Bazen akşam yemeği için uğrardı. haber vermeden. Bazen evine davet edilirdik. Sihri alışılmışın dışındaydı. Nevada

Çünkü Victoria Tremaine ile aramızda ateşkes sağlanmasına yardımcı olmuştu. Rogan ona saygı duyuyordu ama tek bir hatanın trajik sonuçlara yol açabileceğinin farkında olarak ona dolu bir silahı tutuyormuş gibi davranıyordu.

Linus bizim yanımızda her zaman hoş ve çekiciydi. Ancak ne kadar sevimli olursa olsun, didişen Asallarla dolu Meclisi yöneten bir adamın acımasız olması gerekirdi.

Victoria Tremaine ile dans ederkenki görüntüsü aklıma geldi. Büyükannem kanlı bir yol açmıştı.

ülkenin sihirli seçkinleri arasında. İnsanlar ondan korkuyordu. Adını anmak bile konuşmayı öldürüyordu.

Kim Victoria Tremaine ile dans eder ki?

Diatheke'nin onu öldürmek istemesi için bir şey yapmış olmalıydı. Bu bilgiyi ona vermeme nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birinin ona suikast düzenlediğini bildiğimi bilmesini istiyor muydum? Bunu bildiğimizi öğrendiğinde ne kadar kızacaktı?

Keşke Nevada burada olsaydı.

Ablamı istedim. Onun tavsiyesine ihtiyacım vardı. Bana sarılmasını ve yapmam gereken doğru şeyi söylemesini istedim.

Hayır. Bu noktada ben her şeyi ondan daha iyi biliyordum. O İspanya'daydı ve ben de burada, sahadaydım. Tüm bunları en ön sıradan izliyordum. Kararın sorumluluğu bana aitti. Onu arasaydım, o da bana aynı şeyi söylerdi. İçgüdülerime güvenmemi söylerdi.

Jocelyn'in sözleri hafızamdan süzüldü ve beni tekrar yaraladı.

"Nevada'ya tırmanmadım."

"Biliyorum," dedi Alessandro.

Ona şöyle bir baktım. Şu anki görünüşüne bayılıyordum, profili ışıklarla kaplı gece şehrine kazınmıştı. Yüz ifadesi sertleşmişti, gözleri önümüzde uzanan yolu tarıyordu. Kurt ormandan çıkmış ve sinsice dolaşmaya başlamıştı.

"Nasıl?"

"Evin reisi olmaktan nefret ediyorsun. Hem de her parçasından." Bunu daha iyi saklamak için çalışmalıydım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Başka kimse yoktu." Neden bu kadar çok Bu konu hakkında konuşmak. Ailevi sorunlarım umurunda değildi ama anlamasını sağlamak hayati önem taşıyordu.

"Peki ya Nevada?" "Bu uzun bir hikaye."

"Zamanım var."

İçimi çektim. "Üç yıl önce, birkaç güçlü Teksas Evi demokratik hükümeti devirmek için komplo kurdu. Bu komplo

Plan, mevcut sosyal düzeni istikrarsızlaştırmak ve her şey cehenneme döndüğünde, devletin kurtarıcıları, hukuk ve güvenliği savunan kahramanlar olarak öne çıkmaktı. Onların bir

Liderlerine Sezar adını verdiler ve amaçları cumhuriyetimizi, tıpkı ilk Sezar ve lejyonlarının Roma'yı yeniden kurduğu gibi bir imparatorluğa dönüştürmektir. Rogan ve kız kardeşim bunu durdurdu.

Sezar'ın kim olduğunu asla öğrenemedik ama komponun kendisi öldü. Tutuklamalar ve yargılamalar oldu. Kendi büyükannem de bunun bir parçasıydı. Hâlâ hapiste. Çok lüks bir hapishane ama yine de bir hapishane. Çok basit görünüyordu. Kötü adamlar başarısız oldu. İyi adamlar kazandı. Biz kazandığımızı sanıyorduk."

"Söz konusu Evler olduğunda hiçbir şey basit değildir," dedi Alessandro, sesi biraz acılıkla renklenmişti. Bunu iyi saklamıştı ama ben yine de duydum.

"Evet. Tüm o güçlü Hanelerin ve Asalların dostları ve müttefikleri vardı ve ortalık yatışınca saldırdılar. Onlar bize dokunamadılar çünkü biz geliştirmekte olan bir şirkettik, ama Rogan'ın peşinden tüm güçleriyle geldiler. İşlerini düşmanca ele geçirmeye çalıştılar, onu yasadışı ticaret uygulamalarıyla suçladılar, insan kaçakçılığına karıştığına dair kanıtlar ürettirler. Başından beri bunun olacağını biliyordu ama hiçbirimiz bunu tahmin edemedik ve bu en çok Nevada'yı vurdu. Her şeyi aynı anda yapmaya çalışıyordu: Rogan'a yardım etmek, insan kaçakçılığı sona erdiğinde güvende olduğumuzdan emin olmak için iyi niyet oluşturmak.

ödemesiz dönem sona erdi ve bize para kazandırdı. İş yerimiz ipotekliydik. Borç içindeydik. Evlerin bize saldırmasına gerek yoktu. Sadece bizi işe almadılar. Her bir dolar için savaşmak zorundaydık."

Beni dinliyordu ve kelimeler ağzından çıkmaya devam ediyordu.

"Nevada yardım istemedi. Her şeyi kendisi tamir edecekti. İş devraldığı on yedi yaşından beri her şeyi kendisi düzeltiyordu. Kilo verdi. Hasta görünüyordu. Ondan yavaşlamasını istedik. O da

yapacağını söyledi ama yapmadı. Rogan'a gittik. Ondan durmasını istedi. Duracağına söz verdi ama devam etti. O da

umutsuzca hepimizin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu."

Kalbim hızlanıyordu. Bunun hakkında konuşmak Endişe ve korku dolu buz gibi bir kuyuya atlamak. Zamanın bunu körelteceğini düşünürsünüz ama hayır.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Arabella ve ben eve geldik ve onu yerde yüzüstü yatarken bulduk." Hatıra gerçekliğin üzerinden geçti, ham ve

saf panikle doluydu: Koridorda yüzüstü yatan Nevada, Arabella'nın kansız yüzü ve çığlıklarının korkunç sesi.

"Tıpkı babamın kanser olduğunu öğrendiğimiz zamanki gibiydi. Annem, Arabella ve ben okul malzemeleri almaya gitmiştik ve döndüğümüzde babam evdeki ofiste yerde baygın yatıyordu."

"Özür dilerim," dedi sessizce. "Ne yaptınız?"

"Çılgına döndük ve ambulans çağırdık."

Orada açıklanamayan o kadar çok şey vardı ki. Kafamın içinde dönüp duran tek düşünce, "Kanser, kanser, kanser . . ." Annemin cam gibi gözleri dümdüz ileriye bakıyor, ambulansın arkasından arabayı sürüyordu; Arabella'nın hastanenin bekleme odasında bir ileri bir geri sallanması, kendine sarılması ve "Kız kardeşim ölecek. Kız kardeşim ölecek" diye mırıldanması; doktorun beklenmesi; kuzenlerimin bekleme odasına koşması, Leon'un korkup kekelemesi, Bern'in kaybolması ve bir şekilde küçülmesi; ve son olarak Rogan'ın hastane koridorunda binayı yerle bir edecekmiş gibi yırtınması. Kayınbiraderimin yüzünde korkuyu ilk kez o zaman görmüştüm.

"Hasta mıydı?"

"Evet. Grip olmuştu. İki gündür bir şey yememişti, susuz kalmıştı ve ateşi vardı ve geceyi yağmur altında saçma sapan bir gözetleme yaparak geçirmişti."

Şiddet bana doğal gelmiyordu ama o anda Nevada'yı omuzlarından tutup kafası kopana kadar sallamak istemiştım.

"Onu bulduğuna sevindim. Onu o şekilde görmenin senin için korkunç olduğunu biliyorum ama onu o şekilde buldun çünkü bulman gerekiyordu. Eğer bulmasaydın, kendine kalıcı hasar verebilirdi."

Kimsin sen, Alessandro Sagredo? Neden hayatıma girdin?

"Hepimiz ona durması gerektiğini söyledik. İki hafta izin alacağını söyledi. Hastane onu taburcu etti. Rogan onu arabasına kadar taşıdı. Son derece romantikti."

Alessandro kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar sürdü?" "On dört saat. Onu ofiste, bir şeyler ararken buldum. Ertesi sabah dava dosyaları. Sanki bir hamster çarkına sıkışmış ve çıkamıyordu. Onunla konuşmak anlamsızdı. Söylediğim her şey geri tepiyordu."

"Haklı olduğunu biliyordu ama haksız olduğunu düşünmüyordu."

"Evet." İçimi çektim. "Harekete geçmemiz gerektiğini fark ettim. Arabella bu olaydan birkaç ay önce on sekiz yaşına basmıştı.

Babamız öldüğünde acentenin tek sahibiydi ve hisselerini
 üçümüz arasında eşit olarak paylaştırdı." "Onu işten
 çıkardınız mı?" Bana baktı,

Yüzündeki inançsızlık çok açıktı.

"Hayır! Tabii ki hayır. Nevada ajansı Babam en düşük noktasındaydı ve onu yeniden inşa etti. Faturalarımızın ödenmesinin ve masada yemek olmasının nedeni oydu. Biz onu asla dışarıda

bırakamazdım." "O zaman ne olacak?"

"Onun işletmeye mali katkıda bulunma kabiliyetini elinden aldık."

İçinden güldü.

"İstediği tüm davaları alabilir, tüm kaynaklarımızı kullanabilirdi, ancak belirli bir maaş almak ve ücretin büyük kısmının borcumuza gitmesine izin vermek yerine, kazandığı her şeyi elinde tutması gerekiyordu. Ona, ölene kadar çalışmak istiyorsa, bu konuda yapabileceğimiz bir şey olmadığını, ancak yavaş yavaş intihar etmesine ortak olmayacağımızı söyledim."

Gülümsedi.

"Ne?"

"Zarif bir çözüm. Tam sana göre. Kızgın mıydı?"

"Öfkeden kudurdu. Bizi hükmü iptal etmeye zorlamaya çalıştı ama

yapmayacağımızı söyledi. Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve 'Bana güvenmeyen bir ailenin reisi olamam' dedi. Sonra da çıkıp gitti."

Yüzündeki acı sonsuza dek benimle kalacaktı.

"Üç hafta boyunca benimle konuşmadı. Telefonlarıma çıkmadı, mesajlarıma cevap vermedi. . . Nevada bana ilk davamı verdi, bana araba kullanmayı öğretti, ergenlik felaketleri yüzünden odamda ağladığımda uyumadı ve benimle konuştu. Bir keresinde, sihrimi kullandığımda saatlerce şehrin her yerinde beni aradı.

kazara ve bir çocuktan kaçmak zorunda kaldım ..."

"Ne?"

Başımı salladım. "Aptalcaydı. Ben on beş yaşındaydım, o bana ilgi gösterdi ve ben de onunla çıktım. İşler çığırından çıktı. Benden hoşlanmasını istedim ve sihrim sızdı. Sadece bir damlaydı ama yeterliydi. Eve gitmem gerekene kadar her şey iyi gidiyordu ve beni saçımdan yakaladı. ve beni arabasına sürüklemeye çalıştı. Kaçıp saklandım ve Nevada beni bulana kadar saatlerce aradı."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Her neyse, Nevada her zaman yanımdaydı ve ben onu incittim. Bu benim fikrimdi. Ailemizde bir delik açmıştım."

"Arabella da bunu kabul etti. Sanırım ailenin geri kalanı da öyle yaptı."

"Evet, ama planlayan bendim."

"Sana böyle mi dedi?"

"Leon yaptı."

"Kuzenin asabi bir aptal."

"Leon düşüncesiz biri ama haksız da sayılmaz." Omuz silktim. "Nevada sonunda beni görmeye geldi. Bana dedi ki Nereden geldiğimi anlıyordu ama artık evin reisi olamazdı. Olduğu kadarıyla

Bu bir güvensizlik oylamasıydı. Birinin onun yerine geçmesi gerekiyordu. Bir sonraki en yaşlı başbakan bendim. Darbeyi ben planlamıştım. Başka kimse yoktu."

"Ajansa ne oldu?" diye sordu.

"Bu hepimize ait. Nevada hâlâ hissedarlardan biri. Ben House Baylor kısmını yönetiyorum, o da Baylor'dan sorumlu. Araştırma Ajansı. Genellikle gidecek başka yeri olmayan insanlara yardım etmek için, çoğunlukla karşılıksız olarak karmaşık davalar alıyor. Çalışmalarının çoğu da Rogan'ın etrafında dönüyor. Hâlâ üç yıl öncesinin sonuçlarıyla uğraşıyorlar."

"Bunun olması gerekiyordu," dedi Alessandro. "Aynı anda iki Haneye birden ait olamazsın Catalina. Eninde sonunda seçim yapmak zorundasın. Ailenle ne kadar yakın bir ittifak içinde olursan ol, evlendikten sonra sadakatin eşine aittir."

"Bu yüzden mi hiçbir nişanınızı gerçekleştirmediniz?"

Gerçekten cesurdum. Ya da belki de

Kan kaybı. Bir düzine sığ yaradan kan kaybediyordum ve Lawrence'ın kemiklerinin kokusu beni sersemletiyordu.

"Bu da onun bir

parçasıydı," dedi. Bizim

sokağa döndük.

Bir Muhafız'ın yanmış kabuğu sol tarafta yan yatıyordu. Üzerinden siyah, yağlı bir duman yükseliyordu. Yanında şehir kıyafetleri içinde kömürleşmiş bir ceset yere yayılmıştı.

Çivili bariyerler yarlardan girişi engelleyecek şekilde yukarıdaydı. İleride, nöbetçi kulübesinin yanında bir obüs duruyordu. Çavuş Heart gelmişti.

Alessandro kaşlarını kaldırdı.

Kulübenin arkasından kocaman, tüylü bir gölge fırladı.

"Dur!" Alessandro'nun kolunu tuttum. "Ona zarar verme."

Frene bastı.

Devasa bir boz ayı arabamıza doğru koştu. Emniyet kemerimi çözdüm ve dışarı atladım. Devasa ayı arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve bekçi kulübesinin tepesindeki projektör ışığını kapatarak üzerime doğru geldi.

Kollarımı uzattım. Boz ayı eğildi ve bana sarıldı.

Alessandro'ya bir göz attım, bize doğru geliyordu, elinde bir testere vardı.

"Bu Çavuş Teddy," dedim ona, başımı yumuşak kürküne yaslayarak. "Bana zarar vermez. O bir barışsever."

"*Che gabbia di matti!*" Alessandro dedi ki.

Bir grup deli olabilirdik ama bunun bir önemi yoktu. Sonunda evdeydim.

Deponun önündeki sokak cesetlerle **doluydu**. Acil bir durumda yaktığımız sokak lambaları olay yerini parlak bir elektrik ışığıyla aydınlatıyordu ve cesetlerin her ayrıntısı açıkça görülebiliyordu. Bazılarında sadece düşmüşlerdi, ifadeleri boştu, kafataslarında düzgün kurşun delikleri vardı. Bunlar Leon ve anneme ait olmalıydı. Onlar şanslı olanlardı. Çabuk öldüler. Diğerleri yüzleri korku ve acıdan iğrenç maskelere dönüşmüş bir şekilde yatıyorlardı. Ölmeleri biraz zaman aldı ve bunun olduğunu biliyorlardı. Hissettiler.

Rogan'ın özel ordusunun koyu renkli üniformalarını giyen eski askerler, hızlı ve etkili bir şekilde etraflarında dolaşıyordu; hepsi de kukuletalı, gaz maskeli ve dirseklerine kadar eldivenliydi.

Runa motor havuzunun önünde kocaman bir lastiğin üzerinde oturuyordu, Heart'ın adamlarının cesetleri bağlayıp plastiğin üzerine çekmesini ve dondurucuda saklanacak et parçaları gibi vakumla mühürlemesini izliyordu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, tam olarak boş değil ama yorgun ve bir tür tatmin olmuş.

Beni gördü. "Onlara sadece cesetleri yakmalarını söyledim ama beni dinlemediler."

Geldim ve lastiğin üzerinde onun yanına oturdum. Karşımızda, motor havuzunun diğer ucundaki ahşap masada oturan Ragnar'ın başı öne eğikti. Ay'a bakıyordu.

"Ona içeride kalmasını söyledim." Runa başını kardeşine doğru salladı. "Söylemedi. Şuradaki üç ceset"

en sağda, yere dñşmñş ùç cesedin kol ve bacaklardan oluşan bir yığın oluşturduğu yeri işaret etti-"bunlar onun. Bana bunun artık bir kurt adam olduğu anlamına gelip gelmediğini sordu ve şimdi aya bakıyor ve benimle konuşmuyor."

Alessandro Ragnar'a doğru yñrñdñ ve yanına oturdu.

Runa bana baktı. "Kimse beni dinlemiyor. Sana ne oldu bñyle?"

"Uçan akrep keneleri."

Runa kaşlarını kaldırdı.

"Boş ver onu," dedim ona. "Burada ne oldu?" Runa derin bir nefes aldı, yanaklarını bir sincap gibi şişirdi ve havayı dışarı bıraktı. "Bakalım... Sen gittin. Senin Gñvenlik gñrevlisi dostum, adı A olan ..."

"Abarca mı?"

"Evet, o. Annenle konuşmak için geldi. Birini işe almak istedi, annen hayır dedi, o da sinirlendi ve başladı Otorite sorunları ve gñvenlikten nasıl sorumlu olduğu hakkında atıp tutarken anneniz sabrını kaybetti ve ona değiştirildiğini sñyledi. Adam çıldırdı. Aslında ona bağırdı. Annenin yñzñnde de garip bir ifade vardı."

Oh hayır, oh lñtfen hayır. "Yaşıyor mu?"

"Hışımla dışarı çıktığında òyleydi. Leon ikisinin arasına girdi ve Abarca'ya yñrñmeye başlamasını sñyledi. Abarca, 'Eğer istediğin buysa, yñrñyeceđim ve kendi içimi yapacağım' dedi.

insanlar benimle.' Leon ona bunu yaparsa kıdem tazminatına gñvenmemesi gerektiğini sñyledi. Gñrevden alınana kadar iş bitmemişti. Sonra annen firar edenlerin kıdem tazminatı alamayacağını sñyledi. Abarca yere tñkñrdñ ve çekip gitti."

"İki saatliğine ayrıldım. İki saat."

"Biliyorum, değil mi? Sonra gñvenlik gñrevlileriniz de hızla dışarı çıktı. On beş dakika sonra gitmişlerdi."

Bizi savunmasız bıraktı. Bizi savunmasız bıraktı. ònceden hazırlanmamışlarsa bu kadar çabuk ayrılamazlardı. Abarca kararını vermiş olmalı.

gitmiş olacaktı. Tüm ekip toplanmış ve gitmeye hazır olmalıydı.

Tehlikede olduğumuzu biliyorlardı. Depoda çocuklar olduğunu biliyorlardı ve bizi öylece ölüme terk ettiler. Bir şeyleri yumruklamak istedim.

"Sonra Montgomery ortaya çıktı." "Augustine mi? Neden?"

"Görünüşe göre Matilda'nın teyzesi onu almasını istemiş. Matilda teyzesini arayıp teyit edene kadar annen gitmesine izin vermemiş."

MII'nin özel güvenlik konusunda uzmanlaşmış bir bölümü vardı. Matilda Augustine ile güvende olacaktı.

"Bundan yarım saat sonra, iki takım bu şeylerden dördüne saldırdı."

Runa, Frida Nine'nin dirseğine kadar ezik bir Guardian'ın motoruna gömülmüş olduğu motor havuzunun içini işaret etti.

usulca mırıldanıyordu. Arabella'yla birlikte Keystone'dan getirdikleri ikisine ek olarak iki kişi daha sol tarafta bekliyordu. Motor havuzunun tüm yan duvarı kurumdan siyah olmuştu.

Büyükannem baktığımı gördü, bana kocaman bir gülümseme verdi ve personel taşıyıcıya ninni söylemeye geri döndü.

"Bug onları gördüğünde bizi uyardı, böylece hazırlanmak için zamanımız oldu. Leon soldaki sokağı aldı, ben de bunu. Annen yukarıda, tavan arasındaydı. Büyükannenin tankı çıkarmasını istemişti ama büyükannen, 'Penelope, onları tankla vurduktan sonra geriye pek bir şey kalmıyor, değil mi?' dedi."

Ben bile yapamıyorum.

"Sonra annen, çocukları gömdüğümüzde tüm bu araçların çok güzel bir cenaze alayı oluşturacağını söyledi. Belki büyükannen onları tabutlarla uyumlu olması için siyaha boyayabilirmiş."

Tanrım.

"Sonra büyükannen tankı almaya gitti. Anlatacak pek bir şey yok. İlk arabayı vurdu. Patladı, ki bu çok havalıydı. Sonra arabayı yolundan çekmiş."

tankı ile diğer üç arabayı kovalamaya başladı. Deponun etrafında bir daire çizdiler. Arabaları her kim kullanıyorsa oldukça iyiydi, çünkü daha önce kimsenin bu kadar hızlı geri geri gittiğini görmemiştim. Tankla bir tane daha vurdu ve sonra kötü adamlar zırhlı SUV şeylerinden inmeye karar verdiler ve onları öldürmeye başladık. Yanlarında pirokinetik bir büyücü vardı. Şuradaki onun cesedi. Depoya ateş topu attı. Depo alev aldı.

heyecan vericiydi. Sonra onu öldürdüm. Sonra süvariler geldi. Kötü adamlardan bazıları kaçtı."

Sokaktaki katliama bakılırsa, çoğu bilmiyordu. "Biliyor musunuz bilmiyorum ama Leon bir psikopat. Onu duydum İnsanları vururken kendi kendine konuşurdu. Komik sesler kullanırdı Catalina."

"Kardeşin kurt adam olduğunu sanıyor."

"İyi bir noktaya değindin." Runa aya baktı. "Bana annenin keskin nişancı olduğunu söylememiştin."

"Önemli görünmüyordu."

"Tabii ki önemli. İkimizin de öldüren anneleri var. insanlar. Benim durumumda vardı ama yine de önemli. Aslında pek çok ortak noktamız var. Babalarımız öldü. İkimiz de evlerimizin reisiyiz. İkimizin de deli olan küçük erkek kardeşleri ya da kuzenleri var. İkimiz de katiliz."

Tamam o zaman. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi Runa. "Başlayıp başlamayacağıma karar veremiyorum

Dokuz kişiyi öldürdüğüm için çılgılık atmak ya da annemin intikamını aldığım için kutlama yapmak. Onları öldürmek iyi hissettirdi ama şimdi bunun için gerçekten suçlu hissediyorum. Tüm bunları sindirdiğimde muhtemelen sinir krizi geçireceğim." Durakladı. "Evet, kulağa gerçekten hoş geliyor. Sanırım bunu yapacağım."

"Tamam, hadi içeri girelim." Ayağa kalktı ve onu lastiğin üzerinden çekerek ayağa kaldırdım.

"Ama ölü insanlar ..."

"Sanırım bugünlük yeterince ölü insan gördün. Hadi, içeri girelim, sana güzel bir fincan çay yapayım, ağlarsın."

ve kendini daha iyi hissedeceksin."

Kız kardeşim zırlı Mercedes'ile yanaştığında onu içeri sürüklüyordum.

"Neredeydin sen?" Arabella dışarı fırlar fırlamaz homurdandım.

"Austin'e, sigorta şirketimizin merkezine gittim. Poliçemizi iptal etmeye hakları yoktu."

"Bir yere varabildin mi?"

"Polisleri aradılar ve beni dışarı attılar."

"Tutuklandın mı?" Tutuklandıysa, bununla ilgilenirdim.

Yüz ifadesi acıya dönüştü. "Hayır. Cesaretleri yoktu."

"Kardeşimi Alessandro ile yalnız bırakma," dedi Runa. Arkasını dönmeye çalıştı. "O bir katil. Onları yalnız bırakmayın!"

Arabella bana, "Ben hallederim," dedi. "Gidip Ragnar'ı getireceğim," diye söz verdim.

Arabella Runa'nın diğer kolunu tuttu ve onu depoya götürdü.

Arkamı döndüm ve Ragnar ile Alessandro'nun masada oturduğu yere doğru yürüdüm. Ragnar yaklaşmamı izledi.

"Kız kardeşin senin için endişeleniyor," dedim ona. "O iyi olacak," dedi Alessandro.

"Ona kurt adam olup olmadığını sordu."

Ragnar iç çekti. "Bir kitaptan alıntı. 'Savaş kapınızı çaldığında, acı ve ölüm getirdiğinde, iyi adamlar vahşi kurtlara dönüşür. Ben şimdi bir kurt muyum?'"

"Bu sizin kurt tanımınıza bağlı." Bankın üzerine oturdum. "Bazen kurtlar kudurur. Katlederler

Sırf yapabildikleri için gördükleri her şeyi öldürüyorlar. Ama çoğu kurt sadece yemek için ya da sürüsünü korumak için öldürür. Siz bana daha çok ikinci tip gibi göründünüz."

"Bu benim hatam." Ragnar bana döndü, gözleri açık ve berraktı. "Kendimi öldürmeye çalışmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı."

Anıları geri gelmişti. Ne zamanlama ama.

"Bu çok saçma," dedim ona. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Eğer aptal bir bebek gibi yere yığılmasaydım, Runa senden yardım istemezdi. İnsanlar evinize saldırmazdı. Aileni öldürmeye çalışmazlardı. bizim yüzümüzden."

"Dramatik bir on beş yaş çocuğu gibi davranıyorsun," dedi Alessandro, sesi sertti.

Ragnar tokat yemiş gibi geri çekildi.

Alessandro, "Suçluluk duygusu bir lükstür ve şu anda bunu karşılayamazsınız," diye devam etti. "Bir yetişkin mi yoksa bir çocuk mu olmak istiyorsunuz? Çocuklar kriz anlarında bile rahatlığa ihtiyaç duyarlar, çünkü olayların ne kadar acil olduğunu anlayamazlar. Bir çocuğun dünyasında her şey kendileriyle ilgilidir: bu beni nasıl etkiliyor, bu beni nasıl hissettiriyor, hayat neden bu kadar adaletsiz? Bir yetişkin ise

ve onu düzeltmeye çalışır. Diğer insanları düşünürler ve eylemlerini sonuçlarının farkında olarak planlarlar. Onlar Tehlike sona erdikten sonra yas ve kayıpla başa çıkmak için zaman olacağını anlayın."

"Peki bunu nasıl düzeltebilirim?" Ragnar yüzü asık bir şekilde sordu.

"Hayatta kal," dedi Alessandro. "Düşman seni ve kız kardeşini öldürmeye çalışıyor. Eğer yaşarsan, kazanırsın."

Ragnar başını salladı. "Bu yeterli değil."

"Şimdilik yeterli," dedim ona.

"Ne yapmak istiyorsun?" Alessandro çocuğa doğru eğildi. "Oraya gidip anneni öldüren insanları öldürmek mi istiyorsun?"

"Evet!"

"Yapamazsın. Henüz yapamazsın. Sen ölürsün ve onlar kazanır. Bu da yetişkinliğin bir parçasıdır - yetişkinler sınırlarını anlar."

Ragnar sıkılmış dişlerinin arasından, "İyi yaptım," diye sıktı.

Alessandro cesetlere baktı. "Yüzleri bana kız kardeşinin düşmanlarına acı çektirmeye kendini fazla kaptırdığını söylüyor.

Ve şuradaki kusmuk izi bana tereddüt ettiğini söylüyor. Önce

onları hasta ettin. Onları öldürmek zor muydu?"

Ragnar'ın sol gözünden bir damla yaş süzüldü. Yüzü sert bir maskeye dönüşmüş halde gözyaşına baktı.

"Utanma," dedi Alessandro ona. "Bu iyi bir şey. Bizi onlardan ayıran şey bu. Zor olmalı. Başka bir insanı öldürmek yapabileceğiniz en zor şeydir. Ama bu savaşta savaşmak için, öldürdükleriniz Anlık. Herhangi bir tereddüt düşmanınıza sizi bitirmek için bir fırsat verir. Siz ölürsünüz, onlar kazanır. Tereddüt ettiğinizi kendinize itiraf edin. Mecbur kalmadıkça saldırmayın. İşinizi hatırlayın. Bunu atlatmak zorundasın."

"Ne yapmak için?" Ragnar cesetlere baktı.

"Bir dahaki sefere aileniz için biri geldiğinde hazır olacağınızdan emin olmak için eğitim ve pratik yapmak. Kız kardeşlerinizin size ihtiyacı olacak."

Ragnar masadan atladı ve içeri girdi. "Çok sert," dedim ona.

"Şu anda ihtiyacı olan şey bu. Bana güvenin," dedi Alessandro. "Eğer bir hedefi varsa, bu onun ileriye bakmasını sağlayacaktır.

Olanları ve bu konuda ne yapabileceğini düşünmek onu sadece çıldırtacaktır."

Ayağa kalktı ve uzaklaştı. Cesetlerle dolu sokağa son bir kez baktım ve ailemin sıcak ışığı ve sesleri eşliğinde depoya girdim.

Runa'yı sakinleştirmemiz yarım saat sürdü. Sonunda annem ona bir uyku hapi verdi. Runa bunu çayla birlikte içti ve sonra mutfak masasında uyuyakaldı. Bern onu odasına taşıdı. Leon, Ragnar'ı ve iki birayı oyun düzenini kontrol etmek için Kötülük Kulübesi'ne götürdü. Heart'ı görmemiştim. Kesinlikle buralardaydı, denetliyordu, arazinin durumunu inceliyordu ve emir veriyordu ve annem onunla konuşmuştu. Onu yarın göreceğim. Şu anda ihtiyacı olan son şey benim ayak altında olmamdı.

Shadow sanki bir asırdır yokmuşum gibi davrandı. Arka ayakları üzerinde durdu ve kalçamı tırmaladı. O yaptı

Küçük, mutlu köpek sesleri çıkarır ve kuyruğunu o kadar çok sallardı ki kopmaması bir mucizeydi. Ayrıca nereye gidersem peşimden geliyordu. Lawrence'ın kemiklerini arabadan çıkardım, plastik bir kutuya koydum ve kutuyu motor havuzuna taşıdım ve bana iki kez çelme takmayı başardı.

Büyükanne Frida yaklaştığımızda döndü. Gözleri kısıldı. "Kızım, çok hırpalanmışsın."

Herkesin fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu düşünmüştüm. Büyükanнем bir güdümlü füze gibi çiziklerime odaklandı. "Sadece yırtık kıyafetler."

Büyükanne Frida parmağını kaldırıp işaret etti. "Yırtık. Aşınma. Delinme. Birkaç delik. Saç parçası kayıp."

Çöp kutusunu bıraktım ve saçımı tuttum. "Nereye?"

Büyükanнем uzandı ve başımın sol tarafına dokundu. "Tam oraya. Kanıyorsun ve sanki bir öğütücüden geçmiş gibi görünüyorsun." Burnunu kırıştırdı ve kokladı. "Ve hızlandırıcı ve duman gibi kokuyorsun. Annen seni gördü mü?"

"Annemin elleri dolu. Ben duş alacağım..." "Şu paçavrayı çıkar ve otur." Büyükanne Frida bir bez parçasını işaret etti.

Tabure.

Yırtık trençkotu yere bıraktım ve oturdum.

Büyükanne Frida bana şöyle bir baktı ve ilk yardım çantasına uzandı.

Hayatta alkolün gerçekten acı verdiği zamanlar oldu.

"Aslında, yaraları alkolle tedavi etmenin -Ovalama alkolü iyileşmeyi yavaşlatır. Tuzlu suyla yıkamak çok daha iyi. Ow, ow, ow!"

"Tuzlu su gözleriniz içindir. Alkol ise derinizdeki deliklerden esrarlı yapışkan maddeleri çıkarmak içindir. Büyük bir kız ol ve anla."

Ow.

Ona hikayeyi anlattığımda ve yaralarım tedavi edildiğinde, sanki hiç derim kalmamış gibi hissediyordum. Daha doğrusu derim vardı ama yanıyordu.

"İtalyancan nerede şimdi?"

"Eski itfaiye binasında. O benim değil." Büyükanne Frida kıkırdadı. "Bence kayıkçı."

"Ne?"

"Gelinliğin için. Sana çok yakışır."

"Büyükanne!"

Büyükanne Frida beklentiyle ellerini ovuşturdu. "*Brides* dergisine olan aboneliğimi hiç iptal etmedim."

Tabureden atladım. "Burada oturup bunları dinlemeyeceğim."

Büyükanne Frida bana sarıldı. Tanıdık motor yağı ve barut kokusu beni sardı.

"Harika gidiyorsun, tatlım. Kimsenin fark etmediğini düşündüğünü biliyorum ama hepimiz fark ediyoruz. Şimdi git duşunu al."

Ben de ona sarıldım ve kapıya doğru gittim.

"Çöp kutunuzu ne yapmamı istiyorsunuz?" Lawrence'ın plastik tabutunu işaret etti.

"Saklamak için kafese kilitleyebilir misiniz? Sakın açma."

"Yapacağım," diye söz verdi büyükanne.

Annemden önce üst kattaki odama gizlice çıktım. deliklerimi fark ettim, banyoya gittim, yırtık kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Aynada kendime bile bakmadım. Açık kesiklerin keskin acısı tam olarak neremin yaralandığını anlamamı sağladı.

Gölge duş kapısının dışında sadık bir nöbet tutmaya başladı.

Sıcak su bana çarptı ve yaralarım taze bir acı dalgası gönderdi. Çıglık attım ve sızlandım. Vücut yıkama berbat olacaktı.

Duş zemininin fayanslarına yarı saydam böcek ikoru sıçradı. Uzandım ve saçıma dokundum. Saçım Parmaklarımı yarı ayarlanmış jölenin içine sokmak gibi. Ugh. Elime çok fazla şampuan döktüm ve saçıma yedirmeye başladım.

Yarın Heart ile buluşup yeni güvenliğimizin bize ne kadara mal olacağını ve nerede

Bunun için para bulacaktık. Depozito için nasıl hızlı bir şekilde nakit bulabileceğime dair oldukça iyi bir fikrim vardı ama Büyükanne Frida'nın bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

Sonunda su berrak aktı. Limon ve lavanta kokarak dışarı çıktım, saçlarımı bir havluyla kuruladım ve başka bir büyük, yumuşak, kabarık beyaz havluyu dikkatlice sardım kendi etrafımda. Bunu yaparken sadece iki kez sızlandım. Ben büyük bir kızdım ve başa çıktım.

Köpeğim gitmişti. Onun bağlılığı kısa sürdü.

Fırçamı saçımda gezdirdim. Sıkıştı. Harika.

Bu biraz zaman alacaktır.

Havlunun bana çok fazla sürtünmesini önlemek için hareketlerimi küçük tutarak ve fırçamla tüm saçlarımı koparmamaya çalışarak banyodan çıktım.

Alessandro yatağıma uzanmış, Gölge'yi okşuyordu.

Gıcırdadım ve fırçayı kafasına fırlattım.

Havadan kaptı. "Bana bir şeyler fırlatmayı bırak."

"Odamda olmayı bırak. Yatağımda olmayı bırak. Havlu giyiyorum!" Bunu neden belirtmiştim ki?

Ayaklarımdan gözlerime doğru yavaşça baktı. "Evet, öylesin."

Tüm düşüncelerim raydan çıktı. Bedenim onun tarafından kucaklanmanın nasıl bir his olduğunu tüm ayrıntılarıyla hatırladı. Güvenli, sıcak ve heyecan verici. Yanağımın altındaki oymalı göğsü, taş gibi karnı, vücudunun sıcaklığı, beni saran kolları ...

Havluyu göğsüme sıkıştırdım ve pencereyi işaret ettim. "Çık dışarı."

Gerinen büyük bir kedi gibi telaşsız, kendinden emin bir şekilde oturdu ve ayağa kalktı. Bunu ağır çekimde kaydedip internette yayınlayabilseydim, Instagram'ı kırıp geçirirdim.

"Linus Duncan konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi.

"Ona söylemek zorundayız," dedim. "Hayatı tehlikede olabilir. Ayrıca, Diatheke'nin neden onu öldürmeye çalıştığına dair oldukça iyi bir fikri olabilir."

"Sorularımıza cevap vereceğini düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Aile dostumuz sayılır, o yüzden olabilir. Yarın ilk iş onu arayacağım. Alessandro, Magdalene'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Daha fazlası yarın için."

Bana havlumu çalmayı düşünüyormuş gibi bakıyordu. Ve çalmasını istedim.

Hayır. Kötü fikir. Gerçekten çok kötü bir fikir.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Şeytani görünüyordu. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

Başını yana doğru eğdi. "Hiçbir şey giymemeyi mi düşünüyorsun?"

"Dışarı."

Alessandro içini çekti. "Çok yorgunum. Burada dinlenemeyeceğime emin misin? Uslu duracağıma söz veriyorum. Tabii sen istemezsen."

Evet. Hayır!

"Alessandro," her kelimeyi olabildiğince sert bir şekilde telaffuz ettim. "Odamı terk et. Annem Heart'a senin burada kalmana izin verildiğini söyledi, yani burada saklanman için bir neden yok. Vurulmayacaksın ya da evden atılmayacaksın."

"Sence bu yüzden mi buradayım? Yeni ordunuzdan korktuğumu mu sanıyorsunuz?"

"Sanırım benimle alay etmekten hoşlanıyorsun, nedenini bilmiyorum. Heart'ı Abarca ile karıştırmayın. Bunlar Prime'ları alaşağı eden insanlar."

Dişlerini gösterdi. "Şimdi bunu bir meydan okumaya dönüştürdün."

Bakışlarına karşılık verdim. "Gerçekten öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

Size hiçbir şey yapmamış ve ailemi korumak için burada olan insanlar mı?"

İç çekti. "Hayır."

"İyi geceler, Alessandro."

Döndü ve pencereye doğru yürüdü. Büyüm takdirle titreşti, emin başka bir kılıç ustasını tanıdım, hareketlerinin kolay zarafeti. Onunla asla dövüşemezdim. Eğer bunu deneseydik, onunla hemen oracıkta seks yapardım.

Pencere kenarından folyoya sarılı bir nesne aldı. "Eğer çığlık atarsan, seni duyarım. Kötü bir şey olursa çığlık at Catalina."

"Bu harika, ama hiç çığlık olmayacak." Gözleri parladı. "Bekleyin. Üç, iki . . ." "Hepsinin canı cehenneme!" Leon alt katta kükredi.

Odadan koşarak sahanlığa çıktım. "Ne oldu?" "Biri lanet turtayı almış!"

"Ne?"

"Pithivier'den bir parça istedi," diye seslendi Bern. "Zaten bir parçası vardı ama harika bir savunmacı olduğunu ve daha fazlasını hak ettiğini söyledi."

Etrafımda döndüm. Soğuk bir hava çarptı yüzüme. Alessandro açık pencereden göz kırptı, folyodan ganimetini aldı ve gecenin içinde gözden kayboldu.

"Sadece biraz turta istemiştım." Leon'un sesindeki umutsuzluk bunaltıcıydı. "O İtalyan piç aldı onu! Onun aldığını biliyorum. Bu onun yapacağı türden bir sıçan hareketi. Onu bulacağım ve ..."

"Ve ne?" Bern sordu. "Onu pastanın üzerinden mi vuracaksın?"

Kapıyı kapattım. Leon bağırmaya devam ediyordu ama ne dediğini anlayamıyordum. Pencereye gittim, kapattım, kilitledim ve perdeleri indirdim. İç çamaşırı ve büyük boy bir tişört giyip yatağıma girdim.

Örtüler Alessandro gibi kokuyordu.

Çok uzun bir gün olmuştu ve şimdi nihayet güvende ve rahattım. Küçük köpeğim dizlerimin arasına sokuldu. I gözlerimi kapadım ve uyumak için kendimi zorladım.

Bölüm 12

Abarca'nın cesedi sokağımızın girişindeki telefon direğine asılmıştı.

Sabahın ilk ışıklarında yüzü tanınmaz haldeydi, şişmiş morumsu bir et yığınıydı. Güneş yeni doğmuş, deponun etrafındaki binalara pembe ışıklar saçıyordu. Dünya parlak ve neşeli görünüyordu.

Abarca'nın bedeni bu fonda esen rüzgârda hafifçe sallanıyor, bağırsakları karnındaki açık yaradan grotesk bir çelenk gibi sarkıyordu. Onu bir domuz gibi parçalamışlardı.

Kendime sarıldım. Hava o kadar da soğuk değildi ama kalın kazağıma rağmen ısınamıyordum. Beş dakika önce yatağımda, yumuşak, sıcak bir battaniyeye sarınmış, Gölge'nin bana sarılmış olmasıyla mutluluk içinde uyuyordum. Sonra annem kapımı çaldı ve Heart'ın beni görmesi gerektiğini ve bunun bekleyemeyeceğini söyledi. Kötü bir şey olduğunu biliyordum ama bunu beklemiyordum.

Yanımda Heart bekliyordu. Bir saldırıyı püskürtmeye hazırmış gibi duruyordu, ayakları yere sağlam basıyordu, geniş omuzları dikti, kaslı gövdesi sağlamdı. Japon kökenliydi, annemin yaşlarında ya da biraz daha büyüktü. Zaman geçmemişti.

granit bir kayalık için geçerli olmadığı gibi onun için de geçerliydi. O her zaman savaşa hazırdı. Koyu ve zeki gözleri sakinlik yayıyordu. Daha kötülerini de görmüştü. Ben görmemiştim. Bunu biliyordu ve

destek sağlamak için kendini konumlandırdı. Ağladığımda bana omuz verirdi. Soru sorarsam, cevap verirdi. Ve eğer düşüncesizce bir şey yapmaya çalışırsam, beni durdururdu.

"Başka bir yerde öldürülmüş," dedi Heart. "Boğazını tırtıklı bir bıçakla kesmişler. Diğer her şey ölümden sonra yapılmış. Hâlâ senin cep telefonunu kullanıyordu.

Kayıtlara göre dün gece saat 10'da kayıtlı olmayan bir numaradan aranmış. Cep telefonu Houston'ın kuzeyindeki üç kuleden sinyal vermiş ve sonra durmuş. Sinyalin geldiği yere bir ekip gönderdim.

ve eşyalar. Geri dönüyorlar."

"Sizce onu evinden dışarı mı çıkardılar?"

"Evet. Görünüşe göre biriyle buluşmak için kendi isteğiyle ayrılmış."

Kendime daha sıkı sarıldım. Dün Abarca benimle konuştu. Fikirleri vardı ve ona bir soru sorduğunuzda cevap veriyordu. Hareket ediyordu, nefes alıyordu. Yaşıyordu. O bir insandı. Şimdi hiçbir şey yok.

"Bunu neden yapsınlar ki? O gitmişti. İstifa etti, adamlarını aldı ve gitti."

"Birisi bir mesaj göndermeye çalışıyor," dedi Heart.

"Kaçış yok mu?"

Heart başını salladı.

İstifa etmeniz, kaçmanız ya da kovulmanız önemli değildi. Bizimle ilişkisi olan herkes hedefti. Diatheke merhamet göstermedi.

"Peki ya halkının geri kalanı?"

"Şu an itibarıyla herkes sayıldı. Tek kayıp Abarca'ydı."

Bir nefes verdim. Diatheke diğerlerini dikkate değer bulmamış olmalıydı. Onlar homurdanıyordu, hiçbirinin büyüğü yoktu ve ani sivil cinayetleri dikkat çekerek. Artık bizim için çalışmadıklarından, onları öldürmek Ev savaşı olarak sayılmazdı ve Houston Polisi sivil cinayetlerini ciddiye alırdı.

"İki seçeneğiniz var," dedi Heart. "Bunu sivil bir mesele olarak ele alabiliriz. O firar etti. İşine son verildi.

görevinden ayrıldığı an. Houston Polisi'ne haber verelim, gerisini onlar halletsin. Sorular olacaktır ama Nihayetinde bu, Evinizi daha fazla sorumluluktan muaf tutmaktadır."

"İkinci seçenek nedir?"

"Bunu ev savaşı olarak değerlendirebilirsiniz."

Abarca görev başında ölmüş gibi davranırsak, bu onun itibarını kurtaracaktı. Bizim için çalıştığı süre boyunca, ölümü halinde iki yüz elli bin dolarlık bir hayat sigortası poliçesi yaptırdık. Bu poliçe, House Baylor'daki işine son vermeyi seçtiğinde sona erdi.

Abarca'nın iki çocuğu ve bir karısı vardı. "O bizim yüzümüzden öldü," dedim.

"Hayır." Heart'ın gözlerinde merhamet yoktu. "O öldü çünkü kaçtı."

Buna söyleyecek bir şey yoktu. "Bunu Ev savaşı olarak ele alacağız. Lütfen en yakın akrabasına haber verin. Bugün sigorta ödemesi için yetki vereceğim."

Bu hiçbir şeyi düzeltmez. Onlara kocalarını ya da babalarını geri vermezdi ama biraz yardımcı olurdu.

"Onu indirmek için izniniz var mı?" Heart sordu.

"Evet. Lütfen yap."

Heart başını salladı ve cesedi işaret etti. İki askeri, bir erkek ve bir kadın, bir merdiven taşıyarak koşarak geldi. Heart döndü ve onu takip etmemi işaret etti.

"Yardıma ihtiyacım var," dedim

Heart'a. O da başını salladı.

"Güvenlik çalışanlarımıza iyi davranmak için her zaman çaba gösterdik. Onlara iyi teçhizat, iyi sosyal haklar verdik ve isteklerini yerine getirmeye çalıştık ama yine de kaçtılar. Aynı hatayı iki kez tekrarlamayacağımızdan emin olmak istiyorum."

"Yaptığın tek hata George Abarca'yı işe almaktı." Heart durdu ve bana döndü. "Abarca'nın görevinden neden istifa ettiğini biliyor musun?"

"Bize ailesini geçindirecek kadar para kazanamadığını söyledi."

Kalp gülümsedi. Biraz tedirgin ediciydi.

"Bazı mükemmel memurlarla çalıştım. Abarca gibi bazı memurlarla da çalıştım. Zaman harcıyorlar, kabul edilebilir bir iş yapıyorlar, terfi alıyorlar ama hizmet etmiyorlar. Birincil motivasyonları bir sonraki terfiyi kazanmak için yeterli sayıda kutuyu işaretlemek. Asıl noktayı kaçırıyorlar. Çok basit: Siz Bir işe atanırsınız, o işi öğrenirsiniz, o işte mükemmelleşmek için çabalarsınız ve sonra altınızdaki kişiyi o işi yapması için eğitirsiniz. Standartları belirlersiniz. Yeni bir iş gelir, hepsini tekrar yaparsınız. Hepsi bu."

"Abarca öyle değil miydi?"

"Hayır. Onunla tanıştığımda George Abarca bir okulda yeni subayları eğitmekle görevliydi. Rahattı.

O sıralarda, Ordu bir girişim başlatmıştı.

Significant ve Prime'ları aktif olarak işe almak. Eşsiz yetenekleri ve ihtiyaçları nedeniyle en kolay işe alımın Onları entegre etmenin yolu, bu tür memurların her birinin etrafında küçük bir birim oluşturmak, güçlü yönlerini tamamlamak ve

zayıflıklarını telafi etmek." "Rogan için yaptıkları gibi mi?"

"Aynen böyle. Rogan program için bir test vakası olarak görev yaptı ve ben de onun astsubayı olarak atandım.

Abarca istedi

Rogan'la çalışmak kötü bir şeydi, ancak Rogan çok önemli bir varlıktı ve ona erişim sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Rogan'ın eğitiminin sonunda, komuta kademesi okul içinde yüksek kalibreli büyü kullanıcılarıyla çalışmaya adanmış yeni bir bölüm oluşturulduğunu duyurdu. Abarca bu komutayı istiyordu.

Bunun kariyeri için çok iyi olacağına karar vermişti. Sorumlu albayın ağzını aramak için zamanını harcamış, sevildiğinden emin olmuştu ve bunun ona post."

"Anlamadı mı?"

"Hayır. Çok fazla savaş deneyimi olan Yüzbaşı Swan'ı getirdiler. Ortak bir geçmişi paylaşıyordu

ve savaşta daha fazla zaman geçirecekti. Abarca albayın ofisinde havaya uçtu. Binanın diğerk ucundaki Başçavuş'un ofisindeydim ve duydum. Hepimiz duyduk. Erler, subaylar, öğrenciler. Ertesi gün görevinden istifa etti."

Şafak söktü. "Asla bizimle ilgili değildi, değil mi? Biz Rogan'a giden bir basamaktık."

"Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Parayla mı yoksa prestijle mi motive olduğunu bilmiyorum ama Abarca Rogan'ın yakın çevresine girmek istiyordu. Özgeçmişini bize üç kez göndermişti. I

Seninle çalışmanın Rogan'ın güvenine açılan bir kapı olacağını düşündü herhalde."

"Ama biz onu özellikle Rogan'dan bağımsızlık." Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Annem ona kötü bir iş yaptığı için işten çıkarılacağını ve etkilemek istediğı insanların onun yerine geçmek, bunu kaldıramazdı."

"Şimdi anlıyorsun." Heart doğrudan bakışlarıyla beni sabitledi. Dik ve hareketsiz durmak için güçlü bir dürtü hissettim. "Bir birim ancak lideri kadar iyidir. Bu yüzden iyi bir lider kendini en yüksek standartta tutar. Mesele sevilmek ya da adil olmak değildir. Bu, hedefinizin ne olduğuna karar vermek ve ona ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmakla ilgilidir. Özellikle de zor olduğunda. Abarca'nın başına gelenler sizin eylemlerinizin sonucu değildi. O kendi seçimlerini yaptı. Bunun sizi sakat bırakmasına izin vermeyin. Hâlâ yapacak bir işiniz var."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bundan bahsetme. Yeni bir güvenlik ekibi kuracağız. Güçlü bir liderin etrafında. Aklımda biri var. İzninizle, onu ve eşini görüşmeye davet edeceğim. Yetenekli bir asker ama bazı sorunları var."

"Herkes bagajıyla gelir," dedim ona. "Lütfen onu görüşmeye davet edin."

"Güzel," dedi Heart ve gülümsedi.

Alessandro içeri girip mutfak adasının yanına oturduğunda **ben** mutfakta mango doğruyordum. Koyu renk bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti.

muhafazakar siyah kravat. Çenesi temiz tıraş edilmiş, saçları düzeltilmişti. Ayakkabıları kıyafetinin geri kalanının toplamından daha pahalıydı. Boynunda kar beyazı ve süssüz uzun bir kaşmir fular asılıydı, neredeyse sonradan düşünülmüş gibi oraya atılmıştı. Bir Prime; başarılı, zarif, kendinden emin.

Ciddiye alınması gereken biri. Augustine'e parasının karşılığını verirdi.

Mutfak masasında Arabella kaşlarını kaldırdı ve Runa'ya dirsek attı. Prime Etterson başını dizüstü bilgisayarından kaldırdı ve iki kez baktı.

Doğramaya devam ettim. "Bu senin Linus Duncan'ı görmeye gidiyorum kıyafetin mi?"

Bana uzun uzun baktı, ödülümü inceledi.

Eşofman altı ve fırfırlı pembe bir önlüğün örttüğü büyük boy bir tişörtten oluşan bir topluluk. "Bu senin mi?"

Gözlerimi devirdim, doğranmış mangoyu zaten kıyılmış soğan, sarımsak, kimyon, zencefil ve diğer baharatların bulunduğu plastik bir kaseye kaydardım ve plastik eldivenleri aldım.

Alessandro önümdeki yemek malzemelerine baktı, bal, elma sirkesi ve küçük portakal biberlerini aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Onu aramadan önce sabah 8:00'e kadar bekleyeceğim." "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü o Linus Duncan. Ne zaman kalkacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Eldivenleri giydim ve biberleri dilimlemeye başladım.

"Belki sabahları yoga yapıyor, belki yüzüyor, belki de uyuyor. Saat sekiz, durup dururken aramak için makul bir zaman gibi görünüyor.

her şeyi ve bizi görüyor. Yedi kırk beş, o kadar değil."

"Bunu anlıyorum. Ben sabahın köründe neden küçük biberler doğradığınızı soruyorum."

Çünkü kuzenlerim en sevdikleri taco sosu bitince çok sinirlendiler.

Arabella, "Gergin olduğunda yemek yapıyor," diye gönüllü oldu. Doğramayı bıraktım ve ona baktım. Kız kardeşim kıkırdadı.

"Tıpkı anneme benziyorsun."

"Linus Duncan'dan korkuyor musun?" Alessandro kaşlarını çatı. "Hayır. Sana söyledim, o bir aile dostu." Tabii ki korkuyordum.

Linus'tan korkuyor. Kim korkmaz ki?

Alessandro öne doğru eğilerek alanımı işgal etti ve baştan çıkarıcı bir gülümsemeye bana vurdu. "Peki neden gerginsin?"

"Gergin değilim."

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Alessandro mırıldandı. Kız kardeşim kahvesini yudumlarırken boğuldu.

"Hayır."

Leon mutfağa girdi, Alessandro'yu gördü, "Tanrı aşkına!" diye homurdandı ve dışarı çıktı.

Alessandro güldü, uzandı ve küçük turuncu biberlerden bir parça çaldı.

Arabella'nın gözleri büyüdü. Runa ağzını açtı ve Arabella eliyle ağzını kapattı.

Alessandro'ya tatlı bir gülümseme verdim. "O senin değil." *Yemi yut. İsteddiğini biliyorsun.*

"Bana biberimi geri ver. Ciddiyim, Alessandro. Onu alamazsın."

Üç, iki, bir . . .

Alessandro bana göz kırptı ve biberi ağzına attı. Muhteşem çenesi hareket etti.

Dondu kaldı. Yüz ifadesi sert bir maskeye dönüştü.

"Kibar bir şey söylemek istemiyor musun?" diye sordum. "Git ileride. Benimle flört et."

Yüzü kızardı.

"Sorun nedir, Alessandro? Seni sinirlendiriyor muyum?" Gözleri yaşardı.

Ona acıdım. "Teksas'a hoş geldiniz. Ağzınızda yanan o

'küçük dolmalık biber'e habanero denir. Banyo koridorun sonunda, soldaki ilk kapı. Sakın bir

Kahraman, Alessandro. Çıkar ağzındaki baklayı. Seni hastaneye götürecek vaktim yok."

Runa, "Kusarken saçını tutmak benim hakkım," diye duyurdu.

"Peki," dedi Arabella. "Ama sırtını ovup 'işte, işte' diye sesler çıkaracağım."

Belli ki o ve Runa aynı kişiydiler.

Alessandro topuklarının üzerinde döndü ve mutfaktan dışarı çıktı.

Banyo kapısının kapandığını duyana kadar kendimi tuttum ve güldüm. Runa başını masaya koydu ve ciyakladı. Kız kardeşim kıkırdadı, homurdanma sesleri çıkardı.

Runa kahkahalar arasında, "Bu çok kötüydü, Catalina," diyebildi.

"Ona geri vermesini söyledim. Eldiven giydiğimi gördü." "Gördü," diye inledi Arabella.

"Yüzündeki ifadeyi gördün mü?" O kadar çok güldüm ki, biraz da ağladım. Bunun bir kısmı muhtemelen Augustine'in beni üç gün önce yataktan sürükleyerek çıkarmasından bu yana olanlara histerik bir tepkiydi ama umurumda değildi. Çok güzel bir histi.

Leon mutfağa geri döndü ve adanın üzerine bir kâğıt parçası bıraktı. "Hazır keyfiniz yerindeyken."

Ön kolumla gözyaşlarımı sildim ve kelimelere odaklandım. *Bu mektubun amacı, bir yangın sırasında tahrip olan kişisel eşyalarım için tam tazminat talep etmektir.*

6 Ocak'ta House Baylor Araştırma Ajansı'nın bir çalışanı tarafından . . . Vesaire, vesaire, vesaire . . .

"Yirmi üç bin dolar mı?!"

Leon bir adım geri çekildi. "Unutma, ben senin en sevdiğin kuzenimim ve beni seviyorsun."

"Yarrow işi için bize sadece yedi bin ödendi. Bizi on altı bin dolar zarara soktun. Nasıl, Leon?"

"Açıklayabilirim. Muhasebeci kadınla yüzleşmek için eve gittiğimde kocası pijamalarıyla dışarı fırladı.

ve kendini bebekleriyle birlikte panik odasına kilitlediğini söyleyerek çılgılık atmaya başladı."

"Ve polisleri aradınız. Çünkü bir rehine durumuyla karşılaştığımızda yaptığımız şey budur. Kolluk kuvvetlerine güveniriz, değil mi? Çünkü onların yetkisi var. ve deneyimli rehine arabulucularına ihtiyacımız var, değil mi Leon? Çünkü ne yaptığımızı bilmediğimiz için bir rehine krizini çözme sorumluluğunu üstlenemeyiz. Çünkü kimsenin ölmesini istemiyoruz ve bize dava açılmasını istemiyoruz."

Leon ellerini kaldırdı. "Kime dava açılmadı?"

"Biz! Bize dava açılmadı. Ve ben yardım edebilirsem dava edilmeyeceğiz. Polisi aradın mı?"

Alessandro mutfağa geri dönmek için o anı seçti. Solgun görünüyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve elleri biraz titriyordu.

"Orada olman gerekiyordu," dedi Leon. "İdari bir karar aldım. Zaman çok önemliydi."

"Saçmalık. Bizim evden o mahalleye gitmek yirmi dakika sürer. Burayı aradınız, Büyükanne ve Arabella'yı Brick'i getirmeleri için ikna ettiniz ve yirmi dakika boyunca onların gelmesini beklediniz. Ve sonra üçünüz bunun Brick'i evin içinden geçirmek harika bir fikir olurdu. Kelimenin tam anlamıyla!"

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor," dedi Leon. "Ama bir rehineyi kurtardık."

"Hayır, bir çocuğun hayatını tehlikeye attınız."

Arabella kıpırdandı. "Teknik olarak, tam olarak bir çocuk değildi."

Leon'a döndüm. İçini çekti, teslim olmuş görünüyordu ve telefonunu kaldırdı. Telefonda orta yaşlı beyaz bir adam dev bir turuncu kediye kucaklamıştı.

"Bu da ne?"

Leon gözle görülür bir şekilde kendini toparladı. "Bu Tuna. Bebek olarak da bilinir."

"Seni öldüreceğim." Leon geri çekildi.

Bıçağı bıraktım ve bir habanero kaptım. "Buraya gel."

"Sana ne oldu böyle?" Leon geri çekilerek adayı aramızda tuttu. "Her zaman çok sakınsın ve makul ..."

Onu adanın etrafında kovaladım. "Bir cinayeti ve kaçırılma olayını çözmeye çalışıyorum, bir suikastçılar konsorsiyumu bizi hedef alıyor, bizi hayatta tutmak için ülkedeki en pahalı özel orduyu kiralamak zorunda kaldık, nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

ve para kazanmak yerine bizi daha da derin bir çukura sokmaya karar verdiniz. Evcil bir kedi için anlaşmazlık."

"Kapıyı kırana kadar kedi olduğunu bilmiyordum. Bebek dedi, kürk bebek değil."

Adanın etrafında tam bir daire çizdik. Arabella'ya elimi uzattım. "Tut onu."

Kız kardeşim başını salladı. "Ben bu işe dahil değilim."

"Brick'e bindin. Sen de işin içindesin. Ben bu işin başındayım.

House ve sana onu tutmanı emrediyorum, böylece bu biberi burnuna sokabilirim."

Alessandro yoluma çıktı, ellerini belime doladı ve beni kucağına aldı. Her şey durdu. O Beni zahmetsizce yerden beş santim yukarıda tutuyordu. Bana dokunuyordu.

Leon kapıya doğru bir hamle yaptı.

"Beni yere bırak," diye homurdandım.

"Hayır, sen güçten delirmişsin." "Alessandro!"

"Saat sekiz on beş," dedi. "Kızartacak daha büyük balıklarımız var. Linus'u ara. Ya da seni böyle tutmaya devam edebilirim. Benim için fark etmez."

Runa ellerini ağzına götürdü, parmaklarıyla bir huni yaptı ve dramatik bir şekilde fısıldadı. "Kapı numarası iki."

İçimdeki mücadele bitti. "Aramayı ben yapacağım."

Alessandro beni tekrar yere indirdi. Bana uzun bir nefes daha tutundu ve yavaşça bıraktı. Yere doğru yürüdüm. kesme tahtasına koydum, doğranmış habanerosları kaseye boşalttım ve eldivenlerimi çıkardım. "Arabella, lütfen bunu mutfak robotuna koy ve üç dakika boyunca yüksek devirde çalıştır, bir tencereye dök ve 10 dakika pişir. Yanmasına izin verme. Ayrıca, bu yolculuk için senin Mercedes'ini alıyorum."

"Evet, Majesteleri."

Yüzümü ona döndüm ve telefona uzandım.

Arabaya bindiğimiz anda Alessandro tekrar bir katile dönüştü. Mutfakta yansıttığı kaygan cila, sakın bir uyanıklığa dönüştü. Gergin değildi ama hazırды, büyüü yüzeyin hemen altında kaynayıp duruyordu. Şu anda yolcu koltuğunda sırtüstü uzanmış, gözleri kapalıydı. Batıya, Houston'dan yaklaşık bir saat uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Cat Spring'e doğru yol alıyorduk.

Alessandro birden fazla kişiye benzeyebilirdi. Ailemle tanışan, çekici ve zararsız Instagram Alessandro'su vardı. Seksi Alessandro vardı, flört eden ve gerçek hayat için fazla ateşli, yatağında poz veren ve köpeğimi okşayan. Kont Alessandro vardı, pahalı özel dikim takım elbisesi içinde, ve Başbakan Alessandro, korkutucu derecede yetkin, gücü duruşmalarda etrafını saran aşılmaz bir duvar. Hiçbiri yalan değildi. Onları duruma uygun giysiler gibi giyerdi.

Ama onun varsayılanı buydu, rahat ama hazır bir katil. Dinlenen suikastçı. Başka bir şey olmak zorunda olmadığında böyle biriydi. Acaba benden başka onu böyle gören oldu mu?

Muhtemelen yaptılar. Onları öldürmeden hemen önce. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Bana baktı. "Bu neden önemli?" "Sadece bilmek istiyorum."

"Bu konuşmanın bir getirisi yok. Bunu nasıl ölçersiniz? Doğru sayı nedir? Ondan fazla mı? Yirmiden fazla mı? Ne zaman aile yemeklerinden kovulan bir canavara dönüşeceğim?"

Buna ne sebep oldu? "Kaç kişiyi öldürdüğünün farkında mısın?"

"Öyle mi?"

"Keystone'da kılıcımla üç tane. Üç tane de benim emrimle yukarıda, yani kendim yapmadım ama oradaydım. Başka bir Yürüyen merdivende iki kişi. Ve Lawrence. Yani dokuz."

"Etkileyici. Böyle devam edersen, birkaç yıl içinde Yıllar sonra bana yetişebilirsin."

"Bu, haftada öldürülen ortalama insan sayısına mı dayanıyor?"

Bana baktı.

"Sadece soruyorum çünkü ortalama bir yılda yaklaşık elli iki hafta vardır, iki yılda yüz dört hafta vardır ve haftada dokuz cinayet işlendiğine göre bu dokuz yüz otuz altı hafta eder."

"Beynin hiç ara veriyor mu?" diye sordu.

Adımı her söylediğinde ya da bana her dokunduğunda. Ya da yatak odamda üzerimde bir havlu varken bana evlenme teklif ettiğinde, ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Hiç doğrudan bir soruya cevap verir misin?"

"Evet."

Tuş.

Çiftlikten pazara giden yol meşe kümelerinin arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Düzgün bir dönüş yaptık ve soldaki ağaçlar pitoresk bir gölü ortaya çıkarmak için ayrıldı, tıpkı bir aynanın yüzeyi.

Telefonum zafer dolu küçük bir nota çaldı. Bu sesi biliyordum. Bu Alessandro'nun Instagram uyarı ziliydi. I telefona uzandı ama önce o kaptı. Gerçekten gülünç derecede hızlıydı.

"Telefonumu geri ver."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir alarmin var. post." Tezgâhın üzerine bırakılmış bifteği yalamış ve paçayı kurtarmış bir kedi gibi dayanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyordu.

"Alarmda olan birçok hesabım var."

"Kız kardeşlerini, kuzenlerini, büyükanneni ve beni takip ediyorsun."

Teknolojiden gerçekten nefret ederdim. "Profilimi nasıl buldun ki?" Profilime fotoğraf koymamaya ya da herhangi bir yere link vermemeye özen göstermiştim.

"Nevada'nın arkadaş listesine baktım."

Yol çatallaştı ve sola dönerek küçük bir özel araca girdim. Taş bir duvarın içine oturtulmuş demir bir kapı girişi engelliyordu. Genellikle dövme demir harfler mülkün adını duyururdu ama kapının üzerinde özel mülk yazan bir tabeladan başka bir şey yoktu. Kapı açıldı ve Mercedes'i manevra yaparak içeri soktum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, büyük Alessandro Sagredo beni Instagram'da aramak için zaman ayırdı ve beni bulamayınca kız kardeşime baktın ve üç yüz küsur takipçisinden hangisinin bana ait olduğunu bulana kadar onun arkadaş listesini tek tek inceledin öyle mi?"

"Evet."

Cam villalardaki insanlar taş atmamalı, Sinyor Sagredo. "Peki bunu neden yaptınız?"

Bana kurt gibi sırttı. "Komodinimin üzerindeki çerçeve için bir resim istedim."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Alessandro telefonu bana doğru salladı. "Ne gönderdiğimi görmek istemiyor musun?"

O lanet telefonu elime aldığımda camdan dışarı fırlatırdım. Sonra arabayı durdurup onu arardım, çünkü tüm bağlantılarım ve işlerim oradaydı, ama onu fırlatmak kendimi çok daha iyi hissettirirdi.

Yol döndü. Önümüzde, her iki tarafı da devasa olgun meşe ağaçlarıyla çevrili büyük bir araba yolu uzanıyordu.

Kışa rağmen yeşil olan dalları, yolun üzerinde güzel bir gölgelik oluşturuyordu. O uzun yeşil tünelin sonunda dev bir ev bekliyordu.

Bej renkli taşlarla inşa edilmiş olan Duncan'ın malikânesi, alçak bir tepenin üzerinde bir ortaçağ kalesi gibi yayılıyordu. Çizgileri

Hem İspanyol *castillo*'larına hem de Akdeniz villalarına selam göndermeyi başarmış, ancak Teksas'a özgü olduğu da açık. Kalın duvarlar, pişmiş toprak kiremit çatı, dairesel araba yolu, devasa

Misyon tarzı kapılar; her şey Güneybatı ve zenginlik diyordu. Eve bir kez baktığınızda, bir kişinin vizyonuna uyacak şekilde özel olarak inşa edildiğini anlıyordunuz.

Başka hiçbir ev gibi.

Alessandro gözlerini kırptırdı. "Telefonda ne demişti?"

"Küçük çiftliği."

Yemin etti.

"Oraya girmeden önce sizi uyarmam gerekiyor. Linus Duncan bir Hephaestus Prime'dır," dedim. "Adını Yunan silah tanrısından alıyor."

"Daha önce Hephaestus Primes ile uğraşmıştım."

"Onun gibi değil. Hurda metalden saniyeler içinde bir tanksavar bomba atar yapabilir ve bununla arabamızı patlatabilir.

En iyi şekilde davranmak zorundasınız. O yerleşkenin her yerinde silahlar var."

Alessandro gülümsedi.

"Ciddiyim, Alessandro. Ölmek için fazla kibirlisin."

Uzandı ve sol elimi kavradı, yüzü ciddi, gözleri ciddiydi.

"*Tesoro mio*, ben her zaman en iyi davranışımı sergilerim." Dudaklarını parmaklarına değdirdi.

"Kesin şunu! Ben ciddiyim."

"Tamam, tamam. Terbiyeme dikkat edeceğim."

Garaj yoluna vardık ve ardına kadar açık duran ikinci bir kapı setinden geçtik. Park ettim ve dışarı çıktık.

İkinci kattan yükselen iki kısa kulenin tepeleri yarıldı ve namlularla dolu ikiz kuleler dışarı kaydı. Arkamızdaki duvardan da aynı kuleler çıktı.

Alessandro kaşlarını kaldırdı, gözlerinde hesapçı bir bakış vardı.

"Hayır," dedim ona.

Uzun maun ve ferforje kapılar açıldı. Kot pantolon, kazak ve siyah aşçı önlüğü giymiş yaşlı bir adam dışarı çıktı. Uzun boylu ve hâlâ atletikti, Teksas bronzluğuna sahipti ve eskiden siyah olan dalgalı saçları şimdi Çoğunlukla gümüş rengindeydi, çarpıcı bir görüntüsü vardı. Yüz hatları cesur ve yakışıklıydı: kare çene, büyük burun, geniş kaşlarının altında canlı ela gözler. Beni gördü ve gülümsedi, dişleri düzgün ve beyazdı. Bu gülümsemenin sıcaklığı

Gülümsemesi gözlerine kadar yayıldı ve köşelerindeki kaz ayaklarını belirginleştirdi. Sanki ona her zaman istediği bir hediye getirmişim gibi tüm yüzü aydınlandı.

Linus Duncan kollarını kaldırdı. "Canım, sonunda. Fajita yaptım. Senin guacamole tarifini kullandım. Sanırım buldum ama bir tutam tuz gerekebilir."

"Onun bir tür arkadaş olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı Alessandro. "Hafife almış olabilirim. O daha çok sevdiğim bir amca gibi hepimiz korkuyoruz. En iyi davranış. Söz vermiştin."

Ön kapıya giden üç basamağı koşarak çıktım ve Linus'a sarıldım.

Linus'un Houston'daki malikanesi zarif pervazları, freskleri ve on bin dolarlık avizeleriyle şık ve zarifti. Ancak çiftlikte Linus tam bir Teksaslıydı.

Her şey taş, maun ve büyük şöminelerdi.

Alessandro gözlerini kısarak geyik boynuzundan avizeye baktı ve mükemmel bir yerel taklidiyle "Teeeksus" dedi.

Ona dirsek attım ve "Kes şunu" diye tısladım.

Önümüzde, Linus döndü. "İnsanlar bunu bekliyor."

Onu büyük odadan ve güneşlenme odasından geçerek dışarıya, Oklahoma taşından devasa bir verandaya ve son teknoloji ürünü bir açık hava mutfağına kadar takip ettik.

Yastıklı sandalyeler

Masa fajitanın gerektirdiği her şeyle dolu, rendelenmiş

güzel bir kasede peynir, ızgara biber, guacamole, dilimlenmiş domates, cips, salsa ve queso. Devasa bir açık hava şöminesi, ocağında yanan ateşle hepsine hükmediyordu.

Linus ızgaraya yöneldi, açtı, bir etek bifteğini maşayla tutturdu ve ters çevirdi. "Neredeyse oldu."

Tuhaf görünümlü bir taret şömine odasının yanından kayarak çıktı ve yumuşak bir dönüşle Alessandro'ya doğru yöneldi. Sağa doğru bir adım attı. Taret döndü ve onu takip etti.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Guacamole'ye bir cips batırdım. Haklıydı. Bir tutam tuza ihtiyacı vardı.

"Öyle. O tehlikeli bir adam ve onu sizin yanınızda görmek beni çok üzüyor."

Alessandro ona kurt sırtışını verdi.

"Taret tamamen otomatiktir. Beni etkisiz hale getirmenin ya da onun senin yakışıklı kafanı patlatma kabiliyeti üzerinde hiçbir etkisi olmayacak." Linus etin üzerine biraz turşu sürdü.

Guacamole biraz tuz ekledim ve karıştırdım.

"Evet," dedi Alessandro, sesi neşeliydi. "Ama sadece bir taret."

"Ne yaptığını görüyor musun?" Linus bana döndü ve maşasını salladı. "Silahımın yerini söylemem için beni kışkırtıyor."

İki düzine çeşitli taret ve otomatik silah evin duvarlarından, çatısından kayarken yüksek bir çınlama yankılandı,

ve yere. Alessandro'nun göğsünde ve sırtında bir düzine kırmızı nokta dans etti. Hareket etmeyi bıraktı.

"Otomatik taretlerde neden lazer dürbünleri olduğunu hiç anlamadım," dedim bir kaseye cipsleri dizerken.

"Bu bir uyarı. Hareketsiz durmanın en akıllıca hareket tarzı olduğunu bildirir."

Kuleler geri kaydı, şömine hariç hepsi. "Catalina benim için çok değerlidir." Linus bifteği bir kesme tahtası. "Onu ailemden biri olarak görüyorum. Ona herhangi bir şekilde zarar verersen, derini canlı canlı yüzer ve tuza yatırırım."

"Peki ya kireç?" Alessandro sordu.

"Nasıl isterseniz."

"Benden korkacak bir şeyi yok, ama yine de denemeni dilerim."

"Ahh, gençliğin kibri."

"Ahh, yaşlılığın aşırı özgüveni."

"İkinizin işi bitti mi?" diye sordum.

"Canım," dedi Linus, "daha yeni başlıyoruz."

Linus açık mutfağa yerleştirilmiş mini buzdolabından üç buzlu Corona şişesi çıkarıp getirdi. "Bifteğin dinlenmesi gerekiyor."

Biramı açtım ve oturdum.

Linus bir şişeyi Alessandro'ya uzattı, masadan bir dilim misket limonu aldı ve suyunu birasına sıktı. "Benim şehrimde ne yapıyorsun?"

"İndiğimde üzerinde adınızı görmedim."

"Çünkü bunu duyurmama gerek yok. Geldin, kendini tanıtmadın ve şimdi burada

Seninle birlikte olma riskini göze alamayacak kadar zeki, yetenekli bu genç kadının yanında." Bana sert bir bakış attı. Bu bakışı bilirdim. Kızgın olmadığını, sadece hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu.

Kendimi bu işlere nasıl bulaştırdım?

"Buraya iş için geldim, genç bayanla profesyonel bir anlaşmamız var ve bunun dışında aramızda yaşananlar sizi ilgilendirmez."

Biram yanlış yöne gitti. Öksürdüm ve ikisi dönüp yüzlerinde aynı endişeli ifadeyle bana baktılar. Onlara kolumu salladım. "Lütfen erkeksi tavırlarınıza devam edin. Çok eğlenceli."

Linus gözlerini devirdi ve birasından bir yudum aldı.

"Bunun gösteriş yapmakla ilgisi yok. Nezaketle ilgili. Görgü kuralları önemlidir. Bizi vahşilikten ayırır ve gereksiz şiddeti azaltır."

"Ona karşı biraz sert davranıyorsun. O bir misafir."

"Hayır, sen misafirsin. O güdümlü bir füze ve nerede patlayacağını bilmek istiyorum."

İşler çirkinleşmeden önce bunu etkisiz hale getirmeliydim. Deneyimlerim Alessandro'nun kendisi hakkındaki sorulara cevap vermemek için her şeyi yapabileceğini söylüyordu. Alessandro'ya döndüm. "Nasıl oluyor da o senin ne olduğunu biliyor da ben bilmiyorum?"

Alessandro birasıyla Linus'u selamladı. "Özür dilerim. Uğramam gerekirdi. Kabalık ettim."

Ta-da. İşe yaradı.

"Özür kabul edildi. Olan oldu." Linus ayağa kalktı ve bifleği oymaya başladı. "Sen bir suikastçı değilsin, değil mi?" Ona sordum.

"Hayır."

"Sadece kontrol ediyorum. Son zamanlarda herkes suikastçı gibi görünüyor."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Evet." Balmumu şeridini söker gibi hızlıca yapmak zorundaydım. "Diatheke'nin seni öldürmesi için Sigourney Etterson'ı kiralamaya çalışmasının bir nedeni var mı?"

Linus kesmeyi bıraktı.

Uzun bir an geçti.

"Hayatta yapılmaması gereken bazı şeyler vardır," dedi, ses tonu ölçülüydü. "Ailenin adını lekeledikten sonra bir eşi ve üç çocuğu terk etmek de bunlardan biri. Sigourney'i her zaman sevmişimdir. Ona kötü bir el dağıtılmıştı ve o bunu zarafetle idare etti."

"Bu yüzden mi onu Altın Asa olarak seçtiniz?"

"Evet. Onun için yapabileceğim küçük bir şeydi. Sorunuza cevap vermek gerekirse, Diatheke onu işe almaya çalıştı çünkü eğer

beni ziyarete gelirse, onu içeri alırdım. Şu anda yaptığımız gibi onunla yemeğimi paylaşabilirim. Ondan şüphelenmezdim. O benim arkadaşımdı. Sanırım reddetti?"

"O yaptı," dedi Alessandro.

"Seni o mu işe aldı?" Linus sordu.

"Evet."

Linus bana döndü. "Peki senin bu olaydaki rolün ne?"

"Halle kayıp. Birisi, muhtemelen Diatheke, Sigourney'i öldürdü ve olay yerine ikinci bir ceset yerleştirdi.

evi yakıp kül ediyor. Diatheke'nin Halle'yi her ne sebeple olursa olsun rehin tutuyordu. Runa onu geri getirmem için beni tuttu."

Linus başını salladı. "Sigourney bana gelmeliydi ..."

"Diatheke ile bir geçmişı vardı," dedi Alessandro. "Yıllar önce."

Linus'un bunu bilmesini istememiş olabilir.

Linus bıçağı masanın üzerine fırlattı ve ondan uzaklaştı. Yüzünde üzüntü ve öfke karışımı tuhaf bir ifade belirdi. Uzun bir nefes boyunca bıçağa baktı.

Bunu gördükten sonra yüzü o bildik dostça ifadesine büründü. Bunu kederinin üzerine bir maske gibi yerleştirmişti. Bunun için gereken irade çabası şaşırtıcı olmalıydı.

"Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu.

"Magdalene adında birinin bu işe karıştığını ve muhtemelen Halle'i elinde tuttuğunu biliyoruz."

"İsim bir şey çağrıştırmıyor. Başka ne olabilir?"

"Diatheke seni öldürmeye çalıştı," dedi Alessandro. "İşte bu var."

"Bize nedenini söyleyebileceğinizi umuyorduk."

Linus gülümsedi. "Canım, herhangi bir günde beni öldürmeye çalışan çok sayıda insan olabilir. Cephaneliğimi sadece senin ziyaretin için bir araya getirmedim. Bu bir gereklilik."

Alessandro öne doğru eğildi, ifadesi sertti, bakışları odaklanmıştı. "Benedict sizin şehrinizde faaliyet gösteriyor. Onu tanıyorsunuz. Hesapçı ve dikkatlidir. Seni ortadan kaldırmaya çalışmak riskli bir hamle. Eğer başarısız olursa, bu firmayı sizin hedefinize koyar ve resmi dikkatleri üzerlerine çekmemek için ellerinden geleni yaparlar. Ödül, riskten daha ağır basmış olmalı. Bu paradan daha fazlası. Senin ölümünden ne kazanacaktı?"

"İşte soru bu. Bunu düşünmem gerekecek. Hadi yemek yiyelim. Yemek soğuyor."

Eti masaya getirdi. Eşyaları elden ele geçirip fajitalarımızı hazırladık.

"Bu arada," dedim etin üzerine peynir serpererek. "Çarpık büyücüler diye bir şey duydun mu hiç?"

Cana yakın Linus göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Bakışları beni sabitledi, gözleri buz tutmuş ve odaklanmıştı. Korku omurgamı elektrik çarpması gibi delip geçti. Bana sanki canımı yakacakmış gibi bakıyordu. Kıpırdamadan oturdum.

"Birini öldürdün mü?" Linus'un sesi sert ve emrediciydi.

Gözlerinin içine baktım ve soruya cevap vermem gerektiğini kesin olarak anladım. "Evet."

Alessandro'nun etrafında büyü parladı. Gözleri turuncuyla parladı. "Onunla bu tonda konuşma."

"Fotoğraf çektiniz mi?"

"Hayır."

Linus bana affedilmeyecek kadar aptalmışım gibi baktı.

"Sizin şehrinizde' dolaşıyordu ve biz onu öldürdük."

Alessandro öne doğru eğildi, İtalyan Kont unutulmuştu.

"Bir teşekkür borçluyum."

Bunu bir daha asla yapamayız. Linus ve Alessandro'yu aynı odaya koymak, bir firavun faresi ve bir kobrayı bir çukura atmak gibiydi.

"Nasıl olur da fotoğraf çekmezsiniz? Sizin nesliniz her şeyin fotoğrafını çekiyor." Linus'un gözlerindeki soğuk sertlik azalmadı. Bir saldırı köpeğiyle yüz yüze olmak, saldırmasını beklemek ama onu neyin harekete geçireceğini bilmemek gibiydi. Tek bir yanlış kelimeyle kurşun yağmuruna tutulabilirdik.

"Zaman yoktu. Ayrıca kemiklerini sakladık." Kendimi destekledim.

Linus durakladı. "Neredeler?"

"Depodalar."

"Deponun neresinde?"

"Plastik bir kutudalar, silah kafesinde kilitliler." "Başka kim biliyor?" Linus sordu.

"Sadece ikimiz. Şimdi üçümüz."

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı azaldı. Linus bir cep telefonu çıkardı ve bir numara çevirdi.

"Baylor deposuna gidin. Kemiklerle dolu plastik bir kutu seni bekliyor olacak. Onları teşhis etmeni istiyorum. Bekleme, orada yap. İşiniz bitince beni arayın. Kimlikleri tespit edildikten sonra kemikleri taşıyın ve Scroll kasasında emniyete alın. Benim yetkimle."

Linus aramayı sonlandırdı. "Catalina, aileni ara ve Scroll'dan Bay Fullerton'un kemikleri almaya geleceğini söyle. Tam bir mahremiyete ihtiyacı olacak."

Bir nefes verdim, telefonumu çıkardım ve Bern'i aradım.

"Evet?" dedi kuzenim.

"Kafesin içinde plastik bir kutu var. Lütfen onu alın ve konferans odasına götürün. Scroll'dan Bay Fullerton size doğru geliyor. Lütfen geldiğinde ona kemikleri göster. Lütfen kimseye söyleme ve soru sorma."

"Yapacağım."

Konferans salonunda mükemmel bir güvenlik kamerası vardı

duman alarmına gizlenmiş. Fullerton kemiklerle her ne yaptıysa, bunu bilmek istedim.

Telefonu yere bıraktım ve Linus'a baktım. "Neler oluyor?"

"Atasözündeki bok fana çarptı ve şimdi hepimiz sıçramasını istemiyorum. Hadi yiyelim. Fullerton aradığında daha fazlasını öğreneceğiz. Yemek yerken bana çarpık büyücü hakkında her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama."

Fullerton yirmi dakika sonra aradı. O sırada yemeğimizi bitirmiştik. Linus telefona cevap verdi ve eve doğru yürüdü.

O telefonda konuşurken Arabella, Runa ve Leon aynı anda bana üç farklı fotoğraf gönderdiler.

Aynı helikopterin depomuzun önüne inişinin ardından

"Neler oluyor ve neden bana haber verilmedi?"

versiyonları.

Eğer onlara bundan bahsetseydim, Fullerton onları Lawrence'ın kemikleriyle bira pong oynarken bulurdu. Bir şey yoktu.

Kız kardeşime şaka yapmanın en iyi yolu, ona içinde simli bomba olan bir kutu verip açmamasını söylemektir. Karşı koyabileceği bir sırda hiç karşılaşmadı.

Scroll'un bir helikopteri olduğunu bile bilmiyordum. Scroll herkes için çalışan ama kimseye hesap vermeyen bağımsız bir varlıktı. Fullerton neden Linus'a itaat ediyordu?

Soru? Neden her şeyin dramatik bir şekilde daha da kötüye gittiğini hissediyordum?

Zaten peşimizde bir suikast şirketi vardı. Daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

"Linus Duncan ile ilişkiniz tam olarak nedir?" Alessandro sordu.

Bu harika bir soruydu. Kaseler için plastik kapakları açık mutfak dolabındaki yerlerinden aldım ve yiyecekleri koymaya başladım.

"Meclisimizin kuruluşunda tanık olarak görev yaptı. Evler arasında eski bir geleneğe göre bir tanık aynı zamanda bir rehber ve danışman olarak da görev yapar. Tıpkı bir vaftiz babası ya da

Vaftiz annesi için değil, tüm aile için. Linus bunu ciddiye alıyor." On dakika öncesine kadar ne kadar ciddiye aldığını fark etmemiştim.

"Bundan daha fazlası var."

"Ne ima ediyorsun?" Çünkü eğer ima ettiğini düşündüğüm şeyi ima ediyorsa, çok hızlı bir şekilde geri adım atması gerekiyordu yoksa kafasını o şöminenin içine sokardım.

"O değil." Alessandro Linus'a baktı, sonra bana baktı, sonra tekrar Linus'a baktı, ağzını açtı ...

"Ne oldu?"

Alessandro konuşmaya başladı ve ağzını kapatarak arkama baktı. Arkamı döndüm. Evde Linus doğrudan bize bakıyordu. Başını bir kez salladı.

kasıtlı bir hassasiyetle telefon görüşmesine geri döndü. "*Sono un idiota*," diye mırıldandı Alessandro.

Ve az önce kendine aptal dedi. Prensipde aynı fikirde

olsam da, özellikle aptalca bir şey yapmamıştı.

bu saniye. Aklına bariz bir şey gelmiş olmalıydı ve ben de bunun ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Beni aydınlatmak ister misin?"

"Boş ver," dedi. "Vaftiz baban oraya doğru yürüyor ve mutsuz görünüyor."

En azından mutsuzluk, cinayete meyilli olmaktan daha iyiydi.

Linus bize doğru yürüdü. "Benimle gel." Bu bir rica gibi gelmedi.

"Yemeği mutfağa götürmemi ister misin?" "Bırakın lütfen."

Onu çalışma odasına kadar takip ettik; tavandan tabana maun raflar, deri sandalyeler ve duvarlarda orijinal sanat eserleri vardı. Hava aromatik puro kokuyordu. Linus kapıları kapattı. Metalik bir klik sesi kilidin açıldığını duyurdu. Harika. Artık içeride kilitliydik.

Yanımda, Alessandro hareketsiz ama hazırды, büyüü saldırmak üzere olan bir piton gibi kıvrılmıştı.

Linus masasına doğru yürüdü ve avucunu içindeki cam plakanın üzerine koydu. Duvardan bir çekmece kayarak açıldı. Linus ona doğru yürüdü ve yaklaşık bir ayak uzunluğunda ve yarım ayak genişliğinde tahta bir kutu aldı. Kutuyu masanın üzerine koydu.

"Halle'yi bulmak istiyor musun?"

Ne biçim bir soruydu bu? "Evet."

"Peki ya sen, Sigourney'nin katilini bulmak istiyor musun?" "Ben de bu yüzden buradayım," dedi Alessandro.

"Siz ikiniz benzersiz derecede tehlikeli bir sırra rastladınız. Bu bilgiye sahip olan üç tür insan vardır: yakında ölecek olanlar, suçlular ve Gardiyanlar. İlk iki kategoriden kaçınmanızın tek yolu benim otoritemi kabul etmenizdir."

Alessandro dişlerini gösterdi.

Linus, "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum, seni genç aptal," diye tersledi.

Kutuyu aldı ve açtı. İçinde siyah kadife üzerine ahşap kabzalı basit bir hançer ve yüzeyine asa oyulmuş ahşap bir sorguç vardı. Üzerinde küçük, şeffaf bir mücevher

asanın tepesinde. Üzerinde, *In ministerium hominis* yazan bir pankart kenar boyunca kıvrılıyordu. İnsanın hizmetinde. Ve bu uğursuzluk getirmiyordu. Hem de hiç.

Linus, "Catalina, elini mührün üzerine koy," diye emretti.

Tereddüt ettim. Bana yemin ettirmek üzereydi ve bir fikrim yoktu. Rogan'ı, Arrosa'yı ya da birilerini arayıp tavsiye almak istedim. Ondan bir can simidi isteseydim, muhtemelen patlardı.

"Catalina," dedi Linus, "senin iyiliğini düşünüyorum."

Bakışlarına karşılık verdim. "Peki bunu yapmazsam, bu evden çıkıp gidecek miyim?"

"Elbette. Ama bunu yapmazsan seni bundan sonra olacaklardan koruyamam."

"Beni neyden koruyacaksın?"

"Ulusal Meclis'in birleşik gücü."

İçime bir soğukluk çöktü. Kimse tüm Ulusal Meclis'le başa çıkamazdı, ne Rogan, ne Linus, hiç kimse.

Ben ne yapacağım?

"Güvenliğiniz benim için çok önemli," dedi Linus. "Sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım; ancak gücümün sınırları var."

Alessandro, "Gerçekten de sizin iyiliğinizi düşünüyor," dedi. "Hayatta kalmanıza yatırım yapıyor."

"Sessiz ol," dedi Linus ona. "Yardım etmeye çalışıyorum."

İşler çok hızlı ilerliyordu ve alışmak için zaman yoktu. Bilinçli bir karar vermek için fırsat yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapmak ve her şeyi berbat etmemeyi ummak zorundaydım.

Linus, "Sen olmasaydın, o bu karmaşanın içinde olmazdı," dedi.

Alessandro kaşlarını kaldırdı. "Merak ediyorum, yapmak istediği şeyi yapmasını engellemeye çalıştınız mı hiç? Nasıl sonuçlandığını duymak beni çok mutlu eder."

Linus, "Sigourney'nin ölmesini engellemiş olsaydın, bunların hiçbirine gerek kalmazdı," diye homurdandı.

"Ben okyanus üzerinde havadayken öldü. Belki de daha iyi bir arkadaş olsaydınız, işe alma ihtiyacı hissetmezdi-"

"Yeter." Elimi mührün üzerine koydum. Gerçekten başka seçeneğim yoktu.

"Ulusal Meclis tarafından bana verilen yetkiye dayanarak Birleşik Devletler, ben, Duncan Evi'nden Linus Duncan, Teksas Eyaleti Müdürü, bu vesileyle sizi, Catalina Baylor'u atıyorum,

Teksas Eyaleti Müdür Yardımcılığı görevine ve sorumluluklarına. Teksas Eyaleti Müdür Yardımcılığı görev ve sorumluluklarına

Ulusal Meclis'in ve atanmış temsilcilerinin emirlerine itaat edecek misiniz?"

Durakladı.

"Evet." Tek makul cevap bu gibi görünüyordu.

"Görevlerinizi sadakatle ve dürüstçe elinizden gelen en iyi şekilde yerine getireceğinize yemin eder misiniz?"

"Evet. Yemin ederim." "Hangi görevleri yerine getireceğimi bilmiyorum" cümlesini "Hangi anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok" şeklinde tamamlamak.

"Bir Müdür tarafından sorgulanmadıkça veya Ulusal Meclis önünde ifade vermedikçe, Müdürlük ve Müdürlük tarafından yürütülen herhangi bir soruşturma veya araştırma ile ilgili konuları doğrudan veya dolaylı olarak asla açıklamayacağınıza yemin eder misiniz?"

"Ya bir mahkeme tarafından celp edilirse?"

"Beşinci maddeyi savunmak zorunda kalırsın."

"Ehliyetimi kaybedebilirim."

"Hayatını kaybedebilirsin."

"Ulusal Meclis bana yasal temsil sağlar mı?"

Linus gülümsedi. "Müdürlük makamının var olduğu iki yüz yıl boyunca, hiçbir Müdür veya Yardımcısı sivil bir mahkemede makamla ilgili konularda ifade vermeye çağrılmadı.

Ancak, böyle bir şey olursa, evet, Meclis size savunma sağlayacaktır ve bunun güçlü olacağından emin olabilirsiniz."

"Yemin ederim."

Linus hançeri çıkardı ve bana doğru tuttu. "Kes Sağ elinin başparmağı. Derin bir kesik değil. Sadece bir damla kana ihtiyacımız var."

Hançeri aldım ve başparmağıma batırdım. Bir damla kan şişti.

"Onu mücevherin üzerine yerleştirin."

Kanlı başparmağımı asayı taçlandırıran mücevherin üzerine koydum.

Mühürden büyü fışkırdı. Tahta çatladı ve parlayan altın bir dal boşluktan dışarı kaydı, bir asma gibi kıvrılıp büyüdü. Ön kolumun üzerinde spiral çizerek durdu. Çok güzeldi.

Asma ön koluma daldı ve derimi deldi. I
irkildim ve hançeri düşürdüm. Acı kolumu kavradı, beni yaktı. Dünya karardı ve o gece yarısı karanlığına karşı parlayan asma ateşli bir şekilde yandı
halka . . .

Gözlerim birden açıldı. Gözyaşlarımı kırptırdım.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Zemin orada değildi. Ayrıca, beni kavrayan metal bir robot kolu vardı. Hâlâ baygın mıydım ve halüsinasyon mu görüyordum?

"İşte, uyandı," dedi Linus. "Sana söylemiştim."

Sağ omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Alessandro güçlendirilmiş bir exosuit giyiyordu. Güç zırhı üzerimde yükseliyordu,

silahlarla doluydu. Zırhlı kollarından biriyle beni tutuyor, diğerini Linus'a doğrultuyordu. Dört lazer dürbünü Linus'un göğsünü ahududu renginde bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Sen iyi misin?" Alessandro sordu, sesi zırh yüzünden daha da kalınlaşmıştı.

"Evet. Nasıl?"

Linus, "Bana nasıl olduğunu söylemiyor ama bu benim giysilerimden biri," dedi. "Elli metre altımızda zırhlı bir kasada saklanıyorlar ve sadece özel durumlarda çıkarılıyorlar. Oldukça dikkat çekici, gerçekten."

Alessandro beni nazikçe yere bıraktı. Güç zırhı vızıldadı, dikişlerinden ayrıldı ve hidrolikler Alessandro'yu

zemin. Dışarı çıktı ve takım elbisesinin kolundaki hayali tozu fırçaladı.

Beni Linus'tan kurtarmaya çalışmıştı. Sadece bir, belki iki dakika baygın kaldım ve ikisi de neredeyse birbirlerini öldürüyorlardı.

Linus ona, "Başkalarının oyuncaklarıyla oynamak kibarlık değildir," dedi. Üzgün müydü yoksa eğleniyor muydu anlayamadım. Her iki durumda da, bu iyi değildi.

Alessandro omuz silkti. "Bazen gerekli oluyor." "Bu o zamanlardan biri değildi."

"Bu kararı kendim vereceğim."

Kolum fena halde acıyordu. Bir iz ya da yanık bekleyerek ovuşturdum ama cildimde hiçbir leke yoktu.

"Normalde haftalar süren bir eğitimden geçmen gerekirdi ama buna zaman yok." Linus yanımda durdu ve kolunu kaldırdı. "Büyünü fokurdayan bir çeşme gibi düşün ve sarmaşığı yüzeye çıkarmak için kullan."

Ön kolunda minik yapraklı bir sarmaşığın oluşturduğu çift daire belirdi. Halkanın ortasında asma filizleriyle çevrili beş köşeli bir yıldız parlıyordu.

Kolumu kaldırdım ve konsantre oldum. Yavaşça, tereddütle, sarmaşık kolumun içinde kaymaya başladı, yoğun elastik bir halka. Garip bir histi, tam olarak acı değil ama rahatsızlık ve yanlıklık. O şeyi içimden çıkarana kadar kolumu tırmalamak istedim.

"Daha sert it. Sen bir müdür yardımcısısın. Artık Teksas'taki tüm kolluk kuvvetlerinden üstünsün, ben hariç. İstedğin soruşturmayı devralabilirsin. Zorla Teksas Meclisi'nin tüm üyelerinin ifadeleri. Bu sizin rozetiniz. Bu sizin otoriteniz. Bunu kullanma hakkınıza inanın."

Kolumdaki sarmaşığa odaklandım ve altından bir büyü akımı gönderdim. Derimde parladı, içinde bir yıldız bulunan tek bir halka. Onu uzun bir süre tuttum ve solmasına izin verdim.

Linus Alessandro'ya döndü ve bir tablet uzattı. Alessandro onu aldı ve içindekileri taradı. Linus'a baktı ve başparmağını ekrana bastırdı. Tablet çınladı.

"Bu soruşturma tamamlanana kadar onu korumanız olarak işe aldım. Senin sahip olduğun güce sahip değil, ama bu onu sonuçların çoğundan koruyacaktır."

Linus kendine bir sürahidenden birkaç parmak viski doldurdu, içti ve dış giysiye baktı. "Pekala, bu iş halloldu. Şimdi asıl soru, zemine zarar vermeden onu kasaya nasıl geri götüreceğim."

Bölüm 13

"Bırak kalsın," dedi Alessandro. "Menzil dışına çıktığımda kaybolacaktır."

"Kaybolmakla geri ışınlanacağını mı kastediyorsun?" Linus sordu.

"Hayır, yani artık olmayacak." Çenesinin gerginliğine bakılırsa, büyüsünün ayrıntılarını açıklamak Alessandro'ya gerçekten acı veriyordu.

"Bu benim takım elbisemin bir kopyası mı yoksa orijinali mi? Eğer ikincisiyse kaybolmasını istemiyorum."

Alessandro dişlerini sıktı ve elini salladı. "Bu bir kopya."

Linus sakalını sıvazladı. "Ne kadar tuhaf. Gördüğünüz gibi, giysi benim biyometrilerime bağlı. Bu yüzden kullanmak. Bunu tam olarak nasıl başardınız?"

Alessandro ona göz kamaştırıcı gülümsemesini verdi. "Bu sihir." Ukala.

"Bu büyücüyü nereden buldun?" Linus bana sordu.

"Terk edilmiş bir alışveriş merkezinde. Beni eve kadar takip etti. Lütfen dış giysi hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Ben sordum.

"Neden oturmuyoruz?" Linus söyledi.

En yakın sandalyeye çöktüm. Başım sersemlemişti ve oda sürekli yana doğru kaymaya çalışıyordu. Linus iki bardak viski daha doldurup bize uzattı. Alessandro yanımdaki sandalyeye oturdu ve kehribar rengi sıvıyı inceledi.

"Otuz yıllık Scotch viski," diye uyardım onu.

Sekiz yüz dolarlık viskiyi izlemek kadar komik Arabella'nın burnundan çıkan şey ne olursa olsun, onun deneyimini tekrarlamasını istemiyordum. Linus zaten yeterince kırgındı ve ben de yıllanmış İskoç içkilerinin içki içmek için uygun olmadığına dair bir nutuk daha dinleme ihtimalinden hoşlanmıyordum.

"Single malt." Linus bardağını ışığa tuttu ve gülümsedi.

Alessandro bardağından bir yudum aldı. Yüzünde takdir dolu bir ifade belirdi. "Enfes."

"Senin için hâlâ umut olabilir. Çok zayıf bir umut." Linus arkasına yaslandı. "Müdürün Ofisi, bir çok insanın korumak ve muhafaza etmek gibi tek bir amacı vardır. Osiris serumunun bütünlüğü. Yıllar geçtikçe, rolü en korkunç suçlara yanıt verecek şekilde genişletildi tarafından işlenen suçlar. Sıradan Meclis kavgaları, cinayetler, adam kaçırmalar ve benzeri olaylarla ilgilenmiyoruz. Bir suç ancak insanlığın ya da Ulusal Meclis'in hayatta kalmasını tehlikeye attığında dikkatimizi çeker."

Bir yudum daha almak için durakladı.

"Bu pozisyon için yeterli değilim," dedim ona.

"Aslında öylesin, ki bu da bu pozisyon için durum. Gücünüz ve soruşturma deneyiminiz var ve Evinizin diğer ailelerle çok az bağı var, bu da sizi tarafsız kılıyor."

"Bu sizin için zorluklara neden olacak mı?" diye sordum. I bu konuyu daha önce açmalıydım. Artık çok geçti. En parlak anım değildi.

"Tam tersine. Bir yardımcının seçimi benim takdirime bırakılmıştır. Birini eğitmem için yıllardır peşimdeler. Kendimi savunmam gerekirse, yıllar önce bu pozisyonu teklif etmiştim.

çok iyi tanıdığınız bir telekinetikle konuşmak istiyorum. Reddetti. Bu yüzden Ulusal Meclis'in çok sevineceğine inanıyorum.

sonsuz kadar yaşamayı planlayıp planlamadığımla ilgili sorulara daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağım."

Rogan işi kabul etmemişti. Ben de kabul etmeli miydim? "Neden geri çevirdi?"

"Kendisinden başka kimseye hesap vermek istemiyordu. Bu da bizi bir sonraki noktaya getiriyor: kurallar ve sınırlamalar. Benim emirlerime tabisiniz. Bana danışmadan herhangi bir soruşturma yürütmeyecek, herhangi bir ipucunu takip *etmeyecek* veya resmi sıfatınızla herhangi bir karar vermeyeceksiniz.

Lütfen yaptığınız her eylemi Ulusal Meclis önünde açıklamak ya da savunmak zorunda kalacağımı aklınızdan çıkarmayın. Benim iznim olmadan Müdür Yardımcısı olarak konumunuzu kimseye açıklamayın."

"Sana sormadan nefes alabilir mi?" Alessandro sordu.

"Daha önemli bir soru, onun nefes almasını sağlayabilir misin?

yakın gelecekte?"

"Ben odadan çıkıyorum," dedim. "Siz ikiniz kavga edin ve bunu halledin. Beş dakika yeterli olur mu?"

Alessandro gözlerini devirdi. "Beş dakikaya ihtiyacım yok."

Linus omuz silkti. "Güzel, çünkü beş dakika bile dayanamazsın."

Birbirlerine baktılar.

İçimi çektim. "Warped'a gidebilir miyiz lütfen?"

Linus, "Osiris serumunun her bir örneği gerçek bir insandan alınan DNA kullanılarak sentezleniyor," dedi. "Bu da her türün belirli bir genetik işaret taşıdığı anlamına geliyor. On sekiz ay önce Kuzey Kasası'na girildi. Osiris serumunun beş örneği çalındı."

Bu konuda hiçbir şey duymamıştım. İnternette ya da haberlerde yer almadı.

"Serumun geri kazanılması en büyük önceliğimizdir. Toplumumuz işliyor çünkü hepimiz serumun kilit altında tutulmalıdır. Eğer tekrar yaygın olarak kullanılabilir hale gelirse, dünya şiddete boğulacaktır. Bu çağımızın Pandora'nın kutusu. Savaş, siyasi kargaşa, suç, salgın hastalıklar;

Uygar bir toplumun ortadan kaldırmaya çalıştığı her günah serbest bırakılacaktır."

"Herhangi birini geri aldınız mı?" Alessandro sordu.

"Hayır." Linus yüzünü buruşturdu. "Yaklaşık yirmi yıl önce serumun bir örneği Çin'den çalındı ve bir şirkete bağlı özel bir laboratuvar tarafından deneylerde kullanıldı.

Üç Fransız hanesinin geçici ittifakı. Büyü yeteneklerini güçlendirmeye çalıştılar. Serumunu rafine ederek 971 olarak bilinen yeni bir çeşidini üretmeyi başardılar. 971 serumu doğuştan gelen zayıf büyüü güçlendiriyor ama kişiyi insanlığın sınırlarının ötesinde çarpıtıyor."

"Yani insan denekler bir anda büyü yapabilen canavarlara mı dönüştü?" Ben sordum.

"Özünde, evet. Laboratuvar, uluslararası Meclislerin ortak eylemleriyle yok edildi ve tüm araştırmalar ortadan kaldırıldı."

Alessandro, "Belli ki hepsi değil," dedi.

Linus yüzünü buruşturdu. "Öyle görünüyor. 971 serumu güçlü bir büyü kullanıcısının DNA'sını içeriyordu. Herkes aynı genetik işaretleyiciyi sergiliyor. Fullerton bana plastik kutunuzdaki kemiklerin bu işaretleyiciye ve çalınan örneklerimizden birindeki işaretleyiciye sahip olduğunu bildirdi."

"Atlamayı açıklıyor."

İkisi de bana baktı.

"Diatheke, muhtemelen aşırı güçlü çarpıtılmış büyü kullanıcılarını kullanarak geçtiğimiz yıl hızla genişledi. Biyomajik araştırmalar zaman alıyor ve serumla ilgili bilgiler sıkı bir şekilde kontrol ediliyor. Sadece serumun analizi yeni bir varyantın sentezi ya da klinik deneyler bir yana, yıllar alabilir. Sıfırdan canlı çarpık büyücülere geçmek için on sekiz ay yeterli bir süre değil. Bununla birlikte, Diatheke 971 serumuna ve bunun altında yatan araştırmaya erişim sağladıysa, bundan sıçrama yapabilirlerdi. Muhtemelen kendi yeni varyantlarını yaratmak için Osiris serumu ve 971 serumunun saf bir örneğini kullandılar."

Kafamın içindeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı. "971 serumunun ölüm oranı yüksek miydi?"

Linus başını salladı. "Evet, saf Osiris serumundan daha yüksek. Daha güçlü ama daha ölümcül."

"Ne düşünüyorsun?" Alessandro sordu.

"Runa, Halle'nin arınma konusunda uzman olduğundan bahsetmişti. İnsan vücudundaki toksinleri atma konusunda çok başarılı. Onlar olabilir ölüm oranlarını düşürmek için onu kullanıyor olabilirler."

"Bunların hiçbirisi Diatheke'nin seni neden öldürmeye karar verdiğini açıklamıyor," dedi Alessandro.

Linus tabletindeki bazı tuşlara dokundu. Duvardan bir ekran kayarak canlandı ve geceyi zar zor aydınlatan tek bir lambanın aydınlattığı boş bir otoparkı gösterdi. Uzun siyah saçlı bir kadın, bir siluetten biraz daha fazlası olarak, koşarak ilerliyordu. Tanıdık bir uçan kene sürüsü kadını parçaladı. Kadının üzerinden şimşekler çakarak kaldırıma yayıldı. Keneler yere yağdı ama sürü gelmeye devam etti, kara bir bulut kadının etrafını sardı. Delici bir çığlık duyuldu ve kesildi. Keneler bir beslenme çılgınlığı içinde vücudu parçaladıkça sürü kaynadı, kendi üzerine katlandı. Arkalarında Lawrence kadrāja girdi, lambanın ışığı çarpık yüz hatlarında oynayıyordu. Video sona erdi.

Linus duraklatma tuşuna bastı. Görüntü dondu, karanlık bir bilgisayar ekranı ve içinde belli belirsiz bir yansıma, gözlüklü ve tanıdık sivri saçlı bir silüet belirdi.

"Augustine," diye nefes verdim.

Linus başıyla onayladı. "Bir ay önce anonim bir kaynak tarafından iş ofisime gönderildi."

Alessandro gülümsedi. "Müdür olduğunuzu bildiğini ve konuyu sizin dikkatinize sunduğu için takdir edilmek istediğini size bildiriyor ama kayıttaki hiçbir şey onu bu olayla ilişkilendirecek kadar güçlü değil. Zekice."

"Benedict biliyor," dedim. "Ofisinde beni tehdit ederken, Augustine'e merhaba dememi söyledi. Onun için çalıştığımı sanıyordu."

Linus, "MII devasa bir canavar," dedi. "Ve Augustine eyaletin elektrik şebekesine yerleşmiş durumda."

"Benedict Augustine'in peşinden gidemezdi," diye tahmin yürüttü Alessandro. "Çok gürültülü ve çok tehlikeli, ama kaydın Gardiyanlara ulaşması riskini de göze alamazdı, o yüzden

seni ortadan kaldırmaya çalıştı. Bir adam bir şirkete karşı."

Benedict fena halde yanlış hesap yapmıştı. Linus yerine Augustine'i tüm kaynaklarıyla birlikte karşıma almayı tercih ederim.

Linus bardağındaki viskiyi inceledi. "Bu Magdalene psionik bahsetti. Muhtemelen bu çarpık fabrikanın beyni o. Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Hiçbir şey yok," dedim. "Prime veritabanında yapılan üstünkörü bir aramada ilgili uzmanlıklara sahip herhangi bir Prime'a rastlanmadı. Şu anda ABD Evlerinde dört Magdalen var, bunlardan ikisi on iki yaşın altında, biri seksen iki yaşında ve dördüncüsü bir telepat ve olaya dahil olması pek olası değil." Sandalyemin kolçağına vurdum. "Bir büyücü arıyor olabiliriz.

kimya veya biyoloji uzmanlığı."

"Bu bir kod adı," dedi Alessandro. "Diatheke'deki herkes yeni bir profesyonel isim alır. Şirketin politikası bu."

Bir kod adı seçmek kişisel olacaktır. Kişi için bir anlam taşır. Çok az insan rastgele bir takma ad seçer.

"O zaman ilk emrin şu," dedi Linus. "Magdalene'in kimliğini tespit et. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Gerekirse sana yardımcı olması için Fullerton'ı kullanabilirsin. Paraya ya da erişime ihtiyacın olursa bana haber ver. Bugün burada olanlardan ya da öğrendiklerinden kimseye bahsetmeyeceksin. Ne kız kardeşlerine, ne kuzenlerine, ne annene ne de büyükannene. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim. "Ama bu gerçekçi değil. Ben bir tiran değilim, bir ailenin başındayım. Açıklama isteyeceklerdir. Seni görmeye geldiğimi biliyorlar. Hükümet veri tabanlarına erişmeye başladığım an, iki ile ikiyi bir araya getireceklerdir."

Linus masasından ağır bir deri cilt çıkardı ve bana uzattı. "Tebrikler. House Baylor belirsiz bir hükümet için taşeron olarak işe alındı. ajansı."

Dosyayı açtım. Gizlilik anlaşmaları, sözleşme, bir sürü korkutucu dil, ... cömert tazminat.

"Peki onlara gerçeği söylersem, onları öldürmek zorunda mı kalacağım?" "Tam anlamıyla."

İçim buz kesti. Şaka yapmıyordu.

"Annen ve büyükannenin ikisi de gazi. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyorlar. Onları kendi tarafına çekersen ailenin geri kalanı da hizaya gelecektir."

"Peki ya Ettersonlar?" "Ne olmuş onlara?"

"Onlar bu davanın kurbanları. Onları bu işe bulaştırmak istemiyorum."

Linus'un yüzü acımasızdı. "Runa Etterson evinin reisi. Kardeşini alıp Kaliforniya'ya geri dönebilirdi. Bunun yerine burada kalmayı ve aile işleriyle ilgilenmeyi seçti. Kendini işe dahil etti. Her eylemin bir sonucu vardır."

İşbirliğime karşı ailemi ve arkadaşlarımı kullanıyordu. Sonunda Rogan'ın onu neden o şekilde izlediğini anladım. Ama artık çok geçti.

Omuzlarımı gevşemeye zorladım, arkama yaslandım ve Victoria Tremaine'in torunu yüzeye çıktı. "Pekâlâ. Bu soruşturma süresince Etterson'ları Meclisimin bir parçası olarak göreceğiz. Erişimden bahsettiğinize göre, tüm suç veri tabanlarına girmem gerekecek; Meclis Asli suçlular listesi, FBI'ın İlgi Çekici Büyücüleri, Motorlu Taşıtlar Dairesi, her şey."

Linus mührü masadan aldı ve ters çevirdi. Arkasında bir kullanıcı adı ve şifre vardı. "Bununla Warden Network'e giriş yapabileceksiniz.

Bahsettiğiniz her devlet ağından. Her şey

Baktıklarınız kaydedilecek ve tarafımdan incelenecektir. Bu soruşturmanın kapsamı dışında kullanmayın."

"Anlaşıldı." Peri babam az önce sihirli bir değnek sallamış ve bana çok gizli yetkiler vermişti.

"Canım, bunu bir süredir yapıyorum. Bana ver biraz kredi." Linus bakışlarını yine üzerime dikti. "Neyin tehlikede olduğu konusunda çok net olmak istiyorum. Eğer 971 serumunu üretmenin yolları ortaya çıkarsa, dünyadaki her vicdansız Ev bu seruma sahip olmak için can atacaktır."

Alessandro, "Özel orduları için sihirli canavarlar üretiyorlardı," dedi.

"Aynen öyle. Sonunda insanlardan çok canavarlar olacak." Linus'un yüzü sert ve inatçı bir hal aldı. "Ve çocuklar, buna izin vermeyeceğim."

Alessandro ve ben dönüş yolunda hiç konuşmadık. Düşüncelere dalmış gibiydi ve ben de ruhumu teslim ettiğimi ve sözleşmeyi kanımla mühürlediğimi hissettim. Ne kazanmıştım? Herhangi bir şey miydi?

Depoya varmadan hemen önce, dolambaçlı bir yoldan kahve dükkanı. Alessandro bir şey istemedi ama ben şekerli, krem şantili ve benim için kötü olan her şeyle dolu kocaman bir latte aldım. Ve sonra onu Park yeri.

Alessandro devasa fincana dehşet ve hastalıklı bir merak karışımıyla baktı. "Nedir bu?"

"Kahve aromalı şeker ve krema."

"Sadece çay içtiğini sanıyordum."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Instagram'da çayınızın fotoğraflarını paylaşıyorsunuz. Bu gerçekten çok heyecan verici. İngiliz Kahvaltısı mı yoksa Earl Grey mi olacak?"

Hesabımı silmeliyim. "Şey, şu anda ihtiyacım olan kahve." Latte'yi agresif bir şekilde pipetle emdim ve neredeyse boğuluyordum.

"Her şey yoluna girecek," dedi
Alessandro bana. "Hayır, gerçekten
olmayacak."

Linus 971 serumuyla ilgili açıklamaların ilk yarısını
bitirdiğinde, kafamda yarım düzine korkunç senaryo belirdi
ve her biri bir öncekinden daha rahatsız edici olan diğerleri
ortaya çıkmaya devam etti. Sorumluluğun ağırlığı büyük bir
yükseklikten düşen bir örs gibi üzerime çöktü. Ailem ve
toplumumuzun tamamen çöküşü arasında Alessandro, ben
ve Linus kalmıştık.

"Elbette her şey yoluna girecek. Zekisin, dirençlisin ve
işbirlikçiliği unutma. Artık tüm bunları insanlığın hizmetine
sunma yetkisine sahipsin."

Gözlerimi kapattım.

"Bunu yapmaya devam edersen, biri seni öldürecek. Ya
da seni öper."

Gözlerim birden açıldı.

"Ah, şansımı kaçırdım." Alessandro'nun kurt gözleri bana
güldü.

"Her şey senin için bir şaka
mı?" Bu konu hakkında
düşündü. "Evet."

Arabanın koltuğuna yığıldım.

"Haklıydı, biliyorsun," dedi Alessandro. "Bunu
durdurmazsak, bu sonun başlangıcı olacak. Yeterince salla
para ve insanlar çarpıtılmış almak için sokakta sıraya
girecek. İlk başta sadece birkaç ev onlara sahip olacak,
daha sonra diğerleri onlarla eşleşmek zorunda kalacak ve
kendi evcil canavarlarını alacaklar,
O zaman mesele sizin onlara sahip olup olmamanız değil,
kimin daha çok sahip olduğu ve kimin en iyi türü, en vahşi,
en dayanıklı ve en büyük sihre sahip olanı üretebildiği
olacaktır."

"Bu yanlış. Hepsi yanlış."

"Evet, bu çok yanlış. Aynı anda birden fazla sözleşme
yapmam ama bunu kabul ettim. Bu Sigourney'den,
Halle'den, benden ve senden daha büyük bir şey."

"Biliyorum. Ailem için korkuyorum. Ya başarısız olursam?"
Bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. "'Biz.' Ya 'biz'

başarısız olursak. Ben hiçbir yere gitmiyorum. "Biz"
başarısız olana kadar burada seninle kalacağım.

Bunu sonuna kadar götür."

Fark ettim ki yapacaktı. Yalnız değildim. Omuzlarıma çöken ağırlığı yok etmedi ama hafifletti. Alessandro benimle kalacaktı.

Arabayı çalıştırdım ve eve doğru yola çıktım.

Eğer başarısız olur ve ölürsek, kız kardeşlerim ve kuzenlerim kabus gibi bir dünyayı miras alacaklar. İnsanlık tarihinde ne zaman bir sosyal grup diğerini köleleştirse, köleler daha fazla dayanamayana kadar acı çekerdi ve bu her zaman bir şiddet patlamasıyla sonuçlanırdı. Çarpıtılmışlar da canlı silahlar olarak köleleştirilecekti, bundan hiç şüphem yoktu. Çok tehlikeliydiler ve düşük bir zihinsel kapasiteyle çalışıyorlardı. Jocelyn olmasaydı, Lawrence onu öldürmek isteyen ilk kişiyi öldürürdü. onu kızdırdı ve yüzlerini yedi.

Çarpıtılmışları hizada tutmak için vahşetler işlenecek ve çarpıtılmışlar konuşlandırıldığında daha fazla vahşet yaşanacaktı. Midem guruldadı, boğazıma asit kaçtı. İyi niyetli politikacılar yeni canavarları yok etmenin mi yoksa kullanımlarını ağır bir şekilde düzenlemenin mi daha etik olduğunu tartışırken, 971 serumunu kontrol altına alamamak biyolojik bir silahlanma yarışını tetikleyecekti.

Tüm makul tahminlere göre, toplumun geri kalanına paralel olarak var olan olağanüstü güçlere sahip bireylerden oluşan sistemimiz çökmüş olmalıydı. Bu sistemi istikrarlı tutan şey, insanın derinlerde yatan kendini koruma dürtüsüydü. Başroller kan davalarını yumuşattılar ve genel nüfusun güvenliğini önemsediler çünkü ölmekten korkuyorlardı.

Çarpıkların kendini koruma duygusu olup olmadığını bile bilmiyordum. Nevada'nın tavuk getirdiği kadın Cherry'nin yoktu. Houston'ın sular altında kalan bölgesi Pit'te kalıyordu çünkü orayı seviyordu, güvenli olduğu için değil. Bir keresinde, otoyolda koşan küçük bir köpeği yemek istediği için dışarı çıktığında, karşıdan gelen arabalara aldırmadan doğrudan trafiğe girmiş ve bir tır ona öyle sert çarpmış ki neredeyse yirmi metre uçmuş. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Lawrence, Benedict'in canlı yakalanmamı emrettiğini biliyordu.

Ama dövüş sırasında beni öldürüp yemek istedi.

Benedict'in, korkunç, korkunç Benedict'in ona kızacağı fikri aklının ucundan bile geçmedi.

Dünyada Lawrence'ların dünyayı ateşe vermesini engelleyecek kadar Jocelyn olmazdı.

Artık ağır bir şekilde tahkim edilmiş bir giriş noktasından geçtik,

Alessandro ve benim iki taş suratlı gardiyan tarafından muayene edilip sorgulandığımız güvenlik kulübesinde durduktan sonra deponun önüne park etmemize izin verildi.

Alessandro üstünü değiştirmeye gitti. Konferans odasına gittim ve bir aile toplantısı düzenledim.

Oda doldu. Ailemin yüzüne baktım ve onlar için o kadar korktum ki nefes bile alamadım.

"Şu andan itibaren hepimiz ABD Hükümeti için çalışıyoruz." Deri dosyayı masanın üzerine koydum.

Victoria Tremaine'in torunu. Güçlü görün. Güven yay. Güven ver.

"Adı açıklanmayan bir devlet kurumu tarafından belirli bir görevi yerine getirmek üzere görevlendirildik. Size daha fazla bir şey söyleyemem. Bu sabah nereye gittiğimi ve kiminle görüştüğümü biliyorsunuz. Kendi sonuçlarınızı çıkarın."

Kimse bir şey söylemedi. Annemle Frida Nine'nin yan yana oturduğu sol tarafa baktım.

Arabella, "Biz askere alındık," dedi.

"Tutulduk. Cömertçe tazmin edileceğiz."

"Ya hayır dersek?" Leon sordu.

"Hayır bir seçenek değil. Bu konuda başka seçeneğimiz yok. Karar verildi ve bitti. Şu anda hayatta kalabilmemizin tek yolu bu."

"Ne istiyorlar?" Annem sakın bir sesle sordu.

"Birini bulmamızı istiyorlar. Size daha fazlasını anlatabilmem için Gizlilik Sözleşmelerini imzalayın lütfen. Runa, Etterson Hanesi'nin katılımı isteğe bağlıdır. Eğer katılmak istemiyorsanız, Ragnar'la birlikte bu odadan hemen çıkmanız gerekiyor."

Runa tırnaklarını masaya vurdu. "Bu araştırmaya yardımcı olursak, gerçek güce sahip biri bunu hatırlayacak mı?"

"Evet." Bunu hatırlayacaktım ve Linus da hatırlayacaktı. "O zaman biz de varız. Yüksek mevkilerde arkadaşlara ihtiyacımız var."

Tüm gizlilik anlaşmaları imzalanıp bana iade edilene kadar bekledim. "Magdalene adında birini arıyoruz. O bir canavar yaratıcısı."

Arabella onu bulan kişiydi. Herald'da altı yıldır terk edilmiş eski bir hesap. Kullanıcının adı Magdalin'di ve gönderileri House'un iğnelemelerinden oluşuyordu. Şu Prime ünlüsünün saçıyla, şu şarkıcının burnuyla dalga geçiyor, birden fazla erkekle yattığı için Houston elitlerinin genç sevgilisine "kevaşe" diyordu. Bir gencin paylaşabileceği türden bir iğnelemeydi ama sesi daha yaşlıydı. Daha çok yirmili yaşlarında, daha genç bir kalabalığa oynayan bir kadın gibiydi. Arada bir, yerel House sahnesinin "içinde" olduğunu kanıtlayan bir parça sulu dedikodu paylaşıyor ve ona hayranlık duyan genç kalabalık çılgına döndü.

Sonunda yazılar azaldı ve tamamen durdu. Bern son elliye okudu ve ses kalıplarını anlamaya çalıştı. Geri kalanımız herhangi bir ipucu bulmak için yayını taradık. Magdalin, dalga geçtiği insanlar dışında isim vermemeye dikkat ediyordu ve fotoğrafları çekingendi. A Parlak bir ayakkabı, tasarım bir çanta, yarım içilmiş bir esrar. Kimliğine dair belirgin bir ipucu yok. Diğer sosyal ağlarda yaptığımız aramada da Magdalin'le ilgili bir şey bulamadık, bu yüzden takipçilerinin peşine düştük.

Bunlar arasında Killer Bee en sık katkıda bulunan kişiydi. Hayranlarının çoğu gemiyi terk ettikten sonra bile Magdalin'in tüm paylaşımlarını beğendi ve aralarındaki şakalaşma belirli restoran ve kulüplere atıfta bulundu. Daha sonraki paylaşımlarından birinde, Magdalin kederli görünüyordu. Killer Bee ona şöyle yanıt vermişti: "Çok zekisin! Yarın öğle yemeğimizi yemek için sabırsızlanıyorum."

Sonsuza dek kankayız."

Bu da gereksizdi, çünkü BFF zaten Sonsuza Dek En İyi Arkadaşlar anlamına geliyordu.

Magdalın ve Killer Bee gerçek hayatta birbirlerini tanıyorlardı. Leon bir Killer B Twitter hesabı buldu ve Bern, kelime dağarcığı ve cümle kalıplarının Herald'daki Killer Bee ile eşleştiğini doğruladı.

Hepsi sarhoş, parti şapkaları takmış ve çığlık atan beş kadının fotoğrafını bulana kadar resimlerini inceledik. Hashtag'lerde #DoctorBitch ve #BFFForever yazıyordu. Üç başka hesap daha etiketlenmişti. Bunlardan ikisi hareketsizdi. Bulana kadar onları diğer ağlara yönlendirdik Lillie Padilla, küçük bir evden gelen bir Herbamagos büyücüsü. Facebook hesabı özel olarak ayarlanmıştı ama eğitimi herkese açıktı. Lillie Padilla bir doktoraydı ve bunu Baylor'dan almıştı.

Bu noktada Runa ellerini ovuşturdu ve Baylor Mezunlar Derneği'ne telefon etti. Geri kalanımız, doktorasının ekoloji alanında olduğunu ve bizim Magdalın'ımız olmadığını belirleyene kadar Lillie Padilla üzerinde çalıştık.

Tersine bir görsel aramayı takiben iki kadın daha ortaya çıktı ve bunlardan biri olan Shondra Contreras'ın Katil Arı olduğu ortaya çıktı. Entomoloji alanında yüksek lisans yapmıştı.

ve doktora yapma arayışından vazgeçmişti.

Afrika'daki hayır işleri. Geçtiğimiz yıl arı popülasyonlarını yeniden canlandıran ve arı yetiştiriciliğini teşvik eden insani çalışmalarından dolayı onurlandırılmıştı.

Runa'nın telefon görüşmeleri bize iki isim daha verdi: Noriko McCord ve Cristal Ferrer. Noriko üç yıl önce ev savaşında ölmüştü. Cristal Ferrer bir dahiydi. Liseden on beş yaşında mezun olmuş, iki yıl sonra lisans derecesini almış ve üç yıl sonra moleküler biyoloji alanında bir tezi başarıyla savunmuş, ardından genetik alanında ikinci bir tez hazırlamıştı. Eğer büyüsü olmasaydı, bilimsel bir dahi olabilirdi. Bern gibi o da bir Magister Exemplaria'ydı ama uzmanlık alanı bilgisayarlar ve kodlar değil, insan vücudunun mikrobiyolojisiydi.

Warden Network'e giriş yaptım. Beş dakika içinde hükümetin ve Meclis'in Cristal hakkında bildiği her şeyi öğrenmiştim; SSN ve DL'sinden büyüünün ayrıntılarına ve Çinli bir iş adamıyla kaçan büyükannesinin aile skandalına kadar. Ferrer Hanesi, yarım düzine aktif ittifak ve bir MCI ile iyi bağlantılara sahipti. rozeti, Askeri Yüklenici Aktif Değil anlamına geliyordu.

Cristal tüm kutuları işaretledi. Genetik araştırma ve tedavi konusunda uzmanlaşmış Ferrer Evi'nden bir Prime'dı. Kendi laboratuvarı Biocine Laboratuvarları'nı işletiyordu. Onu muhtemelen akran grubundan çıkarıp üniversiteye iten ailesine kızmak için bir nedeni vardı. Ve Bern onun üç bilimsel makalesini okuduktan sonra, yazılı ses modelinin Magdalin'in gönderileriyle eşleştiğini ilan etti.

Resmine baktım. Canavar gibi görünmüyordu. Yirmi altı yaşında, orta boylu, orta yapılı, soluk benizli, koyu Sarı saçlar ve altın rengi röfleler. Hoş yüz hatları, kalp şeklinde bir yüz, iri mavi gözler. Görüntülerinde kırılğan görünüyor, muhtemelen yarı yetiştirilme tarzı yarı da kasıtlı bir etki.

Cristal açıkça kırılğan çiçeğin içine sığmaya çalışıyordu. Yüksek sosyete kategorisi; sevimli ama narin ve onu sert dünyadan koruyacak birini arıyor.

İsteseydim onun bir versiyonu olabilirdim. Arrosa ve nasıl görünmem, ne söylemem, ne söylememem ve nasıl söylemem gerektiği konusunda üç yıllık bir eğitim almıştım. Cristal bunu diplomalarını almaya zaman ayırdı. Kırılğan çiçek pozu, onun yerleşik bir nişe düzgün bir şekilde uymasını sağladı.

Uyum sağlamıştı ama yine de kırılmıştı. Cristal her nasılsa insanların hayatlarını çalmanın yanlış olduğunu öğrenememişti. İnsanlık.

Cristal'ın dosyasını hazırlamak yarım saatimizi aldı. Onu Diatheke'ye bağlamam beş dakikadan az sürdü. Cristal, Houston Opera Hayranları Derneği'nin bir üyesiydi. Diatheke'nin kurucusu Randall Baker da üyeydi. Geçen yılki galanın bir fotoğrafı gazetede yayınlanmıştı,

Cemiyetin, sadece davetlilere özel biletleri tanesi yüz bin dolardan satarak hayır işleri için topladığı parayı ballandıra ballandıra anlatıyordu. Cristal yuvarlak bir masada oturuyordu. Solunda, dört koltuk aşağıda, Benedict De Lacy bir şampanya kadehini dudaklarına götürdü.

Bu, elde edebileceğimiz en sağlam kanıttı. Mahkemede asla geçerli olmayacaktı ama buna gerek de yoktu. Ofisime girdim, kapıyı kapattım ve dosyayı Linus'a e-posta ile gönderdim. Cam kapının arkasından doğruca konferans salonunda. Tüm aile sessiz bir şekilde beni izliyordu. Runa'nın yüzü yine bembeyaz oldu.

Telefonum çaldı. Açtım.

"Erişimle ilgili değerlendirmeniz nedir?" Linus sordu.

"Son derece sınırlı. Ailesi iyi bağlantılara sahip ve askeri güçlerle işbirliği geçmişi var."

Bunların hepsini raporumuza koymuştum. Onunla bir röportaj yapmak zor olacaktı, evinden onu büyülemem için izin almak imkansız olacaktı ve eğer Kaba kuvvet uygulayıp sorguya çekilmesini talep ettim ve yanıldım, bunun bedelini cehennemde ödeyecektim.

Linus, "İfadesini zorla alabilirim ama doğrulamaya ihtiyacımız olacak," dedi.

"Cristal, Ferrer Evi yerleşkesinden nadiren ayrılır," diye devam ettim.

"Ama operadan hoşlanıyor," dedi Linus.

"Evet, ama bir sonraki HOAS galası bu gece, üç saatten az bir süre sonra. Kristal Küre için biletler sadece davetlilere açık ve aylardır tükenmiş durumda-"

"Seni ve Alessandro'yu yedide alırım."

Telefonu kapattı.

İyi bir iş yoksa, aferin de yok. Seni yedide alırım.

Arabella ayağa fırladı, koridoru koşarak geçti ve kapımı açtı. "Ne dedi o?"

"Alessandro ve onunla birlikte galaya gitmemi istiyor. Bu gece. Saat yedide."

Telefonuma baktım. 17:37. İmkânı yoktu. Yalnızca saç...
"Kalk!" diye tersledi Arabella beni. "Bir buçuk saatten az vaktin var. Duş alman gerek."

Alessandro'ya mesaj attım, Opera, akşam 7:00, smokin, ve yukarı koştum, kafamın içinde Arrosa'ya küçük ama pahalı bir gardirop almam konusunda ısrar ettiği için teşekkür ettim.

Üç gece elbisem vardı: beyaz bir kılıf, kan renginde kırmızı bir elbise ve göğüslerimi ve belimi saran, akıcı bir eteğe dökülen dökümlü mavi bir elbise. Kılıf herhangi bir şekilde koşmaya izin vermeyecek kadar dardı, kırmızı elbise çok fazla dikkat çekiyordu, bu yüzden mavi elbise oldu.

Bir mucize oldu ama saat 18:58'de Arabella herkesi mutfağa topladı, böylece ben de Runa'nın yatak odasına gidip üstümü değiştirebildim, çünkü bu elbiseyle merdivenlerden inebilmemin imkânı yoktu.

Bir çift küçük gümüş topuklu ayakkabının içine girdim, elbiseyi giydim ve aynada kendimi inceledim. Koyu renk saçlarım geniş dalgalar halinde omuzlarıma düşüyor, bir kulağımın arkasından derin bir şekilde yandan taranıyordu. Yüzümü çerçeveliyor, saçlarımın elmas küpeler kulaklarımda parlıyordu. Elmaslar laboratuvar yapıymıydı. Arrosa gerçek olması için ısrar etmişti ama ben reddetmiştim. Küpelerimi topraktan çıkarırken kimse ölmemişti ve bu benim için Houston'ın seçkinlerinin ne düşüneceğinden daha önemliydi.

Makyajım akşam için hafifti. Parlak ruj sürmek bana hiç yakışmazdı, bu yüzden daha açık bir pembe ve dumanlı gözler tercih ettim. Yarım saat daha çalışsaydım yüzümü daha iyi şekillendirebilirdim ama yine de idare ederdi. Akşam için uygun görünüyordum ve kimse yüzüme gülmüyordu. Zaten çoğu duruşunuzla ilgiliydi. Mekâna aitmiş gibi göründüğünüz sürece, insanlar sizin orada olmanız gerektiğini varsayıyordu ve

Alessandro Sagredo ve Linus Duncan dikkatlerin çoğunun onların üzerinde olacağı anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve odadan çıktım. Mutfaktan sesler geliyordu, ben de o tarafa yöneldim.

". . ağırbaşlı, hoş bir beyefendi," diyordu Alessandro. "Bay Duncan'ı ağırlamaktan onur duydum. tanıdık." Kışımın

onuru.

"Bir içkiyi paylaştık. Tamamen samimiydi-"

Mutfağa girdim. Alessandro cümlelerin ortasında durdu.

Smokin giyyordu. Ona bir eldiven gibi oturmuştu. Sanki içinde doğmuş gibiydi, her santimi bir Prime'dı.

Onu Instagram'da bir düzine kez smokinle görmüştüm ama hiçbir şey beni gerçeğine hazırlayamazdı. Nabzım hızlandı. Hafif baş dönmesi hissettim. Halüsinasyon olmadığından emin olmak için uzanıp ona dokunmak istedim. İnsanlar gerçek hayatta bu kadar yakışıklı değildi. İşler öyle yürümüyordu.

Bana biraz şaşkın bir ifadeyle baktığını fark ettim.

Kız kardeşim ağzını açtı. Runa ona dirsek attı.

Sessizlik uzadı.

Konuşmasını bekledim ama bana bakmaktan memnun görünüyordu.

Ve bu garip değildi. Hem de hiç.

Herkesin telefonu çaldı ve kapımızda birinin olduğunu haber verdi. Dünyanın en güzel suikastçısı göz kırptı. Bu beni transımdan çıkarmaya yetti.

"Muhtemelen Linus'tur. Gitmeliyiz." Telefonumu küçük, ısıltılı Edie Parker clutch'ıma yerleştirdim.

Alessandro hayata geri döndü. "Evet, yapmalıyız."

Büyükanne Frida yolu kapattı. "Insta'm için bir fotoğraf çekene kadar ikiniz de hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Arabella, "Büyükanne, onlar baloya gitmiyor," diye itiraz etti.

"Susun. Sosyete partisine gidiyorlar ve ben de en azından birlikte güzel bir fotoğraflarını çekeceğim."

Eğer bunu yapmazsak, sonunu asla duyamayacağım. "Şu anda Hawaii'de olması gerekiyordu."

"Gelecek haftaya kadar yayınlamayacağım."

Alessandro'ya döndüm. "Yalan söylüyor."

Alessandro parlak gülümsemesiyle onu onurlandırdı. "Bir fotoğraf için poz vermekten memnuniyet duyarım."

"Gülümse Catalina," diye emretti

büyükannem. Yüzümü kaygısız bir gülümseme haline getirdim.

Büyükannem fotoğrafı aldı ve kontrol etti.

"Yeterince iyi mi?" Ben sordum. "Yeterli."

Alessandro bana kolunu uzattı, elimi bileğine koydum ve koridorda yürüdük. Sandal ağacı, vanilya ve biraz da narenciye kokuyordu. Kendimi tamamen gülünç hissediyordum. Prensikle baloya giden Sindirella gibiydim. Bir suikast konsorsiyumu için canavarlar üreten bir kadını kandırıp sorgulayacağım ve Ulusal Meclis'in hepimizi öldürmemesi için çok iyi bir iş çıkarmam gerekiyordu.

Ofisin kapısına vardık, benim için kapıyı açtı ve ön kapıya yöneldik. Her adımda sanki biri bacaklarıma lastik takmış gibi efor sarf ediyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Alessandro.

İltifat edildiğinde her zaman karşılık ver, diye mırıldandı Arrosa'nın sesi kafamın içinde. "Teşekkür ederim. Çok güzel görünüyorsun. yakışıklı."

Kapıyı açtı ve ben de Linus'un zırhlı Escalade'sinin sokak lambasının ışığı altında beklediği sokağa doğru yürüdüm.

"Silahlar mı?" Linus sordu.

"Hayır," dedim. Güvenlik gereksinimlerini kontrol etmiştim.

Gala. Ülkenin en zengin başbakanlarından biri olan Baranovsky'nin

kendi hayır yemeğinde öldürüldüğünde, yüksek sosyete etkinlikleri için güvenlik önlemleri gülünç seviyelere yükselmişti.

Alessandro omuz silkti. "Gerek yok. Etrafta bir sürü güvenlik görevlisi olacak."

Ve kopyalayabileceği silahlar taşıyor olmalılar.

"Menziliniz ne kadar geniş?" Linus sordu.

Alessandro ona kurt gibi gülümsedi.

"Dolu bir bagaj getirdiğim için soruyorum. Aracın binaya ne kadar yakın olması gerekiyor?"

"Araba ne kadar uzağa park edilecek?"

Linus başını salladı. "Eğer 0.14 mil uzağa park etmişse, bu yeterince yakın olur mu?"

"Evet."

Araba Teksas Caddesi'ne döndü ve Wortham Tiyatro Merkezi'nin önünde durdu, yolcularını bırakan diğer lüks araçların sırasına katıldı, sanki hepimiz ilkokul çocukları. Gece çökmüştü ama tüm cadde parlak elektrik ışığıyla yıkanıyordu.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Linus. "İçeri gireceğiz, kısa bir süre kaynaşacağız ve masamıza oturacağız. Balo yirmi dakikalık aralarla beş perdeden oluşacak. Yemek, aralarda kurslar halinde servis edilecek. Gösteriler arasında dans etmek ve sosyalleşmek adettendir.

Catalina, Cristal'i bulacaksın.

Fırsat ayağına gelirse, onun dünyadaki en iyi arkadaşı ol. Onun bu işe karıştığına dair kesin kanıta, tesisin yerine ve eğer bulabilirsen suçunu kabul etmesine ihtiyacımız var.

Sana söylediği her şeyi kaydet. Alessandro, Catalina'ya hiçbir şekilde zarar verilmeyecek. Şiddetten kaçın, ama başka seçeneğin yoksa, onunla ilgilenmeye çalış.

sessizce. Anladın mı?" "Evet,"

dedim.

Kont Sagredo soruya cevap vermeye tenezzül etmedi.

Escalade kayarak durdu. Teşrifatçı kapımı açtı ve bana elini uzattı. Ona yaslandım ve dışarı çıktım.

aracı gecenin karanlığına gömdü.

Yüz elli metrelik kırmızı halı, yemyeşil meşelerle çevrili ve küre sokak lambalarıyla aydınlatılmış dar plaza boyunca uzanıyordu. Halının sonunda, camdan giriş kemeri altın ışığıyla parlıyordu. Gece kıyafetleri içindeki insanlar, ısıltılı elbiseler içindeki kadınlar ve takım elbiseli erkekler, kırmızı halı fonunda fotoğraf çektmek için fidanlıkta duraklayarak ona doğru yürüdüler. İzleyiciler, zengin ve ünlüleri bir an olsun görebilmek için yolun kenarlarında bekliyordu. Bir TV ekibi girişin yanında, uzakta pusuya yatmış, muhabirle röportaj yapıyordu.

davetliler. Kameralar parladı, teşrifatçılar bir ileri bir geri koşturdu, mücevherler tende ve saçta parıldadı.

Escalade'e geri dönme dürtüsü beni yakaladı.

Çenemi kaldırdım. Peri annemden sihirli bir elbise almış bir Külkedisi değildim. Kendi kazandığım parayla kendi elbisemi aldım, ayakkabılarımı ve çantamı aldım ve hiçbir şey gece yarısı balkabağına dönüşmeyecekti. Bu sahte ihtişam ve aşırılık dünyasını sevmiyordum ama Kimsenin buradaki varlığını sorgulamaya hakkı yoktu. Yapmam gereken bir iş vardı ve onu yapacaktım.

Alessandro arabanın yanına geldi ve bana tekrar kolunu uzattı. Birkaç kafa bize doğru döndü.

Linus Escalade'den çıktı. Kalabalığın üzerinde ince bir değişiklik oldu. Tam olarak bakakalmadılar ama Houston'ın Asilleri durakladı. Her biri Linus'un orada olduğunu biliyordu.

Linus binlerce wattlık bir gülümsemeyle parladı. Gençken Alessandro'ya taş çıkartabilirdi. O kimseye el salladı ve izleyenler çılgına döndü.

Linus kırmızı halıda yürüdü. Biz de onu takip ettik. İleride, TV ekibi bir Büyük İsim Prime'ın indiğini ve muhabirin umutsuzca mevcut röportajını tamamlamaya çalıştığını fark etti.

Alessandro yanımda yürüdü, güzel ve biraz mesafeli, her şeyin biraz üstünde bir prens, Linus sırttı ve kalabalığa oynadı. Wortham Tiyatrosu'nun duvarları akrobatların renkli projeksiyonlarıyla parlıyordu.

Ateş Çemberleri. Houston Opera Hayranlık Topluluğu sirk ve opera unsurlarını harmanlayan yeni bir melez gösteri olan *Madame Trapeze*'in açılışını kutluyordu. Londra ve New York'ta biletleri tükenmişti ve bir şekilde Houston'a da gelmişti. Gösterinin tamamını izleyemeyecektik, sadece gerçek gösteri halka açılmadan önce seçilmiş birkaç gösteriyi izleyecektik, ama bu heyecan vericiydi. ilk görenlerden biriyim.

Soldan bir kadın çığlık attı, "Alessandro! Bana bak!"

Adımlarını bozmadan döndü ve göz kırptı. Sol tarafımızdaki kız grubu patladı.

"Aman Tanrım!"

"Evlen benimle!"

"Kız kim?"

"Numaram 830 ..."

Girişe doğru yürüyüşümüze devam ettik.

"Eğleniyor musun?" Mırıldandım.

"Kıskanç mı?"

"Birçok hayranınızdan mı? Hayır."

"Bana hiç güzel bir şey söylemiyorsun," dedi, sesi alçaktı ve tenime kadife gibi dokunan samimi bir tona kayıyordu. Yüzlerce insanın önünde sergileniyorduk ve o benimle sanki yatak odamda sevişecekmişiz gibi konuşuyordu. "Her zaman 'Bu kadar hızlı sürmeyi bırak, Alessandro. "Gitmelisin, Alessandro."

"Ne duymak istersiniz?"

"Aklıma birkaç şey geliyor." Yüzü hüzünlü bir ifade aldı. Ona çok yakışmıştı. Diğer her şey gibi. "Seni özledim, Alessandro."

Neden sordum ki?

"Sarıl bana, Alessandro." Baştan çıkarıcı sesi etrafımda dolanıyordu. Tüm duyularım harekete geçti. Kalabalık azalıyordu ve sadece onun sesi önemliydi.

"Öp beni, Alessandro."

Sıcaklık yüzümü ısıttı. Kızarıyordum. Lanet olsun.

"Duracak mısın?"

Televizyon ekibine yaklaşmıştık. Belki onlar Linus'a saldırırken fark edilmeden yanlarından geebilirdik.

"Gitme, Alessandro. Durma, Alessandro . . ." "Kim olduğun hakkında yalan söylemeyi bırak, Alessandro."

Sanki biri kapıyı çarparak kapatmış gibi yüzü kapandı. Sinirime dokundu. Güzel.

Muhabir Linus'un üzerine atladı. Alessandro sorunsuzca onun yanından geçti ve biz de üstü başı giyinik insanlar açık cam kapılardan geçiyordu. Kimse bize davetiyelerimizi sormadı. Anlaşılan sadece Linus Duncan'la gelmek yeterliydi.

Kısa lobinin kenarlarında siyah takım elbiseli altı silahlı güvenlik görevlisi sıralanmıştı. Metal dedektörünün kemerinden, ardından havaalanı tarzı biyolojik tarayıcıdan geçtik ve yürüyen merdivenle yukarı çıktık.

Büyük Fuaye dönüştürülmüştü. Sahne lambalarını destekleyen devasa bir vagon tekerleği avize asılıydı. havada asılı duruyordu. zerinde gece mavisi kumaştan metrelerce kumaş tavandan duvarlara doğru uzanıyor ve büyük bir çadırın içini taklit ederek yere damlıyordu. Altın ışık dizileri avizeden duvarların tavanla birleştiği odanın kenarlarına doğru kıvrılıyordu, gece gökyüzüne karşı yaz yıldızları gibi parlıyordu. Renkli lambalar kumaşı lavanta ve turkuaz renkleriyle renklendiriyordu. Gizli hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalıyordu.

Sirk temasının tam bir orkestra ile gerçekleştirilen karmaşık modern yorumu.

Odanın ortasında, zeminle aynı hizada, pürüzsüz ve altın beneklerle parıldayan yuvarlak bir sahne bulunuyordu. Sahneyi çevreleyen yuvarlak masaların her biri altın bir masa örtüsüyle kaplanmış ve on kişilik olarak ayarlanmıştı.

zerinde bir çift uzun metal altın destek yükseliyordu. Fuayenin karşı taraflarında. Aralarında yüksek bir tel uzanıyor. İki kadın akrobat mavi kurdelelerle asılı bir şekilde havada dönüyordu. Sol tarafta, yükseltilmiş küçük bir platformun üzerinde, siyah bir zıbın giymiş bir akrobat

Stratejik yerler geriye doğru eğilmiş, dirseklerini yere değdirmişti. Sağ tarafta bir hayvan terbiyecisi, saçma sapan incelikte gümüş zincirlere bağlı iki aslanla kalabalığın arasında dolaşıyordu. Aslanlar seyircilerden habersiz onu takip ediyordu. Bir hayvan büyücüsü olmalıydı.

Manzaralar, sesler, renkler ve kalabalığın uğultusu bir araya gelerek masalsı ve zengin bir sirke dönüştü. Gerçeklik var olmaktan çıkmıştı. Eğer dönersem, dev pencereden karanlık kış sokağına bir göz atabilirdim, ama burada sadece hayal vardı. Saatlerce içinde dolaşabilir, hikâyeler uydurabilir ve insanları izleyebilirdim.

İnsan seli bizi sağa doğru sürüklerken, "Çok güzel," diye mırıldandım.

"Eh." Alessandro omuz silkti. "Melbourne Noel Galası daha iyiydi."

Koluna yumruk attım. Sert bir yumruk atmadım, daha çok hafifçe vurdum ama gözleri turuncu renkte parladı.

"Dikkatli ol. Ben kötü bir adamım, unuttun mu?"

Kışkırtıldığında neler yapabileceğimi kim bilebilir?"

"Eğer kışkırtılmaya karar verirsen, bana haber ver ve seni biz ölümlülerle birlikte Dünya'ya geri getireyim."

Elini kaldırdı ve sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, siyah gömlek üzerine mavi yelek, siyah pantolon ve kırmızı palyaço burnu giymiş ve şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan bir garson belirdi.

Alessandro tepsideki iki bardak aldı ve birini bana uzattı.

"Şampanya, *tesoro mio*?"

Şampanyaya tahammülüm iki yudum kadardı. Daha fazla içersem koordinasyonumu kaybederdim. Eğer iki kadehi bitirirsem, sandalyemde uyuyakalırdım. Ama bana uzatıyordu ve ben de olay çıkarmak istemiyordum.

Flütü aldım ve yudumladım. Linus yanımda belirdi.

"Çocuklar, şimdi çalışın, sonra tartışırsınız. Beni takip edin."

Onu dış sıradaki bir masaya kadar takip ettik. Sahneyi çok iyi göremiyorduk ama mükemmel bir manzaramız vardı. Odanın ve kalabalığın bakış açısı. Alessandro beni tuttu.

Sandalye çıktı. Ben oturdum. Alessandro yanımdaki sandalyeye oturmakta biraz yavaş davrandı. Bakışlarının geldiği yöne baktım.

Benedict De Lacy odanın diğer ucundan kadehini bana doğru kaldırdı. Arka sırada, neredeyse tam karşımızda oturuyordu. Kadehimi kaldırdım ve ona hoş bir gülümseme sundum.

Alessandro yanımda güldü.

Kalabalığı taradım. Cristal solumuzda, sahnenin karşı tarafındaki ön sırada oturuyordu. Onun solunda gümüş yeşili elbiseli, mavi-siyah saçlı ve sert yüz hatlarına sahip yaşlı bir kadın oturuyordu. Onu Alessandro'nun kiraladığı Katil galerisi. Kadının adı Ermeni Yeraz'dı ve Alessandro'nun veri tabanında Magus Sagittarius olarak listelenmişti, yani hiç ıskalamıyordu. Güvenlikten silah geçirmiş olması pek olası değildi ama MS büyüğü pek çok şekilde olabilirdi, benimki de buna dâhildi. Belki de bize çatal fırlatırdı.

Cristal'ın sağındaki sandalyede oturan beyaz adam profesyonel bir güreş müsabakasından fırlamış gibi görünüyordu. Otururken hâlâ masadaki diğer herkesten daha yüksekti. İnanılmaz geniş omuzları smokin ceketini zorluyordu ve kadehini kaldırdığında kolunun yırtılacağını düşündüm. O

Bir sokak kavgacısının yüzüne sahipti: birçok kez kırılmış şekilsiz bir burun, gözlerinin etrafındaki deriyi kemiren yara dokusu ve yumrukladığınızda elinizi kıracak ağır kare bir çene. Kısa, sarı bir kirli sakal olan saç kesimi, etkisini yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı. Gözleri çöküktü. Kalın kaşlarının altında derin derin kalabalığı taradı, vuracak birini arıyordu.

Linus, "O kadar aptalca şey varken," diye homurdandı.

"Evet, Benedict'in daha zeki olduğunu düşünürdünüz," diye mırıldandım.

Alessandro bizi deve bakarken yakalamıştı. "Kim o?"

Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Frank Madero."

Madero Hanesi'nde beş kardeş vardı ve bu beş kardeşten en büyük ikisi birbirlerine o kadar benziyordu ki ikiz olabilirlerdi. Fakat

Dave Madero'nun sol yanağında kalıcı bir yara izi vardı. "Peki Frank ne iş yapıyor?"

"Derisi ve kemikleri sertleşiyor, kasları şişiyor, boyu yedi buçuk metreye çıkıyor ve sonra mobilyaları yumrukluyor. Ya da duvarları. Ya da insanları. Önüne ne çıkarsa."

Linus, "Madero Hanesi, beyin yerine güç için yetiştirildiğinde ortaya çıkan şeydir," dedi, sesi kurudu. "Birkaç nesil sonra, sabahları pantolonlarını giymelerine yardım etmesi için bakıcılar tutmak zorunda kalacaklar."

"Onun gibi başkaları da mı var?" Alessandro sordu.

"Toplam beş erkek kardeş ve bir de büyükbaba var."

açıkladı. "Kötüler, aptallar ve kin tutuyorlar. Ve kiralıktırlar."

Teoride, Madero'lardan birini koruma olarak tutmak mantıklıydı: büyülerini kullanmadan önce bile devasa ve korkutucuydular ve mükemmel bir caydırıcı görevi görüyorlardı. Fakat

Maderolar çok sinirliydi. Frank'i buraya getirmek, öfkeli bir boğayı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun doğum günü partisine sürüklemek gibiydi.

Alessandro Frank'i düşündü. "Ailelerinizin bir geçmişi var mı?"

"Kardeşi Dave, Nevada'yı kaçırmaya çalıştı ve Rogan onun iki kolunu da kırdı. Frank de Nevada'yı kaçırmaya çalıştı ve kendini acil serviste buldu. Frank dönerse, kurşunlar ve bıçaklar üzerinde işe yaramaz ve onunla savaşmanın tek yolu kaçmak ve size elini sürmeden önce vücudunun gerginlikten pes etmesini ummaktır. Maderolar savaş formunu çok uzun süre sürdüremezler. Aşırı ısınır ve bayılırlar."

Alessandro gözlerini kıstı. "Savaş formundayken hâlâ nefes almak zorunda mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Mükemmel," dedi.

Linus, "Unutma, tedbirli ol," diye uyardı.

"Başka seçeneğimiz olmayabilir. Benedict arkadaşlarını getirdi."

Alessandro'nun dizüstü bilgisayarında gördüğüm yüzleri seçmeye çalışarak kalabalığı inceledim.

"Burada kaç Diatheke çalışanı var?" Linus kayıtsızca sordu.

"Yedi," dedi Alessandro. "Benedict'in solundaki siyah saçlı adam bir aegis Significant."

Benedict'e doğru baktım. Kırklı yaşlarının sonlarında, zayıf, soluk tenli bir adam Benedict'in yanında oturmuş, çatalıyla mezeleri karıştırıyordu. Aegis büyücüleri koruma konusunda uzmanlaşmışlardı. Onlar önlerine fiziksel darbeleri emen ve elemental büyüleri engelleyen bir bariyer atabilirler.

Saldırıları. Bir aegis Prime, keskin nişancılardan topçulara kadar her şeyin kendisine ateş ettiği modern bir savaştan yara almadan çıkabilir. Bir Significant çok daha az güçlü olurdu, ama yine de Benedict'e ateş etmek hiçbir işe yaramazdı.

"Catalina, tekrar bana doğru eğil," diye sordu

Alessandro. Hafifçe döndüm ve başımı ona doğru yaklaştırdım.

Alessandro gülümsedi. "Benedict kriz geçiriyor."

Benedict'e bakmak tamamen çok açık olurdu.

Alessandro'nun gözleri kısıldı. "Bakalım bunu yaparsam ne olacak?"

Uzandı, elimi tuttu, parmaklarını nazikçe benimkilere sürttü ve parmak eklemlerimi öptü.

Tüm hormonlarım ayağa kalktı ve onu ayakta alkışladı. Lanet olsun, Alessandro.

Linus şarap kadehini dudaklarına götürerek, "Dikkatli ol," dedi. "Patlayabilir."

Sonunda Benedict'e doğru baktım. Bana bir tür sahiplenici nefretle bakıyordu. Menzilinde olsaydım, bana vurabilirdi.

"Kadınlarla ne işi var?"

"Sadist eğilimleri olan bir yarı fobik," dedi Linus. "İşkence ve korku uygulamaktan zevk alıyor ve kadın ne kadar zarifse, onu o kadar çok istiyor."

"Eğlenmek için zihinsel büyücüleri tercih ediyor," diye ekledi Alessandro. "Maksimum tatmin."

Linus'a döndüm. "Neden ameliyat etmesine izin verildi?"

Linus yüzünü buruşturdu. "Size büyüğü kontroller ve dengeler hakkında uzun bir açıklama yapabilirim, ama kısa cevap, güçlü insanların onu yararlı bulmasıdır. O bilinen bir kişi; güvenilir ve nadiren hoş olmayan sürprizler yapıyor. Keşke değiştirebilseydim dediğim pek çok şey var."

Benedict'in masasında dokuz, Cristal'ın masasında da dokuz kişi daha vardı. Etrafımızdaki masaların çoğu dolmuştu. Birkaç kadın bize doğru bakıyordu, bazıları bana ama çoğu Alessandro'ya bakıyordu. Bizim masamız üçümüz dışında boş kalmıştı.

"Bize kimse katılacak mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Linus. "Dernek, uygun gördüğüm şekilde kullanmam için bir masa tutuyor."

Linus bu gece burada olmasaydı, kimse bu masaya oturmazdı. Nedense bunu tüm kulelerinden, silahlarından ve exosuit'lerinden daha rahatsız edici buldum.

Mavi kadifeden bir ring şefi kıyafeti giymiş yakışıklı, yaşlı bir Hispanik adam, bir elinde silindir şapkası, diğer elinde bastonuyla sahnenin ortasına doğru ilerledi.

Açılış gösterisi başladı.

Bölüm 14

Gümüş tulumlar içindeki güzel akrobatlar coşkulu alkışlar eşliğinde sahneden taklalar atarak indi. Palyaçolar, pembe giysili hayvan eğitmenleri, sihirbaz ve diğerleri onları izledi. Ve

bariton bir selam verdi ve uzaklaştı. İlk perde bitmiş ve ara başlamıştı.

Yumuşak müzik içeri süzüldü. İnsanlar ayağa kalktı ve kaynaşmaya başladı, Bazıları masalara, diğerleri sahneye doğru sürükleniyordu. Yarısı beni öldürebilirdi, geri kalanı da ciddi bir çaba gösterecekti.

Benedict'ten kaç, Cristal'a ulaş, itiraf ettir ve eve git. Bunu mahvetme yoksa Halle'yi asla bulamayız.

Şaşırtıcı derecede çekici bir kadın ayağa fırladı ve sahneyi geçerek doğrudan bize doğru yöneldi. Minyon, mükemmel bir vücuda, altın sarısı bir tene ve parlak siyah saçlara sahip olan bu kadın neredeyse elf gibi görünüyordu. fantastik bir tablodan fırlamış gibiydi. Yüzünü gördüm. Mükemmeldi. Fazla mükemmeldi, Augustine'le aynı kusursuz soğukluğa sahipti.

Onu tanıyordum. Natasha Popova, Rus İmparatorluğu'ndan Illusion Prime. Alessandro'nun üç numaralı nişanlısı.

"Bir sorunumuz mu var?" Linus sordu.

Alessandro çatalını yere bıraktı. "Hayır."

Natasha gözleri alev alev yanarken masamıza çarpıp durdu. "Sen! Ne cüretle yüzünü gösterirsin?"

Alessandro gülümsedi.

Natasha bana doğru döndü. "Onunla mısın? Onunla birlikte olmamalısın. O bir yalancı. Ağzından çıkan her şey yalan. Olduğunu söylediği kişi değil. Ailesi-"

"İlişkimizi neden bitirdiğini hatırlatmama gerek var mı? Nişanlanmak mı?" Alessandro sordu, sesi kaygısızdı. "Belki de burada bir gösteri daha yapmak istersiniz?"

Natasha öfkeli bir an için dondu kaldı. Gözlerinde korku titreşti. Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Alessandro'nun ifadesi karardı. "Gördün mü? Sorun yok." Ve bu garip değildi. Hem de hiç.

Ayağa kalktım. Hem Linus hem de Alessandro ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?" Alessandro sordu.

"Cristal üçüncü kadeh şarabını içiyor ve suyunu doldurdular. Tuvalet gitmesi gerekecek ve oraya önce ben gitmek istiyorum."

"Sana eşlik edeceğim," dedi Alessandro. "Uslu dur," diye uyardı Linus.

Sahneden geçerek salonun arka tarafına doğru yürüdük. Büyük Fuaye, bir koridorun kadınlar tuvaletine açıldığı yer. Bir köşeyi döndük ve birden kalabalığın uğultusu ve ışıklar azaldı. Yan yana yürüdük. Kadınlar tuvaleti koridorun neredeyse yarısındaydı ve muhtemelen diğer küçük odalara açılan birkaç kapıyı geçiyordu. Tamamen yalnızdık.

Banyonun yanındaki duvara yaslandım. Onun geldiğini görür görmez içeri girecektim.

Bekledik.

Dakikalar geçiyordu. Derim çok sıkıydı.

Belki de yanlış hesaplamıştım ve Cristal'ın daha büyük bir mesanesi vardı.

Bir dakika daha. İki . . .

O gelmiyordu. Büyük Fuaye'ye geri döndüm. En azından nerede olduğunu görebiliyordum.

"Peki, şu yalan söyleme meselesine gelirsek," dedi. Şaka yapıyor olmalısın. "Ne olmuş ona?"

"Ne demek istediğinizi açıklamak ister misiniz?"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Kendimi bir kılıcın ucunda koşuyormuş gibi hissediyordum.

Alessandro bakışlarıyla beni sabitledi. Etrafında büyü parladı ve bir anlığına turuncu renkte yanıp söndü. "Korkarım ısrar etmek zorundayım."

Durdum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yoksa ne olur?" "Bunu oraya atıp öylece çekip gidecek misin?" Takipçi katil tüm ihtişamıyla geri dönmüştü. "Biraz korkakça, sence de öyle değil mi?"

"Tamam, konuşalım. Benedict'in adamları O alışveriş merkezine girdiğimde, dördünü kandırdım. Benim için arkadaşlarını neşeyle öldürdüklerinde, bana şu büyüleyici şeyi söylediler

Bir avukatı kendi evinde nasıl öldürdüklerini anlatan bir hikaye. Ağzına bir silah dayamışlar, tetiği çekmişler ve onu karısı ile kızlarının bulması için bırakmışlar. Hiç pişmanlık duymadan onu öldürmüşler, paralarını almışlar ve sonra hayatlarına devam etmişler, balık tutmuşlar, çocuklarının üniversiteleri için para biriktirmişler ve kiralık katiller boş zamanlarında ne yapıyorlarsa onu yapmışlar."

"Ve benim de onlar gibi olduğumu düşünüyorsun."

"Demek istediğim de tam olarak bu. Onlara hiç benzemiyorsun. İlk başta öyle olabileceğini düşünmüştüm ama hiç mantıklı gelmedi. Ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuşsun. En eski ve en saygın Hanelerden birinden gelen bir Prime'sın. Senin bir

Asil bir unvan. Zeki, komik, yakışıklı, çekici ve zenginsiniz. Sürmek istediğin hızlı bir araba görürsen, onu satın alırsın. Hoşlandığın bir kadın bulursan, onu baştan çıkarırsın. Her şey olabilirsin. Her kapı size açıktır. Dünya sizin oyun alanınızdır."

Yüzünü buruşturdu.

Durmalıydım ama o başlatmıştı ve şimdi kaçak bir tren gibi yuvarlanıyordum. "Kendi kendime düşündüm, senin gibi fırsatları olan bir adam neden kiralık katil olsun ki? Bu adrenalin bağımlısı olsaydınız başınıza gelebilirdi. İşte muhtemelen arabaların, yatların ve kadınların

artık yeterince heyecan vermiyor. Belki de kendinizi canlı hissetmenizin tek yolu başka bir insanın canını almaktır."

Yüz ifadesi düzdü ama gözleri turuncu bir ateşe boğulmuştu. "Demek beni böyle görüyorsun?"

"Böyle bir adam temelde bencil olurdu, Alessandro. Kendi zevkini diğer insanların hayatından üstün tutar. Yarı aç bir köpeğe ödül maması vermezdi. Sırf yaşlı bir kadını mutlu etmek ya da suçluluk ve keder içinde kaybolmuş bir genci teselli etmek için ona poz vermezdi. Çok az tanıdığı bir kızı kurtarmak için bir saldırı timiyle savaşırmazdı. Olayların sonunu görmek için onunla kalacağına dair ona söz vermezdi. Çünkü böyle bir adam sadece kendini düşünür. Bunu neden yapıyorsun, Alessandro? Ne istiyorsun?"

Sadece bana baktı.

"Hayatında bir kez olsun soruya cevap verecek misin?"

Yüzü kararlıydı. "Senin ailevi yükümlülüklerin var. Benim de öyle."

"Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermedi.

"Senden nefret ediyorum." Duygusal baraj yıkıldı ve kelimeler döküldü. "Hayatıma girdin ve her şeyi mahvettin. Ben

Seni çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi ortaya çıktın, benimle flört ediyorsun, beni korumak için bana sarılıyorsun ve bana 'Ne kadar sürerse sürsün seninle kalacağım' gibi şeyler söylüyorsun ve tüm bunlar olurken kendimi sürekli kontrol etmem gerekiyor çünkü kontrolümü kaybedersem seni aşk acısı çeken bir zombiye dönüştürmekten ölesiye korkuyorum. Bir şekilde kapana kısıldığını biliyorum ve tek istediğim senin mutlu olman, Alessandro. Bana neler olduğunu anlat, ve yemin ederim sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Söyle bana. Bu beni deli ediyor. . ."

İri bedeni benimkini duvara yasladı. Gözlerini gördüm, kehribar rengi ve içten içe ısınıyordu, başını eğdi, dudakları benimkine dokundu ve hafif bir şampanya tadı aldım . . .

Beni öptü.

Yıldırım gibi hissettim. Kör edici bir sarsıntıyla içimden geçti ve sonra yanıyordum. Tereddütlü ya da nazik hiçbir yanı yoktu. Nefes almam gerekiyormuş gibi öptü beni. I Ceketini kavradım ve onu daha da yakınımaya çektim, şiddetli ve çaresizce, vücudum daha fazlası için çığlık atıyordu. Pervasızca ve aptalcaydı ve durmamız gerektiğini biliyordum ama bu dünyadaki hiçbir şey beni bırakamazdı.

Dili benimkini yaladı, güçlü kolları beni kendine çekti, eli saçlarımın arasına girdi ve hepsi çok iyi hissettirdi. İnanılmaz derecede iyi.

Büyüsü etrafında kaynıyordu, yakıcı parıltılar Turuncu dans, güç çalkalanıyor ve bükülüyordu. Geri dönüş yoktu. Bu öpücükten önce de hayat vardı ve sonra bir tane olacaktı, ama aynı olmayacaklardı.

Ayrıldı ve bana baktı, kehribar rengi gözleri şehvet ve yakıcı bir ihtiyaçla doluydu. Daha önce onda gördüğüm o dehşet verici sınır şimdi dışarıdaydı, tehlikeliydi ve derinlerinden bana doğru bakıyordu. Nefesimi kesti Uzakta.

Beni hiç öpmemeliydi. O artık benimdi ve onu istiyordum.

Kollarımı boynuna doladım ve ağzımı onunkine mühürledim. Ona dokunmak eve dönmek gibiydi. O çatıda kollarını bana doladığı andan beri bunu yapmak istiyordum. Ağzının tadına baktım, uluyan ihtiyacımı beslemeye çalıştım. Boğazından alçak sesle hırladı.

Elleri sırtımda gezindi. Arkamdaki duvar sarsıldı. Tökezledim ama beni yakaladı, sonra küçük bir odaya girdik ve kapıyı arkasından kapattı. Dudaklarımı, boynumu, boğazımı öptü. Sanki paramparça olmuştum ve o dudaklarının her dokunuşuyla beni yeniden bir araya getiriyordu.

Aramızda çok fazla katman vardı. Ceketini pençeledim ve o da omuz silkip yana fırlatmak için işkence dolu bir saniyeliğine beni bıraktı. Boğuşmak üzere olan iki dövüşçü gibi tekrar bir araya geldik. Popomu avuçladı, beni kaldırdı ve bir şeyin üzerine kaldırdı, bir tezgah, bir lavabo? Bilmiyordum.

özen gösterdim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, parmaklarımı saçlarında düğümledim ve o muhteşem çenesini öptüm, teninin tadına baktım. Yanıyordum.

Elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı çekti, Kollarımı tuttu ve yüzünü çıplak göğüslerime gömdü. Nefes nefese kaldım ve sırtımı dikleştirdim. Dudakları meme ucumu buldu. I

gözlerimi kapadım, her lezzetli anın tadını çıkarıyordum. Dişleri hassas sinir demetini sıyırdı, sıcak dili beni tattı ve emerek içime küçük bir elektrik şoku gönderdi. İnledim. Onunla sevişmek istiyordum ve bunun harika olmasını istiyordum, böylece sonsuza dek benimle kalacaktı.

"*Angelo mio*," diye fısıldadı Alessandro, kelimeleri düzensiz ve sertti. "Çok güzel."

Gözlerimi açtım ve tüylerimin kenarını gördüm. büyüğü etrafımızı sararken parlıyordu. Bir tezgahın üzerinde oturuyordum, görkemli bir şekilde yarı çıplaktım ve kanatlarım dışarıdaydı, omuzlarımda üzerinde genişçe yayılmıştı, her ışıldayan tüy tabanda koyu yeşil, sonra parlıyordu, tıpkı

Ege derin bir dalıştan yükseldikçe hafifliyor, önce zümrüt rengine, sonra çimen yeşiline, sonra turkuaza dönüşüyor ve nihayet uçlarında ışıltılı bir altınla parlıyordu.

Kanatlarım çıkmıştı.

Gerçeklik bana soğuk ve sert bir yumruk attı. Sarsıldım ve onu geri ittim.

"Ne oldu?" Alessandro döndü, tetikteydi, bir tehdit arıyordu.

Sihrim onun her yerindeydi. Onu kaybetmişim. Artık anlamlıydı. Yoksa neden aniden koridorda benimle sevişmek istesin ve sonra hayatı buna bağlıymış gibi beni öpsün? Aman Tanrım, ben ne yapmışım?

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. . ." "Ne için üzgünsün?"

"Gitmek zorundayız." Panik beni pençesine almış, içimi parçalıyordu. Onun hayatını mahvetmişim. "Seni kurutmak zorundayım. Yapmak zorundayız."

"Boşaltmak zorunda değilim."

"Anlamıyorsunuz. Böyle olsun istemedim. Bunu düzeltmek zorundayız."

Omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Bana bak. Gözlerimin içine bak. Büyücülüğün bende işe yaramıyor. Ben zaten sana takıntılıyım."

Çok ileri gitmişti. Saçma sapan şeyler söylüyordu. "Elbette öylesin."

Arkamı döndüm. Hangi cehenneme gitmişti? "Sorun yok, her şey yoluna girecek, bunu düzelteceğim."

"Ne arıyorsun?"

"Debriyajım. İçinde tebeşir var." Bir daire çizsem bile onu boşaltmak sonsuza kadar sürerdi. O gülünç bir şekilde Güçlü Prime. Ondan önce büyüüm bitebilirdi ve o zaman işe yaramazdı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu. "Hiçbir yere gitmeden burada mı kalmalıyım? Bu seni mutlu eder mi?"

"Evet, tam burada dur ve kımıldama. Bu beni çok mutlu edecek."

"Kımıldama. Anladım."

Fayans döşeli zeminden ceketini aldı ve dışarı çıktı. Büyüm yas içinde feryat etti.

Banyoda yalnızdım. Lavabo tezgahında oturuyordum. Borulardan akan suyun sesi geliyordu.

Benden uzaklaşmıştı. Kandırđığım hiç kimse bunu yapamazdı.

Bu çok fazlaydı. Bunu kaldıramadım.

Aynada kendime baktım. Boynum kıpkırmızıydı. Ruj lekeleri dudaklarımdan cildime yayılmıştı.

Uzaklardan gelen yüksek sesli bir zil sesi aran bittiğini duyurdu. Elbisemi tekrar göğüslerimin üzerine çektim, atladım ve çılgınca el çantamı aradım. İçine bir pudra kâğıdı ve ruj koymuştum ve kendimi yeniden şık bir hale getirmeliydim.

Banyodan çıktım. Boynum nötr bir renge dönmüştü, saçlarım düzeltilmişti ve rujum

dudaklar ve başka hiçbir şey. Alessandro tamamen giyinikti. Koridordan fuayeye doğru koştuk.

"Böyle bir şey olmadı," dedim ona.

"Oh, oldu. Durmak en zor lanet gibi hissettim hayatım boyunca yapmak zorunda olduğum şey. Benedict'le savaşmak artık çok kolay olacak."

"Hayır, böyle bir şey olmadı ve bunun hakkında konuşmayacağız." "Bu konu hakkında konuşacağız. Bu gece. Benim odamda, senin oda, biraz mahremiyet bulabileceğimiz bir yer."

Mahremiyet ihtiyacımız olan son şeydi.

Koridorun sonuna ulaştık. İkinci performans başlamak üzereydi. Alessandro beni masaya götürdü. Cristal elinde bir kadeh şampanya ile masasındaydı.

Linus, "Bir arama ekibi göndermeye hazırlanıyordum," dedi.

"Sorun değil," dedi Alessandro ona, "dönüş yolunu bulduk."

Gümüş takım elbiseli akrobat çifti, unutulmaz bir müzik eşliğinde trapeze çıktı. Soprano sahneye çıktı. Annem yaşlarındaydı, kahverengi tenini ortaya çıkaran pırıltılı altın rengi bir takım elbise giyen güzel, siyah bir kadındı. Parlak siyah saçları sırtına dökülüyordu.

altın mücevherler saçıyordu. Yüzünü yukarı kaldırdı ve şarkı söylemeye başladı, sesi tavana kadar yükseliyordu, berraktı,

saf ve tanımlayamadığım derinlerde gömülü bir duyguyu çektiyordu. Her şey durdu. Madam Trapez, sanki bizim için kendini parçalamış gibi içini dökerek şarkı söyledi. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Alessandro elimi kendi eliyle kapattı. Geri çekilmeliydim ama yapmadım. Bu işin aslını öğrenecektim. Onu cinayete zorlayan şeyden kurtarabilir miydim bilmiyordum. Elimden geldiğince çabalayacaktım. Ama şu anda bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Yapacak bir işimiz vardı. Hayatımda duyduğum en iyi şarkıcıyı dinlerken, tüm evrende istediğim tek adam yanımda oturuyordu

ve elimi tuttu. Sonrasında ne olursa olsun, her zaman bu ana sahip olacaktım.

Aryanın son notaları kayboldu. Şarkı bitmişti. Bir Üzerime ezici bir hüznün çöktü. Hepimiz alkışladık, Madam Trapez eğildi ve ışıklar yandı.

Bir garson tabaklarımızı toplamaya geldi ve hiçbir şey yemediğim için şaşkınlıkla duraksadı. Hoparlörlerden yeni bir canlı melodi süzüldü.

"Benimle dans et," dedi Alessandro.

Elimi onun elinin içine koydum ve sahneye doğru ilerledik. Elini sırtıma koydu ve diğer çiftlerin arasında sallanmaya başladık. Kendimi utandırmayacak kadar dans dersi almıştım ama etrafımızdaki hiç kimse dans etmiyordu. tanımlanabilir ya da karmaşık bir şey. Çiftler halinde sürüklenmek tamamen kabul edilebilir görünüyordu.

Alessandro bir amaç uğruna bizi yavaşça ama kaçınılmaz olarak Cristal'in masasına doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım.

"Henüz bilmiyorum."

"Bu harika."

"Muhtemelen öyle olacak."

Alçakgönüllülük, senin adın Alessandro. "Her zaman bağışık mıydın?"

"Hayır. Denemelerinizde beni enayi yerine koydunuz. Büyün alışılmadıktı. Ama iyileştim. Eğer soruyorsan Senin hatırın için yapmamış gibi davrandım. Bir Prime'ın testini asla tahrif etmem."

"Peki ya sonra beni görmeye geldiğinizde?"

"O zamanlar sadece seni daha yakından tanımak istiyordum. Denemeleriniz için davetiye aldıktan sonra sizi Instagram'da aradım. Sevimli olduğunu düşündüm. Seni takip ettim ve sen hesabını sildin. İlgimi çekmiştin. Sonra seni arabayla gezmeye davet etmeye geldim ve sen bana polis çağırdın."

"Aşık olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum. Beni kendinden kurtarmaya çalıştın. Çok sevimliydi. Neredeyse Conway'i kovaladığını görmek kadar

koridorun sonunda."

Hırlama isteğimi bastırdım.

"Haklısın, biliyorsun." Elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü. "Aşık oldum."

Yüzüm yanıyordu. "Dur."

"Asla."

Cristal'ın masasına yaklaştık. Yanakları pembe bir renk almıştı. Gözleri parlıyordu ve genç, çekici bir aquakinetik'i dinlemek için eğildiğinde hareketleri Prime, çok bilinçliydi. Onu bütün akşam boyunca gördüğüm en hareketli haliydi. Cristal sakatlayıcı sosyal anksiyeteden muzdarip görünüyordu ve bununla sarhoş olarak başa çıkıyordu. İnternette iğneleme kraliçesi olmak kolaydı. Gerçek hayat ise bambaşka bir savaştı.

Genç, siyah saçlı bir kadın yolumuza çıktı. Biz iki seçeneğimiz vardı, durmak ya da onunla çarpışmak. Durmaya karar verdik.

"Alessandro Sagredo," diye mırıldandı.

Alessandro ona kibar bir gülümseme verdi. "O zevke eriştiğimi sanmıyorum."

"Mira Fiore, Fiore Evi. Ailenin Amerikan kolu. Geçen bahar kuzenimle çıkmıştın, Constantia."

Çıkmadığı biri var mıydı?

Alessandro'nun yüzündeki ifade birkaç derece soğudu. Cevap vermedi, sadece bekledi.

Sessizliği ve soğuk bakışları Mira'nın yelkenlerini biraz şişirdi ama o cesurca yoluna devam etti. "Arkadaşlarım ve ben

randevunu merak ediyorum."

Bana bakmıyordu bile.

"O aslında bir hiç," diye devam etti. "Evi beş dakikalık." Sesi yükseldi. Yakındaki diğer çiftler dans etmeyi bırakıp bizi izliyordu. "Kız kardeşinin Mad Rogan'la evlenmesi ailesinin tanındığı tek şey. Yani kuzenimi alabilirdin ama burada Catalina Baylor'la birliktesin. Nedenini bilmek isterim."

Tamam, bu kadar yeter. Victoria'nın torununa ulaşmama bile gerek kalmadı. Zaten oradaydım. Ona baktım ve Mira soldu.

"Masanıza geri dönün." Sesim buz gibiydi. "Bu gece için kendini yeterince utandırdın."

Mira ağzını açtı ve etrafımızdaki insanları gördü.

Bu doğru, kaba ve aptal görünüyorsun. Kaçabiliyorken kaç.

"Baylor?" diye gürledi derin bir ses. Oh, kahretsin.

Mira kenara çekildi. Onun arkasında Frank Madero ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun sen?" Cristal ciyakladı. "Otur." Onu dizginlemek istercesine elini ön koluna koydu ve o da itti.

"Kız kardeşin beni hastaneye yatırdı." Madero bana baktı, gözlerinde saf bir öfke vardı.

Ona dik dik baktım. Maderos güçten anlardı, başka bir şeyden değil. "Onu kaçırmaya çalıştın."

"Sana söyleyecek tek bir sözüm var. Rövanş!"

Esnedi ve giysisi patladı. Derisi kızardı, kasları şişti. Bir masa kaptı ve bana doğru fırlattı.

Ben sola kaçtım, Alessandro sağa kaçtı. Masa aramızda uçtu ve havada dondu. Yanımızdaki yaşlı siyah adam döndü ve Frank'e sert bir bakış fırlattı. Shelton Woods, Woods Evi'nin Başkanı. "Bu kadar yeter. Oturun."

"Sana bir bok sormadım, ihtiyar!" Frank böğürdü ve saldırdı.

Telekinetik sihriyle masayı salladı ve Frank'e çarptı. Masa paramparça oldu. Frank yavaşlamadı bile. Shelton'ın yaklaşık elli yıllık karısı Lilian Woods kocasını yakaladı ve Madero'nun yolundan çekti. Masanın ve gümüş takımların parçaları havaya kalktı ve Frank'in üzerine yağdı. Bu onu durdurmadı ama geri dönemeyecek kadar hızlanmıştı. Yanımızdan geçip gitti ve masa sırasına çarptı.

Ermeni Büyücü Yay Yeraz ayağa fırladı, komşu masadan bir bıçak kaptı ve Lilian'a fırlattı. Bıçak durdu, ters döndü ve Yeraz'ın elinden bir santim uzakta.

"Bunu bir daha yapma!" Lilian tersledi.

Yeraz ona bir yılan gibi tısladı, bir avuç gümüş çatal bıçak kaptı ve havaya fırlattı.

Frank ayağa yuvarlandı, iki masayı tuttuğu gibi hiçbir şey tartmadı ve küfürler savurarak onları birbirine çarptı. Shelton Woods elini salladı. Üçüncü bir masa Frank'e çarparak onu bir sineklik gibi yere düşürdü. sinir bozucu bir böceğin üzerine iniyor.

Yeraz'ın yaylım ateşine tuttuğu bıçak ve çatallar zararsız bir şekilde yere düştü. Yeraz'ın yanındaki bardak havaya fırladı ve Yeraz'ın yüzüne su sıçrattı.

Lilian ona "Sakin ol," dedi.

"Öldürün şu yaşlı kaltağı!" Yeraz uludu.

Her şey bir anda oldu: Diatheke'nin katilleri Yeraz'ın hedefine odaklandılar; konuklar bunun bir planın parçası olmadığını anladılar.

Gösteriyi izleyenlerin yarısı çıkışa yönelirken, diğerleri izlemek ya da dövüşmek için kaldı; güvenlik görevlileri personel girişine doğru koştu ve kimi hedef alacaklarından emin olamadan durdu; Frank Madero çığlık atarak masaları havaya fırlattı. Sihir çatırdadı, mobilyalar uçu ve sol tarafta bir masa alevler içinde kaldı.

Cristal hangi cehennemdeydi?

Arkama bakmak için döndüm. Linus yumruğunu masaya vurdu. Gümüş çatal bıçak takımı koluna doğru uçu, eridi, büküldü ve bir fıçıya dönüştü. Linus yeni el topunu savurdu ve yerin ortasında öfkeden kuduran Frank'e ateş etti.

Kurşun kafatasından sekerken Frank'in başı sarsıldı.

Kükreyerek etrafında döndü. Benedict'i gördüm, yüzü öfkeyle çarpılmıştı, arbedenin ortasında duruyordu, siyah saçlı aegis hemen arkasında. Benedict'in kafasına fırlatılan başıboş bir sandalye büyüünün yarı saydam mavi ekranına çarptı ve sekti.

Büyük Fuaye'nin karşısında, Cristal banyolara giden koridora doğru eğildi.

Frank sonunda beni gördü. Boncuk gibi kara gözleri parladı. O

Kalabalığın arasından üzerime doğru geliyordu, kocaman, kiremit kırmızısı ve saldıran bir boğa gibi nefes alıyordu.

Saçmalık.

Alessandro kendini Frank'in yoluna attı. "Git!"

Alessandro bana bağırdı. "Ben hallederim."

Cristal'ın peşinden koştum. Köşeyi dönmeden önce gördüğüm son şey Alessandro'nun Frank'in omuzlarında onu plastik bir poşetle boğduğunu.

Koridor önümde uzanıyordu, bomboştu. Hızla koştum, koşarken elimle kapıları kontrol ettim.

Kilitli, kilitli, kilitli, boş, banyo. Kabinlerde kimse yok.

Koşmaya devam ettim. Koridor döndü ve büyük, yuvarlak bir odada son buldu. Diğer iki koridorun ayrıldığı karşı tarafta bir yığın masa bekliyordu. Masaların yanında Cristal durmuştu, belli ki bir kaçış yolu seçmeye çalışıyordu.

"Cristal," diye seslendim ve sihrimi ona doğru gönderdim. Döndü, yüzünde paniklemiş bir ifade vardı.

"Güvende olmana çok sevindim," dedim neşeli ve şarkı söyler gibi bir sesle.

Zihni büyümlü gözümde parlıyordu, soluk parlak bir leke. Çok fazla gücü vardı. Parlak bir şekilde yanıyordu ama iradesi zayıftı ve zihinsel bir büyücü değildi. Büyüm onun etrafını sararak onu dünyadan ve gerçeklikten korudu. Neredeyse çok kolaydı.

Cristal bana döndü.

Eğer ona çok fazla büyü pompalarsam.

Beni mutlu etmek için her şeyi yapardı. Dürüst olmasına ve sorularıma cevap vermesine ihtiyacım vardı ama yalan söylemeye başlayacak kadar da ileri gitmemeliydi. Linus bu sorgulamayı savunmak zorunda kalacaktı ve ben de

kimseye bunu sorgulaması için cephane vermek istemedi.
Cristal'ın hâlâ kendini kontrol edebildiği belli olmalıydı.

"Korktuğumda bana ne iyi gelir biliyor musun? Şarkı söylemeyi severim

küçük bir şarkı. Parla, parla, küçük yıldız ..."

"Senin ne olduğunu nasıl da merak ediyorum," diye bitirdi Cristal. "Bu bir bebek şarkısı. Çok aptalca."

Mükemmel. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Korkuyorum. Ama hâlâ korkuyorum." Eteğinin kumaşını elleriyle düğümledi. "Büyük olaylar benim için zordur. Bunun güvenli olması gerekiyordu. Güzel olması gerekiyordu. Burada sadece iyi insanlar var ve benim iki korumam var."

Onunla ne kadar zaman geçireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Sorun yok. Benimle güvendesin."

"Biliyorum. İyi bir insana benziyorsun."

Telefonumu açtım ve Bern'in uygulamasını başlattım. Bu özel yazılımı özellikle böyle zamanlar için yazmıştı. Tek bir dokunuşla kaydı açtım, şifreledim ve bulutumuza yükledim. Telefonu kaybetsem bile konuşma kaydedilmiş olacaktı.

"Bana Lawrence'tan bahset. Araştırmanız için iyi bir konu muydu?"

Cristal kaşlarını çatı. "Hayatta kaldı. Uyumluluk açısından daha iyisini yapabiliydik. Sürecin amacı, çarpıtma yan etkisi olmadan büyü yeteneğini geliştirmek."

"Onu geliştirmek için ne kullandınız?"

"1012 varyantı."

Hiç iyi değil. "Neyin varyantı?"

Cristal bana aptalmışım gibi bir bakış attı. Büyülenmiş olsa bile, uzmanlık seviyesinin altındaki insanlara karşı doğal küçümsemesini koruyordu. Bu derin bir kişilik kusuruydu.

"Osiris serumunun bir çeşidi."

"1012, 971'in bir türevi mi?"

Cristal bana parlak bir gülümseme verdi. "Elbette öyle." "Neden ikincil ürünlerle deney yapıyorsun? Osiris serumunun insan denekler üzerinde uygulanması? Bunun yasadışı olduğunu biliyor musunuz?"

"İnsanlık tarihi boyunca pek çok şey yasadışı olmuştur. Her zaman ilerlemenin önünde duran insanlar olmuştur. Galileo ile benim aramda hiçbir fark yok. Dünya'nın kendi etrafında döndüğünü keşfeden ilk kişiydi. Güneş. Başarısız bir vektörü tedavi eden ilk kişi ben olacağım." Durdu, bana baktı ve ekledi, "Büyülü bir dünyada doğan bir kişi yetenekleri ebeveynlerinin büyüünden daha zayıf olan bir aile."

Benim için basitleştirmişti. Ne kadar hoş. Güneşmerkezcilik modelinin ilk kez MÖ üçüncü yüzyılda, yani Galileo'nun doğumundan on sekiz yüzyıl önce Aristarchus tarafından geliştirildiğini söylesem ne diyeceğini merak ediyordum. "Bu çok ilginç, Cristal. Bu önemli araştırmayı kim finanse ediyor?"

"Diatheke. Benedict bir bilim adamı değil ama bilimsel keşiflerin değerini anlıyor."

"Diatheke'nin ne yaptığını biliyor musun?" "Elbette. Onlar suikastçı."

Ve bu onu hiç rahatsız etmedi. "Diatheke'ye kaç tane çarpık suikastçı temin ettiniz?"

"Üç."

"Kaç denek öldü?" "On yedi."

"Bu insanlar nasıl seçildi?"

"Evsiz ve bağımlıydılar. Bir sonraki vurgunları için her şeyi yaparlardı."

Bu yeterli olmalı. Araştırmayı yaptığını kabul etti, bunun yasadışı olduğunu kabul etti ve bir suikast firmasının, onlara çarpık katiller sağlaması karşılığında faturalarını ödediğini belirtti. Linus daha fazlasını isteyemezdi. Sıra benim sorularıma gelmişti. "Halle'e neden ihtiyacın var?"

Cristal yine kaşlarını çatı. "Neden Halle ile ilgileniyorsun? Halle önemli değil. Benimle ilgilenmelisin. Önemli olan benim. Halle bir araç."

Nedense Halle'i rakibi olarak görüyordu. Bağımıza daha fazla büyü kattım. Bu bölüm olmak zorunda değil

Ulusal Meclis'e sunulmuştur.

Cristal'in dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. Kolunu benimkiyle birleştirdi ve hayranlıkla bana baktı.

"Bana Halle'den bahset. Bu beni mutlu eder." "O

aptal bir kız. Ben onu

Serumun zehirliliği. Onun durumundaki bir insanın kapana kısıldığını anlayacağını ve üzerinde gücü olan insanları memnun etmeye çalışacağını düşünürsünüz. Benedict'e işe yaramadığını söylersem ortadan kaybolur.

Kimse onu bulamayacak. Onu hayatta tutuyorum. Minnettar olmalı. Onun yerine, her şey onunla bir kavga. Ona en basit şeyleri yaptırmak için kız kardeşini ve erkek kardeşini öldürtmekle tehdit etmek zorunda kaldım. Yani, bu size mantıklı geliyor mu?"

"Belli ki senin kadar zeki değil."

Cristal heyecanla başını salladı. "Ben çok zekiyim. Başarısız bir vektör değilim. Ailemden daha zekiyim."

Bu harika. "Halle şimdi nerede?"

"Laboratuvarımda."

"House Ferrer laboratuvarı mı? Biocine?"

"Hayır, benim kişisel laboratuvarım. Gerçek laboratuvar. Biocine ailemin çalıştığı yer."

"Gerçek laboratuvar nerede? Bana adresini verebilir misiniz?"

Cristal'ın ağzı açık kaldı. Gözleri irileşti, kaşları kalktı, birbirine yaklaştı, dudakları gerildi ve dişlerinin kenarları ortaya çıktı. Yüzüne dehşet damgasını vurdu ve taş kesilmiş bir halde olduğu yerde kilitli kaldı ama titriyordu. Döndüm

etrafta. Arkamızda, Büyük Fuaye'ye giden koridorun ağzında Benedict duruyordu, yüzü saf bir öfkeyle çarpılmıştı. Aegis onun iki adım gerisinde bekliyordu, yüzü dümdüzdü. Her şeyi daha önce görmüştü ve hiçbiri onu rahatsız etmiyordu.

Cristal yere düştü ve dört ayak üzerinde doğruldu. A ağzından tiz bir hayvan çığlığı koptu. Döndü ve en yakın koridora fırladı, canını kurtarmak için koşuyormuş gibi hızla uzaklaştı.

"Pekâlâ." Benedict kollarını kaldırdı. "İşte buradayız. O pahalı bir varlık. Yaptığım şeyi geri almak haftalarımı alacak. Aptal sürtük."

Hangimizi kastettiğini sormadım. O bir savaş Prime'ıydı ve bir aegis'i vardı. En iyi şansım onu geçip Büyük Fuaye'ye koşmaktı; orada Alessandro ve Linus'un ateş gücüne ve yüzlerce tanığa sahip olacaktım. Sorun şu ki, Benedict benimle o koridor arasında duruyordu.

"O telefona ihtiyacım olacak," diye emretti Benedict.

"Alabilirsin. Bırak gideyim, sana vereyim."

"Gitmene izin mi vereyim?" Benedict başını öne eğdi. "Aktif bir Prime'ı işe almanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Ev mi? Cristal'ı paha biçilmez bir orkide gibi yetiştirdim. Onu pohpohladım, ona iyilik yaptım, başarısız olduğunda onu teselli ettim.

Başarılı olduğunda onu ödüllendirdim. Bu projeye seksen milyon dolar ve dört yılımı verdim ve sen neredeyse üç kuruş para ve ölü bir kadın için her şeyi mahvediyordun."

Arkamdaki koridora doğru koşabilirdim ama hızlı bir koşucu değildim. Eğer o beni yakalayamazsa, büyüü yakalar.

Benedict başını salladı. "Şimdiye kadar elimi sürmedim, çünkü Montgomery için çalıştığımı sanıyordum, o talihsizliğin ardından. Ama şimdi tek başınıza olduğunuzu doğruladım. Sizin için açıklayayım, Bayan. Baylor. Hiçbir yere gitmiyorsun. Onu bana vereceksin. ve benimle bu salondan çık. Arabama bineceksin ve tüm bu süre boyunca gülümseyeceksin, çünkü bunu yapmazsan tüm aileni öldürürüm ve acı çekmelerini sağlarım."

Seni kibirli pislik. Telefonu elime aldım ve ona ılık bir golf alkışı yaptım.

Büyüü içinden kayarak çıktı ve siyah bir gök gürültüsü bulutu gibi yayıldı. Hayalet yılanlar koptu, şeytani ağızlar şekillendi ve eridi.

Onu ne kadar geciktirirsem, Alessandro ya da Linus'un buraya gelme ihtimali o kadar artacaktı. Oyalandım.

"İlk başta ürkütücü ama zeki olduğunu düşünmüştüm. Ne yazık ki yanılmışım. Sadece tam bir moron bir Madero getirir Bu ortama. Houston'ın en güçlü 200 başbakanını gücendirdiniz. Çalışanlarınızdan biri olan Yeraz, Lilian Woods'a herkesin içinde, tanıkların önünde saldırdı. Gerçekten bundan kurtulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Düzeltilmeyecek bir şey değil." Benedict bana baktı, bakışları soğuk ve açtı. "Son şansın. Ya benimle gelersin ya da burada ölürsün."

Arkasındaki aegis sıkılmış görünüyordu.

Benedict'in kibri beynini kurutmuştu. O öldürdü vicdan azabı duymadan. Tıpkı benim gibi kadınları kaçırdı. Onlar da benim gibi korkmuşlardı. Onlara işkence etti, sapkın zevki için korkunun her damlasını sıktı, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar ve sonra onları çöp gibi attı. I onu parçalamayı çok istedim. Hayatımda ilk kez Arabella'nın sihrini diledim. Keşke kocaman ve güçlü olabilseydim, korumasını yakalar ve Benedict'i onunla birlikte öldüresiye döverdim. Zavallı küçük yılanları ellerimi ısırırken onu tekmeler ve duvarlardan sektirirdim. Onu insan posası haline getirmeden önce dehşete düşmüş yüzünün görüntüsü her şey demek olurdu.

"Peki," dedi Benedict. "Bunu özel olarak yapmayı tercih ederdim ama neden bekleyelim ki?"

Hayalet yılanlar Benedict'in etrafında yükseldi. Saldırmak üzereydi.

Kanatlarım açıldı, her tüyüm görünür oldu, parladı, güçle ışıldadı. Genişlikleri boyunca zümrüt ateşi dans ediyor, uçlarında göz kamaştırıcı altın rengine dönüşüyordu. Büyüm patladı ve yükseldi, uzun süredir kısıtlanmış olmaktan kurtuldum.

Benedict adımının ortasında durdu, yüzü şok olmuştu. Arkasındaki aegis bana baktı, yüzü gevşemişti.

"Güzel ..." Benedict fısıldadı.

Ağzımı açtım ve saf sihirden doğan yüksek, güçlü bir nota söyledim. Kalibre etmeye gerek yoktu. Bu

mutlak güç sese dönüştü. Madam Trapez gurur duyardı.

Benedict yılan sürüsünü kendisine doğru çekti ve kendini korumak için zihninin etrafına sardı.

Nota yankılandı ve söndü, küçük yankıları koridorlara yayıldı. Sessizliğe gömüldüm.

Hayalet yılanlar kıvrıldı, eridi ve büküldü.

Benedict gücünün karanlık fırtınasından çıkararak gülümsedi. "Iskaladın."

Aegis'e baktım ve "Kurtar beni" dedim.

İlkel bir çığlıkla, aegis Benedict'i arkadan yakaladı.

Uzuvları birbirine karışarak yere düştüler. Sağıma, Büyük Fuaye'ye giden koridora doğru koştum.

Arkamda, aegis uludu, tam bir dehşet sesiydi, kısa kesildi. Arkama bakmadım. Ne göreceğimi biliyordum: Benedict'in şeytani yılanları aegis'in zihnini parçalıyordu.

Koridorun duvarları parıldayarak geçti.

Köşeyi döndüm ve neredeyse Alessandro ile çarpışıyordum. Beni yakaladı. "Yaralandın

mı?" "Hayır."

"Benedict?"

"Arkamda."

Alessandro geldiğim yöne doğru koşmaya başladı. Ben de onu takip ettim. Yapılacak en mantıklı şey, ruhundan yılanlar çıkan dengesiz bir megalomanla düello yapmak için tehlikeye doğru dramatik bir şekilde koşmak yerine Büyük Fuaye'ye geri dönmek, Linus'u almak, destek, güvenlik ve diğer kızgın Prime'ları almak olurdu. Ama binadan çıkarsa, doğruca aileme giderdi. Ve ben bitmişim. Onu dinlemekten bıkmıştım, insanları öldürmesinden bıkmıştım ve Herkes çok önemli değilmiş gibi davrandı, benimse işim bitmişti. Birinin o hamamböceğinin üzerine basması gerekiyordu. Savaş Büyücü olsun ya da olmasın, Benedict'in büyüsünü Alessandro'ya üstünlük sağlayacak kadar engelleyebilirdim ve iki Prime her zaman bir taneden daha iyidir.

Önümde Alessandro yavaşladı ve yuvarlak odaya doğru yürüdü. Aegis'in bedeni duvara yaslanmıştı, yüzü çarpık, dehşete düşmüş bir maskeye dönüşmüştü. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, süt beyazı gözleri görmeden yukarı bakıyordu, sanki ölüm onu yutmadan önce yüzüne bakmış ve onu görünce kör olmuş gibiydi.

Karşı duvarda, Benedict bir duvarın ağzında durakladı. Binanın derinliklerine giden koridorda. Ceketini vücudunda asılı duruyordu, bir kolu yırtılmıştı. Soluk mavi gömleğine kan bulaşmıştı. Bizi gördü ve dişlerini gösterdi. "Geri dönmüşsünüz. Nasıl?

Benim için bir şans. Kaçabilirdin. Şimdi kim tam bir moron?"

Büyü, Alessandro'dan yayılan turuncu bir ışıkla parladı. Omzunda bir omuz topu parladı. Sağ elini kaldırdı ve garip şekilli bir kılıç fırladı.

Kemancı yayını andıran bu yayda, sopanın metal parçalardan oluşması ve kurdelenin ince ve keskin bir metal kordon olması dışında bir fark yoktu.

Linus garip şeyler yaptı.

Şok Benedict'in yüzünü tokatladı. Neredeyse toparlandı Anında kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir ses tonuyla konuştu. "Zanaatkâr varlığıyla bizi onurlandırıyor. Gururum okşandı."

Alessandro'nun elindeki kılıç tiz bir metalik vınlama çıkardı. Metal titreyerek kılıcın içinde döndü ve onu silah haline getirilmiş bir vızıltı testeresine dönüştürdü.

Benedict'in büyüğü ortaya çıktı. Alessandro'dan turuncu bir ışık yayıldı. Kara yılanlar kısa düştü.

Benedict döndü ve koridora doğru koşmaya başladı. Alessandro'nun topu döndü ve koridora mermiler püskürterek ateş etti. Alessandro onun peşinden yürüdü.

Takip etmek için hareket ettim.

"Dur." Linus'un sesi bir kırbaç gibi şakladı. Donup kaldım.

Linus hâlâ zarafet timsali bir şekilde odaya girdi. Eğer Büyük Fuaye'de bir kavgaya karışmış olsaydı, oradan yara almadan çıkardı.

"Aldın mı?" Linus sordu. "Evet."

"Benimle gel."

"Ama-"

"Bu senin kavgan değil. O kendi başının çaresine bakabilir. Sözleşmeyi senin koruman olarak kabul etti. Bırak o kendi işini yapsın, biz de gidip kendi işimizi yapalım. Beni takip edin."

"Ama-"

"Şimdi."

Dişlerimi sıktım ve Linus'u Büyük Fuaye'ye kadar takip ettim.

Bölüm 15

Linus'un Houston'daki malikanesindeki gösterişli kanepeye oturdum ve onun video ifademi incelemesini izledim.

Operadan sonra Linus'la buraya geldik. Cristal'in kaydını inceledi, iyi iş çıkardığımı söyledi, sonra da bu konuda beni sorguya çekti. Koşup Alessandro'yu bulmak istedim. Benedict'i öldürmek istedim. Cristal'ın laboratuvarını aramak istedim.

Halle'yi kurtarmak. Bunun yerine, olan her şeyi sabırla defalarca anlatmak zorunda kaldım. Bitirdiğimde Linus soruları yanıtladıktan sonra bana olanları anlatan bir yazı yazmamı söyledi ve yarım saat boyunca bu yazıyı düzenledikten sonra bana kamera önünde ezberden okuttu. İlk denememden tatmin olmamıştı, bu yüzden tekrar yapmak için. Ve tekrar. Şimdi üç numaralı denemeyi gözden geçiriyordu.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"İzin verilmesini bekliyoruz. İzin verildiğinde Biri bize laboratuvarın nerede olduğunu söyleyene kadar Ferrer Evi'ni dağıtın."

"Bu ne kadar sürer?"

"O senin için çok mu önemli?" Linus sordu.

Alessandro'yu soruyordu. "Sadece o değil. Halle'nin hayatı tehlikede."

Linus sandalyesinde bana doğru döndü. "Ben bunu sormadım." "Bir şey demek istiyor."

"Neden diğlerleri yerine o?" "Hangi diğlerleri?"

"Fırsatların oldu, Catalina. Seni izledim.

Son üç yılda birkaç genç adamla temas kurdunuz. Dört ay önce, Mercier Sergisinde, Justin Pine orada bulunduğunuz bir saat boyunca sizi bir kuyruk gibi takip etti. O da yakışıklı, zengin ve bir Prime."

Fark etmemiştim bile. Ben sadece Arrosa onunla gidecek birini istediğı ve Nevada da kendini kurtaramadığı için katıldım.

"Alessandro Sagredo tehlikeli. Daha iyisini yapabilirsin. Bu bir gençlik aşkı mı?"

Linus bekledi.

"Ondan hoşlanıyorum," dedim. Hissettiklerimi tarif etmek için tamamen yetersiz görünüyordu. "Bana karşı bağışıklığı var."

Linus öne doğru eğildi, yüzü ciddiydi. "Evinizin doğuşuna tanıklık etmem istendiğinde, yeteneğinizi araştırdım."

Bunu tam olarak nasıl yapmıştı? Var olan tek siren bendim. Yunanistan'da bir yerlerde başka bir aile daha vardı ama onlar büyüü nesiller önce kaybettiklerini iddia ediyorlardı.

"Ailenizin neden bağışık olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

"Beni zaten seviyorlar."

"Aynen öyle. Yeteneğiniz tüm sihirler gibi bir hayatta kalma mekanizması. Sizi hayatta tutmaya çalışır. Birinin tehdit olduğunu hissettiğinde harekete geçer. Çocukluğunuzu düşünün. Bazı yetişkinler senin büyüne yenik düştü, ama diğlerleri düşmedi. Beni anlıyor musun? Sana gerçekten aşık olan her erkek ve hayatta kalmanıza yatırım yapan biri bağışıklık kazanacaktır. Alessandro senin tek mutluluk şansın değil."

"Bu doğru olsa bile, ondan hala hoşlanıyorum." "Neden?"

Kollarımı açtım. "Bilmiyorum. Onunla geçirdiğim zamanın yarısında dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Ama biliyorum ki tehlikede olsaydım, ben güvende olana kadar durmazdı. Bana güzelmişim gibi bakıyor. Ve beni güldürüyor."

Linus elini yüzüne kapattı. "Tanrı hepimize yardım etsin."

Ne dedim ben şimdi?

Elini salladı. "Git. Git Halle'yi kurtar ve o genç aptala yardım et. Arabayı senin için hazırlatacağım."

Küçük köpek yatağında kıpırdandı ve sessiz bir havlama sesi çıkardı. Gözlerimi açtım. Yatak odam karanlıktı, köşelerde kasvet birikiyordu. Komodinin üzerindeki saat 3:21'i gösteriyordu. Her şey sessizdi.

Eve döndüğümde herkes etrafımı sarmıştı. Açıklamayı kısa tutmuş, Osiris serumuyla ilgili hiçbir şey söylememiştim. Onlara Cristal'ın Diatheke için süper suikastçılar yapmak üzere yasadışı araştırmalar yaptığını söyledim. Muhtemelen çoğunlukla doğru olduğu için inandılar. Onlara Benedict'ten bahsettim. Heart'la bu gece için plan yaptık. Ne pahasına olursa olsun o laboratuvarın yerini öğrenmeliydik. Geciktiğimiz her dakika, Halle tehlikedeydi.

Alessandro mesajlarıma cevap vermedi. Bug'dan onu bulmasını istedim ama bulamadı. I Cristal'in geçmişini ve ailesini araştırdım, ekrandaki kelimeler bulanıklaşana kadar laboratuvarın yeri hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı aradım. Sonunda odama çıktım. ve yere yığıldı. Bu iki saat önceydi. Gölge pencereye baktı. *Hav. Hav.*

Davetsiz bir misafir geliyordu.

Ayağa kalktım, Shadow'u kollarıma aldım ve banyoya taşıdım. Onu yere yatırdım ve kapıyı kapattım. Canının yanmasını istemiyordum.

Uzun pençeli bir el penceremi tuttu ve yukarı kaydırıldı. Köşedeki duvara yaslandım.

Karanlık bir figür açık pencereden süzülerek odama girdi. Uzun boylu ve iri yapılydı, gri girdaplarla boyanmış siyah bir zıbın giymişti. İkinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı, garip, kopuk vücudunun her kusurunu vurguluyordu. Omuzları ve kalçaları çok kısaydı, ön kolları ise

Bacakları ve incikleri orantısız uzunluktaydı, kocaman pençeli elleri ve ayaklarıyla son buluyordu. Boynu uzun ve esnekti, Yuvarlak bir kafayı destekliyordu ve pencereden içeri girerken, sokağa bakmak için kafasını bir baykuş gibi çevirdi.

Yere bastı ve çocukluk kâbuslarından doğan bir öcü gibi doğruldu.

Kıpırdamadan durdum.

Döndü, odayı taradı ve ay ışığı gözlerine takıldı, büyük ve beyaz, ışığı ürkütücü bir yeşil parıltıyla yansıtıyordu.

Banyoda, Gölge bir havlama ve hırlama kakofonisine dönüşerek kapıyı eşelemeye başladı.

Banyo kapısına doğru döndü. Adım. Bir adım daha. Bir adım daha.

Yeterince uzağa. Yerdeki sabun çemberinin içine girdim ve büyümü içine batırdım. Gizemli çizgiler karmaşık, göz kamaştırıcı bir dizi halinde safir alevlerle tutuştu. Suikastçı dondu, irkildi, yüzü gliflerin ışıltısında netleşti. Kel, kalın parlak derisi yeşil, kahverengi ve turuncu renklerle benek benek, garip bir böceğin kabuğu gibi, uzaktan bile insana benzemiyordu. Bir erkeğin yüzünün tipik hatları, elmacık kemikleri, burun sırtı, kaşları, sanki biri derisinin altına yanlış yerlere yağ enjekte etmiş gibi kalınlaşmıştı. Burnunun ucu yoktu, geniş, basık bir çıkıntıya dönüşmüştü. Çenesi gerilemiş, neredeyse narin bir hal almıştı. Gözleri doğal olmayan bir şekilde büyüktü ve kulaklarına doğru uzanıyordu. Sadece ağzı biraz normaldi.

İğrenme duygusu içime işledi. Kaçma dürtüsü o kadar güçlüydü ki neredeyse bir adım geri atacaktım. Bunun onun büyüsü mü yoksa tetiklediği yoğun yabancı düşmanlığı mı olduğunu bile anlayamadım. İnsana benzeyen ama yeterince insan olmayan bir şeyle karşılaşmak.

Benedict kasabını göndermişti. Beni canlı ele geçirmekten vazgeçmiş olmalı.

Suikastçının etrafındaki çizgiler sarı renkte titreşti. Geri bildirim beni sarstı. Bana saldırmıştı ve çember

onu dağıttı. Üzerimden bir duygu dalgası geçti; tiksinti, nefret, öfke ve hepsinin altında kana susamışlığın emici girdabı. Çember duygularını bana fırlatmıştı. Bu geribildirimden kaçmanın bir yolu yoktu.

Suikastçı yana doğru sıçradı. Çember tepki olarak titreşti ve başladığı yere geri indi.

Daireyi bir Acubens'i modifiye ederek tasarlamıştım. Hangi büyü türüne sahip olursa olsun, davetsiz misafiri etkisiz hale getirmek için kullanılan örnek büyü. Kontrol altına almak ve sorgulamak için yaratılmış çok amaçlı bir tuzaktı. Yukarıdan bakıldığında, çizgiler ve gliflerden oluşan bir labirentle dolu büyük bir daire gibi görünüyordu. bir ucunda çift daire vardı. Her biri giderek küçülen halkalarla dolu beş küçük daire, ana dairenin dış kenarına dokunuyordu.

Ben daha küçük olan çift çemberin içinde dururken, suikastçı daha büyük olan çemberin içine hapsolmuştu. Kasabın etrafındaki karmaşık desen onu hapsetmişti. Bana saldıramıyordu. Çemberden de çıkamıyordu. Sınırla etkileşime giren kendi büyüsu onu engelliyordu. Ancak yine de çemberin kendisine saldırmayı deneyebilirdi ve bunu yaptığında

büyü hatlardan akarak beş küçük büyü haznesine akacaktı.

Suikastçı dört ayak üzerine çömelmiş, etrafına bakınıyordu. Çember ayaklarının altında daha parlak bir şekilde parlıyordu. Büyük, şekilsiz gözleri beni buldu. "Öl."

Ondan parlak sarı bir ışık patladı ve çemberin çizgileri boyunca ilerledi. Beş sihirli lavabo dönerek onu emdi ve hareketsiz hale geldi.

"Geber. Öl, öl, öl."

Her patlama içime yeni bir öfke ve nefret dalgası gönderdi. Lavaboların dönmesi durana kadar bekledim. Dünya kadar zamanım vardı.

Suikastçı bana baktı. "Bırak beni." "Bana adını söyle."

"Beni serbest bırakın yoksa ailenizi yerim."

Çarpık suikastçıların sevdiğim yanı da buydu. Mantıklı, hoş insanlardı. Çok derin düşünürler.

"Bana adını söyle."

"Seni öldüreceğim ve sen çılgık atarken bağırsaklarını yiyeceğim." "Bu sırayla değil, yapmayacaksın."

Çemberime saldırdı, onu pençeledi, ağzı açıktı, küçük, keskin dişleri büyü duvarını kazımaya çalışıyordu. Birbirimizden ancak on santim uzaktaydık ama farklı kıtalarda da olabilirdik.

Dışarıda, acil durum sokak lambaları yandı.

Suikastçı kendini tüketmiş ve tekrar yere çömelmişti.

"Buradasın çünkü buraya gelmene ben izin verdim," dedim ona. "Dışarıdaki askerlere yolunuzdan çekilmelerini söyledim. Benedict'in seni ya da senin gibi birini göndereceğini biliyordum. Kendisinin gelmesini umuyordum ama ellerini kirletmekten hoşlanmıyor, değil mi?"

Suikastçı dişlerini gösterdi. "Fahişe."

"Sorularıma cevap verirsen canın daha az yanar." Suikastçı sırttı. "Onun gibi konuşuyorsun."

"Ama ben o değilim. Seni ben aramadım. Seni zorlamadım çemberin içine. Buraya beni, arkadaşlarımı ve ailemi öldürmeye geldin. Sen bir katilsin."

"Kendini beğenmiş kaltak."

Lawrence'tan daha fazla IQ puanını korumuştı. İyi bir kelime dağarcığı vardı ve mantığı, çağırıcının "O kaltağı öldür çünkü böceklerim aç." cümlesinden daha derindi. Bu da neden bir işleyicisi olmadığını açıklıyordu.

Kollarımı kaldırdım ve konsantre oldum. Etrafımdaki çember dönmeye başladı ve kıl kadar ince tebeşir çizgileri büyük halkanın içinde spiraller çizerek ilerledi. Çizgiler etrafımdaki desenle çarpıştı çemberin matrisinde yeni bir tasarım oluşturarak çarpıtılmıştır.

Suikastçı iz sürmeye çalışarak başını iki yana çevirdi.

Çemberin içine bir güç patlaması gönderdim. Sihir, yeni çizgilerin arasından bir kıvılcım gibi fırladı.

Patlama ipi. Suikastçının zihni önümde parladı, parlak ve sıcak bir hedef. Ona odaklandım ve vurdum.

Doğru çemberle, zayıf bir zihin büyücüsü bile hedefin zihnine baskı uygulayabilirdi ve ben zayıf değildim.

Suikastçı çığlık attı. Gücümle bilincini kavradım ve sıktım.

Bir insanın baştan çıkarılabilmesi için sevme yeteneğine sahip olması gerekirdi ve bu kıvılcım ne kadar derine gömülü olursa olsun, benim sihrim

bir şenlik ateşine ikna etmek. Bu insanlık dışı yaratık, insanlara karşı derinlerde yatan nefret, öfke ve aşağılamayla örülmüştü. Lawrence tüm gerilemesine rağmen sürüsünü sevmiştı. Kasap hiçbir şeyi sevmezdi. Suçluluk, korku ya da şüphe onu asla rahatsız etmezdi ve pişmanlık onun anladığı bir kavram değildi. Birini çekerek onu açamazdım.

bir insan zihninde bulunan olağan kaldıraçlar. Onda hiç yoktu. İradesi aşılmaz bir kabuktu ve insanlık dışı olması ona ekstra bir koruma katmanı sağlıyordu.

En güçlü halimde değildim. Yorgundum ama onu kandırmama gerek yoktu. Sadece zihnini sıkıştırıp açmam gerekiyordu. Çember için çoğunu yapacaktı ve hiçbir şey istemiyordu.

karmaşıktı. Ham güç gerektiriyordu, bu yüzden içimin derinliklerine uzandım ve biraz buldum.

Ringde, katil öfkeden kuduruyordu. Sarı ışıltı çizgileri ıslatarak doyurdu. Büyü lavaboları dönerek büyüü çekiyordu. Çılgınca bir büyü haznesi vardı. Nefreti beni hırpaladı, dalga dalga, acımasızca, zihni öfkeyle çalkalanıyordu. İçinden geçmek, jilet gibi keskin kayalar taşıyan dalgalar arasında yüzmeye çalışmak gibiydi. Duygusal savunmalarım sarsıldı. Dişlerimi gıcırdattım ve onu daha sıkı sıktım.

Kasaba en yakın iki lavabo önce sarıya, sonra turuncuya döndü ve uçuşumun kenarına kadar doydu. Normal bir büyücü kendini korumak için dururdu. Çok hızlı bir şekilde çok fazla büyü harcamak vücudu yorar ve bir büyücü tüm rezervlerini tüketirse bilincini kaybederdi. Bazıları asla uyanamazdı. Ama onun kendini koruma kapasitesi yoktu. O

embere vurdu, vurdu ve saf öfkeyle onu parçalamaya çalıştı.

Psilik nefret dalgası beni boğdu. Artık başımı suyun üstünde tutamıyordum. Onun duyguları içimde akıp gidiyor, beni parçalamakla tehdit ediyordu. Kendi rezervlerim kurumaya başlamıştı.

Suikastinin iradesinde belli belirsiz bir çatlak belirdi. Kapana kısılma ve çaresiz kalma korkusu. Sonunda.

Bir başka sihirli lavabo turuncuya döndü ve dönmeyi durdurdu.

Çatlağın kenarlarını irademle kavradım ve ittim.

Dördüncü lavabo dondu. Bir tane kalmıştık.

Uluyarak tüm gücünü çılgınca bir yaylım ateşiyle çembere savurdu.

Son sihirli lavabo durdu, doymuştu. Duygularının gelgiti beni bütünüyle yuttu ve artık nerede bittiğimden ve öfkesinin nerede başladığından emin olmadan asılı kaldım.

şimdi bırakamazdım. Runa cevapları hak ediyordu. Kardeşi cevapları hak ediyordu. Halle bir hayatı hak ediyordu. Onlara bunu verebilirdim.

İlk iki lavabo çöktü. Sihir ikiz gayzerler halinde yırtıldı. Odam kırık bir ayna gibi çatladı. Duvar ve pencere parçaları işkence dolu bir an boyunca hareketsiz kaldı ve sonra dışarı doğru patladı. atı yok oldu ve yıldızlar soğuk ve kayıtsız bir şekilde bize baktı. Tüm duvar Sokağa bakan taraf çökmüştü. Aşağıda koşuşan insanları gördüm.

Kasabın zihnindeki çatlak genişledi. Altındaki yaratığı neredeyse hissedebiliyordum, nefret dolu, şeytani bir kin yumağı.

nc lavabo patladı. Altımızdaki zemin parçalandı. Havada asılı kaldık, sadece çemberin gücüyle ayakta duruyorduk. Banyoda, hâlâ kapının arkasında güvende olan Gölge uludu.

O kazanamazdı. Gece vakti masum insanların evlerine girip onları öldürdü ve yataklarından aldı. Başka kimseyi almayacaktı. Başka bir anneyi, başka bir kızı ya da kız kardeşi ldrmeyecekti. Ona izin vermezdim.

Kendimi yırtarak açtım ve sihrimin son kalanını da çembere aktardım. İradesi bir ceviz gibi kırıldı. Karanlık gözlerimin köşelerini kavradı. Onunla savaştım ve çemberin ortasında sinmiş duran suikastçıya baktım.

"Bana adını söyle."

"Louie Graham."

"Sigourney Etterson'ı sen mi öldürdün?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü Benedict De Lacy emretti." "Halle Etterson'ı sen mi kaçırdın?"

"Evet."

"Onu nereye götürdün?"

"Diatheke'ye."

"O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Cristal'in seni yaptığı laboratuvar nerede?"

"Bilmiyorum."

Lanet olsun. Gerçekten bilmiyordu.

Onu bu yüzden içeri almıştım. Tek istediğim buydu ve bunu elde edemeyecektim. Lanet olsun!

"Yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyor musun?" "Evet."

"Neden bunu yapmaya devam ettin? Hiç ayrılmayı düşündün mü? Kaçmayı?"

Bana bakmak için başını kaldırdı. "Neden? Benedict beni bir şeyler yapmaya zorlamıyor. Bir şeyler yapmama *izin veriyor*. Öldürmeyi seviyorum. Beslenmeyi seviyorum. Yapabilsem seni öldürürdüm ve bundan zevk alırdım."

Hepsi bu kadardı. Sorulacak başka bir şey yoktu. Gücümü çemberden çektim. Kalan son lavabo -dördüncüsü ben onu sorgularken parçalanmış olmalı- gökyüzüne büyü kustu. Çember yavaşça soldu ve çöktü. Yere düştük, önce yumuşak bir şekilde, sonra daha hızlı. Altıma gerilmiş bir battaniyenin içine düştüm. Onu tutan insanlar beni nazikçe yere indirdi.

Louie benden on metre ötedeki sert kaldırıma düştü. Etrafımızı bir insan çemberi sardı, Heart'ın askerleri, annem, Büyükanne Frida, Arabella ... Tanıdık yüzler bulanıklaşıyordu. Çok uzamıştım.

Biri kalabalığı yararak Louie'ye doğru yürüdü. Kızıl saçlı Runa.

"Sen annemi öldürdün," dedi ona.

Louie ona dişlerini gösterdi. Ondan büyü fıskırdı ama kasabın elinde hiçbir şey kalmamıştı. Vuruşu Runa'nın yanağını kesti.

Kesiğe dokundu, parmaklarına bulaşan kırmızı lekeye baktı ve gülümsedi.

O gülümsemeyi ölene kadar hatırlayacağım.

Koyu yeşil büyü, Runa'nın kanlı parmaklarının arasında parlayan bir şerit gibi parladı. Yılan gibi uzandı ve Louie'nin yanağını öptü.

Suikastçi çığlık attı.

Kaldırıma oturdum, battaniyeye sarındım ve bir fincan sıcak çay içtim, Gölge ayaklarımın dibinde kıvrılmış bir sopayı çiğniyordu.

Arabella telefonumu enkazın arasında bulmuş ve bana getirmişti. Büyük bir çatlak ekranı yarmıştı ama Mucizevi bir şekilde telefon hala çalışıyordu. Alessandro hala mesajlarıma cevap vermemişti.

Depo harap olmuştu. Eskiden odamın olduğu köşe ve altındaki her şey yok olmuştu, sanki bir dev depoya yukarıdan bakmış, pasta olduğuna karar vermiş ve kendine bir parça oymuş gibiydi. Doğruca evimizin içini görebiliyordum. Heart'ın askerleri burayı ve bizi elli adım geride tuttu.

Sağ tarafta, caddenin karşısında, Bern yüzünde umutsuz bir ifadeyle durmuş, kendisiyle içerideki Kötülük Kulübesi arasındaki çökmüş zemine bakıyordu. Sunucularımızdan herhangi birinin hayatta kalıp kalmadığına dair hiçbir fikrimiz yoktu. Solunda, Bug geçici olarak omzuna dokundu, tıpkı cenazede birini teselli etmek için yaptığınız gibi. Sağ tarafında Runa konuşuyordu. I

ama yüz ifadesini anladım. *O kadar da kötü değil. Eminim iyi olacak, göreceksin.*

İyi olmayacaktı. Tüm değişikliklerimizden ve yalıtımdan önce depo tek bir çelik binaydı. Yapının bütünlüğü büyük olasılıkla tehlikedeydi. Bu yüzden elektrik kabloları, borular ve duvarların kendisi düzgünce kesilmişti. Sokağımızda bir dere oluşmuştu, biri kapatmadan önce kesilen borulardan su fışkırıyordu.

Su faturamız çok kabarık olacak.

Nedenini bilmiyordum ama bu düşünce beni neredeyse uçurumun kenarına itiyordu. Eğer biraz gücüm kalsaydı, Ev Başkanı olsam da olmasam da ağlardım ama çok yorgundum.

Bunu tamir edecek parayı nereden bulacağız? Nerede yaşayacağız? Teorik olarak, ayrılabilir ve taşınabiliriz. Ama depo bizim evimizdi ve şimdi yok oldu.

Çatının garaj büyüklüğündeki bir parçası metalik bir gıcırtıyla inledi ve sokağa düştü.

Ödeşemedim. Bir daha yapabileceğimden emin değildim.

İyi tarafından bakacak olursak, bunların hiçbirini ödeyecek sigortamız yoktu.

Her şeyimi Halle'yi bulmak üzerine kumara yatırmıştım ve kaybettim. Benedict'in peşimden başka bir çarpıtılmış suikastçı göndereceğinden o kadar emindim ki, nerede değiştirildiklerini bilmeleri çok mantıklı görünüyordu. Yanılmışım.

Annem geldi ve yanıma oturdu. "Evi mahvettim," dedim ona.

"Saçmalama. Bir çocuğu kurtarmaya çalıştınız. Hepimiz bunu kabul ettik. Kimse bunu tahmin edemezdi."

Cep telefonum çaldı. Baktım. Nevada.

"Alo?"

"Selam! Nasıl gidiyor?"

Yanımda annem başını salladı, gözleri gerçekten

büyümüşü. "Her şey harika," diye yalan söyledim. "Harika gidiyoruz. Her şey yolunda.

Depo harika."

"Umm, Catalina?"

Çatının bir parçası daha çöktü. "Gök gürültülü bir fırtına var." Sihrinin telefonda işe yaramaması iyi olmuştu.

"Tamam," dedi Nevada. Sattığım şeyin tek kelimesine bile inanmıyordu. "Büyük haberlerim var."

"Oh güzel. Annem burada. Seni hoparlöre veriyorum." Simgeye bastım. "Başla."

"Hamileyim!"

Sesimi yükselttim. "Hey millet, Nevada hamile." Herkes tezahürat sesleri çıkardı.

"Catalina," dedi Nevada. "Suyun aktığını duyabiliyorum. Sesten dışarıda olduğunuzu anlayabiliyorum. Eğer yağmur yağıyorsa, neden hepiniz fırtınada dışarıdasınız?"

"Seni seviyorum, gitmeliyim." Telefonu kapattım.

Bir minibüs kaldırıma yanaştı. Gölge havlayarak ona doğru koştu. Camlar açıldı ve dört kafa dışarı çıktı, biri insan ve sarışın, diğer üçü ise

Boxer köpekleri.

Cornelius gözlerini depoya dikti. "Ne kaçırdım?"

Gülecektim ama yine gücüm kalmamıştı.

Annem ve ben depoya biraz daha baktık. "Özür dilerim," dedim.

"Her şey yoluna girecek," dedi annem. "Zaten bırakmanın zamanı gelmişti."

Runa telefonuna baktı ve onu kulağına götürdü, gözleri çılgına dönmüştü. "Hayır! Yapma, lütfen yapma!"

Oh, şimdi ne olacak?

Runa telefonu yere fırlattı, sonra aşağı daldı, kaptı, döndü ve bize doğru koştu.

Annem ve ben ona baktık. Arabella yaptığı işi bıraktı ve koşarak yanımıza geldi.

"Bu Ragnar." Gözyaşları Runa'nın gözlerini ıslattı. "Az önce Diatheke'ye girdi."

"Neden?" Kelimeler ağzımdan döküldü.

"Artık hayatta kalamayacağını söyledi. Başka kimseye zarar vermelerine izin veremezdi." Çaresizlik yüzünü çarpıttı. "Bir arabaya ihtiyacım var. Hızlı bir tane."

"Seni yakaladım," dedi Arabella. "Ben de seninle geliyorum," dedim.

"Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?" Arabella etrafımızdaki herkese baktı. "Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Seninle arabanda buluşuruz." Runa ayağının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Arabella yanıma çömeldi. "Yetki sende ve bana emredersen seni götürürüm. Ama sen bitmişsin. Ayakta bile duramıyorsun. Arabam dört kişilik. Runa, Leon ve annemi alacağım."

O haklıydı. Nefret ediyordum ama haklıydı. Her saniye önemliydi ve olabildiğince çok ateş gücü toplamaları gerekiyordu.

dört koltuğa sığdırabildiler.

"Gidin," dedim. "Ben ikinci dalgayla geleceğim."

Bana sarıldı ve koşarak uzaklaştı. Annem de onu takip etti. Telefonum yine çaldı. Alessandro. Yaşıyordu. Aman Tanrım, yaşıyordu. Rahatlama beni boğdu.

"İyi misin?" Fısıldadım. "Evet," dedi. "Sen iyi misin?" "Evet."

"Benedict'i almadım." Hayal kırıklığı sesini keskinleştirdi. "Yarım saat içinde depoda olacağım."

"Ben burada olmayacağım. Ragnar az önce Diatheke'ye saldırdı. Onu yakalayacağız."

"Ne halt ediyor bu?" Alessandro hırladı. "Herkesi tek başına öldürmeye çalışıyor."

"Ben onu yakalarım. Ben daha yakınımlarım." "Yapma! Bu intihar olur."

İtalyanca hızlıca bir şeyler homurdandı ve telefonu kapattı.

On dakika sonra kendimi Heart'ın ZPT'sinin içindeki emniyet kemerine bağladım. Yanımda Bug bir tabletle uğraşıyor, eli ekran klavyesinin üzerinde uçuşuyordu.

Zırhlı araç gümbürdedi ve ileri atıldı. Etrafımda Heart'ın askerleri at sürüyordu, yüzleri rahatlamıştı.

Bug tableti önüme itti. Üzerinde Alessandro'nun Diatheke'ye girdiği yazıyordu.

O ne halt ediyordu? Kalbim göğsümde sıkı, acılı bir top haline geldi. *Lütfen, lütfen her şey yoluna girsin. Her şey yoluna girsin.*

Tabletin üzerindeki binadan gelen silah sesi sessizliği yırttı. Herkes bize baktı.

"Hepsi bu kadar," dedi Bug.

Diatheke'nin kapıları gitmişti. Cam kırıkları kaldırıma saçılmıştı. Metal ızgara bir tarafa buruşuk bir şekilde asılmıştı. Heart'ın insanları yanımdan geçerek binaya akın etti. Koşmak istedim, ama yürüyebildiğimin en iyisi buydu ve Heart'ın bana tahsis ettiği iki koruma daha hızlı hareket etmeyi reddetti.

Lobide iki erkek ve bir kadın cesedi vardı. Cesetleri siyah tüyler kaplamıştı. Runa ya da Ragnar buradan geçmişti.

Asansörün yanında bir asker bekliyordu. Kanlı bir anahtar kartı okuttu ve kapılar açıldı. "Annen ve kız kardeşin en üst kattalar," dedi. "Leon bir ekiple birlikte binayı tarıyor."

Kabine girdik ve asansör bizi yukarı taşıdı. Artık endişelenemiyordum bile. Sadece uyuşmuştum.

Asansör bir katliamın ardından açıldı. Pahalı halının üzerinde cesetler yatıyordu, bazıları kesilmiş, bazıları vurulmuş, diğerlerinden de alt kattaki aynı siyah tüyler fışkırıyordu. Benedict'in ofisinin kapısı patlamıştı ve kırık parçalar duvarlardan dışarı taşıyordu. İçeride kasaplık devam ediyordu. Kan halıyı ıslatmıştı. Cesetler gözlerini dikmiş

biz geçerken görmeyen gözler. Paha biçilmez sanat eserleri çöp gibi duvarlardan sökülüp atılmıştı.

Osmanlı odasına döndük. Büyük halı kaybolmuştu. Gizemli bir çemberin kalıntıları tütüyordu, Zemine kazınmış. Sağ tarafta, annem bir sandalyeye yığılmıştı.

Arabella onun yanında diz çökmüştü. Sol tarafta, Runa kollarını hıçkırarak ağlayan Ragnar'a dolamıştı. Tepeden tırnağa kan içindeydi, saçlarından ve giysilerinden kan damlıyordu.

Dairenin ortasında bir giysi yığını hafifçe tütüyordu. Bunu daha önce de görmüştüm. Birisi dışarı ışınlanmak için büyülü bir çember kullanmıştı. Işınlanan büyücü bir Prime değilse, ışınlanma neredeyse öldürdüğü kadar insan öldürürdü.

güvenli bir şekilde nakledildi. Bu çaresiz bir son çareydi, yüksek kalibreli bir ışınlanma büyücüsü gerektiriyordu ve inorganik her şey. Birisi bir insanı ışınladığında, giysiler, göğüs implantları ve kalp pilleri geride kalıyordu.

Annem beni gördü.

"Kimse yaralandı mı?"

"Hayır," dedi. "Bu biz değildik. Buraya geldiğimizde burası böyleydi. Çocuk ve Alessandro burayı mezarlığa çevirdi."

Panik beni yumrukladı. "Nerede o?" Annem başını salladı.

Bu ne anlama geliyor?

"O öldü mü?" *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman*

Tanrım ... "O beni kurtardı," dedi Ragnar

hıçkırıklarının arasından. "Nerede o?" Havladım.

"Onu ışınladılar." Arabella ayağa kalktı. "Ragnar'ı yakaladılar ve laboratuvara götüreceklerdi, sonra Alessandro ortaya çıktı ve lanet binadaki herkesi öldürdü. Bu odaya girdiğinde, ışınlanma büyücüsü panikledi ve kendisini ve Alessandro'yu dışarı ışınladı."

Işınlanma çemberinin kurulması çok uzun sürdü ve varış yerindeki bir işarete karşılık geliyordu. Varış noktasını anında değiştiremezsiniz.

Ragnar'a döndüm. "Seni ışınlayacaklar mıydı?" "Evet."

Işınlayıcı laboratuvarı göstermeliydi. Alessandro hayatta kalırsa, oraya çıplak, sersemlemiş ve silahsız olarak varacaktı. Zaten bir bina dolusu katille mücadele etmişti. Sınırına yaklaşmış olmalıydı.

Zamanımız yoktu. Laboratuvarı hemen bulmalıydık. Eğer onu büyüyle çarpıtmaya çalışırlarsa . . .

Bu düşünceyi bir kenara ittim. "Ragnar, laboratuvarın nerede olduğunu söylediler mi?"

"Hayır. Özür dilerim, hepsi benim hatam..."

Hafızamı yoklayarak onu susturdum. Bir şey olmalıydı, duyduğum bir şey, gördüğüm bir şey, beni o lanet laboratuvara yönlendirecek bir şey.

Linus'a gitmek söz konusu bile olamazdı. Bana beklememi söyledi.

Beklemedim. Bunun hesabını vermek zorunda kalacaktım. Nasıl tepki vereceğini tahmin etmenin bir yolu yoktu.

Benedict bilirdi. Benedict-

Bana bir yük treni gibi çarptı. Arabella'ya döndüm. "Beni götürmen gerek."

Nerede olduğunu sormadı. Ayağa fırladı ve beni asansöre kadar takip etti.

Arabella, "Sen aklını kaçırmışsın," dedi.

Kaplıca lakaplı Shenandoah Eyalet Islah Tesisi önümüzde yükseliyordu. Houston'ın yaklaşık bir buçuk saat kuzeyindeki Spa, bir hapishane olduğunu biliyordu ama aslında

lüks bir tatil köyü olmak istiyordu. On fit yüksekliğinde pitoresk bir taş duvarla sarılmış olan bu yapı, Osmanlı İmparatorluğu tarzında inşa edilmiştir.

İspanyol kagir yıldız kaleleri, duvarların köşelerinde burçları olan dört kat yüksekliğinde bir beşgen. Lüks bir park duvar ve kale arasındaki boşluğu işgal etti,

Bir pist, bir sürüş alanı ve bir tenis kortu ile tamamlandı.

Ana otoparka açılan kapıdaki görevlinin yanından geçerken, pistteki yaşlı insanlar bize el salladı.

Teksas'ın büyümlü seçkinleri cezalarını çekmeyi seçtiklerinde bunu Spa'da yaparlardı. Sakinleri çoğunlukla yaşlıydı,

Şiddete başvurmamaları gerekmiyordu, ama işledikleri suçlar nedeniyle Spa'da birkaç ay geçirmenin, kavga çıkarıp

Alaska'daki Buzluk'a ya da Demir Parmaklıklar'a
gönderilmekten çok daha hoş olduğunu anlayacak kadar
kurnazdılar.

Kansas'taki soyunma odası. Burası büyükannemizin topluma olan borcunu ödemek için seçtiği yerdi.

Arabella park etti. "Sana yardım etmeyecek. İstese bile burada kilitli. Ne yapabileceğini sanıyorsun?"

"Bir planım var." Arabadan indim ve kemerli kapılara doğru yöneldim. Vücudum ağrıyordu ve bacaklarım biraz titriyordu. Yolculuğun iki dakikasında kendimden geçmişim ve Arabella yaklaşık iki mil geride müziğin sesini sonuna kadar açana kadar uyanmamıştım.

Kız kardeşim beni takip etti. "Planın kuduz bir köpekbalıyla anlaşma yapmayı içeriyor."

"Köpekbalıları kuduz olamaz. Onlar balıktır."

Kız kardeşim ellerini salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu yapmayın. Onu başka bir şekilde buluruz. Linus'a gidebiliriz. O bizi sever."

Dikkatini çektiğimden emin olmak için gözlerinin içine baktım. "Linus Diatheke'ye saldırmamı yasakladı. Şu anda ondan uzak durmalıyız. Eğer ararsa, telefona cevap verme ve nerede olduğumuzu söyleme."

"Linus'un çiftliğinde ne oldu?" "Sana anlatamam."

"İtaatsizlik ettiğinizi öğrendiğinde ne yapacak?"

Elimi kapı koluna koydum ve ittim. "Her seferinde bir sorun."

Lobiye girdik. İki güvenlik kamerası ve tavana monte edilmiş otomatik bir kule varlığımızı kaydetti. Spa eski görünüyordu ama görünüş yanıltıcıydı. Son teknoloji ürünü bir tesisti. Şimdiye kadar yüzlerimiz taranır ve veritabanlarında çalıştırılır.

"Lütfen bunu yapmayın. Bundan iyi bir şey çıkmayacak." Haklıydı ama başka seçeneğim yoktu.

"Lütfen beni bekle.

Hiçbir yere gitme."

"Hayır, ben arabayla gidip dondurma yiyeceğim." Arabella gözlerini devirdi ve kendi kahve barıyla donatılmış zarif resepsiyon alanına yöneldi.

Kurşun geçirmez camdan yuvarlak bir kafesin içine hapsolmuş memura doğru yürüdüm.

"Catalina Baylor, Ev Başkanı Baylor," diye konuştum ızgarayla kapatılmış küçük pencereden. "Victoria Tremaine'i görmeye geldim. Acil bir durum var."

Camın arkasındaki görevli bana "Ziyaretçi saati on birde başlıyor," dedi.

"Beni duymadınız mı? Büyükkannemi görmeye geldim."

Memur bir adım geri çekildi, kulaklığına konuştu ve sonra bana "Devam et. Mavi çizgiyi takip edin."

Standın önünden geçerken, kahvesini yudumlayan yaşlı beyaz bir kadın, benim yaşlarımda siyah saçlı bir adam olan ziyaretçisine eğildi ve "Elma ağaçtan uzağa düşmemiş" diye mırıldandı.

Ugh.

Traverten zemine yerleştirilmiş güzel bir cam mozaikten oluşan mavi çizgiyi takip ettim. Bu beni ağır bir kapıya götürdü, kapı yaklaştığımda açılarak beni iç bahçeye bıraktı. Bahçenin her iki tarafında güller açmıştı. tuğla ve çakıl patikada, bir sıra şimşir ağacının arkasında. Durdum ve bekledim.

Bir yerlerde bir kapı açıldı. Birkaç saniye sonra büyükkannem yan taraftan patikaya doğru yürüdü. Kilo vermişti. Benden on beş santim daha uzun ve iki ton daha solgun olan büyükkannem, gümüş iplikle tanımlanmış küçük altıgenlerden oluşan beyaz bir bluz, yumuşak gri bir pantolon ve krem rengi kumaş üzerine gümüş ve sedef işlemeli brokar bir palto giymişti. Gümüş rengi saçları başının arkasında zarif bir şekilde toplanmıştı. Makyajı abartısız ama kusursuzdu. Hapishaneden ödün vermesine izin verdiği tek şey açık gri, pahalı ama kısa topuklu ayakkabılarıydı. Büyükkanne Frida'nın mantıklı diyeceği türdendi.

Victoria Tremaine bana baktı. Duruşundan bakışına kadar her şeyiyle, özür dilemeyen bir güç ilettiler. Döndü ve patikadan aşağı doğru yürüdü.

Peşinden koştum, yetiştim ve adım attım. Ben de ve şimdi de beni yerime oturttu. "Sizin için ne yapabilirim, Ev Başkanı Baylor?"

Arabella beni uyandırdıktan sonra, yolda arabada bu konuşmayı prova etmişim. Şimdi ona baktığımda hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordum. Doğruyu arayan biriydi ve yalan söylersem anlardı. "Yardıma ihtiyacım var."

"Belli oluyor. Daha açık olun."

"Runa Etterson yardım için bana geldi çünkü Diatheke annesini öldürmüş ve kız kardeşini kaçırmıştı.

Diatheke'nin

Cristal Ferrer'i büyü manipülasyonu yapabilen çarpık katiller üretmesi için işe aldı. Cristal Ferrer'in Runa'nın kız kardeşini tuttuğu gizli bir laboratuvarı vardır. Runa'nın kardeşi Diatheke'ye saldırdı. Benimle birlikte çalışan Alessandro Sagredo onu kurtarmak için içeri girdi ve aynı yere ışınlandı. laboratuvarı."

Nefes almak için durakladım.

"Şu ana kadar bunların nasıl benim sorunum olduğunu anlayamadım." "Alessandro ve Halle'yi laboratuvardan çıkarmam gerekiyor."

Victoria gözlerini kıstı. "Bu Alessandro, senin için ne ifade ediyor?"

"Onu seviyorum."

Alarm omurgamdan aşağıya indi. İtiraf etmişim.

"Anlıyorum. Ben nereye uyuyorum?"

"Davayı almadan önce Augustine beni bu davadan uzak durmam konusunda uyardı. Tam olarak söylediği şeydi: 'Neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyorum. Bazen geceyi araştırırken, karanlıkta canavarlar bulursun'. Daha sonra Augustine'in ajanlarının Diatheke'nin çarpık suikastçılarından birini iş üstünde yakaladığını öğrendim. Augustine'in adamları şimdiye kadar Diatheke'yi denetledi. Bu şekilde çalışıyor. Laboratuvarın nerede olduğunu biliyor."

"Büyük ihtimalle. Montgomery sana bir teklifle geldi mi? Evden eve?"

"Evet. Üzülerek reddettim."

Victoria kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü Baylor Hanesi vasal bir Haneye dönüşmeyecek." Hiçbir şey söylemedi.

Çaresizliği mi yüzüme yansıtmamak için içime atmaya çalışarak devam ettim.

"Augustine asla paylaşmaz. O ticaret yapar. Teklifini reddettiğimde, ona bilgi almak için geldiysem karşılığında değerli bilgiler getireceğimi söyledim. Ona takas için bir eşya vermeliyim."

Victoria başını öne eğdi. "Teklifini kabul edebilirsin."

"Bunu yapamam."

"Peki ya Alessandro?"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Sanki parçalanıyormuşum gibi hissediyordum. "Yapamam. Ne onun için, ne de Halle için. Bu bir Meclis olarak hayatta kalmamızla ilgili. Eğer Augustine'in tasmağını takarsam, bizi savunduğumuz her şeyden ödün vermeye zorlar."

"Yani bana geldin, çünkü takas edecek bilgim olduğunu düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Nevada'yı ararken Augustine'e yaklaştın. Sen olsan oraya gitmezdin.

toplantıya eli boş geldim. Lütfen bana yardım edin." "Neden?"

"Çünkü ben senin torununum. Evimiz senin adını taşımıyor ama senin kanını taşıyoruz. Sahip olduğun tek aile biziz. Bizi başarısız görmek istemezsin."

Nefesimi tuttum.

Durdu ve narin altın gülleri düşündü. "Ablan beni hayal kırıklığına uğrattı. Benim sihrime sahip, ama o kendi yöntemlerine çok bağlı. Esnek değildir ve zalimlikten acizdir ama bazen hayatta kalmak bunu gerektirir. Arabella, sevimli olduğu kadar çok genç ve düşüncesiz ve büyüğü ona zarar görmez olduğunu düşündürüyor. Nadiren korkar ve Evin Başkanı'nın korkuyu bilmesi gerekir. Başarısızlık en iyi öğretmendir, ve korku en iyi motive edicidir. Üçünüzden, sen bana en çok benzeyen. Benim gibi zekisin. Benim gibi hassassın. Dünya seni derinden yaralar ve ya seni öldürür ya da benim gibi zırhlanırsın."

Babamın annesini düşündüğümde, *hassas* kelimesi aklıma gelmiyordu.

Victoria beni inceledi. "Seninle çalışabilirim. Ama bu sana pahalıya patlar."

Çenemi kaldırdım ve bekledim.

"İşte üçünüz arasındaki fark bu.

Nevada bana hiçbir şey vermeyeceğini söyler ve savaşa tek başına katılmak üzere çekip giderdi. Arabella bana bir söz vermedin. Ve sen ... sadece bekliyorsun."

Beklemeye devam ettim. Benim için işe yarıyor gibiydi.

"Evin ayakta kalabilmesi için ailenin onu yönetecek birine ihtiyacı vardır. Aynı anda iki Haneye birden ait olamazsınız; seçim yapmak zorundasınız. Eğer güçlü bir Haneye evlenirseniz, Nevada'nın yaptığı gibi kocanızı Hanenize tercih edersiniz."

Tartışmak için ağzımı açtım.

"Daha işim bitmedi. Anlaşmam şu: Augustine'le takas etmen için sana bilgi vereceğim. Ve gelecekte sana tavsiye, bilgi ve nüfuzla yardım edeceğim. Karşılığında sen de kendini Baylor Hanesi'ne adayacaksın. Soyunu sulandırmayacaksın. Eğer evlenirsen, kocan bir Prime olmalı ve senin Hanene katılıp diğer ailesiyle olan tüm bağlarından vazgeçmeli."

Bu imkansızdı.

"Yani güzel İtalyan'ını kurtarabilirsin, onunla yatabilirsin ama onun evine gelin gidemezsin. O aileyi tanıyorum; eski soylular, kendi mavi kanlarına çok bağlılar, burunlarının ucunu göremiyorlar. Onu asla bırakmayacaklar. Kontes olamayacaksın. Asla İtalya'ya gitmeyeceksin. Senin yerin burası. Evet demeden önce çok iyi düşün, çünkü şeytanla yaptığın bir anlaşmadan kurtulabilirsin ama benimle yaptığın bir anlaşmadan kurtulamazsın."

Bir vuruşla geleceğimi benden koparıp aldı. Zihnim tüm bunları hararetle sıralarken orada donmuş bir şekilde durdum.

Geleceğimden ne istiyordum? Bunu kendime daha önce hiç sormamıştım ama cevabını hep biliyordum. Beni mutlu eden ve benim de onu mutlu ettiğim birini bulmak istiyordum. Onunla evlenmek istiyordum. Çocuklarım olsun istiyordum.

Bir ailem olsun istiyordum. Ve

En önemlisi, kendim olmak istedim, açık olmak yerine Uyanık olduğum her an kendimi irademin sıkı yumruğuna sıkıştırıyordum. Olduğum gibi sevilme ve karşılığında sevilme istiyordum.

Benim için asla başka bir Alessandro olmayacaktı. Onunla seks yapmak yeterli olmayacaktı. Onu içine düştüğüm tuzaktan kurtarabileceğime ve birlikte olabileceğimize dair kırılan umudumu paramparça etmişti.

Büyüme karşı bağışıklığı olan başka bir Prime bulsam bile olduğu gibi, Prime evini terk etmeyi kabul etse bile -ki bu asla olmayacaktı- Prime Alessandro olmayacaktı.

Hayatım sona ermişti. Elli yıl sonra ben de onun gibi yalnız kalabilirdim, sahip olduğum şeyler yüzünden herkes tarafından terk edilebilirdim.

Onları hayatta tutmak için ne yapmalıyım? Eğer bir şekilde çocuk sahibi olmayı başarırısam, torunum bundan elli yıl sonra karşıma geçip hayatımı yargılayacak mı? Korkunç biri olduğumu ve çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu anlamadığımı düşünür müydü? genç ve aşık?

Bu benim yeni hayatımın ilk adımındı. Her zaman zor seçimler, verilmesi gereken zor kararlar olacaktı ama hiçbir bundan daha zor olmayacaktı.

Benim geleceğime karşı Alessandro'nun hayatı. Halle'nin hayatı.

Günün sonunda yansımamın gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Bir anlaşmamız var," dedim.

"On yıl önce, başka bir Meclis Ev'e saldırdı Montgomery ve Augustine'in babasını ve küçük kız kardeşini öldürdü."

Montgomery Evi hakkında herkesin bildiği her şeyi biliyordum. O saldırıyla ilgili hiçbir yerde kayıt yoktu. Kamu kayıtlarına göre Augustine'in babası pankreas kanseriyle uzun bir savaştan sonra ölmüş.

"Saldırganlar öldürüldü ama işverenlerinin kimliği asla ortaya çıkarılamadı. Suikast Melvin Rider adında bir aracı vasıtasıyla düzenlenmiş. Saldırıdan önce ortadan kayboldu. Telefonunu ver."

Telefonumun kilidini açtım ve ona uzattım. Yüzünü buruşturdu ve bana ekrandaki çatlağı gösterdi. Annemin yaptığı gibi, telefonu sol elinde tutarak ve sağ işaret parmağıyla harfleri gagalayarak yazıyordu. Büyükanne Victoria telefonu bana geri verdi.

"Bu Melvin Rider'ın yeni adı ve şu anki adresi. Augustine'in size bu bilgileri verdiğinden emin olun. Her zaman güçlü bir konumdan pazarlık yapıyormuş gibi görün. Unutma, sen benim torunumsun. Çene yukarıda, omuzlar geride. Gözlerinin içine bak ve sinmelerini sağla."

Resepsiyona doğru yürüdüm. Arabella beni gördü ve aceleyle yanıma geldi.

"İyi misin?" "Evet."

"Ağlıyorsun."

Gözlerimi kaydırdım. Yanaklarım ıslaktı. Tuhaf. Fark etmemiştim bile.

"İhtiyacım olanı aldım," dedim ona. "Hadi gidelim."

Montgomery International Investigations şehir merkezinde koca bir binaya sahipti. Mavi cam ve çelikten oluşan asimetrik bir yapı olan bina, sahibi yüzeye çıkmak üzere olan bir köpekbalığı yüzgeci gibi komşularının üzerinde yükseliyordu.

Augustine'in ofisi on yedinci katın tüm köşesini kaplıyordu. Lobiden asansörlere ve şimdi de ofise kadar kendi gücümle yürümüştüm. Düşmüştüm.

arabada tekrar uyudum. Sihrime uzandığımda artık bir boşluk hissetmiyordum. Bir süre daha tam gücümde olamayacaktım.

Kırk sekiz saat kadar, ama yavaş yavaş geri geliyordu. Uyku yardımcı oldu.

Augustine'in resepsiyonisti, soluk kahverengi tenli ve lavanta rengi saçları olan genç bir kadın bizi gördü ve telefonu açtı.

"Şimdi sizinle görüşecek, Bayan Baylor." "Teşekkür ederim."

Buzlu camdan bir duvarın arkasındaki Augustine'in masasına doğru yöneldim. Arkamdan Arabella cıvıladı, "Makyajına bayıldım."

"Teşekkür ederim!" Resepsiyon görevlisinin sesi en az on derece ısınmıştı. "Bu yeni Oksana paleti."

"Sınırlı sayıda üretilen mi?"

Buzlu camın bir bölümü yumuşak bir fısıltıyla yana kaydı ve Augustine'in ofisine girdim. Modern bir masada oturuyordu. beyaz masasında ergonomik bir sandalyede oturuyordu. Arkasında kobalt camdan iki duvar keskin bir açıyla birleşerek aşağıdaki şehrin panoramasını sunuyordu.

Augustine bilgisayarından başını kaldırdı, kristal ve buzdan sarayında bir tanrıydı. Kapı arkamdan kapandı.

"Benim için bir şeyiniz var mı?"

Bildiğimi biliyordu. "Evet. Takas yapmadan önce, ihtiyacım olan bilgiye sahip olup olmadığınızı bilmem gerekiyor. Konu acil. Evet ya da hayır cevabı yeterli olacaktır."

"Lütfen oturun."

Oturdum. "Cristal Ferrer'in Diatheke için çarpıtılmış büyücüler üretmek için kullandığı laboratuvarın yerini bilmem gerekiyor."

Augustine'in kaşları kalktı. "Bende var." Elbette vardı.

"Bilgileriniz ne kadar iyi?" diye sordu.

"Büyükannemden geliyor. Saygılarını ilettili." Bu cevabı çok dikkatli bir şekilde tartmıştım. Bilgi için övgü alabilir ya da onu merakta bırakabilirdim.

Ama ona gerçekliğinden şüphe etmesi için bir sebep veremezdim. Victoria'nın adı kesin bir garantiydi.

Bunu düşündü. "Pekala, oynayacağım."

Masasından bir kâğıt aldı, üzerine bir şeyler yazdı, bir sayfasını yırttı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. Ben de aldım. Houston'ın kuzeydoğusunda, küçük bir kasaba olan Williams'ta bir adres.

I-69 boyunca. İki saatten az bir sürede orada olabilirim. O bana mesaj atabilirdi, ama o zaman ondan geldiğine dair kanıtım olurdu.

Bekle, Alessandro. Ben de geliyorum. Eğer hayatta

olsalardı, onu ve Halle'yi oradan çıkarırdım.

"Teşekkür ederim." Telefonumla sayfanın fotoğrafını çektim ve Bern'e gönderdim. "Bunu yazmak isteyebilirsin. Bradley Lynton, 12703 Mistie Valle Drive, Houston, Texas 77066."

Augustine bunu yazdı. "Peki bu neden önemli?" "Çünkü Bradley Lynton onun yeni adı. Eskiden daha önce Melvin Rider olarak biliniyordu."

Augustine'in yüzündeki tüm renkler soldu. İllüzyon bir anlığına kırıldı ve onun gerçek gözlerini gördüm, şok olmuş ve zafer kazanmış. Yüzü tekrar mükemmelleşti. "Teşekkür ederim Bayan Baylor. Gelecekteki işbirliğimizi dört gözle bekliyorum. Şimdi izin verirsiniz, gitmem gereken bir yer var."

Ben de öyle. Ayağa kalktım. "İyi şanslar."
"Senin de. Buna ihtiyacın olacak."

Arabella beni salladı. "Buradayız."

Gözlerimi açtım. Brick'in içi şaşırtıcı bir şekilde Rahattı ve dar yan pencereler içeriye yeterince ışık girmesini sağlıyordu. Karşımdaki bankta oturan Runa sırtıyordu. Arabella onun sağındaki koltuğuna geri kaydı.

Yanımda Leon iki adet P320-M17 Sig Sauer'i kontrol ediyordu.

ABD Ordusu'nun resmi tabancasıyla aynı model olan bu tabancalar onun favorileriydi. Her biri on yedi mermilik şarjörle geliyordu, bu da yeniden doldurmadan önce otuz dört adet 9mm mermi atabileceği anlamına geliyordu. Nadiren yeniden doldurmak zorunda kalırdı. Leon tek vuruşta tek öldüren bir nişancıydı.

Ön yolcu koltuğunda oturan annem omzuna yasladığı tüfek çantasını okşadı. Barrett keskin nişancı tüfeği içindeydi. En sevdiğini de almıştı.

Büyükanne Frida Brick'i durdurdu. Ön camdan baktım. Yolu geride bırakmıştık ve alçak bir tepenin zirvesindeydi. Aşağıda, üstü jiletli tellerle kaplı beton bir duvarla korunan on dört katlı bir kule bulunuyordu. Cam ve çelikten yapılmış çoğu modern binanın aksine, bu yapı

daha eski, dar, karanlık pencere sıralarıyla kesilen beton halkalardan yapılmıştır.

Kemerimi çözdüm ve arka kapağı açtım. Dışarı çıktık. Yan aynadan yüzümü kontrol ettim.

Fazladan bir günüm daha olsaydı, onu da şarj çemberinin içinde sihrimi yeniden kazanmaya çalışarak geçirirdim. Ama zamanım yoktu ve Brick'in zeminine bir daire çizemezdim. Yeterli alan yoktu. Onun yerine, glifleri kendi üzerime çizdim. Yüzüm, boynum ve vücudumun ulaşabildiğim çoğu yeri kına ile gizemli desenlerle kaplanmıştı. Kendimi bir anda büyü emen yürüyen bir arcane çemberine dönüştürmüştüm. hızlandırılmış hızda. Bana gücümü geri verecekti ama bir, belki de iki saat içinde çökecektim.

Ailemden biri bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilseydi, bunu yapmama asla izin vermezdi. Nevada İspanya'da olduğu için şanslıydım.

Laboratuvar binası yükseliyordu, çok yakındı. Alessandro ve Halle o kulede bir yerlerde bekliyorlardı, umarım hâlâ hayattadırlar. Kalçamdaki Beretta'yı ve diğer kalçamdaki kılıfında duran gladyüsü kontrol ettim.

"Bundan emin misin?" Annem sordu.

"Evet."

"Duncan'a söylemen gerekecek," dedi.

Telefonumu çıkardım.

Linus ikinci zil sesinde telefonu açtı.

Başın belada olduğunda, önce iyi haberi ver. "Cristal'ın laboratuvarının yerini öğrendim," dedim.

"Çok hoş." Sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu. "Şu anda neredesin?"

"Laboratuvara saldırmak için izin alabilir miyim?" "Laboratuarda mısınız?"

"Teknik olarak hayır. Ama bakıyorum."

Bir helikopterin sabit gürültüsü yukarıdan yankılandı. Büyük bir helikopter, çelik kablolar üzerinde bir konteynır taşıyarak tepemizden geçti. Kablolar koptu ve konteyner

yere düştü ve büyük bir gürültüyle tarlaya indi.

"Oh," dedi Frida Nine. "Bir hediye."

Konteynerin kenarları dışa doğru çöktü ve metal parçalardan oluşan garip görünümli bir blok ortaya çıktı. Gürültülü bir metal çınlamasıyla blok yükseldi ve iki sağlam bacak üzerinde dokuz ayak uzunluğunda bir dış giysiye dönüştü. Kollarından devasa taretler çıkıntı yapıyordu. Omuzları silahlarla doluydu.

Harika.

Ekzosuit döndü, bize doğru yaklaştı ve bize doğru tepindi. Runa elini kaldırıp ona nişan aldı.

"Hayır," dedim ona.

Dış giysi, ağır metal bacaklarının her adımında dev bir çekiç darbesi gibi üzerime basıyor ve üzerimde yükseliyordu. Yüzündeki kalkan açıldı ve Linus içeriden bana baktı.

Mükemmel. Sadece mükemmel.

Linus'un sesi hoparlörden yayıldı. "Bu iş bittiğinde, sen ve ben emirlerin doğası ve *beklemek* kelimesinin anlamı hakkında uzun bir konuşma yapacağız."

Yüzümü buruşturdum.

Büyükanne Frida parmaklarını ona doğru salladı. "Merhaba Linus." Annem elini yüzüne götürdü.

"Tüm ders boyunca sessizce oturacağıma söz veriyorum," dedim. "Alessandro ve Halle Etterson'ı kurtarmak için izin alabilir miyim lütfen?"

"Yetki verildi. Oraya inmeye, tesise girmeye, karşılaştığınız düşmanları etkisiz hale getirmeye ve bulduğunuz sivilleri geri almaya yetkilisiniz. Laboratuvarlardaki hiçbir şeyle uğraşmayın. Hiçbir şeye dokunmayın, hiçbir şey içmeyin, ağzınıza hiçbir şey koymayın."

Leon konuşmak üzereymiş gibi görünüyordu. *Hayır* dedim. yüzünü ona çevirdi.

"Beni takip edin," diye emretti Linus. "Ve neşelenin. Büyük maddi hasarın eşlik edeceği bir ölüm çılgınlığına başlamak üzereyiz. Eğlenmeye çalışın."

Yüz kalkanı karardı. Leon sırttı ve Linus'a iki başparmak işareti yaptı.

Ekzosuit tepeden aşağı inmeye başladı. Annem keskin nişancı tüfeğiyle Brick'in çatısına tırmandı. Büyükanne Frida araçtan bir piknik sepeti çıkardı ve çimenlik bir yere tünedi. Geri kalanımız Linus'u takip etti.

"Peki, bir planımız var mı?" Runa sordu.

"İçeri gireceğiz, Leon ve ben kız kardeşini ve Alessandro'yu bulmaya çalışacağız, sen ve Arabella da gördüğünüz herkesi öldüreceksiniz. Ölmemeye çalışın."

"Bu kadar mı?"

Leon, "En iyi planlar basittir," dedi.

Önümüzde, exosuit'in sağ omzundaki bir namlu gök gürültüsü püskürttü. Bir füze havada süzüldü ve duvara çarptı. Beton patladı, büyük parçalar havada. Sirenler histerik bir tona ulaşarak feryat etti.

Linus ilerlemeye devam etti, dış giysi ileri doğru tepiniyordu, *bum, bum, bum*.

Arabella, "Ben gidiyorum," dedi.

"Binaya başlamadan önce bana birkaç dakika ver," dedim.

"Bu benim ilk seferim değil."

Leon sırttı. "Unutma, eğlenmeye çalış." Kız kardeşim gülümsedi. "Her zaman eğlenirim."

Dış giysinin peşinden koştu. Vücudu yırtıldı, dönüşüm o kadar hızlıydı ki neredeyse anlık gibiydi. Kız kardeşimin içinden devasa, tüylü bir canavar fırladı ve bizden altmış metre yükseğe çıktı. Arabella başını iki eliyle kaldırdı. kavisli boynuzları, bir orman dolusu dişini ortaya çıkararak ağzını açtı ve böğürdü.

Runa geri sıçradı. "Bu Köln Canavarı!" "Evet, öyle," dedim ona.

"Nasıl?"

"Uzun hikâye," dedim ona.

Arabella olan canavar sola doğru hücum etti, laboratuvarın etrafında döndü ve tek bir sıçrayışta duvarı aştı. Silah sesi

patlak verdi. Öfkeyle bağırdı, bir aracı kaptı ve binaya fırlattı.

Önümüzde Linus koşmaya başladı. Omuzlarındaki namlular daha fazla füze püskürttü, arkalarında dumanlar bıraktı ve bir an için dumandan kanatları oldu. Füzeler duvardaki boşluktan uçtu. Patlamalar oldu, sarı ve turuncu. Linus boşluğa doğru hücum etti, kollarındaki taretler havaya ölüm saçıyordu.

Durdum. Leon yanımdaki çimlerin üzerine oturdu ve ıslık çaldı.

Runa ikimize baktı. "İçeri girmemiz gerekmiyor mu?"

"Henüz değil."

Leon, "Büyük çocukların eğlenmesine izin vermelisiniz," dedi.

Arabella bir yarı kamyonu ele geçirmiş ve onunla bir şeyi yumrukluyordu.

Saniyeler geçiyor, dakikalar arkalarından sürükleniyordu. Beklemek işkenceydi.

Lütfen hayatta kal. Neredeyse geldim.

Patlama sesleri azaldı, binaya doğru ve binanın içine doğru ilerledi.

"Şimdi içeri giriyoruz." Boşluğa doğru koştum.

Duvarın içi tam bir kaostu. İnsanlar ileri geri koşuyor, ekipman ve araçlar yanıyor, parçalanmış cesetler her yere yığılmıştı. Bir zamanlar kamyon olabilecek ama artık bir kamyonet olan yerden kalın, yağlı bir duman çıkıyordu. tanınmaz bir metal yığını. Küçük ateşli silahlar çatırdıyordu. Bir yerlerde bir taret hareket halindeydi ve bir dizi mermi püskürtüyordu. Kuleye doğru döndüm.

Kapılar artık yoktu. Koşarak içeri girdim, Runa ve Leon da beni takip ediyordu. Kulenin içi boştu. Odanın ortasında bir dizi cam asansör bekliyordu. Her kat, merkezi dar bir koridoru ve ondan parmaklıklar gibi yayılan ayrı odaları olan bir tekerleği andırıyordu. Şeffaf asansöre bindiğimde laboratuvarın tamamını görebiliyordum.

Asansörün arkasından silahlı bir kadın çıktı. Leon'un silahı havladı ve kadın yere yığıldı.

"Bir sonrakinin vurma," dedim. "Bir rehber ihtiyacımız var."

"Söz vermiyorum," dedi Leon.

Gözlerimi kapadım ve en yakın zihni aradım. Sağ tarafımızdaki tezgâhın arkasında biri saklanıyordu. Döndüm ve

mırıldanmaya başladı. "Meryem'in küçük bir kuzusu vardı; tüyleri kar gibi beyazdı ..."

Tezgâhın altındaki zihin, gücümün dallarına karşılık verdi. Bir sandalye yana kaydı ve laboratuvar önlüğü giymiş yaşlı beyaz bir adam ayağa kalkıp bana gülümsedi. İsim etiketinde "Chad Rawlins" yazıyordu.

"Merhaba Chad," dedim sesime güç katarak.

"Merhaba." Bana el salladı.

"Gel yanımda dur."

Chad titreyen bacaklarının üzerinde ilerledi. "Şu anda çok korkuyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Başımızın üstünde bir patlama oldu. Bina sallandı. Chad irkildi.

"Halle Etterson'ı nerede tuttuklarını biliyor musun?" Ben sordum. "O benim arkadaşım. Onu bulmak istiyorum. Bu beni çok mutlu eder."

Başını salladı. "Yedinci katta. Oda 713. Gidebilir miyiz? Burada olmamalıyız. Burası çok tehlikeli."

Runa asansöre koştu ve çağrı düğmesine bastı. Merdivenler daha güvenli olurdu ama başarabileceğimden emin değildim. Büyüm yenileniyordu ama bedenim hâlâ bitkin durumdaydı ve her geçen dakika daha da bitkinleşiyordu.

"Peki ya bu sabah ışınladıkları mahkum? Nerede o?"

Chad gözlerini kırptırdı. "Bir mahkûm hakkında bir şey bilmiyorum." Leon beni dürttü. "Ona Benedict'in nerede olduğunu sor." "Benedict De Lacy burada mı?"

Chad başıyla onayladı. "En üst katta."

Tabii ki öyleydi. Benedict bir çatı katı fırsatını asla kaçırmazdı. Alessandro burada olsaydı, Benedict onu yakınında tuttu. Birbirlerinden nefret ediyorlardı ve Alessandro değerli bir rehineydi.

"Bana Benedict'in kaldığı en üst kattan bahset."

"Ben oraya çıkmam. Orada ne olduğunu bilmiyorum ama oraya silah sokamazsınız. Bir silahı var. otomatik taret asansöre doğrultulmuş. Asansör sizi tarayan bu küçük odaya açılıyor ve oradan silahla çıkmanıza izin vermiyor."

Sikeyim.

"Gidebilirsin," dedim Chad'e.

Eskiden kapıların olduğu deliğe doğru ilerledi, sonra döndü. "Peki ya sen?"

"İyi olacağım."

"Sanırım seninle kalmalıyım. Her ihtimale karşı."

Leon içini çekti ve silahına uzandı. Elimi onunkinin üzerine koydum. "Chad, bana bir iyilik yap. Dışarı çık ve kaçmamın güvenli olup olmadığını kontrol et."

"Ben yaparım. Hiçbir yere gitme. Hemen döneceğim."

O kapıya yöneldi ve üçümüz asansöre bindik. Runa yedinci katın düğmesine basmıştı. Uzandım ve en üstteki düğmeye bastım.

"Ne yapıyorsun?" Runa sordu.

"Leon seninle gelecek. Seni ve Halle'yi dışarı çıkaracak." "Anlaşma böyle değildi," diye homurdandı Runa. "Yukarı çıkamazsın Benedict'e karşı tek başına."

"Anlaşma hep böyleydi," dedi Leon. "Müşteri sensin. Kız kardeşini kurtarmak için buradayız."

Asansör kapıları açıldı. Leon kapıları açık tutmak için kolunu uzattı.

Runa, "Halle'yi alıyoruz ve Benedict'in peşinden birlikte gidiyoruz," dedi.

"Hayır," dedim ona. "Bu seni ve onu daha fazla tehlikeye sokar. Kız kardeşini kurtar, Runa. Lütfen."

"Haydi," dedi Leon. "Halle bekliyor."

Runa'nın koluna girdi ve onu asansörden dışarı çekti. Kapılar kapandı ve kabin yukarı doğru hızlandı. Asansör, tavan olduğunu sandığım yerden tırmanarak ilerlemeye devam etti, kuyu artık şeffaf değil karanlıktı.

Linus'un önceliği araştırma ve serumu elde etmekte. Runa'nın önceliği ise kız kardeşıydi. Alessandro ve Benedict'in her ikisinin de çok az önemi vardı. Ama Alessandro benim için her şey demektir.

Beretta'mı çıkardım ve asansörün zeminine koydum. O odayı onunla asla geçemezdim.

Kapılar fısıldayarak açıldı. X-ray kemeriyle tamamlanmış küçük bir oda beni bekliyordu. Bana bakan bir kulenin hemen üzerindeki tavandan bir güvenlik kamerası bana bakıyordu.

Gladius'umu çıkardım ve asansörün kapısına sıkıştırdım.

"Eğlenceli ama nafile," dedi Benedict'in sesi.

Asansörden dışarı adım attım. Arkamdaki kapı kapanmaya çalıştı ama kılıcım kapıyı açık tuttu. X-ray cihazına girdim, tarayıcının ışığının üzerimde dans etmesine izin verdim.

Bir duraklama oldu, sonra önümdeki kapı açıldı. Kapının ardında büyük bir oda uzanıyordu, tamamı baş döndürücü karmaşıklıkta, çizgileri soluk ışıkla parlayan esrarlı bir çember tarafından kaplanmıştı. Çemberin ortasında Alessandro çırılçıplak, yüzü öfkeden kudurmuş bir halde volta atıyordu.

"Salonuma hoş geldiniz," dedi Benedict.

Cebimden tebeşiri çıkardım, avuçladım ve kapıdan içeri girdim.

Zaman yavaşladı ve sanki zihnim ayrıntıları yakalamak için yanıp sönen bir kameraymış gibi her şeyi aynı anda gördüm: Alessandro, büyüğü etrafında parlıyor; Benedict yan tarafta daha büyük olana bağlı ayrı bir daire içinde duruyor; penceresiz yuvarlak bir oda, üzerimizde bir kubbe; duvarda hala kapanmaya çalışan asansörü gösteren büyük bir ekran

Uzak duvarın dibine çökmüş bir kadın bedeni; ve daha büyük dairenin kendisi, görünüşte kaotik bir daire ve çizgi dizisi.

Parlayan desenler kafamın içinde birbirine karıştı.

Alessandro merkezde sıkışıp kalmıştı, büyüşünü kullanabiliyordu ama çemberin gücüyle odanın ve binanın geri kalanıyla bağlantısı kesilmişti. Hiçbir silah gösteremiyordu.

Çünkü büyüğü gizemli sınırın ötesinde işe yaramıyordu. Öte

yandan Benedict büyüünü kullanmakta özgürdü ve

Çember ona istediği zaman saldıрма imkânı veriyordu. Çizgiler onun gücünü kanalize ediyor ve merkezde sıkışıp kalan kişinin üzerine salıyordu.

Yatak odamda yarattığım tuzağa ürkütücü bir şekilde benziyordu, ama benim tuzağım zihinsel baskıyı kontrol altına almak ve uygulamak için tasarlanmıştı. Bu ember ise Benedict'in gücünü içermek ve güçlendirmek için tasarlanmıştı. Alessandro'nun ayaklarının altındaki ahşap zeminde eski kan lekeleri ve çizik izleri vardı. İnsan tırnaklarının yaptığı türden çizik izleri.

Burası Benedict'in eğlence odasıydı. Kadınları buraya getirir ve onlara bu çemberin içinde işkence ederdi. Bu Alessandro'nun fili parçalayan o atış beni kurtarmıştı. Işınlanma büyüsü o pencereden  metreden daha az uzaktaydı. Benedict'le konuşmak için pencereyi örten halının üzerinden geçmiştim.

Benedict bunu Alessandro ile denemiş olmalıydı ama Alessandro'nun büyüsü kendisine tanınan küçük alanda işe yarıyordu. Benedict'in saldırısını etkisiz hale getirebilirdi. Benedict küçük çemberi terk ettiği anda, büyük çemberin gücü dağılacak ve Alessandro zgr kalacaktı. Birbirlerini tuzağa düşürmüşlerdi.

Benedict'in takım elbisesi yere atılmıştı. Kravatı yoktu, gömleğinin yakası açıktı. Ter yüzünü ıslatmış, sa çizgisini koyulaştırmıştı. Saatlerdir bu işi yapıyor olmalıydılar.

Tek yapmam gereken Benedict'i g noktasından vurmaktı. Aramızda kırk metre vardı.

"ık dışarı," diye tersledi Alessandro, sesi sertti.

"Dur tahmin edeyim," dedim Benedict'e. "Toplanıyordun, kaybolmaya hazırlanırken, puf, Alessandro tuzağınıza düştü ve odada dehşete düşmüş bir işınlanma büyücüsü belirdi. Seni öldürmeden önce çembere girip onu etkinleştirmek ve Alessandro'yu kontrol altına almak dışında bir şey yapacak vaktin yoktu. Işınlanma bycsn sen mi ldrdn?"

"Catalina, kaç!"

Benedict gülümsedi. Biraz dengesiz görünüyordu. "Arkadaşımızın aksine, burada olduğun için gerçekten mutluyum."

Beni ona doğru yürümeye zorlamaya çalışırdı. Bilincim yerinde olmasa bile bedenimin büyüğü çembere güç verebilirdi. Beni bayıltmayı başarırca, Alessandro kapana kısılmış halde kalırken beni ayaklarının altındaki çemberin içine bırakıp uzaklaşabilirdi. Bunu ışınlanma büyücüsüyle de denemiş olmalıydı ama büyücü onu ele geçiremeden ölmüştü.

Benedict'in kazandığını düşünmesine izin vermeliydim. Eğer irademi koruduğumu düşünürse, beni öldürebilirdi.

"Buraya gel," diye emretti Benedict.

"Uzaklaş," diye seslendi Alessandro. "Onun büyüğü sadece görüş alanında."

Kara bulut Benedict'in içinden patladı. Kanatlarımı açıp zihnimi korudum. Hayalet yılanlar saldırdı. Dişler tüylerimi yırttı, savunmamda yaralar açtı. Sürünerek içeri girmelerine izin verdim. Panik zihnimde patladı; karanlık ve korkuyla dolu, dipsiz bir delik. Yığıldım çözülmemek için top gibi kıvrılarak içine girdi.

Boşluk eriyip gitti. Gözlerimi kırıştıtarak açtım. Çemberin sınırı sadece birkaç santim ötemde parlıyordu. Cenin şeklinde yere yığılmıştım.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Benedict.

Çemberin içinde sallandı, yüzü coşkudan gevşemişti.

"Tadın başka hiçbir şeye benzemiyor," diye fısıldadı.

"Buraya gel."

Ellerimin üzerine yaslandım, tebeşirimle sınırdan dışarı doğru küçük bir çizgi çizdim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Fark etmedi. Başka bir vuruş yapmaya odaklanmıştı.

"Hayır." Döndüm.

Yılanlar tekrar saldırdı. Acı içimi parçaladı. Beni aşağı çekmeden önce, büyümün onları sarmasına izin verdim. Gücümü hayalet ağızlarında taşıyarak Benedict'e geri götürdüler.

Karanlık eriyip gitti. Benedict inledi.

"Acıyor..." Mırıldandım. Nefes nefese kalmıştım. Zihnim yanıyor, yüzlerce iğnenin batmasıyla kıvranıyordu. I

başka bir çizgi çizdi.

"Buraya gel. Bana gel ve artık acımasın." Sesi neredeyse şefkatliydi.

Çemberin içinde Alessandro çığlık atıyordu.

Bir tane daha lazımdı. Onu neredeyse yakalamıştım. Sürünerek uzaklaşmaya çalışarak döndüm.

Yılan sürüsü beni yuttu. Bu sefer yapamadım Karanlığa kaçış. Etrafımı sardılar, ısırılar, vurdular, gücüm bedenlerini sararken beni Benedict'e çektiler. Acıtıyordu. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha çok acıtıyordu. Acı zihnimi tekrar tekrar delip geçti.

Sürünerek ilerledim, elimin her hareketiyle sınır boyunca küçük çizgiler çizdim.

Benedict çemberin içinde çömelmiş, beni bekliyordu. "İşte bu, neredeyse vardın. Biraz daha. Daha fazlasını istiyorum. İhtiyacım var. daha fazla."

Onun çemberinden bir adım öteye yığıldım. Bana doğru uzandı, Beni ayağa kaldırdı ve dik durmam için sürüklerken, uzun ve keskin olan son ipi büyük halkanın sınırına vurdum.

Benedict beni kendine çekti, göğsüne sarıldı, gözleri deliydi, gözbebekleri soluk mavi irislerde küçük siyah lekelerdi. Yılanlar etrafımızı sararak kanatlarımı parçaladı. Tüylerim kanadı.

"Benim," dedi Benedict. "Benim . .

." "Şimdi vur ona!" diye bağırdım.

Büyü Alessandro'nun etrafında patladı. Büyük dairenin çizgileri turuncu renkte parladı. Dış sınır, eklediğim hatalar boyunca çatladı. Daire patladı ve eriyerek yok oldu.

Tek bir silah sesi duyuldu. Benedict'in gözlerinin arasında parlak kırmızı bir nokta belirdi. Ölü ağırlığı bana çarptı. Onu yere düşürdüm ve sonra Alessandro beni yakaladı, Beretta'm elinde tütüyordu.

"Sen delisin," diye hırladı ve beni öptü.

Üzerimizdeki kubbe inledi, eğildi ve bir kavanozun kapağı gibi yukarı kalktı. Arabella odaya baktı ve sarıldığımızı gördü, ben çıplak bir Alessandro'nun üzerine örtülmüştüm. Ölü Benedict ayaklarımızın altında.

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Kız kardeşim kabus gibi ağzını açtı ve güldü.

Alessandro'nun inine giden demir basamakları çıktım. Gölge önümde sıçradı, şüphesiz bir ikram bekliyordu.

Laboratuvarı basmamızın üzerinden üç gün geçmişti. İkisinde uyudum. Hareket ettiğimi ve Alessandro'nun yanımda oturduğunu hayal meyal hatırlıyordum ama bunun gerçek mi yoksa hüsnükuruntu mu olduğunu anlayamıyordum.

Bugün ayağa kalktığım ve hareket ettiğim ilk gündü. Ben uyurken, eski odamın yanındaki duvarın geri kalanı yıkılmıştı. Depo ezilmiş bir ayakkabı kutusunu andırıyordu; bir tarafı hala ayakta duruyordu ve karşı duvarı harabeye dönmüştü. Ne yapacağımızı düşünürken en yakın binaya taşınmak zorunda kaldık. En azından sunucuları kurtarmayı başardık.

Runa kız kardeşini kurtardı. Bu sabah Halle ile tanıştım. Tıpkı kız kardeşi ve erkek kardeşi gibiydi. Ragnar Gerçekten hayatta olduğuna dair kendini rahatlatmak için ona dokunmayı bıraktı ve sonunda ona kesmesini ya da başka bir şey yapmamasını söyledi.

Linus benim için tam olarak iki cümleden oluşan şifreli bir e-posta bırakmış: "Biri gitti, dördü kaldı. Devam edecek." I Ulusal Meclis'in kellelerimiz için gelmeyeceği anlamına geldiğini varsaydık.

Nevada dört gün içinde eve dönüyor olacaktı.

İleride, Gölge havladı.

Son basamakları da tırmandım ve eski itfaiye binasının dinlenme odasına girdim. Alessandro döndü ve dünyam durdu.

"Hey," dedim. Akıllı bir insan, yani ben. "Hey," dedi.

Şimdiye kadar bu konuşma harika gidiyordu.

Odanın ortasındaki katlanır masaların ve tüm silahlarının gitmiş olduğunu fark ettim. İki bavul ve bir spor çantası köşede bekliyordu.

"Gidiyorsun," dedim.

"Gitmek zorundayım."

Başka bir şey daha söyledi ama kalbimin kırılma sesinden duyamadım.

Utanç beni sıcak bir telaşla doldurdu. Ben bir aptaldım. Onu seviyordum, onun da beni sevdiğini ve benimle birlikte olmak istediğini düşünüyordum ama o bunu hiç düşünmemişti. İş bitmişti ve o gidiyordu.

Gidiyordu.

Bütün konuşmayı planlamıştım. Onu sevdiğimi ama asla İtalya'da ona katılamayacağımı söyleyecektim. Onunla bir kaçamak yapmanın benim için yeterli olmayacağını, bunun küstahlık olduğunu bildiğimi, çünkü daha ama büyükannemle bir anlaşma yapmıştım ve evime karşı sorumluluklarım vardı. Ona, benim hakkımda ne hisse derse hissetsin, onu şu anda yaptıklarını yapmaya zorlayan her neyse ondan kurtulmasına yardım edeceğimi söylemek istedim. Her şeyi açıklığa kavuşturmak istedim, böylece benimle birlikte olmayı denemek isterse, daha başlamadan her şeyi bilecekti.

Kafamda yine bir hayal kurmuştum ve onun bavullarını görmek hayalimi yıktı. Beni ailesiyle tanıştırmayı ya da yanına almayı düşünmüyordu bile. Düşünseydi de yapamazdım ama yine de düşündüm. . . . istedim.

Ben bir morondum.

"Catalina?" diye sordu.

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak için kendimi zorladım.

"Sen

İtalya'ya, ailenin yanına mı döneceksin?" Sesim titremedi. Bu küçük bir mucizeydi.

"Hayır," dedi.

"Çok yazık. Eminim onları özlüyorsunuzdur." Kelimeler otomatik pilotta çıktı. Gevezelik ediyordum ama bu

ağlıyor. "Eğer Amerika'ya gelirlerse, onlarla tanışmaktan mutluluk duyarım."

Yere geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. "Seni asla ailemle tanıştırmayacağım. Anlamazlar. Bunu hak etmiyorlar."

Tabii ki. Ben kim oluyordum da House Sagredo ile tanışıyordum? "Gitmem gerek," dedi.

Beni öpecekmiş gibi görünüyordu. Bir nefes daha bekledim ama kıpırdamadı.

"Bırak sana yardım edeyim, Alessandro." Kelimeler ben onları yakalayamadan ağzımdan kaçtı.

Alessandro omuzlarımı bıraktı ve geri çekildi. "Yapamazsın."

"Geri dönecek misin?" *Bana geri döneceğini söyle. Bana geri dönmek için dağları yerinden oynatacağını ve ne kadar uzun sürerse sürsün seni bekleyeceğimi söyle.*

"Sana yalan söylemeyeceğim."

Ve bir anda her şey bitti. Arkamı döndüm ve merdivenlerden inerek binadan çıktım ve derme çatma evimize kadar yürüdüm.

Peşimden gelmedi.

Arabella kapı aralığından çıktı ve yüzümü gördü. "Ne oldu?"

"Gidiyor."

"Ne? O gidemez! Ona biber yedirdin! Şaka yaptın. Mutluydun!" İtfaiye istasyonuna doğru döndü. "Kalmasını sağlayacağım. Onu buraya geri getireceğim. . ."

Elimi kaldırdım. "Hayır. Kimsenin onu zorlamasını istemiyorum.

En iyisi bu."

"Catalina!"

"En iyisi bu," diye tekrarladım, sesim tahta gibiydi.

Bana sarıldı ve birlikte eve girdik.

Sonsöz

Çatıda oturdu ve pencereden onu izledi. Harabeye dönmüş mutfağından kurtardığı bir ocak ve kap kacakla yemek pişirmeye çalışıyordu. Bu tam ona göre idi.

Yeni bir tava ve bıçak seti almak yerine, molozları kazmış ve onları çıkarmıştı. Onun için bir anlam ifade ediyorlardı. Değer verdiği şeyleri asla geride bırakmazdı. Ya da insanları, neye mal olursa olsun.

Gideceğini söylediğinde yüzündeki ifade onu neredeyse kırılıyordu. O anda çekip gitmeyi düşündü. ve orada. Neredeyse onu öpecekti ama öpseydi bile kendini alamazdı. Ama bir şeyleri bırakmadı Bitmemişti ve hayatının büyük bir kısmını bu ava adamıştı, şimdi vazgeçemezdi.

Kulaklığında yumuşak bir zil sesi duyuldu. İtalyanca, "Devam et," diye mırıldandı.

"Diatheke'den aldığınız dosyaları inceledim," dedi tanıdık bir kadın sesi. "Haklısın. En son Montreal'de görülmüş."

"O zaman Montreal olsun."

"Onu görebildin mi?"

"Gördüm."

Pencerede sebze doğruyordu. Acaba şu cehennem biberlerinden biri mi diye merak etti.

"Ve? Beklediğın gibi biri miydi?"

"Beklediğim gibi biri değildi. Onu seveceksin."

"Onunla kalabilirsin. İsteddiğini biliyorum." "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

Kulaklığa doğru ofladı. "Yeterince şey yaptın.

Eninde sonunda, sizin ne istediğinizle ilgili olmalı. Aksi takdirde ne anlamı kalır ki?"

Şu anda fazladan şüpheye ihtiyacı yoktu. "Kablo temizlendi mi?"

"Elbette öyle oldu. Bunu daha fazla yapamam. Geceleri uyuyamıyorum. Kabuslar görüyorum, senin öldüğünü düşünerek uyanıyorum. Sen benim tek kardeşimsin. Uzaklaş, Alessandro. Lütfen."

"Onu öldürdükten sonra yapacağım."

Kulaklığın düğmesine bastı ve kadın başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdı.

Bilet çoktan ayırılmıştı. Meleğine son bir kez baktı ve çatıdan atladı.

Yazar Hakkında

ILONA ANDREWS bir karı-kocanın takma adıdır. eş yazar ekibi. Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu değildi. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hala kızgın.) *New York Times* ve *USA Today'in en* çok satan iki kitabını birlikte yazdılar. Kate Daniels'ın şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi ve her ikisi için de sonraki ciltler üzerinde çalışıyorlar. İki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyorlar.

ilona-andrews.com

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ilona Andrews tarafından

Gizli Miras serisi

[BENİM İÇİN YAN](#)

[BEYAZ SICAK](#)

[ORMAN ATEŞİ](#)

[ELMAS ATEŞ](#) (novella)

[SAFİR ALEVLER](#)

Kate Daniels serisi

SIHIR ZAFER

KAZANIR SIHIR

BAĞLAR

SIHİRLİ HEDİYELER (novella)

SIHIR KIRAR SIHIR

YÜKSELİR SIHIR

ÖLDÜRÜR SIHIR

KANAR SIHIR

VURUR SIHIR

YAKAR SIHIR ISIRIR

The Edge serisi

KENARDA

BAYOU MOON

KADERİN

KENARI

ÇELİĞİN

KENARI

*AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'S [From the Heart](#) bültenine katılın!

SIGN UP NOW

*Next month, don't miss these exciting
new love stories only from
Avon Books*

nwrr " Çaldı onun Te Isa Dare tarafından,
Sarah Ivfac'l.ori, Siophie Jordan ve Londra'nın çalıe
odalarından Jenna Shop, Yıldızlı Çağ Nêw York'unun
güneşli sokaklarında, buz bmtsefling autluifi vi-hip up
sumo unfui table
holiday romance complete with stranding snowstorms,
Christmas miracles, arrogant dukes, and New York
newspapermen.

Heiress Gone Wild by Laura Lee Guh

When Jonathan Deverill promised a dying friend that

o mnnts ctau@llter, or °z'er

tnxzxicnedhisi'nrdu'.niibcki jmic

ann,afuflv- gn , deñanub
utv.

nderhihrulproterGve

,Ma r hasDrh0 eat aA ...bire kadar

fatetilnightivhen}onathan?d a5taGngkissesones

woz%riMowgftbeNgh nHcmtMher

hen **beta'nın** r Ca zol!'n.e kinderi

Gchr9ian Lucas-nospil ret tara fmdan or-uelptar9uess4

U'e'stmorlwd men blearnt O bu işi yapmayacak.

Dac#ndmURkshcpnaXesdQianothinkes her bank,ntide

figubalefngiearth, and make sure be koyun geri döner

Discover great authors, exclusive offers,
and more at hc.com.

REL 0913

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, tamamen tesadüfi.

SAFİR ALEVLER. Telif hakkı © 2019 Ilona Gordon ve Andrew Gordon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan bir hak verilmiştir, bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma hakkı devredilemez. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı EYLÜL 2019 ISBN: 978-0-06-287833-5 Basılı

Baskı ISBN: 978-0-06-287834-2

Kapak resmi Gene Mollica'ya ait

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır. HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

